diana l. paxson

marion zimmer

bradley

străbunii avalonului

SERIA AVALON

Marion Zimmer Bradley & Diana L. Paxson

Străbunii Avalonului

Pentru David Bradley,
fără de care această carte nu ar fi fost scrisă

Insula Celor Puternici circa 2000 î. Hr.

Marea de Ambră

Personajele din istorisire
Oamenii care nu au scăpat cu viață din Atlantida[1]

Aldel – din Ahtarrath; acolit, logodit cu Elis, ucis în timpul salvării Pietrei Omphalos

Deoris [nume de templu „Adsartha”] – fostă preoteasă a Caratrei, mama lui Tiriki, soția lui Reio-ta

(*Domaris* – Veghetoare Învestită, preoteasă a Luminii, mama lui Micail)[2]

Gremos – preoteasă, îngrijitoarea casei acoliților

Kalhan – din Atalan; acolit, logodit cu Damisa

Lunrick – negutător din Ahtarra

Mesira – conducătoarea vindecătorilor, preoteasă a cultului zeiței Caratra

(*Micon* – principe al Ahtarrathului, tatăl lui Micail)[3]

(*Mikantor* – principe al Ahtarrathului, tatăl lui Micon şi al lui Reio-ta)[4]

---

[1] Notă asupra astrologiei atlantidene: Cu patru milenii în urmă, cerul arăta altfel, din mai multe puncte de vedere. De exem plu, ca urmare a precesiunii punctelor echinoxiale, solstițiile cădeau la începutul lunilor ianuarie şi iulie, iar echinocțiile la începutul lunilor aprilie şi octombrie. Semnele zodiacale erau de asemenea diferite, aşa că solstițiul de iarnă avea loc când soarele intra în Vărsător, iar echinocțiul de primăvară când intra în Taur. Tot diferite erau şi numele constelațiilor folosite în Regatele Mării şi în civilizațiile antice din jurul lor.

[2] Morț înainte de a începe istorisirea.

[3] Morț înainte de a începe istorisirea.

[4] Morț înainte de a începe istorisirea.

Pegar – latifundiar din Ahtarrath

(*Rajasta* – mag, preot al Luminii şi Veghetor Învestit de pe Pământul Străvechi)[5]

Reio-ta – regent al Ahtarrathului, guvernator al Templului Luminii din Ahtarrath, preot, unchiul lui Micail şi tatăl vitreg al lui Tiriki

(*Riveda* – tatăl biologic al lui Tiriki, vindecător, mag şi conducător al Ordinului Robelor Cenuşii de pe Pământul Străvechi; executat pentru vrăjitorie)[6]

Oamenii de la Tor

Adeyma – soția neguțătorului Forolin

Alyssa [nume de templu „Neniath”] – din Caris; preoteasă cu Robă Cenuşie (Magiciana Cenuşie), prezicătoare şi inițiată

Arcor – din Ahtarrath, corăbier de pe *Şarpele Stacojiu*

Aven – corăbier alkonanan de pe *Şarpele Stacojiu*

Cadis – corăbier ahtarranan de pe *Şarpele Stacojiu*

Chedan Arados[7] – originar din Alkonath; fiul lui Naduil, acolit pe Pământul Străvechi înainte de năruirea acestuia, fost Veghetor Învestit, acum mag

---

[5] Morț înainte de a începe istorisirea.

[6] Morț înainte de a începe istorisirea.

[7] Personaj principal.

DamisA [8] – din Alkonath; cea mai vârstnică dintre acolite, verişoară a prinţului Tjalan, logodită cu Kalhan

Dannetrasa din Caris – preot al Luminii care îl ajută pe Ardral la bibliotecă; soseşte la Tor pe a doua corabie

Domara – fiica lui Tiriki şi a lui Micail, născută pe Tor

Eilantha – numele de templu purtat de Tiriki

Elis – din Ahtarrath, una dintre acolite, o foarte bună cunoscătoare a plantelor

Forolin – neguţător din Ahtarrath, sosit mai târziu la Tor

Bâtlan – căpetenie a poporului mlaştinilor

Iriel – din Arhaburath; cea mai tânără dintre acolite (doisprezece ani în momentul Scufundării), logodită cu Aldel

Jarata – neguţător din Ahtarrath

Kalaran – acolit, logodit cu Selast

Kestil – fiica lui Forolin şi a Adeynei, în vârstă de cinci ani când soseşte la Tor

Larin – corăbier de pe Şarpele Stacojiu, iniţiat apoi ca preot

Liala nume de templu „Atlialmaris” – din Ahtarrath; preoteasă cu Robă Albastră şi vindecătoare

Cânepă – fiica lui Urzică, din poporul mlaştinilor

8 Personaj principal.

Malaera – preoteasă de rang inferior cu Robă Albastră

Metia – saji de rang înalt, doica Domarei

Arici – fiul Urzicii, din poporul mlaştinilor

Urzica – soția lui Bâtlan, căpetenie a poporului mlaştinilor

Vidră – fiul căpeteniei Bâtlan

Reidel – din Ahtarrath; fiul lui Sarhedran, căpitanul corabiei

Şarpele Stacojiu; mai târziu preot al Ordinului al Şaselea

Feriga-Roşie – femeie din poporul mlaştinilor

Rendano – din Akil, preot de rang inferior al Templului Luminii şi senzitiv

Selast – din Cosarrath, una dintre acolite

Taret – femeie înțeleaptă din poporul mlaştinilor de la Tor

Teiron – corăbier alkonan de pe *Şarpele Stacojiu*

Teviri – una dintre femeile saji, însoțitoare a Alyssei

Tiriki [9] [nume de templu „Eilantha”] – din Ahtarrath, Veghetoare din Templul Luminii, soția lui Micail; va deveni Morgan a Avalonului

Virja – una dintre femeile saji, însoțitoare a Alyssei

Oamenii din Belsairath și Azan

---

[9] Personaj principal.

Aderanthis – din Tapallan; preot de rang mediu al Templului din Ahtarrath

Anet – fiica marii preotese Ayo şi a regelui Khattar din tribul Ai-Zir

Antar – garda de corp a principelui Tjalan

Ardral[10] [nume de templu „Ardravanant”, ceea ce înseamnă *Cunoscător al Strălucirii*] – din Atalan; Inițiat, al Şaptelea Veghetor Învestit din Templul Luminii din Ahtarrath, veghetor asupra bibliotecii

Ayo – Sora Sacră din tribul Ai-Zan, mare preoteasă la Cam Ava

Baradel – cel mai mare dintre fiii lui Tjalan, în vârstă de şapte ani în momentul Scufundării

Bennurajos – din Cosarrath, cântăreț al Templului Luminii din Ahtarrath, bun cunoscător al plantelor şi al animalelor

Chaithala – principesă a Alkonathului, soția lui Tjalan

Cleta – din Tarisseda Ruta; acolită, bună cunoscătoare a plantelor medicinale, logodită cu Vialmar, în vârstă de cincisprezece ani în momentul Scufundării

Cyrena – principesă a Tarissedei, logodită cu Baradel, în vârstă de nouă ani în momentul Scufundării

Dan – unul dintre cei trei spadasini cunoscuți ca Însoțitori al principelui Tjalan

---

[10] Personaj principal.

Dantu – căpitanul corabiei *Smaraldul Regal*, nava-comandant a lui Tjalan

Delengirol – din Terisseda, cântăreț din Templul din Ahtarra

Domazo – hangiu din Belsairath, moştenitorul căpeteniei locale

Droshrad – şaman al Taurilor Roşii

Elara[11] [nume de templu „Larrnebiru”] – din Ahtarrath; a doua acolită în ordinea descrescătoare a vârstei şi inițiată în cultul zeiței Caratra, logodită cu Lanath

Galara – sora vitregă a lui Tiriki, fiica lui Deoris şi a lui Reio-ta, scrib ucenic

Greha – războinic Ai-Zir, gardă de corp a lui Hesboth

Haladris – din Atalan; Primul Veghetor Învestit din Templul Luminii din Alkonath, cândva mare preot pe Pământul Străvechi

Heshoth – negustor localnic

Jiritaren – din Tapallan; preot al Luminii, astrolog

Karagon – din Mormallor; ucenic al lui Valadur

Khattar – şeful Taurilor Roşii, mare rege al tribului Ai-Zir

Khayan-e-Durr – sora lui Khattar, regină a tribului Taurilor Roşii

Khensu – nepotul şi moştenitorul lui Khattar

---

[11] Personaj principal.

Kyrrdis – din Ahtarrath; cântăreață şi preoteasă a Luminii

Lanath – din Tarisseda Ruta; acolit, fostul ucenic al lui Kanar, logodit cu Elara

Li'ija – din Alkonath; o ucenică, cea mai mare dintre fiicele lui Ocathrel, în vârstă de nouăsprezece ani în momentul Scufundării

Lirini – din Alkonath; ucenică din Şcoala de Scribi, fiica mijlocie a lui Ocathrel, în vârstă de şaptesprezece ani în momentul Scufundării

Lodreimi – din Alkonath; preoteasă cu Robă Albastră din Templul înființat de Timul

Mahadalku – din Tarisseda Ruta; Prima Veghetoare Învestită din Templul Luminii din Tarisseda

Marona – din Ahtarrath; preoteasă cu Robă Albastră şi vindecătoare

Metanor – din Ahtarrath; Al Cincilea Veghetor Învestit din Templul Luminii

Micail [12] – principe al Ahtarrathului; Primul Veghetor Învestit din Templul Luminii

Naranshada nume de templu „Ansha" – din Ahtarrath; Al Patrulea Veghetor Învestit din Templul Luminii, faur

Ocathrel – din Alkonath, Al Cincilea Veghetor Învestit din Templul Luminii

Osinarmen – numele de templu al lui Micail

---

[12] Personaj principal.

Ot – unul dintre cei trei spadasini cunoscuți ca Însoțitori al principelui Tjalan

Reualen – din Alkonath; preot al Luminii, soțul Sahurusarthei

Sadhisedo şi *Saiyano* – preotese saji din Templul înființat de Timul, cunoscătoare ale plantelor medicinale

Sahurusartha – din Alkonath; preoteasă a Luminii, cântăreață, soția lui Reualen

Stathalkha – din Tarisseda Ruta; A Treia Veghetoare asupra templului lui Tarissedan, o senzitivă puternică

Timul – din Alkonath; a doua mare preoteasă a Templului lui Ni-Terat din Alkonath, conducătoarea Robelor Albastre din Belsairath

Tjalan [13] – principe al Alkonathului; conducătorul coloniei Belsairath, vărul lui Micail

Valadur – din Mormallor; Inițiat Cenuşiu

Valorin – din Tapallan; preot al Luminii din Templul din Alkonath, bun cunoscător al plantelor

Vialmar – din Arhurabath; acolit, logodit cu Cleta

Puterile divine

Banur – zeul cu patru fețe, nimicitor-veghetor; stăpânitorul iernii

Steaua Însângerată – Marte

Caratha – fiica sau latura dătătoare de viață a lui

---

[13] Personaj principal.

Ni-Terat, Mama Cea Mare; steaua ei este Venus

Dyaus – Cel Care Doarme, cunoscut şi ca „Omul cu Mâinile Încrucişate”, puterea haosului, care aduce schimbarea; uneori numit „Acela”.

Manoah – Marele Ziditor, Stăpânul Zilei, unul şi acelaşi cu soarele; stăpânitorul verii, identificându-se şi cu Orion („Vânătorul de Soartă”)

Nar-Inabi – „Făuritorul Stelelor”, zeul nopții, al stelelor şi al mării; stăpânitorul anotimpului recoltei

Ni-Terat – Mama Întunecată a Tuturor, fațeta tainică a Marii Mame, zeiță a pământului; stăpânitoare a anotimpului semănăturilor

Făcătorul de Pace – Constelația Fecioarei

Vrăjitorul – Saturn

Împăratul – Jupiter

Torța – Leul, numit, de asemenea, Sceptrul sau Marele Foc

Roata – Ursa Mare, numită, totodată, Cei Şapte Veghetori asupra Carului

Taurul Înaripat – Taurul

Locuri din istorisire

Ahtarra – capitala insulei Ahtarrath

Ahtarrath – insulă din Regatele Mării, ultima scufundată; locul de baştină al Casei Celor Doisprezece (acoliți)

Ahubarath – insulă din Regatele Mării
Alkona – capitala insulei Alkonath
Alkonath – unul dintre cele mai puternice Regate ale Celor Zece Insule, vestit pentru corăbierii săi
Râul Aman – râul Avon din Britania
Coasta de Ambră – coasta mării Nordului
Pământul Străvechi – ținutul ancestral al atlanților, situat în apropierea locului unde se află în prezent Marea Neagră
Atlantida – numele generic al Regatelor Mării
Azan – „Țarcul Taurilor”, teritoriul celor cinci triburi
Ai-Zir, ce se întindea din nord-estul oraşului Weymouth până în câmpia Salisburry din Wessex, Marea
Britanie
Azan-Ylir – capitala Azanului, astăzi oraşul Amesbury
Beleri'in Belerion – actualul oraş Penzance din Cornwall
Belsairath – avanpost al negoțului alkonan, situat pe locul unde se află acum oraşul Dorchester
Fortăreața Belsairath – castelul Maiden din Dorset
Corn Ava – Avebury
Casseritides – Insulele Cositorului, numele dat Britaniei
Oraşul Şarpelui Încolăcit – capitala Pământului

Străvechi

Casarrath – una dintre insulele Celor Zece Regate

Elada – Grecia

Dealul Stafiilor – Dealul Hambleton din Dorset

Insula Celor Puternici, Insulele Cositorului, Hesperidele – nume date Insulelor Britanice

Khem – Egipt

Mormallor – unul dintre Cele Zece Regate, supranumit

Insula Sfântă

Olbairos – punct ahtarran de negoț de pe continent

Oraderis – una dintre insulele Celor Zece Regate

Regatele Mării – insulele Atlantidei

Tapallan – una dintre insulele Celor Zece Regate

Tarisseda – una dintre insulele Celor Zece Regate

Cele Zece Regate – alianța Regatelor Mării, care a înlocuit Imperiul Strălucitor

Torul – Turnul din Glastonbury, Somerset

Zaiadan – un ținut de pe coastele mării Nordului

Morgaine grăieşte…

Oamenii din Avalon îşi destăinuiesc necazurile, mari sau mici, în fața Doamnei lor. În dimineața asta, druizii au venit la mine să-mi spună că în coridorul ce duce de la Templul lor la Altarul Pietrei Omphalos s-au prăvălit bolovani şi că ei nu ştiu cum să-l repare. Acum au rămas aici în număr mic şi cei mai mulți sunt bătrâni. Atât de mulți dintre aceia care le-ar fi putut reînnoi ordinul au fost ucişi în Războaiele Saxone sau au plecat, în schimb, la călugării ce au în grijă capela creştină de pe celălalt Avalon.

Aşa că aceia care au rămas au venit la mine, aşa cum vine toată lumea, ca să le spun ce au de făcut. Mi s-a părut întotdeauna ciudat că drumul către o taină îngropată atât de adânc în pământ începe din Templul Soarelui, însă ei povestesc că aceia care au adus mai întâi înțelepciunea străveche pe aceste insule, cu mult înaintea druizilor, venerau Lumina mai presus de orice.

Viziunea nu îmi mai apare aşa cum se întâmpla când eram tânără şi ne străduiam să o aducem pe Zeiță înapoi în lume. Acum ştiu că Ea era deja aici şi că va fi întotdeauna, dar Omphalos e o piatră-ou, buricul lumii, ultima vrajă a unui pământ scufundat sub ape cu atât de multă vreme în urmă încât până şi pentru noi e o legendă.

Când eram copilă, în Templul Druizilor se aflau tapiserii care spuneau povestea aducerii ei aici. S-

au destrămat şi s-au preschimbat în praf, dar am străbătut eu însămi o dată acel coridor către inima dealului şi am atins piatra sacră. Viziunile pe care le-am avut atunci sunt mai vii decât multe dintre propriile mele amintiri. Pot să revăd Muntele Stea încoronat cu foc şi corabia lui Tiriki zbuciumându-se pe valuri, în căutarea echilibrului, pe când Tărâmul Osândit era înghițit de mare.

Dar nu cred că eu am fost pe corabia aceea. Am avut vise în care stăteam mână în mână cu un bărbat pe care îl iubeam, privind cum se năruia lumea mea, aşa cum s-a întâmplat cu Britania la moartea lui Arthur. Poate am fost trimisă înapoi, în acel timp, tocmai fiindcă Avalonul este cu siguranță la fel de pierdut precum e Atlantida, deşi nu e învăluit de fum, ci de cețurile ce îl ascund de lumea muritoare.

Cândva a existat un tunel care ducea către Piatra Omphalos pornind din grota de unde țâşneşte din Tor Izvorul Alb, însă cutremurările pământului au astupat calea cu multă vreme în urmă. Poate nu e menit să mai ajungem acolo.

Poate Piatra se ascunde de noi, ca multe alte Taine.

Acum ştiu totul despre sfârşituri. Începuturile sunt cele care îmi scapă.

Cum au ajuns aici preotesele şi preoții, oamenii aceia curajoşi care au supraviețuit Scufundării? De când a fost adusă Piatra pe acest țărm s-au scurs

două milenii, plus alte cinci sute de ani şi, cu toate că, pe lângă numele lor, nu ştim prea multe, le-am păstrat moştenirea. Cine erau aceşti străbuni ai noştri, cei dintâi care au adus aici înțelepciunea străveche şi au îngropat Piatra, ca pe o sămânță, în inima acestui deal sacru?

Dacă voi reuşi să înțeleg cum au supraviețuit încercării, poate voi dobândi speranța că înțelepciunea vremurilor de mult trecute pe care am păstrat-o va răzbate în vremurile viitoare şi că o parte din magia Avalonului va dăinui…

1

Patul se clătină şi Tiriki se trezi icnind. Întinse mâna în căutarea lui Micail, clipind ca să alunge imaginile chinuitoare ale focului, ale sângelui, ale pereților năruiți şi ale unei siluete mohorâte, fără chip, zvârcolindu-se în lanțuri. Dar era în siguranță, în patul ei, cu soțul ei alături.

— Slavă zeilor, şopti. N-a fost decât un vis!

— Nu întru totul – uită-te acolo…

Săltându-se într-un cot, Micail arătă spre lampa care se legăna în fața altarului Mamei din colț, împrăştiind nebuneşte umbre pâlpâitoare.

— Dar ştiu ce-ai visat. Viziunea mi-a apărut şi mie.

În aceeaşi clipă, pământul tresăltă din nou. Micail o prinse în brațe, rostogolind-o la adăpostul

peretelui când tencuiala se desprinse în ploaie. De undeva, din depărtare, se auzi un huruit prelung, de zidărie prăvălită. Se lipiră unul de celălalt, aproape ținându-şi respirația, în timp ce vibrațiile ajunseră la culme, apoi se domoliră.

— Muntele se trezeşte, spuse el, sumbru, când totul se linişti. E al treilea cutremur în două zile.

Se desprinse de ea şi coborî din pat.

— Sunt tot mai puternice… încuviință Tiriki.

Palatul era o construcție solidă, din piatră, care făcuse față multor cutremure de-a lungul anilor, dar noua crăpătură ce brăzda tavanul era vizibilă chiar şi în lumina aceea pâlpâitoare.

— Trebuie să plec. Veştile vor începe să sosească. O să te simți în siguranță aici?

Micail intră în sandale şi se înfăşură într-o mantie.

Înalt şi puternic, cu lumina lămpii învăpăindu-i părul roşu, părea cel mai stabil lucru din încăpere.

— Sigur că da, răspunse ea, ridicându-se şi strângându-şi o robă uşoară în jurul trupului subțire. Eşti principele şi preotul acestui oraş. Vor veni la tine, cerând îndrumare. Dar nu te istovi făcând treburile altora. Trebuie să fii pregătit pentru ceremonia din după-amiaza asta.

Încercă să-şi ascundă un fior de spaimă la gândul înfruntării cu Piatra Omphalos, dar un ritual care să întărească echilibrul lumii era, cu siguranță, mai trebuitor ca niciodată.

Micail dădu din cap, coborându-şi privirea spre ea.

— Pari atât de fragilă, dar uneori mă gândesc că eşti cea mai puternică dintre noi toți.

— Sunt puternică fiindcă te am alături, murmură Tiriki în timp ce el o părăsea.

Dincolo de draperiile ce mascau balconul strălucea o lumină roşie. Ziua aceea însemna jumătatea primăverii, cugetă ea cu tristețe, dar acum nu se întrezărea răsăritul. Oraşul Ahtarra era în flăcări.

În oraşul de deasupra, bărbații se străduiau să îndepărteze molozul şi să stângă ultimul dintre focuri. În altarul care ascundea Piatra Omphalos, totul era neclintit. Tiriki îşi ridică mai mult torța, urmându-i pe ceilalți preoți şi preotese în încăperea aflată la cea mai mare adâncime şi stăpânindu-şi tremurul când flacăra fierbinte se transformă în propria ei umbră, un fum verzui, învârtejit în jurul lemnului ars, îmbibat cu smoală.

În centrul sălii, Piatra Omphalos scânteia precum un cristal ascuns. Un obiect în formă de ou, având jumătate din înălțimea unui bărbat, pulsând de parcă ar fi absorbit lumina. De-a lungul zidului curbat se înşiruiau siluete în robe. Torțele fixate în suporturile de deasupra capetelor pâlpâiau vitejeşte, însă altarul părea învăluit în semiîntuneric. Acolo, în adâncul insulei

Ahtarrath, domnea un frig pe care niciun foc obişnuit nu-l putea risipi. Până şi fumul tămâiei ce ardea mocnit pe altar se pierdea în aerul greu.

Orice altă lumină pălea în fața strălucirii Pietrei. Chiar şi fără glugile şi vălurile lor, chipurile preoților şi preoteselor ar fi fost greu de desluşit, dar, în timp ce se îndrepta pe bâjbâite către locul ei de lângă perete, Tiriki nu avea nevoie să vadă ca să-şi dea seama că silueta cu trăsăturile ascunse de glugă de alături era a lui Micail. Zâmbi, salutându-l în tăcere, ştiind că el va simți.

L-aş recunoaşte şi dacă am fi duhuri fără trup, se gândi ea, cu căldură. Medalionul sacru de pe pieptul lui, o roată de aur cu şapte spițe, licări uşor, reamintindu-i lui Tiriki că acolo el nu era doar soțul ei, ci şi Marele Preot Osinarmen, Fiul Soarelui; aşa precum ea nu era numai Tiriki, ci şi Eilantha, Veghetoare a Luminii.

Îndreptându-şi spatele, Micail începu să cânte Invocația Echinocțiului de Primăvară, cu vibrații stranii în glas.

Hotar pentru Zi, o Noapte să stea…

Alte voci, mai dulci, i se alăturară.

Să fie lumina cât bezna de grea.
Şi Mare, şi Soare, şi Cer, şi Pământ,
Rotundă răscruce să fie oricând.

O viață întreagă de pregătire preoțească o învățase pe Tiriki toate căile prin care să-şi lase deoparte trebuințele trupului, dar îi era greu să ignore aerul umed şi rece al subteranei, sau senzația nefirească de încordare ce îi făcea pielea ca de găină. Numai cu o strădanie supremă izbuti să urmărească din nou melodia ce începea să tulbure neclintirea, preschimbând-o în armonie…

Mâhnirea să lase surâsul în loc,
Să fie necazul gonit de noroc,
Un pas după altul croiască poteci
Pân' va uni bezna cu zorii, pe veci…

În lupta disperată care dusese la distrugerea Pământului Străvechi cu o generație în urmă, Piatra Omphalos devenise, deşi pentru scurt timp, jucăria magiei negre. O vreme existase teama că erau prada unei corupții absolute, de aceea preoții răspândiseră zvonul că Piatra se pierduse, alături de atât de multe alte lucruri, în adâncurile mării răzbunătoare.

Într-un fel, minciuna era un adevăr; numai că adâncul în care se afla Piatra era caverna de sub temple şi de sub oraşul Ahtarra. Odată cu sosirea Pietrei, insula aceea de mărime mijlocie a Regatelor Mării din Atlantida devenise centrul sacru al lumii. Dar, cu toate că Piatra era departe

de a fi pierdută, era ascunsă, aşa cum fusese întotdeauna. Până şi preoţii cu rangul cel mai înalt găseau rareori un prilej pentru a pătrunde în acel altar. Puţinii care cutezau să pună întrebări Omphalosului ştiau că faptele lor puteau răsturna echilibrul lumii.

Melodia îşi schimbă tempoul, crescând în intensitate.

Un anotimp îşi are hotar alt anotimp
Cerc de-ntâlniri şi despărţiri în timp.
Hotarul nostru este centrul sfânt,
Unde se schimbă toate, toate una sunt…

Gândurile lui Tiriki începeau să rătăcească iarăşi. *Dacă toate ar fi fost una*, îşi spuse ea, răzvrătindu-se dintr-odată, *noi nu ne-am afla acum aici!*

Vreme de luni de zile, veştile despre cutremure şi zvonurile despre distrugeri mai îngrozitoare străbătuseră Regatele Mării răspândindu-se cu iuţeala fulgerului. În Ahtarrath, astfel de spaime păruseră mai întâi îndepărtate, dar, în ultimele câteva zile, atât locuitorii Templului, cât şi oamenii din cetate fuseseră năpăstuiţi de uşoare cutremure ale pământului şi de vise cumplite, repetate. Chiar şi acum, în vreme ce continuau să cânte, Tiriki simţea neliniştea celorlalţi.

Oare aceasta ar putea fi cu adevărat prorocita

Vreme a Sfârşitului? se întrebă ea, fără grai. *După atât de multe înştiinţări?*

Îşi împleti hotărâtă vocea în ţesătura ce îşi înălţa sonorităţile şi care era, poate, cea mai puternică unealtă a magiei atlante.

Mişcându-ne, încremenim mai mult,
Voinţa ţine-n frâu pasiunea în tumult,
Acelaşi este drumul ce pasul îl străbate
Când timpul se preschimbă în eternitate…

Umbrele se îndesiră, contorsionând fumul învârtejit de tămâie, care se spirală în cele din urmă în aerul rece.

Lumina se revărsă din Piatră, umplând în întregime Altarul, în aceeaşi măsură în care îl umpluse înainte întunericul. Era pretutindeni, atât de intensă încât Tiriki fu surprinsă să descopere că nu o însoţea niciun strop de căldură. Până şi strălucirea torţelor era mai puternică. Cântăreţii lăsară să le scape un acelaşi oftat de uşurare. Acum puteau începe.

Reio-ta, guvernatorul Templului, îşi scoase cel dintâi gluga, apropiindu-se de Omphalos. Alături de el, Mesira, şefa vindecătorilor, în robă albastră, îşi ridică vălul. Tiriki şi Micail ieşiră din rând pentru a se aşeza în faţa lor, de partea cealaltă a Pietrei. În lumina aceea, părul lui roşu lucea ca o flacără, în timp ce şuviţele scăpate din cosiţele

răsucite ale lui Tiriki aveau sclipiri aurii şi argintii.

Vocea de tenor a lui Reio-ta, cu inflexiuni bogate, prelua invocația...

În acest sălaş al lui Ni-Terat, Împărăteasa Întunecată a Pământului,
Scăldat acum în strălucirea spiritului Luminii lui Manoah,
Întărim acum Centrul Sacru,
Omphalos, al Lumii Buric.

Bogăția vocii aspre, de contralto, nu dezvăluia vârsta Mesirei:

— Centrul nu este un loc, ci o stare. Omphalos nu e un alt tărâm. Multe ere de-a rândul, Piatra a stat, netulburată, în sanctuarele Străvechiului Pământ, dar centrul nu a fost acolo, aşa cum nu e în Ahtarrath.

Micail dădu glas răspunsului ritual.

— Ştiind că toți cei de aici jurat-au că tot ceea ce există este demn de a fi păstrat şi într-aceasta plecându-ne puterea şi voința...

Îi zâmbi lui Tiriki şi întinse din nou mâna, prinzând-o pe a ei. Îşi traseră împreună răsuflarea, pentru a rosti cuvintele de încheiere.

— Intrăm pentru totdeauna pe Tărâmul Adevărului, care nu poate fi nimicit.

Iar ceilalți răspunseră în cor:

— Cât timp ne păstrăm credința, Lumina

trăieşte în noi!

Strălucirea imaterială tremură când Mesira vorbi din nou.

— Întru aceasta invocăm Echilibrul Pietrei, pentru ca oamenii să cunoască iarăşi tihna. Căci nu putem să nu luăm în seamă prevestirile ce ni s-au arătat. Ne-au adunat într-un loc al înțelepciunii, căutând răspunsuri.

Te chem aici, clarvăzătoareo…

Mesira întinse amândouă mâinile către silueta cenuşie care făcea un pas înainte.

— A sosit clipa. Fii tu ochii şi glasul nostru înaintea Celui Veşnic.

Clarvăzătoarea îşi îndepărtă vălurile. În lumina intensă a pietrei, nu era greu s-o recunoşti pe Alyssa, cu părul negru revărsându-i-se pe umeri, cu ochii deja măriți de transă. Se apropie de strălucirea altarului cu paşi stranii, pe jumătate plecăciuni.

Cântăreții îi urmăriră nervoşi degetele aşezându-se pe Piatră. Puterea se adună în forme diafane, învârtejindu-se în sine însăşi. Alyssa se crispă, dar, în loc să se retragă, se apropie încă şi mai mult.

— Este… este aşa, şopti. Una cu Piatra sunt. Ceea ce ştie ea vom şti şi noi. Fie ca melodia sacră să ne poarte spre porțile Destinului.

În vreme ce vorbea, ceilalți prinseră să cânte încet, fără cuvinte. Glasul lui Micail se avântă în

ritmul Poruncii, spunându-i clarvăzătoarei pe numele ei din Templu.

Clarvăzătoare Neniath, sunt eu.
Eu, Osinarmen, sunt aici şi vreu
Să ştiu în visul tău ce-ntrezăreşti.
Răspunsul ți-l aştept – când te trezeşti.

— Aud. Vocea era cu totul diferită de glasul ascuțit şi sonor al Alyssei. Sunt aici. Ce vreți să aflați?

— Vorbeşte-ne dacă îți e pe plac, iar noi vom asculta.

Micail intonă răspunsul ritual pe nerăsuflate, dar Tiriki îi simți încordarea din glas.

— Suntem aici pentru că ne-a chemat Piatra, la vreme de noapte, cu şoapte de taină.

Se scurse o clipă.

— Răspunsul ar trebui să vă fie cunoscut, murmură clarvăzătoarea. Întrebarea stă înaintea adevărului. Uşa ce a fost întredeschisă nu se va închide. Pietrele stivuite una peste alta se înalță tot mai sus, fiind osândite a se prăvăli. Pădurile se umplu de iască. Puterea ce a aşteptat în inima lumii se zvârcoleşte… şi e *flămândă*.

Tiriki avu pentru o clipă impresia că-i fuge pământul de sub picioare, însă nu ar fi putut spune dacă simțise ceva sub lespezile podelei sau în sufletul ei. Se uită la Micail, dar el stătea

neclintit, cu fața ca o mască schimonosită.

Reio-ta se sili să vorbească.

— Întunecimea s-a mai dezlănțuit şi până acum, spuse el, concentrându-se cu îndârjire, şi a fost adusă întotdeauna la tăcere. De data asta, ce trebuie să facem ca s-o zăgăzuim?

— Când sporeşte liniştea, ce altceva poți face decât să cânți din nou? se cutremură Alyssa, zguduită de un neaşteptat râs amar; şi acum pământul se cutremură odată cu ea.

Cântăreții se clătinară, izbiți de un val de spaimă.

Strigară într-un singur glas:

— Suntem slujitorii Luminii Nesecate! Întunericul nu poate învinge!

Dar tremurul pământului nu se opri. Torțele pâlpâiră.

Piatra azvârli fulgere stacojii. Pentru o clipă, Tiriki se gândi că grota din jurul lor gemea, dar sunetele oribile izvorau din gâtlejul Alyssei.

Clarvăzătoarea vorbea, sau se străduia s-o facă, însă cuvintele erau frânte, de neînțeles. Cântăreții îşi înfruntară spaima şi se apropiară de ea, încordându-şi auzul; dar femeia se feri, fluturându-şi brațele către Piatră.

— *Urcă*! strigătele ei reverberară, trecând dincolo de încăperea rotundă. *Puroiul înfloreşte! Sânge şi foc!* AȚI VENIT PREA TÂRZIU!

Când ecourile se stinseră, puterea pieri din

trupul încordat al clarvăzătoarei. Numai iuțeala lui Micail o împiedică să cadă.

— Du-o afară… icni Reio-ta. Mesira, mergi cu ei! Noi o să în… încheiem aici…

Dând din cap, Micail o scoase pe Alyssa din încăpere.

Alcovul de la intrarea altarului, unde o aduseseră pe clarvăzătoare, părea cufundat într-o tăcere nefirească. Pe când pământul de sub picioarele lor se liniştise în sfârşit, sufletul lui Tiriki continua să se cutremure. Când intră, Damisa, acolita ei, care o aşteptase acolo, împreună cu ceilalți însoțitori, îşi ridică spre ea ochii verzi, îngrijorați.

Micail se strecură lângă Tiriki, atingându-i mâna cu o dezmierdare grăbită, mai intimă decât o îmbrățişare. Privirile li se întâlniră într-o îmbărbătare fără cuvinte – *Sunt aici… sunt aici. Vom supraviețui, chiar dacă se prăbuşeşte cerul.*

Din afara încăperii se auzi un murmur de voci.

— Ce fac? murmură Micail, dând din cap către sunet.

Tiriki ridică din umeri, dar îi reținu mâna.

— Jumătate dintre ei îi asigură pe ceilalți că n-am înțeles bine vorbele Alyssei, iar ceilalți sunt convinşi că Ahtarra e gata să se prăvălească în mare. Reio-ta o să se ocupe de ei. Se uită spre Alyssa, care zăcea pe o banchetă, cu Mesira

alături. Cum se simte?

Clarvăzătoarea avea obrajii palizi, iar părul ei lung, care în dimineața aceea strălucea precum pana corbului, era acum brăzdat de şuvițe cărunte.

— Doarme, răspunse simplu Mesira. În lumina blândă ce pătrundea prin uşă, chipul vindecătoarei îşi arăta vârsta. Cât despre trezirea ei… cred c-o să se scurgă ceva timp înainte de a ne da seama dacă strădania zilei de azi i-a făcut vreun rău. Acum ați putea pleca, cred că am primit toate răspunsurile care erau de primit. Ucenica mea s-a dus să cheme o lectică, ca s-o ducem pe Alyssa în Sala Vindecătorilor. O să vă trimit vorbă dacă se schimbă ceva.

Micail îşi scosese deja veşmintele de altar şi îşi strecurase însemnul rangului sub tunica fără mâneci. Tiriki îşi împături vălul şi roba exterioară, apoi i le întinse Damisei.

— Chemăm şi noi purtătorii? întrebă ea.

Micail clătină din cap.

— Poți face un drum pe jos? Am nevoie să simt pe trup adevărata lumină a zilei.

Strălucirea şi dogoarea aerului de afară erau o adevărată binecuvântare, scoțându-le din oase frigul adunat în încăperile subterane. Tiriki îşi simți gâtul şi umerii încordați destinzându-se şi lungi pasul ca să se-ncadreze în ritmul de mers al

soțului ei. Printre coloanele de piatră albă şi roşie de la intrarea în altarul subpământean întrezări un şir de acoperişuri de țiglă albastră. Ceva mai departe, în josul pantei, printre grădinile oraşului, se vedeau din loc în loc domuri noi, vopsite în crem şi roşu. Dincolo de ele se întindeau la nesfârşit apele sclipitoare ale mării.

Când ieşiră de sub portic, sunetele şi mirosurile cetății prinseră viață în jurul lor – câini lătrând şi copii plângând, negustori strigându-şi marfa, mirosul picant al peştelui fiert înăbuşit, mâncarea pre ferată a localnicilor, izul nu tocmai salubru al canalului de scurgere din apropiere. Incendiile stârnite de cutremurul din cursul nopții fuseseră stinse, iar stricăciunile se reparau. Distrugerile nu erau atât de numeroase cum se temuseră. Teama era, într-adevăr, cel mai mare duşman al lor. Până şi mirosurile neplăcute vorbeau despre normalitatea vieții, liniştind-o după confruntarea cu puterea supraomenească a Pietrei.

Poate Micail simțea acelaşi lucru. În orice caz, în loc să aleagă Calea Procesiunilor, al cărei pavaj alb se întindea direct către Palat, o conducea pe un drum ocolit, îndepărtându-se de clădirile înalte din ansamblul Templului şi trecând prin piață. Flancurile sclipitoare ale Celor Trei Turnuri dispărură din vedere când intrară pe o stradă laterală care ducea spre port, unde negustorii se tocmeau cu muşteriii ca în oricare altă zi. Cei doi

atraseră câteva priviri admirative, dar nimeni nu-i arătă cu degetul şi nu se holbă la ei. Fără robele rituale, arătau ca orice familie obişnuită venită la cumpărături, cu toate că erau mai înalți şi mai frumoşi decât majoritatea orăşenilor. Şi dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte să le facă necazuri, hotărârea de pe trăsăturile puternice ale lui Micail şi energia cu care păşea erau destul de intimidante.

— Ți-e foame? întrebă ea.

Ținuseră post înainte de ritual, iar acum era aproape ora amiezii.

— Ceea ce îmi doresc cu adevărat e să beau, răspunse el, zâmbind larg. Lângă port era o tavernă cu vin bun – nu vinul nostru roşu şi aspru, ci unul demn de laudă, din ținuturile elinilor. Nu-ți face griji – nici mâncarea n-o să te dezamăgească.

Taverna avea o terasă umbrită de o boltă de viță. Pe margini creşteau crini de Ahtarrath, de un roşu aprins. Parfumul lor suav înmiresma aerul. Tiriki îşi dădu capul pe spate, lăsând adierea ce venea dinspre port să-i pătrundă în păr. Când se întoarse, zări pantele Muntelui Stea – vulcanul adormit care era inima insulei, licărind în ceața uşoară din aerul încins. La poale era un brâu de păduri, apoi o amestecătură de ogoare şi de vii. Stând acolo, întâmplă rile dimineții nu i se mai păreau decât nişte vise urâte. Străbunii lui Micail

domniseră asupra acelor locuri vreme de o sută de generații. Ce putere putea înfrânge o tradiție atât de înțeleaptă şi de glorioasă?

Micail sorbi prelung din pocalul de lut şi lăsă să-i scape un oftat de apreciere. Tiriki fu uimită când simți urcând în ea un hohot de râs. Auzindu-l, soțul ei înălță dintr-o sprânceană.

— Pentru o clipă, mi-ai adus aminte de Rajasta, îi explică ea.

Micail rânji.

— Bătrânul nostru profesor era un spirit nobil, dar aprecia cu adevărat un vin bun. Şi eu m-am gândit la el astăzi, dar nu din cauza vinului, adăugă, cu un aer sobru.

Ea dădu din cap, încuviințând.

— Am încercat să-mi amintesc tot ce ne-a povestit despre osânda Pământului Străvechi. Când a început să se scufunde, au primit destule înştiințări ca să trimită aici pergamentele sacre, împreună cu învățații care le pot citi. Dar dacă o catastrofă va distruge Regatele Mării… unde se va găsi un refugiu pentru vechea înțelepciune a Atlantidei?

Micail gesticulă cu pocalul.

— Nu e ăsta țelul pentru care ne-am trimis solii în ținuturile estice ale Eladei şi ale Khemului şi în nord, până pe Coasta Ambrei şi până în insulele Cositorului?

— Şi cum rămâne cu înțelepciunea care nu se

poate păstra în pergamente şi simboluri? medită ea cu glas tare. Cum rămâne cu acele lucruri care trebuie privite şi atinse înainte de a fi înțelese? Şi cum rămâne cu puterile care nu pot fi primite, fără primejdie, decât atunci când un magistru socoteşte că ucenicul său e pregătit pentru ele? Cum rămâne cu acea înțelepciune care nu poate trece decât de la un om la altul?

Micail se încruntă, dus pe gânduri, dar vorbi pe un ton liniştit.

— Profesorul nostru Rajasta obişnuia să spună că, oricât de cumplit ar fi un cataclism, dacă supraviețuieşte Casa Celor Doisprezece – nu preoțimea, ci cele şase cupluri, tinerii bărbați şi fecioarele care sunt acoliți aleşi – aceştia pot recrea, prin ei înşişi, întreaga măreție a pământului nostru. Şi apoi râdea...

— Probabil că era o glumă, spuse Tiriki, cu gândul la Damisa şi la Kalhan, la Elis şi Aldel, la Kalaran şi Selast, la Elara şi Cleta şi ceilalți.

Acoliții erau zămisliți când se primea chemarea, erau vlăstarele unor împreunări sorocite de stele. Aveau un potențial imens – dar erau teribil de *tineri*. Clătină din cap.

— Nu mă îndoiesc că ne vor întrece pe noi toți când îşi vor încheia instruirea, dar, fără supraveghere, mă tem că le va veni greu să se împotrivească ispitei de a abuza de puterile lor. Până şi tata...

Se întrerupse brusc şi obrajii ei albi se împurpurară. De cele mai multe ori era în stare să uite că adevăratul ei tată nu era Reio-ta, bărbatul mamei sale, ci Riveda, mai-marele magilor din Ordinul Robelor Cenuşii de pe Pământul Străvechi; Riveda, care nu izbutise să se împotrivească ispitei magiei interzise şi fusese executat pentru vrăjitorie.

— Până şi Riveda a făcut bine în aceeaşi măsură în care a făcut rău, spuse Micail cu blândețe, luându-i mâna. Sufletul său se află în păstrarea Stăpânilor Destinului şi îşi va ispăşi pedeapsa timp de mai multe vieți. Dar scrierile lui despre lecuirea bolilor au salvat mulți oameni. Nu trebuie să te laşi bântuită de amintirea lui, iubita mea. Trebuie să rămână în memoria noastră ca vindecător.

Un tânăr cu ochi negri îşi făcu apariția, aducând un platou cu turte şi cu peştişori fripți, crocanți, serviți cu brânză de capră şi cu ierburi tocate. Făcu ochii ceva cam mari când văzu albastrul irisurilor lui Tiriki şi părul ei blond, singura moştenire lăsată de Riveda, care nu venise inițial de pe Pământul Străvechi, ci din mai puțin cunoscutul regat nordic Zaiadan.

— Trebuie să ne străduim să nu ne temem, spuse Micail după plecarea servitorului. În afară de prorocirea lui Rajasta, mai există multe altele care vorbesc despre o Vreme a Sfârşitului. Dacă va

fi să vină, ne vom afla în mare pericol, dar clarvăzătorii n-au dat niciodată de înțeles că am fi osândiți pe de-a-ntregul. De fapt, viziunea lui Rajasta ne-a asigurat că tu şi cu mine vom descoperi un nou Templu şi un nou tărâm! Sunt sigur că există o Soartă care ne va cruța. Nu trebuie decât să-i găsim firul.

Tiriki dădu din cap şi luă mâna întinsă către ea. *Dar toată această viață strălucitoare şi minunată din jurul nostru va trebui să piară înainte de a se împlini prorocirea.*

Însă, pe moment, ziua era fără cusur şi aromele ce se înălțau din farfuria ei îi ofereau un prilej plăcut de a se lăsa distrasă de la orice le-ar fi menit soarta. Dorindu-şi să se gândească numai la clipa prezentă şi la Micail, căută un subiect neutru.

— Ştiai că Elara trage excelent cu arcul?

Micail ridică o sprânceană.

— Pare o distracție ciudată pentru o vindecătoare – e ucenica Lialei, nu-i aşa?

— Da, aşa e, dar ştii că pentru munca unui vindecător e nevoie atât de precizie, cât şi de curaj. Elara a devenit un soi de conducătoare a acoliților.

— M-aş fi aşteptat ca rolul ăsta să fie preluat de fata alkonană – acolita ta, Damisa, răspunse el. Nu e cea mai vârstnică? Şi cred că se înrudeşte cumva cu Tjalan.

Celor din familia aia le place să fie în frunte.

Rânji, iar Tiriki îşi aduse aminte că el petrecuse

mai multe veri împreună cu principele din Alkonath.

— Poate e puțin cam *prea* conştientă de obârşia ei regească. În orice caz, a sosit aici ultima şi cred că i se pare greu să-şi găsească locul printre ceilalți.

— Dacă asta e cea mai mare greutate pe care trebuie s-o înfrunte, atunci e norocoasă.

Micail dădu peste cap ultimul strop de vin şi se ridică în picioare.

Tiriki oftă, dar era într-adevăr timpul să plece.

Când îi recunoscu în cuplul care ocupase atât de multă vreme cea mai bună masă de pe terasa sa pe principe şi pe doamna lui, hangiul încercă să refuze plata, dar Micail insistă să-şi lase urma sigiliului pe o bucată de lut.

— Vino cu asta la palat şi servitorii mei îți vor da ce-ți datorez.

— Eşti prea bun, îl luă peste picior Tiriki, cu voce scăzută, când li se îngădui în sfârşit să părăsească taverna.

Omul s-a simțit pur şi simplu onorat de vizita principelui şi a vrut să-ți facă în schimb un dar. De ce nu l-ai lăsat?

— Gândeşte-te la asta ca la o confirmare, zâmbi Micail, cu un aer uşor sinistru. Bucata aia de lut reprezintă convingerea mea că mâine se *va* afla cineva aici. Şi dacă el preferă să se aleagă cu onoarea, ei bine, nimeni nu-l sileşte să ceară plata.

Amintirile pălesc. Dar el are sigiliul meu, care nu-l va lăsa să uite...

Se întoarseră agale la palat, vorbind despre lucruri obişnuite, dar Tiriki nu putea împiedica ecourile stârnite în criptă de țipetele clarvăzătoarei să-i revină în minte.

Când se întoarse Damisa în Casa Frunzelor Căzătoare, ceilalți acoliți tocmai încheiau o lecție. Elara din Ahtarrath fu prima care o zări intrând. Brunetă şi plinuță, Elara era născută pe insula aceea şi căzuse în sarcina ei să-i întâmpine pe noii veniți din celelalte Regate ale Mării.

Pe toate insulele, Templele pregăteau preoți şi preotese. Dar doisprezece dintre cei mai talentați tineri din fiecare generație erau aleşi pentru a învăța marile Taine. Unii aveau să se întoarcă într-o bună zi pe insulele lor, ca preoți de rang înalt, în timp ce alții deprindeau ştiințe precum tămăduirea sau astrologia. Din Cei Doisprezece proveneau învățații, cei care slujeau întreaga Atlantidă ca Veghetori Investiți asupra Templului Luminii.

Casa era o construcție scundă, ramificată, cu coridoare ciudat orientate şi cu apartamente prea mari, despre care se zvonea că ar fi fost construită cu un veac sau chiar mai mult în urmă pentru un demnitar străin. Acoliții se amuzau adesea sugerând alte explicații pentru sirenele de piatră

din fântâna tocită de vreme plasată în curtea centrală. Indiferent care i-ar fi fost obârşia, bizara vilă veche servise până de curând ca dormitor pentru preoţii necăsătoriţi, pentru pelerini şi pentru refugiaţi. Acum era Casa Celor Doisprezece.

O parte dintre acoliţi apreciau ajutorul Elarei, în timp ce alţii opuneau rezistenţă, iar Damisa, verişoara principelui din Alkonath, era, de obicei, cea mai plină de sine dintre toţi. În clipa aceea, se gândi Elara, arăta cumplit.

— Damisa? Ce ţi s-a întâmplat? Ţi-e rău? tresări când cealaltă se întoarse spre ea cu ochii goi. S-a întâmplat ceva la ceremonie?

Elara strânse cu putere umărul Damisei şi o făcu să se aşeze lângă fântână. Se răsuci, atrăgând atenţia unuia dintre ceilalţi.

— Lanath, du-te să-i aduci nişte apă! ceru ea, cu voce scăzută, în timp ce toată lumea le înconjura.

Se aşeză, îndepărtându-şi buclele negre care îi tot cădeau în ochi.

— Potoliţi-vă, cu toţii! îi privi cu asprime, până când se retraseră. Lăsaţi-o să respire!

Ştia că în dimineaţa aceea, devreme, Damisa fusese chemată s-o însoţească pe nobila Tiriki şi o invidiase. Rolul Elarei, ca ucenică a preotesei cu robă albastră Liala din Templul lui Ni-Terat, era o însărcinare destul de plăcută, dar nici pe departe fascinantă. Acoliţilor li se spusese că ucenicia lor

era hotărâtă de pozițiile stelelor fiecăruia şi de voința zeilor. Avea sens ca Lanath, logodnicul Elarei, să fie ucenicul astrologului Templului, fiindcă mintea lui era făcută pentru cifre, dar Elara bănuise întotdeauna că legătura de rudenie a Damisei cu o casă regală îi adusese locul din preajma lui Tiriki, care, la urma urmelor, nu era doar preoteasă, ci şi principesă a Ahtarrathului. Însă în clipa aceea n-o pizmuia pe Damisa.

— Povesteşte-ne, Damisa, murmură ea, în timp ce cealaltă îşi bea apa. A fost cineva rănit? S-a întâmplat ceva rău?

— Rău! Damisa închise ochii o clipă, apoi îşi îndreptă spatele şi privi cercul de figuri din jurul ei. N-ați auzit zvonurile care circulă prin oraş?

— Bineînțeles că le-am auzit. Dar tu unde-ai fost? întrebă mica Iriel.

— La ceremonia echinoxului, ca însoțitoare a maestrei mele, răspunse Damisa.

— Ceremoniile astea se țin de obicei în Marele Templu al lui Manoah, remarcă Elis, care era tot din Ahtarra. N-ar trebui să ai nevoie de atâta timp ca să te-ntorci de acolo!

— N-am fost la Templul Luminii, spuse Damisa, încordată. Am fost într-un alt loc, într-un sanctuar construit pe stâncile de la marginea dinspre răsărit a oraşului. Porticul n-are aproape nimic ieşit din comun, dar adevăratul Templu e sub pământ, la o mare adâncime. Sau cel puțin aşa

cred. Mi s-a spus să aştept în alcov, în capătul coridorului.

— Pe oasele lui Banur! exclamă Elara. Ăla e Templul lui… nu ştiu ce e… acolo nu se duce niciodată nimeni!

— Nici eu nu ştiu ce e, răspunse Damisa, regăsindu-şi obişnuita aroganță, dar acolo, jos, se află o Putere. Am văzut străfulgerări ciudate de lumină pe întregul culoar.

— E Scufundarea… spuse Kalaran, cu voce plată. Insula mea s-a dus la fund şi acum o să se ducă şi asta. Părinții mei au plecat pe Alkonath, dar eu am fost ales pentru Templu. Au crezut că pentru mine era o onoare să vin aici…

Acoliții se uitară unii la alții, cutremurându-se.

— Nu ştim dacă ritualul a dat greş, spuse Elara, îmbărbătându-i. Trebuie să aşteptăm… o să ni se spună…

— Au fost nevoiți s-o scoată pe clarvăzătoare din încăperea aia, o întrerupse Damisa. Părea pe jumătate moartă. Au dus-o la Liala şi la vindecătorii ei, în Casa lui Ni-Terat.

— Ar trebui să merg acolo, spuse Elara. Liala ar putea avea nevoie de ajutorul meu.

— De ce să te osteneşti? se încruntă Lanath. O să murim cu toții.

— Linişteşte-te!

Elara se răsuci spre el, întrebându-se ce anume îi îndemnase pe astrologi să-i aleagă drept

logodnic un băiat care ar fi fugit şi de umbra lui dacă s-ar fi răstit la el.

— Liniştiţi-vă cu toţii. Suntem Cei Doisprezece Aleşi, nu o şleahtă de ţărani dintr-un fund de ţară.

Credeţi că mai-marii noştri n-au prevăzut dezastrul ăsta şi n-au făcut niciun plan? Datoria noastră e să-i ajutăm cum putem.

Îşi dădu din nou părul negru pe spate, sperând că rostise un adevăr.

— Şi dacă n-au făcut-o? întrebă logodnicul Damisei, un flăcău mai degrabă mătăhălos, cu părul castaniu, pe nume Kalhan.

— Atunci o să murim.

Damisa îşi revenise suficient ca să-l poată privi încruntându-se.

— Păi, dac-o să fie aşa, făcu micuţa Iriel, cu zâmbetul ei irezistibil, o să le spun vreo două zeilor!

Când se întoarseră la palat, Micail şi Tiriki găsiră o preoteasă în robă albastră aşteptându-i în faţa porţii, cu veşti de la Mesira. Alyssa se trezise şi era de aşteptat să-şi revină cu uşurinţă.

Măcar dacă i-am putea tămădui tot atât de uşor şi prorocirea… cugetă posomorâtă Tiriki.

Însă îşi păstră zâmbetul pe buze în timp ce îl însoţea pe Micail în susul scărilor, către apartamentul de la etajul de sus pe care îl împărţeau. Vântul nopţii sufla dinspre mare,

agitând vălul din fața alcovului ce adăpostea altarul zeiței şi draperiile de la uşile balconului. Pereții văruiți în alb erau împodobiți cu fresce reprezentând şoimi auriți dea supra unui strat de crini stacojii. În lumina pâlpâitoare a lămpilor atârnate de plafon, păsările planau şi florile păreau să se aplece în bătaia unei adieri inexistente.

După ce se schimbă într-o robă curată, Micail plecă să țină sfat cu Reio-ta. Rămasă singură, Tiriki le porunci slujitoarelor cu paşi uşori să-i umple baia cu apă rece, parfumată. Ele rămaseră în aşteptare cât se îmbăie, pentru a o usca apoi cu lovituri uşoare ale palmelor. După plecarea lor, ieşi pe balcon şi privi oraşul de dedesubt. Muntele Stea se contura, nedesluşit, în văzduhul rece al nopții, către soare-răsare. La poale, pantele erau acoperite cu crânguri de chiparoşi, iar conul se înălța, ascuțit, deasupra lor. Flacăra nestinsă din Templul din vârf părea un foc palid, piramidal. Punctele de lumină împrăştiate însemnau locurile gospodăriilor din josul pantelor, pălind rând pe rând când locuitorii lor se duceau la culcare. În oraş, oamenii rămâneau treji până târziu. De-a lungul străzilor din cartierul distracțiilor se mişcau torțe săltărețe.

Pe măsură ce se răcorea, pământul îşi împrăştia miresmele bogate de iarbă uscată şi de brazde proaspăt întoarse, umplând aerul cu parfumul lor

bogat. Privi pacea nopții şi, în sufletul ei, cuvintele imnului serii se preschimbară în rugăciune…

Din înaltul bolții-ntunecate,
Tu, Izvor de Stele lucitoare,
Dă-ne somn tihnit în astă-noapte
Şi întreaga-Ți binecuvântare.

Cum ar fi putut să piară atâta linişte, atâta frumusețe?

Patul ei avea perdele de voal şi era acoperit cu aşternuturi de in atât de fine încât atingerea lor părea de mătase. Nu i se refuza nimic din tot ce putea oferi Ahtarrathul, dar, în ciuda rugăciunii sale, Tiriki nu reuşi să adoarmă. Când se întoarse Micail, era miezul nopții. Îi simți privirea coborând asupra ei şi se strădui să respire rar şi egal. Nu avea rost să fie lipsit şi el de somn fiindcă ea era trează. Însă legătura dintre ei trecea dincolo de simțurile trupului.

— Ce s-a întâmplat, iubita mea?

În întuneric, vocea lui era blândă. Ea lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Mi-e frică.

— Dar ştim încă din ziua în care ne-am născut că osânda s-ar putea abate asupra Ahtarrathului.

— Da – cândva, într-un viitor îndepărtat. Însă vorbele Alyssei au adus amenințarea *în prezent!*

— Poate… poate… Patul scârțâi când el se aşeză

şi întinse mâna să-i dezmierde părul. Dar ştii şi tu cât de greu este să afli clipa când se va împlini o prorocire.

Tiriki se săltă în capul oaselor, întorcându-se spre el.

— Crezi într-adevăr asta?

— Iubito… niciunul dintre noi n-are cum să ştie ce s-ar putea schimba prin cunoaşterea noastră. Tot ce suntem în stare să facem e să ne folosim puterile pentru a înfrunta viitorul, atunci când se va ivi.

Oftă, iar Tiriki avu impresia că aude ecourile unui tunet, deşi cerul nopţii era lipsit de nori.

— Ah, da, puterile tale, şopti ea, cu amărăciune, fiindcă la ce le foloseau puterile acelea acum? Tu poţi invoca vântul şi fulgerul, dar cum rămâne cu pământul de sub noi? Şi cum vor trece *acestea* mai departe, dacă orice altceva dă greş? Reio-ta nu are decât o fiică – iar eu – eu nu sunt în stare să-ţi port copilul!

Simţindu-i lacrimile, el o trase mai aproape, îmbrăţişând-o.

— Încă nu ai făcut-o – dar eşti încă tânără!

Tiriki îşi lăsă capul pe umărul lui şi se destinse în strânsoarea braţelor lui, trăgând în nări aroma trupului amestecată cu parfumul uleiurilor de baie.

— Am culcat doi prunci pe rugul funerar, şopti ea, şi am pierdut alţi trei înainte de a-i naşte.

Preotesele din Caratra nu mi-au mai dat nicio speranță, Micail. Își simți lacrimile fierbinți izvorând, în timp ce strânsoarea brațelor lui se întețea. Mamele noastre erau surori – poate suntem rude prea apropiate. Trebuie să-ți iei o altă soție, iubitul meu, una care să-ți poată dărui un copil.

Îl simți clătinând din cap în întuneric.

— Legea din Ahtarrath o îngăduie, șopti ea.

— Dar legea iubirii? întrebă el.

O strânse de umeri, coborându-și ochii spre ea.

Ea îi simți mai degrabă decât îi văzu intensitatea privirii.

— Pentru a zămisli un fiu demn să-mi primească puterile e nevoie nu numai de sământa, ci și de sufletul meu. Sincer vorbind, iubito, nu cred că aș putea fi vreodată… bun de ceva… alături de o femeie cu care să nu mă potrivesc, atât ca spirit, cât și ca trup. Noi am fost făcuți unul pentru altul, Tiriki, și pentru mine nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Ea întinse mâna, urmărindu-i liniile ferme ale obrajilor și ale frunții.

— Dar stirpea ta se va stinge!

El se aplecă și îi șterse lacrimile cu un sărut.

— Dacă însuși regatul Ahtarrath trebuie să piară, cui îi mai pasă atât de mult dacă magii și principii săi vor dispărea odată cu el? Trebuie să salvăm înțelepciunea Atlantidei, nu puterile sale.

— Osinarmen... ştii cât de mult te iubesc?

Ea se întinse din nou, cu un suspin, şi mâinile lui prinseră să-i alunece de-a lungul trupului, fiecare atingere stârnind o senzaţie la care corpul învăţase să răspundă, aşa cum sufletul îi fusese instruit de exerciţiile spirituale din Templu.

— Eilantha... Eilantha! răspunse Micail, închizându-şi braţele în jurul ei.

La chemarea aceea, spiritul şi trupul se deschiseră în acelaşi timp, copleşite şi transfigurate într-o împreunare supremă.

2

Damisa îşi strecură privirea prin frunzişul grădinii Casei Celor Doisprezece, întrebându-se dacă de acolo ar fi putut să vadă vreuna dintre stricăciunile făcute de cutremur. După ritualul din Templul subteran, pământul nu se mai clintise, iar principele Micail le poruncise gărzilor sale să ajute la reconstrucţie. Capitala Ahtarrathului fusese înălţată pe ruinele unei aşezări mai vechi. Cele Trei Turnuri se înălţau spre cer, poleite cu aur, de o mie de ani. Aproape tot atât de vechi erau şi cele Şapte Arcuri, pe ale căror suprafeţe roase de vreme se străduiau învăţăceii să desluşească hieroglife de mult şterse de stihii.

Preoţii din Ahtarra se străduiseră din răsputeri să pregătească vechile încăperi din Casa Frunzelor

Căzătoare pentru cei doisprezece acoliți, însă grădinile erau cele care făceau din locul acela unul ideal, pentru că izolau casa atât de oraş, cât şi de templu. Damisa se retrase cu un pas, lăsând crengile de laur din gardul viu să coboare brusc. De acolo nu se zărea nicio altă clădire.

Se întoarse să privească grupul de pe pajiştea aflată la mică depărtare. Împreunările dintre preoți înrudiți dădeau naştere şi slăbiciunilor, şi harului. Se întrebase adesea dacă ea însăşi fusese aleasă ca acolită mai degrabă datorită influenței regale a bunicii sale decât mulțumită propriilor merite, însă jumătate dintre ceilalți ar fi luat-o la fugă țipând dacă ar fi văzut luminile ce pâlpâiau în coridorul din Templul subteran. Acum îi trecu prin minte că veghetorii ar fi putut vedea un avantaj în adăugarea sângelui viguros din Alkonath la stirpea preoțească.

Dar de ce hotărâseră că nesuferitul Kalhan, cu trăsăturile lui grosolane şi cu simțul umorului la fel grosolan, era o pereche potrivită pentru ea? S-ar fi potrivit cu siguranță mult mai bine cu Cleta, căreia îi lipsea cu desăvârşire umorul. Ca prințesă de rang inferior, Damisa se aşteptase să aibă parte de o căsătorie aranjată, dar soțul ei ar fi trebuit să fie măcar un bărbat învestit cu putere. Tiriki spusese că, probabil, Kalhan avea să facă progrese pe măsura înaintării în vârstă, însă Damisa nu vedea niciun semn care să făgăduiască aşa ceva.

Era şi el acolo, țopăind pe pajişte, în fruntea unui grup de alți acoliți care ovaționau zgomotos, în timp ce Aldel, despre care ea decretase că era cel mai frumos dintre băieți, şi Lanath, care se descurca mai bine când era nevoie de cap decât atunci când era nevoie de mâini, se luaseră la trântă cu înverşunare. Până şi Elara, de obicei cea mai sensibilă dintre acolite, îi privea cu un zâmbet amuzat. Selast, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi vrut să ia parte la luptă. Probabil că ar fi putut învinge, cugetă Damisa, luând în considerare trupul vinos al fetei mai tinere. Apoi le întoarse spatele. N-ar fi putut spune dacă lupta începuse ca distracție sau de mânie, dar, pe moment, nici măcar nu-i păsa.

Se pare c-au uitat să-şi facă griji pentru sfârşitul lumii, medită, indispusă. *Cât de mult îmi doresc să fi fost acasă! E o onoare să fii aleasă şi tot restul – dar aici e întotdeauna atât de cald şi mâncarea e atât de ciudată! Dar ne aflăm oare mai în siguranță? Şi măcar ni se îngăduie să fugim? Sau se aşteaptă să rămânem locului, cu noblețe, lăsând lumea să ni se năruie în jur?*

Fornăind, îşi lăsă picioarele s-o poarte în susul pantei acoperite de iarbă. În câteva clipe, ajunse pe cea mai apropiată de exterior dintre numeroasele terase ale grădinii – un zid de susținere lung şi lat care oferea întreaga privelişte a oraşului şi a mării.

Descoperise abia cu două zile în urmă locul acela, unde era sigură că nu putea fi văzută nici măcar de pe acoperişul Casei Celor Doisprezece. Cu puțin noroc, era posibil ca niciunul dintre ceilalți să nu fi aflat de existența lui.

Aşa cum se întâmpla întotdeauna, briza îi risipi proasta dispoziție. Fiecare adiere sărată părea o scrisoare tainică de dragoste, trimisă din căminul ei îndepărtat. Trecură câteva minute înainte de a-şi da seama că, în ziua aceea, în larg erau mai multe bărci – ba nu, realiză ea, nu bărci, ci corăbii, şi nu orice corăbii, ci o flotă alcătuită din caravele cu trei catarge, mândria şi forța Atlantidei. Înălțându-se cu mult deasupra apei, cu provele masive acoperite cu un strat dur de bronz, puteau înainta cu viteza vâslaşilor sau să fie purtate de vântul din pânze. Ocoleau promontoriul într-o formație riguroasă.

Aproape direct sub punctul ei de observare se adăpostea un mic port. Era folosit rar, fiind de obicei suficient de liniştit pentru a te face să intri în transă privindu-i apa limpede, albastră. Însă acum caravelele înalte îşi aruncară rând pe rând ancorele în timp ce flamurile lor viu colorate fâlfâiau, pentru a-şi găsi apoi odihna în atmosfera liniştită a golfului. Cea mai mare acostase deja la chei, strângându-şi pânzele purpurii.

Damisa se frecă din nou la ochi. *Cum ar putea fi posibil?* se întrebă, dar ochii nu o înşelau. Pe

fiecare dintre catargele semețe flutura Cercul Şoimilor, stindardul suveranului ținutului ei natal. Un val de dor îi umplu ochii de lacrimi.

— Alkonath, murmură ea; şi, fără să mai stea pe gânduri, îşi săltă roba şi o rupse la fugă, cu părul lung, castaniu, unduindu-i în urmă când trecu pe lângă trânta în plină desfăşurare şi ieşi în goană din grădină, îndreptându-se spre treptele ce coborau în port.

Cea mai mare dintre caravele ancorase lângă docul principal, dar încă nu îşi coborâse pasarela. Neguțătorii şi orăşenii se adunaseră deja pe chei, sporovăind incitați şi aşteptând să vadă ce avea să urmeze. Dar, chiar punându-i la socoteală şi pe servitorii lor, erau copleşiți numericeşte de bărbații şi femeile din casta preoților, cu toții înveşmântați în alb.

Tiriki era chiar în primul rând, înfăşurată în straturi delicate de material incolor, cu florile de aur din cunună legănându-i-se în păr. Mantiile celor doi bărbați care o însoțeau erau din purpura regală a Ahtarrathului. Sub razele soarelui, rubinele din diademele lor păreau de foc. Damisa avu nevoie de o clipă pentru a-i recunoaşte pe Reio-ta şi Micail.

Corăbiile erau aşadar aşteptate, deduse acolita, ştiind cât de mult timp era necesar pentru a te îmbrăca în veşminte de ceremonie. *Probabil că*

flota a fost zărită de pe munte şi a fost trimis un alergător ca să vestească sosirea oaspeţilor. Se înghesui prin mulţime, până ce reuşi să ajungă alături de maestra ei.

Tiriki o salută înclinându-şi uşor capul.

— Damisa, ce simţ al timpului!

Dar, înainte de a apuca să se întrebe dacă Tiriki o lua sau nu în râs, uralele mulţimii anunţară că oaspeţii îşi începuseră debarcarea.

Mai întâi îşi făcură apariţia oştenii în straie verzi, înarmaţi cu suliţe şi săbii. Escortau doi bărbaţi în mantii simple de călătorie, din lână, însoţiţi de un preot într-o robă de o croială nefamiliară. Reio-ta înaintă, înălţându-şi toiagul de ceremonie pentru a trasa cercul binecuvântării. Tiriki şi Micail se apropiaseră unul de celălalt. Damisa trebuia să-şi întindă gâtul ca să poată vedea.

— În numele lui Manoah, Ziditorul Tuturor Lucrurilor, a cărui strălucire ne umple sufletele când luminează cerul, vă urez bun venit, spuse Reio-ta.

— Îi aducem mulţumiri lui Nar-Inabi, Făuritorul Stelelor, care v-a călăuzit cu bine de dincolo de mare, adăugă Micail.

Când îşi ridică braţele, aducând omagiul protocolar, Demisa întrezări sclipirea brăţărilor în formă de şarpe care nu puteau fi purtate decât de un principe din stirpea imperială.

Tiriki făcu un pas înainte, oferind un coş cu

fructe şi flori.

— Ni-Terat, Marea Mamă, numită de asemenea Caratra, îşi întâmpină cu braţele deschise toţi copiii, fie ei tineri sau bătrâni.

Cel mai înalt dintre călători îşi lăsă pe spate gluga mantiei şi uralele Damisei se transformară într-un strigăt de încântare. *Tjalan!* N-ar fi putut spune dacă se simţea mai încântată fiindcă el era principele Alkonathului sau fiindcă era propriul ei văr, care dintotdeauna fusese bun cu ea. Abia dacă găsi destulă stăpânire de sine pentru a se împiedica să alerge spre el şi să-şi arunce braţele în jurul genunchilor lui, aşa cum făcea când era copil. Dar se înfrână şi fu foarte bine că o făcuse, pentru că, pe moment, Tjalan era pe de-a-ntregul un principe al imperiului, cu marele smarald strălucindu-i pe diademă şi cu brăţările regale încolăcite pe antebraţe.

Uscăţiv şi bronzat, stătea drept, cu încrederea unui om care nu-şi pusese niciodată la îndoială dreptul de a conduce. Avea tâmplele argintii – era ceva nou – dar Damisa se gândi că asta dădea mai multă distincţie părului său negru. Însă ochii lui ageri rămăseseră aceiaşi – verzi ca Smaraldul din Alkona, deşi ea ştia că uneori puteau căpăta toate culorile mării.

Când preotul cu robă stranie se apropie, Tiriki îşi duse mâna la inimă şi apoi la frunte, într-un salut oferit numai celor mai înalţi iniţiaţi.

— Maestre Chedan Arados, murmură ea, fie să mergi prin Lumină.

Damisa îl studie pe preot cu interes. Chedan Arados era un nume bine cunoscut în întreaga Atlantidă, sau cel puțin în rândurile castei preoțeşti. Fusese acolit pe Pământul Străvechi, fiind inițiat în acelaşi timp cu Deoris, mama lui Tiriki, dar Chedan mersese cu învățătura mai departe şi devenise Mag Liber. Călătorise foarte mult după distrugerea Oraşului Şarpelui Încolăcit. Dar, în ciuda numeroaselor lui vizite în Alkonath, Damisa nu-l mai văzuse niciodată.

Magul era înalt, cu ochi prietenoşi, dar pătrunzători, şi avea barba deasă a unui bărbat matur. Pântecul i se rotunjea, având deja contururi puternice, dar n-ar fi fost corect să spui că era gras. Roba lui, făcută din aceeaşi pânză fină de in ca acelea purtate de preoții obişnuiți ai Luminii, era croită cu totul altfel, încheiată cu găici şi nasturi pe un umăr şi căzându-i în voie până la glezne. Pe piept purta un disc de cristal, o lentilă cu licăriri firave, de un albastru alburiu, zvâcnind şi scăpărând aidoma peşti lor dintr-un lac.

— Merg prin Lumină, îi răspunse magul lui Tiriki, dar întunericul îmi apare mult prea des înaintea ochilor.

Aşa cum se întâmplă şi astăzi.

Zâmbetul lui Tiriki îngheță.

— Vedem şi noi ceea ce vezi tu, spuse ea, foarte încet, dar n-o să vorbim despre asta aici.

Încheind mult mai protocolarul salut al principilor, Micail şi Tjalan îşi strânseră cu putere încheieturile mâinilor. Când le zornăiră brăţările, liniile severe ale chipurilor lor cu nasuri la fel de proeminente lăsară loc pentru cele mai călduroase râsete.

— Aţi călătorit bine? întrebă Micail în timp ce amân doi se răsuceau, braţ la braţ, croindu-şi drum de-a lungul cheiului.

— *Marea* a fost destul de calmă, răspunse Tjalan, cu un sarcasm prefăcut.

— Soţia ta n-a vrut să plece din Alkonath?

Tjalan îşi reţinu un hohot de râs.

— Chaithala e convinsă că Insulele Cositorului sunt ţinuturi înfiorător de sălbatice, locuite de monştri. Dar neguţătorii noştri pregătesc de mulţi ani un adăpost la Belsairath. Acolo n-o să-i meargă chiar atât de rău. Ştiind că ea şi copiii sunt în siguranţă, am mintea limpede pentru treburile de aici.

— Şi dacă ne-nşelăm cu toţi şi n-o să se petreacă niciun dezastru? întrebă Micail.

— Atunci va avea un răgaz neobişnuit şi probabil nu mă va ierta niciodată. Dar în timpul călătoriei am stat mult de vorbă cu maestrul Chedan şi mă tem că prorocirile tale sunt mult prea sigure…

Damisa îşi stăpâni tremurul. Îşi închipuise că ritualul din Templul subpământean fusese o izbândă, în ciuda leşinului Alyssei, pentru că atât cutremurele, cât şi coşmarurile încetaseră. Acum era neliniştită. Oare şi în Alkonath fuseseră simțite astfel de cutremure? îi venea din ce în ce mai greu să creadă că sosirea lui Tjalan nu era nimic mai mult decât vizită neoficială.

— Şi asta cine e? Poate fi micuța Damisa, înaltă cât o femeie?

La auzul vocii, ea întoarse capul. Cel de-al treilea călător stătea în fața ei, cu mantia acum aruncată pe spate, lăsând să i se vadă tunica fără mâneci şi kiltul cu broderii atât de bogate încât Damisa clipi când veşmintele strălucitoare reflectară lumina soarelui. Însă ştia că sub hainele țipătoare se ascundea un trup musculos, iar pumnalul lung din teaca atârnată într-o parte, oricât de împodobit ar fi fost, nu era o podoabă aristocratică.

Bărbatul era Antar, garda de corp a lui Tjalan încă din vremea când erau nişte băietani.

— Este Damisa, îşi răspunse singur, cu ochii negri rotindu-i-se, ca de obicei, în toate părțile, în căuta rea oricărei amenințări la adresa stăpânului său.

Damisa roşi, dându-şi seama că acum şi ceilalți se uitau la ea.

— Antar, eram convins că tu o s-o vezi primul,

zâmbi Micail.

— Eu sunt convins că Antar vede orice primul, comentă Tjalan, cu un zâmbet tot atât de larg. Damisa. Ce plăcere, draga mea verişoară, să văd o floare din Alkona printre atâția crini.

Era binevoitor şi prietenos, dar, când făcu un pas înainte, Damisa ştia că timpul îmbrățişărilor copilăreşti trecuse pentru totdeauna. Întinse mâna şi principele ei i-o luă înclinându-se respectuos – deşi cu un licăr în ochii lui de culoarea mării.

— Damisa, ai devenit cu adevărat femeie, îi spuse, admirativ. Dar dădu drumul mâinii ei şi se întoarse din nou spre Tiriki. Văd că ai avut mare grijă de floarea noastră.

— Facem ceea ce ne este îngăduit, nobile prinț. Iar acum… Tiriki îi întinse Damisei coşul cu fructe şi flori şi continuă, cu glas răsunător: Să-i lăsăm pe trimişii oraşului să-l întâmpine cu căldură pe principele din Alkonath.

Arătă către piața de la intrarea pe chei, unde apăruseră ca prin farmec corturi stacojii, umbrind mese pline cu mâncare şi băutură.

Tjalan se încruntă.

— Nu prea cred că avem timp…

Tiriki îi atinse cu delicatețe brațul.

— Trebuie să amânăm orice discuție serioasă până ce sosesc stăpânii latifundiilor. Iar dacă oamenii ne văd mâncând şi bând împreună, asta

va încuraja oraşul. Rogu-te, nobile prinț, fă-ne pe plac.

În spatele vorbelor lui Tiriki răsuna, ca întotdeauna, ritmul unui cântec. Ca să reziste farmecului acelei rugăminți, îşi spuse Damisa, un bărbat ar fi trebuit să fie de piatră.

Micail îşi roti privirea prin sala imensă, convingându-se că servitorii terminaseră de aranjat urcioarele de lut cu limonadă şi pocalele de argint, apoi dădu din cap, îngăduindu-le să se retragă. Ultimele raze de soare ale zilei scânteiau prin ferestrele înguste de sub bolta impozantă a Sălii Sfatului, luminând masa rotundă şi chipurile îngrijorate ale negustorilor, latifundiarilor şi conducătorilor aşezați în jurul ei. Oare puterea Atlantidei avea să se mai adune vreodată într-o asemenea ordine şi cu o asemenea demnitate?

Micail se ridică de pe canapeaua lui şi aşteptă să se stângă murmurul conversațiilor. Îşi păstrase însemnele demnității princiare pentru întâlnirea aceea, cu toate că Tiriki se mulțumise doar cu roba albă şi cu vălul unei simple preotese şi stătea ceva mai într-o parte. Înveşmântat ca guvernator al Templului, Reio-ta se aşezase în dreapta, printre ceilalți conducători.

Micail avu încă o dată senzația profundă că se afla între două tărâmuri, cel lumesc şi cel spiritual. De-a lungul anilor i se întâmplase

adesea să descopere că identitatea sa de Veghetor Învestit era în conflict cu aceea de Principe al Ahtarrathului, dar, în seara aceea, era posibil ca rangul său regal să-i dea autoritatea de care avea nevoie pentru a le impune celorlalți înțelepciunea preoțimii.

Dacă asta va fi de ajuns. În clipa aceea, cel mai puternic dintre sentimentele lui Micail era teama. Dar zarurile fuseseră aruncate. Prietenul său Jiritaren îl încurajă cu o înclinare a capului. În încăpere se lăsase tăcerea. Toți ochii erau ațintiți asupra lui, aşteptând cu încordare.

— Prieteni, urmaşi ai lui Manoah, locuitori ai Atlantidei, am simțit cu toții cutremurele care ne-au zguduit insulele. Da, *insulele*, repetă, cu voce tăioasă, văzând cum se măreau ochii câtorva latifundiari, pentru că aceleaşi prevestiri ale dezastrului au zguduit Alkonath, Tarisseda şi alte regate. Aşa că ne-am adunat aici pentru a ține sfat, pentru a vedea cum putem înfrunta amenințarea ce ne stă acum tuturor în față.

Micail tăcu şi se uită fără grabă în jurul mesei.

— Încă mai putem face multe, adăugă, pe un ton încurajator, pentru că, aşa cum o ştiți fără îndoială, Imperiul s-a mai aflat în împrejurări tot atât de cumplite şi a supraviețuit pentru a vedea această zi. Maestre Chedan Arados… Micail se întrerupse, îngăduind ca o rafală de şoapte să străbată sala. Maestre Chedan, ai fost printre

aceia care au supraviețuit distrugerii Pământului Străvechi. Vrei să ne vorbeşti acum despre prorociri?

— Da.

Magul se ridică greoi în picioare şi cuprinse adunarea într-o privire aspră.

— E timpul ca vălul să fie dat deoparte, spuse el. Vor fi dezvăluite câteva taine rostite până acum numai sub pecetea inițierii, însă aceasta s-a făcut doar spre a păstra adevărul, pentru a putea fi scos la lumină în ceasul cuvenit. A continua să ascundem aceste lucruri ar fi acum un adevărat sacrilegiu. Da, chiar aşa ar fi, pentru că amenințarea de astăzi are rădăcini adânci în sacrilegiul comis pe Pământul Străvechi, cu treizeci de ani în urmă.

În timp ce Chedan îşi trăgea răsuflarea, mănunchiul de raze de soare care îi aureolase capul alunecă într-o parte, lăsându-l brusc în umbră. Micail ştia că asta se întâmplase doar fiindcă soarele asfințea, dar efectul era neliniştitor.

— Şi nu oamenii simpli, ci preoții, reluă Chedan cu voce limpede, au fost aceia care, într-o căutare prost călăuzită a cunoştințelor interzise, au tulburat câmpul magnetic ce păstrează armonia dintre forțele contrare ale Pământului. Toată înțelepciunea noastră şi toate puterile noastre n-au izbutit decât să întârzie clipa când au răbufnit urmările acelei greşeli; şi, când Oraşul Şarpelui

Încolăcit a sfârşit prin a se scufunda în marea interioară, nu puține glasuri au strigat că nu se făcuse altceva decât dreptate. Oraşul care îngăduise pângărirea *trebuia* să plătească prețul, s-a spus atunci. Iar la scurt timp după aceea, când însuşi Pământul Străvechi a fost înghițit de ape, deşi clarvăzătorii ne-au prevenit că urmările aveau să continue să se facă simțite, că puterea descătuşată avea să se întindă de-a lungul rupturii lumii, poate făcând-o să crape ca un ou – am cutezat totuşi să sperăm că văzuserăm cea mai cumplită față a dezastrului.

Preoții aveau figuri sumbre – ştiau ce avea să urmeze. Pe măsură ce Chedan continua să vorbească, Micail vedea neliniştea cuprinzând chipurile celorlalți.

— Cutremurele ce au zguduit de curând Alkonathul, precum şi cele de aici, sunt ultima înştiințare că Înălțarea lui Dyaus – Vremea Sfârşitului, cum îi spun unii – e foarte aproape.

Întunericul cuprinsese între timp cea mai mare parte a sălii. Micail îi făcu semn unui servitor să aprindă lămpile suspendate, dar lumina lor părea prea săracă pentru încăperea aceea.

— De ce nu ni s-a spus? strigă un negustor. Voiați să păstrați secretul ăsta pentru ca numai preoții să poată fi salvați?

— N-ai ascultat ce s-a vorbit aici? îi acoperi Micail glasul. Singurele *fapte* care s-au petrecut

au fost dezvăluite, îndată ce le-am aflat. Ar fi trebuit să stârnim spaime nefolositoare anunțând prorocirile unui dezastru care s-ar fi putut petrece abia peste un veac?

— Sigur că nu, încuviință Chedan. De fapt, asta a fost greşeala făcută pe Pământul Străvechi. Semnele prorocirii nu pot fi recunoscute înainte de a fi întrezărită din nou. De aceea cei mai iscusiți clarvăzători sunt neputincioşi în fața adevăratului destin. Atunci când se încordează prea mult pentru a-ntâmpina un pericol care nu mai apare, oamenii devin nepăsători şi nu mai pot face față când soseşte într-adevăr clipa.

— Dacă *o fi adevărat* că a sosit, făcu, zeflemitor, un latifundiar de seamă. Eu sunt un om simplu, nu cunosc înțelesul luminilor de pe cer. Dar ştiu că Ahtarrath e o insulă cu un vulcan. E pe de-a-ntregul firesc să se cutremure din când în când. Un nou strat de cenuşă şi de lavă nu va face altceva decât să-ngraşe pământul.

Auzind murmurele aprobatoare ale stăpânilor satelor, Micail oftă.

— Preoțimea nu poate decât să vă prevină, spuse el, străduindu-se să-şi stăpânească iritarea crescândă a vocii. Ce faceți în privința asta vă priveşte. Eu n-o să-mi silesc nici măcar propriii servitori să-şi părăsească locuințele. Pot doar să-i înştiințez pe toți cei de față că noi, cei mai mulți dintre Veghetorii Templului, am hotărât să ne

încredințăm mării pe noi înşine, laolaltă cu bunurile noastre, şi să ne reîntoarcem pe pământ abia după încetarea dezastrului. Spun asta ca principe de sânge regal şi ne vom strădui să luăm cu noi cât mai mulți oameni cu putință.

Reio-ta se ridică, dând afirmativ din cap.

— Nu trebuie să-ngăduim… pieirea adevărului asupra căruia veghează Templul. O să-i trimitem de aici pe Cei Doisprezece Acoliți ai noştri şi… pe mulți alții, pe toți cei pentru care vom găsi corăbii, cu speranța că măcar unii dintre ei vor ajunge cu bine pe… pământuri unde s-ar putea înălța noile noastre temple.

— Ce pământuri? exclamă cineva. Stâncile golaşe peste care domnesc sălbaticii şi animalele? Numai nebunii au încredere în vânt şi în mare!

Chedan îşi desfăcu brațele.

— Dai uitării propria noastră istorie, îl mustră el. Deşi ne-am despărțit de restul lumii de când cu războiul împotriva elenilor, nu ignorăm existența altor ținuturi. Corăbiile Atlantidei au mers oriunde există lucruri ce pot fi cumpărate sau vândute – şi, de când s-a surpat Pământul Străvechi, le-au însoțit mulți dintre preoți. Au îndurat de unii singuri surghiunul din locurile de negoț, în Klem, în Elada, în Hesperide şi în Zaiadan, deprinzând obiceiurile oamenilor locului, învățând despre zeii lor străini în căutarea unor credințe comune, dând lecții altora şi tămăduind, pregătindu-ne calea.

Cred că, atunci când vor sosi pribegii noştri, vor găsi pe cineva care să le ureze bun venit.

— Cei care aleg să rămână nu trebuie să se teamă că vor trândăvi, spuse, pe neaşteptate, preoteasa Mesira. Nu toți oamenii Templului cred că dezastrul e de neocolit. Vom continua să ne folosim toate puterile pentru a păstra aici echilibrul lucrurilor.

— Mă bucur să aud asta, spuse o voce sardonică din partea de apus a încăperii.

Micail îl recunoscu pe Sarhedran, un proprie tar bogat de corăbii, în spatele căruia stătea fiul său, Reidel.

— Ahtarrath domnea cândva asupra mărilor, dar, aşa cum ne-a reamintit nobilul meu principe, privirea noastră s-a întors spre interior. Chiar dacă oamenii ar putea fi convinşi să plece în aceste ținuturi străine, nu avem destule corăbii ca să-i transportăm.

— De aceea am venit acum aici, cu jumătate din flota măreței Alkonath, pentru a oferi ajutor.

Vorbitorul era Dantu, căpitanul corabiei cu care sosise Tjalan. Dacă zâmbetul lui era mai degrabă triumfător decât diplomatic, pentru asta exista un motiv. Neguțătorii din Alkonath şi cei din Ahtarrath fuseseră pe vremuri rivali înverşunați.

Apoi vorbi Tjalan:

— În acest moment de cumpănă, ne aducem aminte că suntem, cu toții, copiii Atlantidei. Frații

mei au rămas să supravegheze evacuarea Alkonathului. Pentru mine este o onoare şi o mare plăcere să vă încredinţez optzeci dintre cele mai bune caravele ale mele pentru salvarea oamenilor şi a culturii măreţei voastre insule.

În jurul mesei mai existau câteva figuri puţin cam acre, dar pe cele mai multe începuseră să înflorească zâmbete. Micail nu reuşi să-şi reţină un rânjet adresat confratelui său de sânge regesc, deoarece nici măcar optzeci de corăbii nu puteau salva, desigur, mai mult decât a zecea parte a populaţiei.

— Atunci aceasta va fi hotărârea noastră, spuse el, preluând din nou controlul. Vă veţi întoarce în ţinuturile voastre şi la supuşii voştri şi le veţi da veştile aşa cum veţi crede că e mai bine. Unde va fi nevoie, tezaurul Ahtarrathului se va deschide pentru a asigura toate cele trebuitoare călătoriei. Acum duceţi-vă, începeţi pregătirile. Nu intraţi în panică, dar nimeni nu trebuie să zăbovească fără rost. O să ne rugăm zeilor să ne-ajungă timpul.

— Şi tu vei fi pe una dintre acele corăbii, principe? Spiţa regală din Ahtarrath va abandona insula? Atunci suntem într-adevăr pierduţi.

Vocea era a unei femei bătrâne ce se număra printre cei mai importanţi latifundiari. Micail se strădui să-şi aducă aminte numele ei, dar, înainte de a reuşi s-o facă, Reio-ta veni alături de el.

— Zeii au hotărât că Micail trebuie… să plece în

surghiun. Bărbatul mai vârstnic respiră adânc ca să-şi controleze bâlbâiala ce îl mai supăra din când în când. Dar şi eu sunt un Fiu al Soarelui, legat prin sânge de Ahtarrath. Indiferent ce soartă s-ar abate asupra celor care rămân pe loc, voi fi aici şi o voi împărtăşi.

Micail nu izbuti decât să se holbeze la unchiul său, de parcă şocul lui Tiriki l-ar fi sporit pe al său. Reio-ta nu spusese nimic despre asta! Abia dacă mai auziră cuvintele de încheiere rostite de Chedan.

— Clanul preoțesc nu are menirea de a hotărî cine trebuie să trăiască şi cine trebuie să moară. Nimeni nu e în stare să spună dacă le va fi mai bine celor care vor pleca decât celor care vor rămâne. Destinele noastre sunt urmările propriilor noastre hotărâri, în această viață şi în oricare alta. Vă rog doar să nu uitați asta şi să alegeți cu băgare de seamă, după povața înțelepciunii care e în voi. Puterile Luminii şi ale Vieții să vă binecuvânteze şi să vă aibă pe toți în pază!

Pe când ieşea în portic, părăsind Sala Consiliului, Chedan îşi scoase acoperământul capului şi şi-l îndesă sub braț. Briza dinspre port era o binecuvântată suflare răcoroasă.

— A mers mai bine decât… mă aşteptam, spuse Reio-ta, privind cum se scurgeau ceilalți în josul

scărilor. Chedan, îți mulțumesc pentru… vorbele şi pentru strădaniile tale.

— Până acum am făcut puține, zise Chedan, fluturându-şi mâna către Tjalan, care venise să li se alăture, însă nici măcar acestea nu ar fi fost posibile în lipsa generozității fără de margini a vărului meu de sânge regesc.

Principele Tjalan îşi duse pumnii strânşi în dreptul inimii şi se înclină, răspunzând:

— Pentru mine, cea mai de preț răsplată este să ştiu că am slujit cauza Luminii. Îi zâmbi pe neaşteptate magului. Îmi eşti profesor şi prieten şi niciodată nu m-ai călăuzit pe căi greşite.

Uşa se deschise iarăşi şi Micail li se alătură, după ce domolise temerile de moment ale celor mai neliniştiți participanți la sfat. Părea îngrijorat. Până în clipa când avea să pună piciorul pe corabie, avea să poarte nu numai răspunderea evacuării, ci şi grija celor care se hotărâseră să rămână pe loc.

— Vă mulțumesc, nobilii mei oaspeți, spuse el, gesticulând.

Ştiu că eu, unul, nu mi-aş dori să îndur un asemenea consiliu după o călătorie pe mare. Probabil că sunteți istoviți. Ospitalitatea Ahtarrei încă vă mai poate oferi ceva de-ale gurii şi un adăpost… Reuşi să zâmbească. Dacă veniți cu mine.

Cred că tu, băiete, ai mai multă nevoie de odihnă

decât noi, cugetă Chedan, dar ştia că era mai bine să nu se arate compătimitor.

Încăperile oferite magului erau spațioase şi plăcute, cu ferestre largi care lăsau să intre briza răcoroasă a mării. Chedan simți că lui Micail i-ar fi plăcut să mai zăbovească, dar pretinse că era sleit de puteri şi fu lăsat în curând singur.

Când zgomotul paşilor se îndepărtă, magul îşi desfăcu sacul cu bagaje şi îl răscoli, căutând o pereche de cizme maro şi o robă de culoare spălăcită, pe care ar fi purtat-o orice călător. Le îmbrăcă şi se grăbi să coboare în stradă, având grijă să nu atragă atenția, şi o porni la drum prin întunecimea asfințitului cu o atât de calmă siguranță de sine încât toți cei care îl vedeau trecând şi-ar fi putut închipui că era de o viață întreagă un obişnuit al aleilor întortocheate şi al cărărilor lăturalnice din preajma Templului.

De fapt, Chedan nu mai vizitase de mulți ani Ahtarra, dar drumurile se schimbaseră foarte puțin. Fiecare dintre paşii săi era urmat îndeaproape de ecourile tinereții pierdute, ale iubirii pierdute, ale vieților pierdute… Chedan se opri lângă peretele acoperit cu lujeri de viță din partea de nord a noului Templu. Sperând că se afla în locul potrivit, dădu deoparte o mână de vițe şi descoperi o uşă laterală. Se deschise destul de uşor. Fu mai greu s-o închidă iarăşi.

Înăuntru era întuneric, cu excepția uşoarei

străluciri a unui şir de dale ale podelei, care conturau drumul printr-un coridor îngust, folosit de îngrijitorii clădirii, cu pereții plini de uşi neînsemnate. Chedan reuşi să-l străbată destul de repede, până ce ajunse pe neaşteptate la arcada joasă de piatră din capăt.

Încep să fiu prea bătrân pentru astfel de scurtături, cugetă cu tristețe magul, scărpinându-se în cap. *Poate aş fi ajuns la țintă mai repede intrând pe uşa din față*.

Dincolo de arcadă se afla o încăpere strâmtă, boltită, luminată de licărirea unei scări în spirală. Chedan o porni cu atenție în susul a două grupuri de trepte şi trecu pe sub o altă arcadă care dădea în sala comună de lectură, o cameră piramidală, aflată aproape în vârful clădirii. Gândită astfel încât să fie scăldată cât mai mult posibil în lumina zilei, era acum cufundată aproape pe de-a-ntregul în întuneric. Doar ici şi colo ardeau câteva lămpi pentru citit.

Sub strălucirea uneia dintre ele stătea Veghetorul Învestit Ardral, singur, la o masă lată, cercetând conținutul unui cufăr de lemn. Apropiindu-se, Chedan abia putu să desluşească tăblia mesei din cauza harababurii ce o acoperea; pergamente zdrențuite, fragmente de tăblițe de piatră inscripționate şi şiruri ce păreau să fie de mărgele colorate.

Atenția lui Ardral era atrasă de trofeul colecției,

un soi de carte lungă şi îngustă, din fâşii de bambus cusute laolaltă cu fire de mătase.

— Nu ştiam că ai aici Codexul *Vimana*, comentă Chedan, dar Ardral nu-i luă în seamă încercarea de a-l întrerupe cu politețe.

Cu o strâmbătură, magul puse mâna pe mica banchetă din apropiere şi o târî cu zgomot lângă Ardral.

— Pot s-aştept, anunță el.

Celălalt îşi ridică ochii, zâmbind sincer.

— Chedan, spuse el, adevărul e că nu te aşteptam înainte de…

— Ştiu. Magul îşi feri privirea. Presupun c-ar fi trebuit să mai am răbdare, dar vin chiar de la întâlnirea sfatului.

— Condoleanțele mele, exclamă Ardral. Sper c-am izbutit să le ofer toate informațiile pe care le doreau.

— Cred că am văzut dovezile muncii tale, îl întrerupse Chedan.

— Dar pur şi simplu nu mai puteam îndura o altă repetare de banalități inevitabile.

— Da, au fost destule. Se tem, spuse Chedan.

Ardral îşi roti privirea.

— Se tem că şi-ar putea aminti de ce nu sunt încă gata. Asta se apropie de mult, nepoate. Şi e întocmai cum a prorocit Rajasta – deşi s-a înşelat puțin în privința datei. Cu toată bunăvoința din lume, atât în Templu, cât şi în gospodăriile

localnicilor, cei mai mulți oameni nu sunt în stare să caute neîntrerupt, an după an, o cale de ieşire dintr-o situație de neocolit, care nu se iveşte în momentul când era aşteptată. Imboldul de a reveni la viața de zi cu zi… Ardral se întrerupse. Ei bine, vezi tu, până şi eu o fac. Fiindcă tot a venit vorba, am pus deoparte ceva care îți plăcea foarte mult. Poate izbutim să rezolvăm problemele lumii între patru ochi, ei?

— Eu…

Chedan strânse din pleoape, apoi se uită prin încăperea întunecoasă. Privindu-şi unchiul se simți, pentru o clipă, din nou foarte tânăr.

— Da, spuse, cu un chicotit urmat de un zâmbet sincer. Îți mulțumesc, unchiule.

— Aşa te vreau, încuviință Ardral şi, ridicându-se în picioare, aşeză cartea stranie în cufărul de lemn.

Dacă veşnicia ne calcă pe vârfurile picioarelor, nu înseamnă că nu putem trăi un pic înainte… Uitându-se la cufăr, îi făcu lui Chedan cu ochiul. Putem intra în orice joc o să ne iasă în cale.

Când îl vizitase Chedan ultima oară, Ardral locuia într-un dormitor mai degrabă părăginit, la mică depărtare de Templu. Acum, în calitate de veghetor asupra bibliotecii, avea o cameră spațioasă, chiar între pereții acesteia.

Când intrară, buştenii din cămin tocmai izbucniseră în flăcări, sau poate ardeau dinainte.

Chedan privi mobila, puțină, dar aleasă cu gust, în timp ce Ardral aduse două cupe filigranate, din argint, şi deschise un urcior negru cu galben, plin cu mied.

— *Teli'ir?* exclamă magul.

Ardral dădu din cap.

— Cutez să spun că nu mai există decât douăsprezece sticle.

— Mă faci să mă simt onorat, unchiule. Dar mă tem că ocazia nu se ridică la înălțimea băuturii.

Cu un suspin, Chedan se lăsă pe o canapea pufoasă.

Bând teli'ir în compania unchiului său, se simțea aproape ca şi cum Imperiul Strălucitor încă s-ar mai fi întins de la un orizont la altul. Timpul abia dacă se scursese. El nu mai era învățatul Chedan Arados, marele Inițiat al Inițiaților, cel de la care se aştepta să ofere răspunsuri, soluții, speranțe. Putea să fie el însuşi.

Deşi cei doi nu fuseseră deosebit de apropiați înainte de surparea Pământului Străvechi, Chedan îl cunoştea pe Ardral de când se ştia – ba chiar, cu ceva ani înainte de a deveni acolit, îl avuse drept profesor, pentru un scurt răstimp. De atunci trecuse multă vreme, însă Ardral nu părea să fi îmbătrânit. Pe chipul său mobil şi expresiv erau, fără îndoială, o serie de riduri şi de cute noi, iar claia de păr castaniu îşi pierduse strălucirea şi se subțiase... Dacă se uita cu multă atenție,

Chedan putea desluşi toate aceste semne ale bătrâneții, dar nu erau decât amănunte lipsite de importanță, fără nicio legătură cu sinele interior al celuilalt, care rămăsese, cumva, neschimbat.

— Mă bucur să te văd, unchiule, spuse el.

Ardral zâmbi larg şi umplu din nou cupele.

— Eu mă bucur să te am aici, răspunse. Stelele nu le sunt favorabile călătorilor.

— Nu, încuviință Chedan, dar vremea e ceva mai bună, iar Tjalan îmi spune să nu-mi fac griji. Însă, dacă tot ai adus vorba, dă-mi voie să te întreb – tu ai mintea întotdeauna limpede…

— Doar pentru încă o clipă, glumi Ardral şi se grăbi să soarbă iarăşi din mied.

— Ha! făcu zeflemitor Chedan. Ştii ce vreau să spun. N-ai lăsat niciodată bănuielile şi legendele să te poarte cu uşurință pe căi greşite. Tu nu vezi decât ceea ce se află cu adevărat în fața ta, spre deosebire de alții – dar asta n-are importanță.

Cândva, cu ani în urmă, continuă Chedan, mi-ai vorbit despre celelalte prorociri ale lui Rajasta şi despre motivele care te făceau să crezi în ele. Motivele acelea s-au schimbat?… *S-au schimbat?* repetă, aplecându-se către unchiul său. Niciun alt om în viață nu cunoaşte profețiile lui Rajasta mai bine decât tine.

— Presupun, spuse Ardral, cu detaşare, mestecând o bucățică de brânză.

Chedan continuă, netulburat:

— Toţi ceilalţi dau atenţie numai părţii tragice a profeţiei. Nimicirea Atlantidei, inevitabilele pierderi de vieţi, şansele firave de supravieţuire. Dar, dacă aşa ceva e posibil, tu eşti acela care înţelege viziunea mai largă a prorocirii – ce a fost, şi ceea ce este, şi ceea ce…

— Ai de gând să fii o pacoste în privinţa asta, nu-i aşa? mârâi Ardral, fără obişnuitul său zâmbet. Foarte bine. *Numai de data asta.* O să răspund întrebărilor pe care nu te poţi hotărî să le rosteşti. Şi pe urmă n-o să mai vorbim despre aşa ceva, cel puţin nu în noaptea asta!

— Cum vrei tu, unchiule, zise Chedan, cu supunerea unui copil.

Ardral oftă şi îşi trecu degetele prin păr, răvăşindu-l.

— Răspunsul scurt este *da*. E aşa cum s-a temut Rajasta. Inevitabilul se petrece şi, cu mult mai cumplit, se petrece într-un soi de împrejurări în care timpul e greu de controlat. Pfui. Toţi ocolesc lesne numeroasele influenţe favorabile – ca şi cum şi-ar *dori* să se gândească la tot ce e mai rău. Dar aşa este, nu putem tăgădui prorocirea. Adsar, Steaua Războinică, şi-a schimbat cu siguranţă calea, îndreptându-se spre Cornul Berbecului. Iar aceasta este, cu siguranţă, acea aliniere pe care o numesc textele străvechi Războiul Zeilor. Dar e limpede că străbunii nu spun că o asemenea aşezare a stelelor ar însemna ceva pentru lumea

muritorilor.

Obişnuita vanitate umană. Atât de previzibilă.

Pentru câteva clipe, se lăsă tăcerea, Ardral îşi umplu încă o dată cupa, iar Chedan se strădui să caute ceva de spus.

— Înțelegi? zise Ardral, mai degrabă cu blândețe, nu e bine să te gândeşti la astfel de lucruri. Nu întrezăreşti, cum s-ar spune, decât tivul veşmântului. Aşa că s-o lăsăm baltă. În următoarele câteva zile va fi destul de multă agitație. Nu vom avea vreme să stăm liniştiți, fără nicio treabă. Şi totuşi... Înălță cupa, cu o falsă solemnitate. În asemenea vremuri...

Râzând în ciuda gândurilor sale negre, Chedan i se alătură, cântând vechiul refren: *Nimic nu domoleşte mintea ca nimicul!*

3

Cum poți împacheta o viață?

Micail îşi coborî privirea spre mormanul de lucruri învălmăşite de pe canapeaua sa şi clătină din cap. În lumina dimineții timpurii, teancul părea sărăcăcios şi trist. *La trei părți de ceva necesar se adaugă una de nostalgie?*

Bineînțeles că fiecare corabie avea să fie încărcată cu lucruri utile ca aşternuturile de pat, semințele şi leacurile. Între timp, acoliții şi alți câțiva discipoli de încredere primiseră sarcina de

a împacheta pergamentele şi însemnele regale, urmărind listele pregătite de Templu cu multă vreme în urmă. Însă toate acestea erau, într-adevăr, pentru folosul public. Fiecare pasager era lăsat să-şi aleagă atât de multe obiecte personale câte puteau încăpea într-un sac care să-l însoțească dincolo de mare.

Mai făcuse asta o dată, la doisprezece ani, când părăsise Pământul Străvechi, locul unde se născuse, pentru a veni pe insula aceea, care era moştenirea lui. Atunci îşi lăsase în urmă copilăria.

Ei bine, n-o să mai fie nevoie să conduc procesiuni în susul Muntelui Stea. Îşi studie pentru încă o clipă mantia de ceremonie, minunat împodobită cu un păienjeniş de spirale şi comete brodate… O dădu deoparte fără nimic mai mult decât o uşoară tresărire de regret şi se apucă să împacheteze două tunici simple, de in. Dintre mantiile de oficiant nu alese decât una țesută din mătase albă, atât de diafană încât părea strălucitoare, şi o alta, albastră, care se potrivea cu ea. Alături de podoabele sale de preot, aveau să fie de ajuns pentru săvârşirea ritualurilor. *Şi, fără țară, n-o să mai fiu principe*. Oare asta avea să fie o uşurare, se întrebă el, sau avea să simtă lipsa respectului pe care i-l aducea titlul?

Simbolul nu înseamnă nimic, îşi reaminti; *realitatea e totul*. Un adevărat inițiat îşi putea urma calea fără niciun fel de însemne. *Cea mai*

importantă unealtă a magului e aici, obişnuia să spună bătrânul Rajasta, bătându-şi fruntea cu degetul şi zâmbind. Pentru o clipă, Micail se simţi de parcă s-ar fi întors în Casa Celor Doisprezece de pe Pământul Străvechi.

Simt dureros lipsa lui Rajasta, îşi spuse*, dar mă bucur că n-a trăit s-apuce ziua de azi*.

Privirea îi alunecă spre minusculul copac-pană aşezat pe pervaz, în vasul lui decorativ, cu frunzele de un verde palid strălucind în lumina dimineţii. Era un dar primit de la mama lui, Domaris, la scurt timp după ce sosise pe Ahtarrath, şi de atunci îl udase, îi tăiase crengile, îi purtase de grijă… Când îl luă în mână, auzi pe coridor paşii uşori ai lui Tiriki.

— Dragul meu, chiar te gândeşti să iei copăcelul ăsta cu tine?

— Nu… ştiu. Micail reaşeză ghiveciul pe pervaz şi se întoarse spre ea cu un zâmbet. Pare un păcat să-l părăsesc, după ce i-am purtat de grijă atâta vreme.

— N-o să supravieţuiască în sacul tău, observă Tiriki, venind la pieptul lui.

— Aşa e, dar poate i s-ar găsi un loc undeva. Dacă hotărârea de a lua sau nu cu mine un copăcel e cea mai grea alegere…

Cuvintele i se stinseră pe buze.

Tiriki îşi săltă capul, căutându-i ochii şi urmărindu-i privirea către fereastră. Frunzuliţele

delicate ale copacului minuscul fremătau, înfiorându-se, deşi nu era vânt.

Nu auziră, ci mai degrabă simţiră bubuitul subsonic din adâncuri şi, în jurul lor, totul se preschimbă într-un tremur ce le vibra în tălpi, cu mult mai puternic decât cel din ziua precedentă.

Nu încă o dată, se gândi Micail, implorând, *nu încă, nu acum…* Din creştetul muntelui se înălţă o dâră de fum, pătând cerul palid.

Podeaua se ondulă. O înhăţă pe Tiriki şi o trase către uşă. Sprijiniţi de tocul ei, erau oarecum adăpostiţi dacă se prăbuşea tavanul. Ochii li se întâlniră iarăşi şi, fără să fie nevoie de cuvinte, prinseră să respire la unison, intrând în concentrarea detaşată a transei. Fiecare răsuflare îi afunda mai mult. Uniţi, erau cu mult mai conştienţi de forţele descătuşate din străfunduri şi mai puţin vulnerabili în faţa lor.

— Puteri ale Pământului, domoliţi-vă! strigă el, adunând întreaga autoritate a moştenirii sale. Eu, fiul Ahtarrathului, Vânătorul Regal, Moştenitorul-Lumii-Tunetului, vă poruncesc! Liniştiţi-vă!

Pe cerul fără nori bubui tunetul, având drept ecou un huruit îndepărtat. Tiriki şi Micail auziră zarva şi ţipetele din palat şi zgomotele obiectelor strivite şi sparte pretutindeni. Zguduiturile încetară într-un târziu, dar nu dispăru şi încordarea. Prin fereastră, Micail văzu că vârful Muntelui Stea dispăruse – nu, nu dispăruse,

fusese smuls *din locul său*. Fumul – sau praful – se înălța în jurul micii piramide inconfundabile care aluneca încet către oraş, încă arzând.

Micail închise ochii, strângându-i cu putere, şi se întinse iarăşi dincolo de sine însuşi, pe când un val clocotitor de energie îl ataca sălbatic, străbătându-l în goană. Încercă să-şi aducă înaintea ochilor straturile de rocă din alcătuirea insulei, dar viziunea ținută în frâu pâlpâi şi se modifică, preschimbându-se într-un târziu în imaginea brațelor încrucişate ale bărbatului fără chip, încătuşat şi înlănțuit, dar zbătându-se, care le bântuise visele. Muşchii se încovoiară şi articulațiile trosniră când bărbatul se încordă în legături.

— Cine eşti? CE ÎNSEAMNĂ ASTA?

Nu-şi dădu seama că zbiera decât atunci când simți gândurile lui Tiriki într-ale lui.

— *Este… Cel Tainic!* răsună țipătul gândului ei. Dyaus! Nu te uita în ochii lui!

La auzul strigătului, năluca se înălță, mârâind. Podeaua se zgudui din nou, mai tare decât înainte, şi nu se mai opri. Micail crescuse ascultând poveştile istorisite în şoaptă despre zeul Dyaus, invocat de Magii Cenuşii de pe Pământul Străvechi pentru a aduce schimbarea. În loc de asta, adusese haosul, ale cărui ecouri distruseseră ținutul şi acum păreau pe cale să distrugă şi Ahtarrathul. Dar nu pătrunsese niciodată în

cripta unde era înlănțuită imaginea.

— *Nu pot să-l țin! Ajută-mă!*

Micail simți imediat năvala neabătută a ajutorului lui Tiriki.

— *Fie Lumina pe potriva Beznei…*

Gândul ei deveni cântec.

— *Şi domolească-se Împotrivirea…* adăugă el.

— *Fie Iubirea pe potriva Urii…*

Căldura sufletelor izvorî dintre mâinile lor încleştate.

— *Bărbatul, Femeia…*

Lumina crescu între ei, dând naştere puterii de a preschimba încordarea în forțe ce i se opun.

Iată Lumina – Iată Forma,
Iată Umbra şi Amăgirea
şi Măsura…

Li se păru că stătuseră aşa mult timp, vreme în care urletul lipsit de înțeles al zeului înlănțuit se stinse treptat, silit, cu ciudă.

Când zguduiturile încetară în sfârşit, Micail oftă adânc, a uşurare, deşi mintea lui sensibilizată simțea vibrațiile neîncetate de dincolo de echilibrul pe care i-l impuseseră insulei.

— S-a terminat.

Tiriki deschise ochii cu un suspin.

— Nu, răspunse el, cu greutate, s-a oprit doar pentru un scurt răstimp. Iubita mea…

Cuvintele nu îi veniră pe buze şi o îmbrățişă cu mai multă putere.

— De unul sigur n-aş fi putut să stăvilesc puterea aceea.

— Avem… timp?

— Întreabă zeii, răspunse Micail. Dar cel puțin acum n-o să se mai îndoiască nimeni de avertismentul nostru.

Se uită dincolo de ea şi umerii i se gârboviră când văzu pe podea, sub pervaz, ghiveciul spart, pământul împrăştiat şi rădăcinile dezgolite ale micului său copac-pană.

În cutremurul ăsta au murit oameni, îşi spuse. Oraşul e în flăcări. Nu e momentul să plâng pentru un copac.

Dar când îşi îndesă în sac sandalele de schimb lacrimile îi ardeau ochii.

Oraşul îşi schimbase cu siguranță starea de spirit, cugetă Damisa, ocolind un morman de moloz şi continuându-şi drumul către port. După spaima din prima parte a dimineții, lumina strălucitoare a soarelui părea o bătaie de joc. Fumul unei duzini de clădiri în flăcări preschimbase lumina într-un aur straniu, abundent. Când şi când, vibrațiile pământului îi reaminteau că, deşi praful stârnit de rostogolirea vârfului se împrăştiase, Muntele Stea continua să fie treaz.

Tavernele prosperau, vânzându-le vin celor care preferau mai degrabă să-şi înece frica decât să se străduiască pentru a se salva pe mare, însă altminteri piaţa părea părăsită. Câţiva susţineau cu insistenţă că în dimineaţa aceea fusese ultimul cutremur, dar majoritatea localnicilor stăteau prin casele lor, împachetându-şi bunurile de valoare pentru a le lua pe corabie sau pentru a se refugia la ţară. Cocoţată pe acoperişul Casei Celor Doisprezece, Damisa văzuse drumurile gemând de căruţe. Oamenii se îndreptau către porturi sau către dealurile din centrul insulei, sau către orice alt loc cât mai îndepărtat de Muntele Stea, al cărui vârf piramidal se oprise, într-un echilibru precar, la jumătatea pantei. Din noul creştet plat continua să urce în văzduh o dâră de fum, ca o făgăduinţă necontenită a dezlănţuirii altor furii.

Şi când se gândea că existaseră momente când respinsese liniştea Templului, răbdarea şi disciplina pe care le impunea fără încetare. Dacă dimineaţa aceea nu era decât un strop din ce avea să urmeze, atunci bănuia că viaţa ei în acel loc avea să-i revină curând în amintire sub înfăţişarea unui paradis. Din cauza pericolului, până şi cei doisprezece acoliţi fuseseră puşi la treabă, servind drept simpli mesageri. Damisa ceruse scrisoarea destinată principelui Tjalan şi avea de gând să i-o înmâneze. Hotărâtă, ocoli mergând pe vârfuri o băltoacă formată de lichidele vătămătoare ce se

scurgeau dintr-o prăvălie, împrăştiindu-se, şi o porni către țărm coborând pe o alee urât mirositoare. Portul era la fel de aglomerat şi de zgomotos pre cum în orice altă zi, numai că acum era vorba de o isterie abia ținută în frâu. Îşi trase vălul aşa cum se cuvenea şi grăbi pasul, intrând în învălmăşeală.

Vocile tărăgănate ale locuitorilor Alkonathului veneau de pretutindeni. Probabil că un soi de instinct îi îngădui să desluşească vocea lui Tjalan, răsunând deasupra vorbăriei bărbaților care se străduiau să împacheteze o sută de tipuri felurite de obiecte.

Când ajunse mai aproape, îl auzi pe corăbierul căruia îi vorbea principele:

— Ce importanță are dacă semințele de grâne stau dedesubtul sau deasupra baloturilor cu pânză?

— Mănânci pânză? întrebă tăios Tjalan. Pânzeturile se vor usca, dar orzul îmbibat de sare o să mucegăiască, n-o să încolțească. Aşa că du-te înapoi acolo jos, omule, şi fă treaba aşa cum trebuie de data asta!

Damisa se simți uşurată când Tjalan o recunoscu şi se lumină la față.

— Draga mea – cum merg lucrurile acolo, sus?

Arătă către palatele şi templele de pe deal cu o fluturare a mâinii.

— Cum merg lucrurile peste tot? Damisa încercă

să-şi păstreze vocea egală, dar fu nevoită să-şi ferească privirea. Oh! se învioră ea. Dar *avem* veşti bune! Preoții care oficiau în vârful Muntelui Stea au supraviețuit cu adevărat! Acum o oră au apărut cu toții, cu excepția mai-marelui lor. A trimis vorbă că el a sălăşluit pe culme de când era copil, aşa că, dacă muntele vrea să se descotorosească de piramidă, se va întoarce în vârf fără ea.

Tjalan râse.

— Am cunoscut astfel de oameni – „cufundați în Milostenia Zeilor”, cum spun ei. S-ar putea să trăiască mai mult decât noi toți!

— Unii, se pomeni ea vorbind, cred că atunci când începe să se cutremure pământul, ar trebui să aducem… o ofrandă aparte…

Tjalan strânse din ochi, încruntându-se.

— Dulcea mea copilă – astfel de lucruri să nu-ți treacă nici măcar prin gând! Chipul lui bronzat se încordase şi pălise. Nu suntem barbari care jertfesc copii! Dacă am face-o, zeii ar fi îndreptățiți să ne nimicească!

— Dar ne nimicesc *acum*, murmură ea, neizbutind să-şi dezlipească privirea de culmea plată, fumegândă.

— Nimicesc cu siguranță insulele, o corectă Tjalan, cu blândețe. Dar ne-au prevenit mai întâi, nu-i aşa – la început prin prorociri şi acum prin cutremure? Ni se oferă timp în care să ne pregătim fuga… Gestul lui cuprinse corăbiile, oamenii,

lăzile, sacii şi butoaiele cu provizii. Nici măcar zeii nu pot face totul pentru noi!

E tot atât de înțelept ca orice preot. Damisa îi admiră profilul puternic când el se răsuci ca să răspundă unei întrebări a căpitanului, un bărbat pe nume Dantu. *Pot să fiu mândră fiindcă sunt rudă cu un astfel de om*, se gândi ea, şi nu pentru prima oară. La început nu fusese hărăzită Templului – bunica ei o propusese drept candidată, pentru a intra în rândul Celor Doisprezece. Când nu era decât o fetiță şi visa o căsătorie regală, Tjalan fusese modelul soțului demn de laudă. Era o uşurare să descopere că o judecată mai matură confirma părerea ei inițială. Pe lângă el, Kalhan părea doar un băietan, aşa cum şi era!

— Stăpâniți-vă!

Principele se uita cu asprime la un grup de corăbieri care încetaseră lucrul şi se holbau la două fete saji cu forme pline, în veşminte de culoarea şofranului, care împingeau un cărucior plin cu pachete din Templul Caratrei.

Unul dintre bărbați plescăi din buze, imitând zgomotul unui sărut menit fetelor, care chicotiră în spatele vălurilor lor.

— Nu m-aş supăra dacă v-aş împacheta pe *voi* în brațele mele…

— Voi de-acolo! repetă Tjalan. Înapoi la lucru. Fetele nu sunt de nasul vostru!

Acoliții se întrebaseră de multe ori, privindu-se cu ochi măriți în timp ce făceau presupuneri, ce anume *erau*, de fapt, femeile saji. Se spunea că, în vremurile vechi, fuseseră instruite pentru a lua parte la anumite ritualuri magice care implicau energii sexuale. Damisa se cutremură, bucuroasă că nu avea destulă experiență ca să poată ghici ce însemna asta. Acolitelor li se îngăduia să aibă iubiți înainte de căsătorie, dar ea fusese prea mofturoasă pentru aşa ceva, iar Kalhan, cel ales să-i fie logodnic ca urmare a unui calcul astrologic tainic, nu era atât de ispititor încât să-şi dorească o încercare înainte de soroc.

— Era cât pe ce să uit! exclamă ea. Am adus lista celor propuşi să călătorească pe corabia regală, adică împreună cu… cu tine.

Când principele Tjalan se întoarse din nou spre ea, deschise cutia pentru suluri şi îi întinse bucata de pergament.

— Ah, da, murmură el, plimbându-şi degetul în josul listei de nume. Hmm. Nu ştiu dacă asta e sau nu o uşurare… Flutură scrisoarea către Damisa. Alături de ea văd, ca o umbră, lista celor care nu vor scăpa – fie pentru că vor alege să rămână aici, fie fiindcă nu e destul loc. Sperasem că nu va trebui să hotărăsc decât unde să le pun bagajele.

Damisa îi simți amărăciunea şi fu nevoită să-şi înfrângă un impuls puternic, care îi cerea să întindă brațele spre el.

— Principele Micail şi doamna Tiriki vor călători pe corabia căpitanului Reidel, dar eu sunt pe lista *ta*, spuse, cu voce înceată.

— Da, micuță floare, şi mă bucur pentru asta! Privirea lui Tjalan reveni asupra chipului ei şi figura aspră păru să i se lumineze. Cine şi-ar fi închipuit că mica mea verişoară costelivă o să crească atât de…

Dantu îl strigă din nou, întrerupând indiferent ce ar fi vrut să spună, dar Damisa avea să-i prețuiască multă vreme vorbele de despărțire. Observase că ea crescuse. O *privise* cu adevărat. Desigur, cuvântul nerostit nu avea cum să fie „fermecătoare”, sau „încântătoare”, sau măcar „frumoasă”.

Casa în care locuiau Reio-ta şi Deoris se afla pe coasta unui deal, în apropierea Templului, cu vedere spre mare. În primii ani ai vieții sale, Tiriki trăise în casa preoteselor, împreună cu mătuşa ei, Domaris. O aduseseră pe Ahtarrath când încă mai era o fetiță, pentru a o salva de pericolul în care se afla, ca fiică a Magului Cenuşiu, ale cărui vrăji treziseră răul din Dyaus. Până când ajunsese pe Ahtarrath şi se reîntâlniseră, Deoris se temuse că fata ei murise. Mai înainte, Tiriki se gândise la Domaris considerând-o mama ei şi abia după moartea acesteia locuise împreună cu Deoris.

Acum, în timp ce urca treptele late ale casei

mână în mână cu Micail, nu îşi putu reţine un oftat de apreciere la adresa înfăţişării armonioase a casei şi a grădinilor din jur. În copilărie, derutată şi mâhnită, dăduse prea puţină atenţie lucrurilor care o înconjurau şi, la vremea când durerea pierderii pălise, se obişnuise deja cu locul fără să-l vadă cu adevărat aşa cum era.

— Ce splendoare.

Aflat la mică distanţă în urma lor, Chedan păru ecoul gândurilor ei.

— E trist că adesea apreciem lucrurile în profunzimea lor abia când suntem pe punctul de a le pierde.

Tiriki dădu din cap, ştergându-şi pe furiş o lacrimă. *Când toate astea nu vor mai fi, cât de des o să regret toate momentele în care am trecut pe aici fără să mă opresc pentru a le privi cu adevărat?*

Cei trei se opriră o clipă, uitându-se către apus. În locul acela, cea mai mare parte a oraşului dărâmat era ascunsă de sclipirea acoperişurilor din cartierul Templelor. Dincolo de ele nu se zărea decât albastrul neclar al mării.

— Totul pare atât de liniştit, zise Chedan.

— O amăgire, răspunse Micail scrâşnind din dinţi, mergând în faţa lor prin portic.

Tiriki se înfioră când trecură peste puntea ornamentală; îşi aminti că se legăna întotdeauna lin, chiar şi sub paşii cei mai uşori, numai că, după cutremurul din dimineaţa aceea, devenise

nefiresc de conştientă de toate forțele înlănțuite în măruntaiele pământului. Se încorda ori de câte ori se clătina ceva, întrebându-se dacă oroarea era pe punctul de a reîncepe.

Aici, remarcă Tiriki, nu se zăreau mormanele haotice de suvenire şi de obiecte aruncate, nu exista nimic din nebunia agitației ce fremăta în restul oraşului, nu era decât o slujitoare cu voce catifelată, aşteptând să conducă oaspeții la Reio-ta şi la Deoris. Avu o strângere de inimă, presimțind că veniseră acolo pentru a face o încercare fără sorți de izbândă. Fără nicio îndoială, părinții ei n-aveau de gând să plece.

Chedan intrase înaintea ei în încăperea spațioasă, cu vedere spre grădini, şi stătea în picioare, salutând-o pe Deoris. Lui Tiriki i se păru că rostea cuvintele protocolare cu voce tremurândă. Ce în semnase Chedan pentru mama ei, se întrebă, în tinerețea pe care şi-o petrecuseră împreună pe Pământul Străvechi? Oare el o vedea pe preoteasa matură, cu fire argintii în cosițele de un castaniu-închis încolăcite ca o diademă deasupra frunții, sau zărea umbra unei fete răzvrătite, cu priviri năvalnice şi cu o claie de bucle întunecate – fata pe care o descrisese Domaris vorbind despre mama lui Tiriki, înainte ca Deoris să vină pe Ahtarrath, părăsind Pământul Străvechi?

— Ați terminat… cu bagajele? întrebă Reio-ta.

Templul e pregătit pentru evacuare şi acoliții sunt gata de… plecare?

Guvernatorul Templului nu se bâlbâia mai mult decât de obicei. După tonul lui, ziua părea să fie una pe de-a-ntregul obişnuită.

— Da, totul merge bine, răspunse Micail, sau cel puțin atât de bine pe cât ne-am putea aştepta. O parte dintre corăbii au plecat deja. Sperăm să fim purtați în larg de fluxul de dimineață.

— Am păstrat, pe corabia lui Reidel, spațiu mai mult decât suficient pentru voi amândoi, adăugă Tiriki. Trebuie să veniți! Mamă… Tată… Întinse mâinile spre ei. O să avem nevoie de înțelepciunea voastră. O să avem nevoie de *voi*.

— Şi eu vă iubesc, draga mea, dar nu fi prostuță.

Vocea lui Deoris era joasă, vibrantă. E de-ajuns să mă uit la voi doi ca să ştiu că v-am dat deja tot ceea ce vă trebuie.

Reio-ta încuviință înclinând din cap, cu un zâmbet în ochii lui prietenoşi.

— Ați uitat că… mi-am dat cuvântul, în consiliu? Atâta vreme cât un singur om din poporul meu îndrăgit rămâne pe uscat, rămân… rămân de asemenea şi eu.

Tiriki şi Micail schimbară o privire grăbită, dar plină de înțelesuri. *E momentul să încercăm celălalt plan.*

— Atunci, dragă unchiule, spuse Micail, cu un aer plin de înțelegere, trebuie să sorbim cât mai

mult din sfaturile tale, atâta vreme cât mai e cu putință.

— Cu p… plăcere, răspunse Reio-ta, cu o înclinare plină de modestie a frunții. Poate că tu, maestre Chedan, ai vrea să… sorbi ceva mai dulce? Îți pot oferi mai multe vinuri bune. În lipsa ta, am avut câțiva… ani foarte prielnici.

— Mă cunoşti prea bine, zise magul, cu voce scăzută.

Micail râse.

— Dacă Reio-ta n-ar fi oferit, continuă el, cu viclenie, Chedan ar fi cerut.

Prinzând privirea lui Tiriki, arătă în direcția grădinii cu o mişcare uşoară a capului, ca şi cum ar fi spus: *Voi două trebuie să stați de vorbă acolo, între patru ochi.*

— Haide, mamă, zise Tiriki, cu voioşie, să-i lăsăm pe bărbați cu micile lor ritualuri. Poate am putea face o plimbare prin grădina ta? Cred că asta îmi va lipsi cel mai mult.

Deoris înălță dintr-o sprânceană, uitându-se mai întâi la Tiriki şi apoi la Micail, dar îşi lăsă fiica s-o ia de braț fără să scoată nicio vorbă. Când ieşeau prin uşile deschise îl auziră pe Chedan propunând primul toast.

Grădina construită de Reio-ta pentru soția lui nu avea pereche în Ahtarrath şi, după surparea Pământului Străvechi, poate în întreaga lume. Fusese creată ca loc de meditație, era o

reconstituire a paradisului primordial. Chiar şi în clipa aceea, adierea plăcută purta cu sine trilurile neîntrerupte ale păsărilor cântătoare, iar mirosul ierburilor, dulce şi usturător deopotrivă, înmiresma văzduhul. Menta creştea, verde, în umbra sălciilor, iar plantele iubitoare de apă îşi deschideau din abundență florile, pe când salvia, pelinul şi alte ierburi aromate fuseseră sădite în straturi supraînălțate, pentru a aduna lumina soarelui. Spațiile dintre dalele de piatră erau pline de frunze minuscule şi de flori albastre de cimbrişor de câmp.

Poteca însăşi se spirala cu atâta grație încât părea mai degrabă o lucrare a naturii decât a artei, conducând spre interiorul grotei în care era păstrată cu sfințenie reprezentarea Zeiței, pe jumătate învăluită în ramuri suspendate de iasomie, ale căror flori albe, cerate, îşi împrăştiau propria mireasmă de tămâie în aerul cald.

Tiriki se întoarse şi văzu ochii mari al lui Deoris înecați în lacrimi.

— Ce s-a-ntâmplat? Trebuie s-o recunosc, eu sper că-ți îngădui în sfârşit să te temi de ceea ce trebuie să se petreacă, dacă această spaimă te va convinge…

Deoris clătină din cap cu un zâmbet straniu.

— Atunci îmi pare rău că te dezamăgesc, draga mea, dar, sincer vorbind, viitorul n-a fost niciodată în stare să mă înspăimânte cu adevărat. Nu, Tiriki,

nu făceam altceva decât să-mi aduc aminte… e greu de crezut că au trecut şaptesprezece ani de când stăteam exact în locul ăsta – sau poate nu – eram sus, pe terasă. Grădina abia fusese însămânțată. Şi priveşte-o acum! Aici sunt flori cărora încă nu le ştiu numele. Adevărul e că nu înțeleg de ce şi-ar dori cineva să bea vin; eu mă îmbăt uneori doar cu parfumurile de aici…

— Acum şaptesprezece ani? o îmboldi Tiriki, cu ceva prea multă hotărâre.

— Tu şi Micail nu erați decât nişte copii, zâmbi Deoris, când a venit Rajasta. Ții minte?

— Da, răspunse Tiriki, era chiar înainte de a muri Domaris. Pentru o clipă, îşi văzu propria durere oglindită în ochii mamei sale. Încă îi mai simt lipsa.

— Ştii, tot ea m-a crescut şi pe mine, împreună cu Rajasta, care mi-a fost tată într-o mai mare măsură decât tatăl meu adevărat, zise Deoris, cu voce scăzută. Mama murise, iar tata era prea ocupat să conducă Templul ca să ne mai poată da atenție. Rajasta a ajutat-o să-mi poarte de grijă, iar Domaris a fost singura mamă pe care mi-o reamintesc.

Deşi auzise de aproape o mie de ori exact aceleaşi cuvinte, Tiriki întinse mâna, într-un gest grăbit de compasiune.

— Înseamnă că eu am fost norocoasă, fiindcă am avut două!

Deoris dădu din cap.

— Iar eu am fost binecuvântată prin tine, fiică a mea, deşi am ajuns să te cunosc mai târziu! Şi prin Galara, fireşte, adăugă, privind-o aproape cu reproş.

Diferența de vârstă dintre Tiriki şi fiica avută de Deoris cu Reio-ta le oferise puține ocazii de a se cunoaşte. Ştia mai multe despre Nari, fiul purtat de Deoris pentru a-şi îndeplini datoria de a zămisli un copil al castei preoţeşti, care ajunsese preot în Tarisseda Inferioară.

— Galara, medită Tiriki. Acum are treisprezece ani?

— Da. Exact vârsta pe care o aveai tu când m-a adus Rajasta aici. A fost un preot strălucit de pe Pământul Străvechi, poate cea mai mare autoritate ridicată dintre noi în privința desluşirii înțelesului mişcărilor stelelor. Le-a interpretat spunând că ne mai rămăseseră şapte ani – dar data pe care a prorocit-o a fost cea a morții sale. Noi am crezut că, poate, se înşelase întru totul. Am sperat…

Smulse un fir de levănțică şi îl răsuci între degete în timp ce îşi continuau plimbarea. Aerul se umplu de mirosul pătrunzător şi dulce.

— Dar n-ar trebui să mă plâng; am avut, în plus, zece ani în care să te iubesc pe tine şi să mă bucur de frumusețea acestui loc. Ar fi trebuit să mor alături de tatăl tău, cu mulți, mulți ani în urmă!

Străbătuseră întregul circuit reprezentat de cărarea spiralată şi stăteau din nou în faţa altarului Mamei.

Tiriki se opri, înţelegând că Deoris nu vorbea despre Reio-ta, care îi fusese un bun tată vitreg, ci despre tatăl ei adevărat.

— Riveda, murmură ea, şi numele sună ca un blestem.

Dar tu erai nevinovată! El s-a folosit de tine!

— Nu pe de-a-ntregul, spuse simplu Deoris. L... l-am iubit. Îşi privi fiica ţintuind-o cu ochii ei furtunoşi, a căror culoare se schimba cu repeziciune de la gri la albastru. Ce ştii tu despre Riveda – sau, mai degrabă, ce crezi că ştii?

Tiriki îşi ascunse fruntea încruntată în spatele unei flori.

— A fost un vindecător, iar scrierile lui despre leacuri au devenit literă de lege pentru ceea ce învăţăm astăzi – deşi a fost executat pentru magie neagră! îşi coborî vocea. Ce altceva ar mai trebui să ştiu? întrebă, silindu-se să zâmbească. Reio-ta mi-a fost ca un tată, în toate privinţele care contează.

— Oh, Tiriki, Tiriki. Deoris clătină din cap, cu ochii plini de gânduri tainice. E adevărat. Reio-ta a fost născut să fie tată, şi încă un tată bun. Dar mai există şi o datorie de sânge, cu totul altceva decât respectul pe care i-l datorezi bărbatului care te-a crescut.

Trebuie să înțelegi ce anume căuta Riveda – de ce simțea ceea ce simțea.

Ajunseseră în centrul spiralei, unde Zeița zâmbea senină din spatele vălului ei de flori. Deoris se opri, aplecându-şi fruntea într-o plecăciune. În spatele său era o banchetă cioplită în piatră, acoperită cu un strat de mozaic, înfățişând țestoase. Se aşeză, ca şi cum picioarele n-ar mai fi avut destulă vlagă ca să-i suporte deopotrivă greutatea trupului şi povara amintirilor.

Tiriki îşi înclină capul către Puterea reprezentată de statuie, apoi se sprijini de un măslin din apropiere şi îşi încrucişă brațele la piept, aşteptând. Acum nu o interesau vorbele Marii Mame, ci ale femeii care o adusese pe lume.

— Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, tatăl tău a avut mintea cea mai strălucită. Şi, poate în afară de Micon, tatăl lui Micail, a avut cea mai puternică voință. Noi, eu şi Domaris, nu ne-am îndrăgostit niciodată de un om obişnuit, adăugă Deoris, cu un zâmbet trist. Dar, mai întâi de toate, trebuie să înțelegi că Riveda n-a fost un distrugător. În robele cenuşii purtate de ordinul lui, negrul se împreunează cu albul. Ştia, din studiul şi din practica lecuirii, că orice ființă care nu creşte şi nu se schimbă va muri. Riveda a pus la încercare legile Templului pentru că voia să-l facă mai puternic şi, în cele din urmă, le-a încălcat

din acelaşi motiv. Ajunsese să creadă că preoţimea se înţepenise atât de tare în vechile dogme încât nu se mai putea adapta, indiferent ce dezastru s-ar fi petrecut.

— *Nu* e aşa, ripostă Tiriki, indignată, apărând tradiţiile şi învăţăturile care îi modelaseră viaţa.

— Sper cu toată sinceritatea că nu e, zâmbi îngăduitoare Deoris. Dar depinde de tine şi de Micail să dovediţi că s-a înşelat. Şi nu veţi avea niciodată o ocazie mai bună. Veţi pierde mai multe decât e drept prin acest surghiun, dar veţi scăpa şi de vechile noastre păcate.

— Ca şi tine, mamă! Trebuie să fii de acord să pleci…

— Şşt, spuse Deoris, nu pot. N-o voi face. Riveda n-a fost judecat şi executat numai pentru faptele sale, ci şi pentru multe altele, săvârşite de alţii – Robele Negre, care au fost prinse şi pedepsite abia mai târziu. Ruperea legăturilor slăbite de Riveda a fost lucrarea lor. Ei căutau puterea, iar el – cunoaşterea. De aceea l-am ajutat. Dacă şi-a meritat soarta, atunci eu nu sunt mai puţin vinovată.

— Mamă… dădu Tiriki să spună, fiindcă încă nu înţelesese pe deplin.

— Dă-i locul meu surorii tale, zise Deoris, schimbând cu hotărâre subiectul. Am aranjat ca o escortă s-o aducă pe Galara, împreună cu bagajele ei, în camerele tale, mâine, la prima oră a

dimineții, aşa că o să-ți fie greu s-o întorci din drum.

— Mi-am închipuit c-o s-o trimiți, spuse Tiriki, exasperată.

— Atunci rămâne stabilit. Iar acum, adăugă Deoris, ridicându-se în picioare, cred că e timpul să ne alăturăm bărbaților. Mă îndoiesc că Micail şi Chedan au fost mai norocoşi în încercarea lor de a-l convinge pe Reio-ta decât ai fost tu cu mine. Dar sunt doi împotriva unuia, aşa că soțul meu ar putea simți acum nevoia unor întăriri.

Înfrântă, Tiriki îşi urmă mama pe drumul de întoarcere către portic, unde bărbații stăteau alături de pocale şi de două urcioare mici cu vin de Carian. Însă Micail părea gata să tune şi să fulgere, iar Chedan îşi fixa furios băutura. Numai Reio-ta dădea semne de seninătate.

Ea aruncă o privire spre Micail, ca şi cum ar fi întrebat: *Să înțeleg că e încă hotărât să nu plece?*

Micail dădu din cap fără vlagă, iar Tiriki se întoarse spre tatăl ei vitreg, cu gândul de a-l implora să-i însoțească.

În loc de asta, arătă spre Deoris, exclamând:

— Ai pleca destul de repede dacă *ea* s-ar hotărî s-o facă! Vă sacrificați unul pentru altul, fără niciun motiv întemeiat. Trebuie să fiți de acord să mergeți cu noi!

Deoris şi Reio-ta schimbară priviri obosite, iar Tiriki simți un neaşteptat fior rece, de parcă ar fi

fost o preoteasă novice în fața căreia se dezvăluise din întâmplare un mister interzis.

— Destinul vostru este să duceți adevărul Veghetorilor pe un alt pământ, zise Deoris cu blândețe, pe când nouă ne este sortit să rămânem aici. Nu e un sacrificiu, ci o ispăşire, cu care suntem datori de când…

Reio-ta îi întregi gândul:

— Încă dinainte de… surparea Pământului Străvechi.

Chedan închisese ochii, îndurerat. Micail se uită de la unul la celălalt, cu sprâncenele îmbinate de o bănuială încolțită pe neaşteptate.

— Ispăşire, repetă el, încet. Spune-mi, unchiule… ce ştii despre *Omul cu Mâinile Încrucişate?*

Vocea îi tremura şi Tiriki simți un tremur al pietrei de sub picioare, de parcă vorbele lui ar mai fi fost auzite şi de altceva.

— Cum? făcu Reio-ta cu glasul răguşit, şi tenul lui întunecat deveni cadaveric. Vi se arată vouă?

— Da, răspunse Tiriki, în dimineața asta, când s-a cutremurat pământul – încearcă să-şi rupă lanțurile. Iar eu – *eu i-am ştiut numele!* Cum e cu putință?

Deoris şi soțul ei schimbară din nou acea privire ciudată, iar el se întinse şi o luă de mână.

— Atunci ați adus, fără s-o ştiți, cea mai limpede dovadă că soarta şi datoria noastră *e* să rămânem

aici, spuse Deoris, cu voce scăzută. Aşezați-vă, le ceru apoi, cu un gest imperios. Tiriki, văd că trebuie să spun restul poveştii în fața ta şi a lui Micail, ba chiar şi în fața ta, Chedan, bătrâne prieten. Deşi sunteți mari inițiați, profesorii voştri nu v-au putut dezvălui acea parte a istoriei pe care nu o ştiau.

Reio-ta respiră adânc.

— L-am… iubit pe fratele meu. Privirea îi zbură un moment către Micail, rugătoare. Până şi în Templul Luminii… au existat întotdeauna oameni… aflați în slujba întunericului. Am fost… luați în stăpânire de Robele Negre, care… căutau să pună mâna pe puterea Ahtarrathului. Am acceptat să-i las să mă folosească… dacă îl cruțau pe el. Mi-au înşelat încrederea şi au încercat să-l ucidă. Dar Micon… s-a silit să… trăiască, atât cât a fost nevoie pentru a te zămisli pe tine şi a-ți lăsa moştenire puterile lui.

Se uită din nou la Micail, căutându-şi din răsputeri cuvintele.

Tiriki îi privi dintr-odată cu milă, înțelegând acum de ce moştenirea magică a stirpei regale fusese primită de Micail, nu de Reio-ta. Dacă Micon ar fi murit înainte de naşterea fiului său, puterile Ahtarrathului ar fi trecut la Reio-ta şi, prin acesta, ar fi ajuns în mâinile vrăjitorilor întunecați care îl țineau în robie…

— Au… frânt… trupul lui, se bâlbâi Reio-ta. Şi…

mintea mea. N-am ştiut de mine încă… multă vreme după aceea. Riveda m-a luat în stăpânire şi eu… l-am ajutat…

Tiriki se uită din nou la mama ei. Ce legătură era între toate astea şi Omul cu Mâinile Încrucişate?

— Reio-ta l-a ajutat pe Riveda aşa cum se pune un câine în slujba celui care îl hrăneşte, fără să priceapă ce făcea, îi luă apărarea Deoris. Eu l-am ajutat pentru că iubeam acea parte a sufletului lui care tânjea să dea lumii o nouă viață. În cripta de sub Templul Luminii era o… statuie, pe care fiecare dintre cei ce o priveau o vedea sub altă formă. Mie îmi apărea întotdeauna ca un zeu încătuşat, cu brațele încrucişate încordându-i-se în lanțuri. Dar imaginea era temnița puterilor haosului. Am săvârşit împreună ritualul care le putea elibera, pentru că Riveda credea că, dezlănțuindu-le, ar fi reuşit să stăpânească energiile întregii lumi. Însă sora mea m-a silit să-i mărturisesc ce făcuserăm. Zăgazurile erau deja desfăcute când Domaris a coborât de una singură în cripta aceea, riscându-şi viața ca să le refacă…

— Ştiu toate aceste lucruri, interveni Chedan cu voce scăzută. Puterea Pietrei Omphalos nu izbuteşte decât să întârzie forțele distrugerii, descătuşate cu mult timp în urmă de acele rituri. Lumea se sfărâmă încetul cu încetul, dar asta se petrece. Nu ne rămâne decât să sperăm că, atunci când va pieri Atlantida, va înceta totul.

— Oare nu spunea Rajasta că „a te da bătut în loc să te lupți cu moartea e o laşitate”? întrebă cu asprime Micail.

— Dar, răspunse Deoris, cu o dulceață dureroasă, dar el ar fi spus şi că „atunci când strici ceva, eşti dator să-l repari, sau măcar să mături resturile”. Deşi nu am avut gânduri rele, noi am luat hotărârile care au pricinuit totul – am pus în mişcare o înlănțuire de evenimente care au osândit la moarte felul nostru de viață.

O clipă îndelungată se scurse în tăcere. Cei cinci stăteau tot atât de nemişcați ca frizele sculptate ce încadrau uşa.

— Trebuie să rămânem pentru că avem de săvârşit un ultim ritual. Ritmul neîntrerupt al vorbelor lui Reio-ta îi ajută să-şi dea seama cât de profundă îi era emoția. Când Omul cu Mâinile Încrucişate îşi va rupe lanțurile, noi, cei care îl cunoaştem atât de bine, va trebui să-l înfruntăm.

— Îi vom vorbi ca de la un duh la altul, adăugă Deoris, cu ochii ei imenşi strălucind. În lumea asta nu există nicio forță fără de țintă. Haosul adus de Dyaus va fi asemeni unui vânt puternic care dezgoleşte copacii şi împrăştie semințele pretutindeni. Voi, copiii mei, v-ați născut pentru a păstra acele semințe – ramuri glorioase ale copacului etern al Atlantidei, desprinse de rădăcinile lui, libere să prindă altele, pe alte pământuri. Poate Ziditorul va înțelege aceasta şi

va fi mulțumit.

Oare era cu adevărat aşa? În clipa aceea, Tiriki nu ştia decât că ajunsese în ziua când îşi vedea pentru ultima dată mama. Făcu un pas înainte şi, suspinând, o cuprinse pe femeia mai vârstnică în brațele sale.

4

Cu toate că ziua nesfârşită fusese neobişnuit de rece pentru anotimpul în care se aflau, asfințitul aduse vânturi calde şi o noapte amenințător de fierbinte. Mulți dintre aceia care chiar se străduiau să adoarmă se perpeliră şi renunțară, frustrați şi deprimați. Oraşul atât de liniştit în timpul zilei se preschimbă noaptea în opusul său, pe măsură ce oamenii prindeau să hoinărească pe străzi şi prin parcuri. Probabil era surprinzător, dar foarte puțini jefuiau casele şi prăvăliile părăsite; ceilalți lăsau impresia că ar fi căutat ceva, dar nimeni nu părea să ştie ce anume – un loc mai răcoros de odihnă. Poate adevăratul țel era să ajungă la o istovire a trupului, singura care poate aduce liniştea unui creier înfierbântat.

În camerele lor din partea sus a palatului, Tiriki stătea în capul oaselor, privindu-şi soțul adormit. Erau la câteva ore după miezul nopții, dar somnul o ocolea. Stătuseră până târziu, făcând ultimele pregătiri pentru plecarea din dimineața

următoare. Pe urmă ea cântase până ce Micail căzuse într-un somn agitat, însă *ei* nu avea cine să-i cânte ca s-o adoarmă. Se întrebă dacă mama ei, care ar fi putut s-o facă, era de asemenea trează, aşteptând ceea ce trebuia să vină.

N-are nicio importanță, îşi spuse, rotindu-şi privirea în jurul încăperii unde avuse parte de atât de multă bucurie. *Am înainte tot restul vieții ca să dorm… şi ca să plâng.*

Dincolo de uşile deschise ale balconului, cerul nopții era roşu. În lumina aceea sumbră, desluşea silueta copacului-pană al lui Micail, pe care ea îl salvase şi îl reaşezase într-un ghiveci. Ştia că era o prostie să vadă în aceea mică plantă un simbol al tuturor lucrurilor frumoase şi fragile care trebuiau lăsate în voia sorții. Se ridică dintr-un impuls neaşteptat, găsi o eşarfă pe care să o înfăşoare în jurul vasului de lut şi al ramurilor subțiri şi aşeză copăcelul în gura sacului ei. Era un act de credință, înțelese ea. Dacă putea salva acea viață măruntă, atunci poate zeii aveau să fie la fel de îndurători față ea şi față de cei care îi erau dragi.

În afară de lumina care ardea în fața imaginii Marii Mame din colțul dormitorului, toate lămpile fuseseră luate, dar putea totuşi să vadă harababura din încăpere. Sacii pe care îi umpluseră pentru a-i lua cu ei stăteau alături de uşă, aşteptând un ultim şi înnebunitor rămas-

bun.

Pâlpâirea dezordonată din spatele vălului altarului îi atrase privirea. În Ahtarra erau multe temple şi mulți preoți, dar numai Casa Caratrei avea un altar înalt şi un sanctuar sfințit în numele Mamei. Cu toate acestea, cugetă Tiriki cu un zâmbet slab, Zeița era mult mai venerată decât oricare alt zeu. Până şi cea mai umilă colibă dintr-o stână de capre sau cocioaba unui pescar avea o firidă pentru imaginea Ei şi, dacă nu exista ulei în plus pentru o lampă, oricine putea găsi oricând o ramură înflorită pe care să i-o ofere.

Se ridică şi se apropie de vălul care ascundea altarul. Lampa din interior era de alabastru şi nu ardea decât cu cel mai bine rafinat dintre uleiuri, dar statueta de fildeş, înaltă numai de o palmă, era îngălbenită de scurgerea vremii, care îi estompase contururile formelor. Mătuşa ei, Domaris, o adusese de pe Pământul Străvechi şi, mai înainte, îi aparținuse mamei acesteia, fiind moştenirea unui şir de străbune a căror origine era mai îndepărtată decât oricare dintre datele păstrate în Templu.

Aprinse o aşchie de pin de la flacăra lămpii şi o ținu deasupra bucăţii de cărbune întotdeauna pre gătite, aşezate pe stratul de nisip din vasul de alături.

— Fie departe de mine toate cele lumeşti.

În timp ce rostea cuvintele străvechi, avu

senzația bine cunoscută a scufundării într-o conştiință nestatornică.

— Fie departe de mine tot ceea ce sălăşluieşte în rău. Să stea departe de urmele paşilor şi de umbra vălului Ei. Aici îmi găsesc adăpost, sub perdeaua nopții şi în cercul stelelor Ei albe.

Trase aerul adânc în piept şi îl lăsă apoi să iasă încet. Cărbunele începuse să strălucească. Luă câteva boabe de tămâie şi le împrăştie deasupra lui, simțind cum continuau schimbările conştiinței în vreme ce fumul de o dulceață înțepătoare se înălța în aer.

Înclinându-şi capul, îşi atinse degetele de frunte, de buze şi de piept. Pe urmă brațele i se înălțară într-un gest de adorare atât de obişnuit încât devenise involuntar.

— Zeiță…

Cuvintele i se stinseră pe buze. Timpul în care putea cere îndepărtarea unei asemenea sorți trecuse.

— Mamă… încercă ea din nou, dar orice cuvinte ar fi urmat, se pierdură, purtate de un val de emoții.

Şi, în clipa aceea, deveni conştientă că nu era singură.

— *Sunt pământul de sub picioarele tale.*

Zeița vorbea în interiorul ei.

— Dar insula e nimicită! obiectă, panicată, o parte a sufletului ei.

— *Sunt flacăra ce arde…*

— Flacăra va fi înghițită de talazuri!

— *Sunt marea răscolită…*

— Atunci eşti haosul şi distrugerea! protestă sufletul lui Tiriki.

— *Sunt noaptea şi stelele ce se rotesc…* veni răspunsul calm, iar sufletul se agăță de certitudinea aceea.

— *Sunt ceea ce este, ceea ce a fost şi ceea ce va fi, de Mine nicio putere nu se poate despărți…*

Şi, în clipa aceea din afara timpului, Tiriki ştiu că aşa era.

Când redeveni conştientă de ceea ce o înconjura, tămâia se stinsese şi cărbunele era cenuşiu. Dar, în lumina pâlpâitoare a lămpii, i se păru că statueta Mamei zâmbea.

Tiriki respiră adânc şi întinse mâna, ridicând-o de pe postament.

— Ştiu că simbolul nu înseamnă nimic şi că realitatea e totul, şopti ea, dar cu toate acestea te voi lua cu mine. Fie ca flacăra să continue să ardă până ce se va preschimba într-unul dintre focurile muntelui.

Împachetase statueta şi şi-o pusese în sac când se auzi clinchetul firav al clopoțeilor de la uşă. Alergă spre intrare, temându-se că Micail s-ar fi putut trezi. Câțiva paşi iuți o aduseră în fața uşii, unde îi ceru mesagerului să se întoarcă în hol, făcându-i semne cu degetul şi cu buzele.

— Îmi cer iertare, principesă, începu el, cu obrajii împurpurați.

— Nu, oftă ea, strângându-şi cingătoarea peste robă, aducându-şi aminte ce porunci dăduse. Ştiu că n-ai fi venit dacă n-ar fi fost nevoie. Ce te-a adus?

— Trebuie să vii în Casa Celor Doisprezece, principesă.

Avem necazuri – pe tine te vor asculta!

— Cum? Tiriki strânse din ochi. S-a întâmplat ceva cu Gremos, cea care veghează asupra lor? apoi se încruntă. E datoria ei să…

— Îmi cer iertare, principesă, dar se pare că veghetoarea asupra Celor Doisprezece a… dispărut.

— Foarte bine. Aşteaptă o clipă, mă îmbrac şi apoi voi veni.

— Liniştiți-vă… Tiriki îşi ridică vocea, străduindu-se să acopere murmurul plângerilor şi al învinuirilor.

Sunteți speranța Atlantidei! Aduceți-vă aminte ce-ați învățat! Cu siguranță nu e mai presus de voi să-mi spuneți o poveste cu înțeles!

Îşi plimbă privirea aspră în jurul cercului de chipuri împurpurate de la intrarea Casei Frunzelor Căzătoare şi îşi lăsă mantia să-i alunece de pe umeri când se aşeză. O fixă pe Damisa; cu obrajii în flăcări, fata făcu un pas înainte.

— Foarte bine. Spuneți că Vialmar şi Kalaran au adus nişte vin. Cum s-a-ntâmplat şi ce-au făcut ei?

— Kalaran a spus că vinul o să-l ajute s-adoarmă. Damisa se întrerupse, strângând scurt din pleoape ca să-şi adune gândurile. El şi ceilalți băieți s-au dus la taverna din capătul drumului, să facă rost. Acolo nu era nimeni aşa că au adus două amfore pline şi au băut tot, din câte pot spune eu.

Tiriki îşi întoarse privirea spre cei trei tineri aşezați pe o banchetă de lângă uşă. Chipul frumos al lui Kalaran era desfigurat de zgârietura de pe un obraz, iar pe gâturile însoțitorilor săi picura apa ce se scurgea din părul lor ud, ca şi cum cineva ar fi încercat să-i trezească din beție afundându-le capetele în fântână.

— Şi v-a adormit?

— Pentru o vreme… răspunse Vialmar, ursuz.

— I s-a făcut rău şi a vărsat, spuse Iriel, veselă, apoi amuți sub privirea aspră a Damisei. La cei doisprezece ani ai ei, Iriel era cea mai tânără dintre acoliți, blondă şi pusă chiar şi acum pe şotii.

— Acum o oră, continuă Damisa, s-au trezit urlând ceva despre nişte monştri cu coarne, ca taurii, care îi urmăreau. Asta a trezit-o pe Selast, care era deja furioasă fiindcă ei nu s-au întors aici înainte de a termina tot vinul. Au început să zbiere şi toată lumea s-a amestecat în ceartă. Cineva a

aruncat urciorul de vin şi apoi au înnebunit.

— Sunteți cu toții de acord că asta s-a întâmplat?

— Toți, în afară de Cleta, rânji Iriel. Ea a dormit tot timpul, ca de obicei.

— I-aş fi liniştit în încă vreo câteva minute, spuse Elara. Nu era nevoie s-o deranjați pe principesă.

— Trebuia s-o înştiințăm oricum, pufni Damisa, pentru că Gremos a dispărut.

Tiriki oftă. Dacă veghetoarea asupra acoliților şi-ar fi părăsit postul în vremuri normale, ar fi fost căutată în tot oraşul. Dar acum – dacă femeia nu-şi ocupa locul pe corabie, avea să fie ocupat de altcineva, mai merituos sau mai norocos. Bănuia că întâmplă rile din următoarele câteva zile aveau să vânture preoții ca pe grâne şi să le pună la încercare firea în moduri pe care nimeni nu le-ar fi putut prevedea.

— Nu vă faceți griji pentru Gremos, spuse ea, cu acreală. Trebuie să-şi poarte singură de grijă. Şi nici nu există vreun motiv de a arunca pe cineva vina pentru cele petrecute. Acum contează cum vă veți purta în următoarele câteva ore, nu cum vi le-ați petrecut pe ultimele.

Se uită pe fereastră, privind paloarea amăgitor de firavă aşternută de apropierea zorilor pe cerul în flăcări.

— Am spus că sunteți speranța Atlantidei şi

acesta e adevărul.

Îşi mută privirea limpede de la unul la altul până când culoarea aprinsă a obrajilor lor păli şi se simțiră pregătiți să-i întâlnească ochii.

— Fiindcă tot v-ați trezit, am putea foarte bine să-ncepem ziua mai devreme. Aveți cu toții nişte sarcini.

Ceea ce vreau…

Scaunul zvâcni sub ea pe neaşteptate. Îşi repezi mâinile înainte, atinse roba Damisei şi se încleştă instinctiv de ea când podeaua se legănă pentru a doua oară.

— Adăpostiți-vă! strigă Elara.

Acoliții se aruncau deja sub masa lungă, masivă, în căutarea unui loc ferit. Damisa o ridică pe Tiriki în picioare şi o luară spre uşă clătinându-se şi ferindu-se de bordurile şi de ornamentele de ghips din partea de sus a pereților care crăpau, căzând pe podea.

Micail! Tiriki simți şocul trezirii lui cu toată ființa ei interioară. Fiecare fibră a trupului ei tânjea după puterea brațelor lui, dar se afla la o jumătate de oraş distanță. Când pământul se mişcă din nou, simți că nici măcar forțele lor unite n-ar mai fi putut opri dezastrul pentru a doua oară.

Se prinse de stâlpul uşii, holbându-se afară, la copacii care se legănau sălbatic în grădină şi la imensa coloană de fum înălțată deasupra muntelui. Cenuşa lua forma unui pin imens, din

al cărui trunchi puternic se răsfira pe cer o boltă de nori buclați. Sub ea, insula tresăltă iarăşi şi iarăşi. În norul de cenuşă de deasupra muntelui scăpărau puncte de lumină şi pe pământ prinseră să cadă tăciuni incandescenți.

Chedan le povestise cum se afundaseră în mare alte insule, lăsând doar câteva piscuri care să marcheze locul unde se aflaseră cândva. Era limpede că Ahtarrath nu avea să dispară fără o luptă titanică. În clipa aceea nu putea hotărî dacă ar fi trebuit să exulte pentru acea sfidare sau să scâncească de spaimă.

O mişcare îndepărtată îi prinse privirea – pe deasupra copacilor din jurul Casei Frunzelor Căzătoare văzu unul dintre turnurile scânteietoare de aur cutremurându-se şi apoi prăvălindu-se. Când dispăru din vedere, o zguduitură ce păru un alt cutremur zgâlțâi pământul. Tiriki se crispă la gândul distrugerii ce se ascundea acum sub ruinele lui. În clipa următoare, îi ajunse la urechi zgomotul unei prăbuşiri din partea opusă a oraşului.

— Al doilea turn… şopti Damisa.

— Oraşul e deja pe jumătate părăsit. Poate acolo nu se mai aflau prea mulți oameni…

— Poate aceia au fost cei norocoşi, răspunse Damisa, iar Tiriki nu găsi cuvinte cu care s-o contrazică.

Dar, cel puțin pentru o clipă, i se păru că tot ce

ar fi putut să se năruie zăcea deja la pământ.

— Să caute cineva o mătură, murmură Aldel, ar trebui să strângem molozul de pe podea…

— Şi cine-o să măture molozul de pe străzi? întrebă Iriel, cu vocea tremurându-i în pragul isteriei.

Sfârşitul vine asupra noastră! Aici nu va mai locui nimeni, niciodată!

— Stăpâniți-vă! Tiriki se adună cu un efort. Vi s-a spus ce trebuie să faceți când soseşte clipa asta. Îmbrăcați-vă şi puneți-vă cele mai rezistente încălțări. Purtați mantii groase chiar dacă se face cald – vă vor feri de cenuşa şi de tăciunii care cad. Luați-vă bagajele şi coborâți către corăbii.

— Dar n-a fost încărcat totul, exclamă Kalaran, încercând să-şi țină frica sub control. N-am reuşit să ducem nici jumătate din lucrurile pe care trebuie să le luăm. Cutremurul a încetat. Mai avem cu siguranță ceva timp…

Tiriki încă mai simțea tremurul podelei, dar era adevărat că, pentru moment, mişcările violente se sfârşiseră.

— Poate… dar aveți grijă. Unii dintre voi trebuie să ducă mesaje preoților. Nu intrați în nicio clădire care pare şubrezită – o nouă zguduitură s-ar putea s-o dărâme. Şi nu zăboviți prea mult. Peste două ore trebuie să fim la bord. Nu uitați, ceea ce e făurit de oameni se poate reface – viețile voastre sunt acum mai prețioase decât orice altceva

pentru care ați vrea să vi le primejduiți! Spuneți-mi încă o dată ce aveți de făcut…

Îşi înşiruiră pe rând îndatoririle şi ea le încuviință sau le dădu instrucțiuni noi. Acum mai liniştiți, acoliții se împrăştiară să-şi adune lucrurile. Ziditorii Casei Frunzelor Căzătoare înălțaseră o construcție mai trainică decât s-ar fi crezut – deşi ornamentele se risipiseră pe podea, elementele de susținere erau încă sigure.

— Trebuie să mă întorc la Palat. Damisa, ia-ți lucrurile şi vino cu mine…

Tiriki aşteptă la uşă până când i se întoarse acolita, privind zgura care cădea neîntrerupt în grădină. Când şi când, o fărâmă încă incandescentă dădea foc câte unei plante, care ardea apoi mocnit. Din oraş se înălțau noi talazuri de fum. Se întrebă, apatică, peste cât timp avea să ia foc totul.

— Credeam că răsare soarele, spuse Damisa, stând alături de ea, dar cerul e întunecat.

— Soarele a răsărit, dar nu cred că noi o să-l vedem, răspunse Tiriki, ridicându-şi privirea către cerul sub care se ondula un giulgiu întunecat. O să fie o zi fără răsărit.

Zgura încă mai cădea când Tiriki şi Damisa părăsiră Casa Frunzelor Căzătoare, adăugând pericolul ce le pândea de sus primejdiei de a străbate străzile cu pavajul încovoiat de cutremur

şi împestrițat de sfărâmăturile căzute. După ce nişte lavă fu cât pe ce să nimerească peste Tiriki, Damisa se repezi într-un han părăsit şi se întoarse cu două perne mari.

— Ține-o deasupra capului, spuse ea, întinzându-i una lui Tiriki. O să pară absurd, dar o să te apere când cade câte ceva mai mare.

Tiriki simți nuanța de început de isterie din râsul cu care răspunse, dar, gândindu-se cum arătau, alergând pe străzile întunecate ca nişte ciuperci cu picioare, îşi păstră pe buze un surâs nefiresc în timp ce se îndreptau către palat, atente la fiecare pas.

Era singura distracție de care avea să aibă parte pe toată durata acelui drum. Oricât de şocante ar fi fost ravagiile făcute de cutremurele din ziua precedentă, cel puțin atunci putuse recunoaşte oraşul. Zguduirile din ziua aceea preschimbaseră linia orizontului într-un loc necunoscut. Îşi spuse că zdruncinăturile din zori nu fuseseră decât o replică, năruind clădiri deja şubrezite, dar ştia că, de data asta, pământul se răsucise într-o altă direcție şi, cu fiecare pas, devenea din ce în ce mai conştientă că acum nu simțea sub picioare echilibrul, ci mai degrabă o stabilitate fragilă, care putea să înceteze în orice clipă.

Lanțurile care îl încătuşează pe Omul cu Mâinile Încrucişate se sfărâmă... îşi spuse, tremurând în ciuda căldurii din aer. *Încă o strădanie şi ultimul*

dintre ele se va rupe, iar el va fi liber…

Palatul era părăsit. Când ajunseră în camerele sale, văzu că atât sacul lui Micail, cât şi al ei dispăruseră. *Probabil mă aşteaptă în port*, se gândi. Îşi înşfăcă punga şi o urmă de Damisa înapoi, în stradă, apoi începură să coboare dealul.

Casa Vindecătorilor se prăbuşise, blocând drumul. Tiriki se opri, ascultând, dar dintre ruine nu se auzea niciun zgomot. Speră că toată lumea izbutise să iasă nevătămată. Într-adevăr, trecuse ceva vreme de când nu mai văzuse pe nimeni. Evident că preoţii şi slujbaşii oraşului care locuiau şi lucrau acolo ţinuseră cont de sfaturi şi erau deja în căutarea unui loc sigur, în port sau pe dealuri, îşi spuse ea, dar nu îşi putu alunga cu desăvârşire teama că muriseră cu toţii şi că, atunci când ea şi Micail aveau să ajungă în sfârşit la corabia căpitanului Reidel, portul avea să fie pustiu, iar ei aveau să aştepte scufundarea insulei fără alţi însoţitori decât stafiile.

Se lăsă călăuzită de Damisa, care, din experienţa ei de mesager, cunoştea toate cărările dosnice din oraşul de sus, şi se întoarseră pe propriile urme, luând-o către Casa Preoţilor, aflată chiar pe culmea dealului.

Când urcau pe Calea Procesiunilor, unde statuile prăvălite şi ruinele arcadelor zăceau de-a valma, Tiriki zări o siluetă grăbită, cu cizme de corăbier şi cu o mantie maro, de călătorie.

— Chedan! exclamă ea. Ce faci aici? Preoții sunt…

— Neghiobii ăia sfinți! Pretind că le pot porunci duhurilor, dar nu sunt în stare să se țină în frâu pe ei înşişi. Soțul tău e acum acolo, străduindu-se să poarte o discuție rațională cu cei care au rămas. Unii au coborât către corăbii, aşa cum li s-a poruncit, iar alții au fugit numai zeii ştiu unde. Cred că sunt cu toții pe jumătate nebuni, îl imploră să-şi întrebuințeze puterile pentru a opri totul…

Clătină din cap cu dezgust.

— Dar Micail a făcut ieri tot ce a fost cu putință, ba chiar puțin mai mult. Nu are cum să facă mai mult. Ei nu sunt în stare să înțeleagă?

— Nu sunt, sau nu vor… Chedan ridică din umeri. Oamenilor înfricoşați le e străină rațiunea, dar soțul tău le va veni de hac. Între timp, noi, cei încă în stare să gândim limpede, avem multe de făcut. Şi cei care mai suntem încă în viață… adăugă, cu un aer sumbru. Conducătorul grupului care trebuia să-ncarce Piatra Omphalos a fost ucis de un zid prăbuşit. I-am spus lui Micail c-o să mă ocup de asta, dar acolo n-a mai rămas nimeni, sau, cel puțin, nimeni care să poată fi de folos.

— Am rămas noi, spuse Damisa cu hotărâre, iar ceilalți acoliți se vor descurca bine dacă li se spune clar ce au de făcut.

Chedan zâmbi pentru prima oară.

— Atunci călăuzeşte-ne dacă încă mai poți găsi drumul prin haosul ăsta, şi hai să le dăm de urmă.

Îl întâlniră pe Aldel, care privea Casa Vindecătorilor fără să-şi poată crede ochilor, fiindcă nu mai găsise pe nimeni căruia să-i poată preda mesajul, şi pe Kalaran, care stătea alături de el, strângând în mâini o pungă goală. Tiriki şi Damisa se întoarseră în tăcere în Casa Frunzelor Căzătoare. Elis şi Selast erau înăuntru, împachetând. Părul lor întunecat era pudrat cu fulgi de cenuşă.

— Voi sunteți singurele care au rămas aici?

Elis dădu din cap.

— Sper că toți ceilalți au ajuns cu bine pe corăbii.

— Aldel aşteaptă afară, alături de Kalaran, aşa că măcar voi şi logodnicii voştri veți fi împreună, spuse Tiriki, încurajându-le. Iar Kalhan e un flăcău puternic, adăugă, către Damisa. Sunt sigură că îl vom găsi pe doc, aşteptându-te.

Aşa cum mă va aştepta Micail pe mine, continuă, fără grai.

— Kalhan? Oh, da, sunt sigură c-o să m-aştepte… spuse Damisa, cu voce plată.

Tiriki o privi curioasă. Nu era prima oară când se gândea că sentimentele Damisei pentru băiatul pe care i-l meniseră astrologii Templului nu păreau prea fierbinți. Înțelese încă o dată cât de

norocoşi fuseseră ea şi Micail fiindcă li se îngăduise să aleagă singuri.

— Oare sunt destui? întrebă Chedan când Tiriki îi conducea pe acoliți afară.

— Vor trebui să fie, răspunse ea, în timp ce un cutremur mai puternic zgudui oraşul. Trebuie să plecăm *imediat!*

Când o porniră în josul drumului, alte două zdruncinături îi făcură să se clatine pe picioare şi auziră o bubuitură în spatele lor când se nărui porticul Casei Frunzelor Căzătoare.

— Tocmai a căzut o frunză foarte grea! spuse Kalaran, cu buzele schimonosite într-o încercare de zâmbet.

— Ăsta a fost tot *copacul,* îl corectă cu acreală Damisa, dar avea lacrimi în ochi şi nu se uită în urmă.

Elis plângea încet. Selast, care dispreţuia astfel de slăbiciuni femeieşti, îi aruncă o privire zeflemitoare.

Dar îşi continuară cu toţii drumul păşind cu grijă printre ruine şi trecând pe lângă leşurile de pe străzi cu câte un simplu semn de binecuvântare. Era bine că nu găseau pe nimeni care să aibă nevoie de ajutor.

Stăpânirea de sine le-ar fi fost supusă unei încercări mult prea grele. La drept vorbind, Tiriki se gândea că, dacă ar fi dat peste un copil rănit, n-ar fi fost întru totul sigură de puterea ei de a se

ține în frâu.

Ceea ce încercăm să păstrăm va salva viețile mai multor generații încă nenăscute, își spuse ea, dar vechile cugetări păreau lipsite de sens în fața unei catastrofe ca aceea pe care o înfruntau acum. Zgura începuse să cadă din nou. Tresări şi îşi trase mantia peste cap – aruncase perna cu ceva vreme în urmă – apoi respiră adânc, o dată şi încă o dată, invocând reflexele pe care le dobândise şi care aveau să-i redea calmul. *Nu există niciun gând… nu există nicio temere… nu există decât momentul potrivit şi fapta potrivită.*

Uşurată, zări cu coada ochiului intrarea în Templu. Abia acum îşi îngădui să privească dincolo de el, către munte. Piramida din vârf şi preotul care veghea asupra ei dispăruseră de mult. Fumul care se înălța de pe culme se învârtejea acum într-un nor inform, dar coasta vulcanului se deschisese şi lava îşi scria propriul mesaj de moarte de-a lungul pantei cu litere de foc.

Pentru o clipă, îşi îngădui să creadă că lava revărsată avea să micşoreze presiunea din interiorul muntelui, aşa cum se întâmplă când spargi un furuncul.

Dar tremurul de sub picioarele ei vorbea despre tensiuni subterane nedomolite, ce deveneau tot mai puternice.

— Repede…

Chedan arătă spre portic. Părea încă solid, deşi

o parte a fațadei de marmură se împrăştiase pe drum.

În interior, lucrurile nu erau la fel de liniştitoare, dar nu era timp să se întrebe cât de adânci puteau fi crăpăturile din pereți. Lada pregătită pentru transportul Pietrei Omphalos aştepta în alcov, iar lampa continua să se legene în lanțurile ce o suspendau. Imediat ce îşi aprinseră torțele, prinseră lada de mânerele lungi ce o susțineau de la un capăt la altul şi îi grăbiră pe acoliți să o pornească de-a lungul zidului crăpat, către intrarea în pasaj.

Coborârea prin acel tunel într-o procesiune oficială, alături de preoții şi preotesele din Ahtarrath, fusese o experiență care apăsa sufletul. Străbaterea lui în grabă, împreună cu un grup de acoliți pe jumătate isterici, era aproape mai mult decât putea îndura Tiriki. *Ei* se temeau de necunoscut, dar ceea ce o făcea pe *ea* să se teamă era amintirea celor petrecute acolo cu numai câteva zile în urmă. Când o văzu clătinându-se, Chedan o prinse cu putere de braț, iar ea se bizui, recunoscătoare, pe forța lui statornică.

— Aia e lavă? se auzi şoapta înspăimântată a lui Elis când trecură dincolo de ultimul cot.

— Nu. E strălucirea Pietrei, răspunse Damisa, dar vocea îi tremura.

Ar putea la fel de bine să fie, se gândi Tiriki, intrând în urma ei în încăpere. Lumini însuflețite,

aidoma acelora trezite în Omphalos de ritual, pulsau deja în adâncurile Pietrei. Lumina stranie şi umbrele se hăituiau în jurul camerei şi, la fiecare cutremurare a pământului, licăririle ricoşau dintr-un perete într-altul.

— Cum o putem atinge fără să fim făcuți fărâme? şopti Kalaran.

— De aceea avem aceste învelitori, spuse Chedan ridicând din ladă un morman de pânză şi lăsându-l să cadă pe podea. E mătase şi ne va apăra de puterile Pietrei.

Sper, adăugă Tiriki, fără glas. Dar Omphalosul fusese adus cu bine de pe Pământul Străvechi, aşa că era cu putință să fie strămutat.

Cu inimile bătând să le spargă piepturile, ea şi Chedan luară învelitoarea de mătase, ducând-o către Piatră. În apropiere, puterea acesteia radia ca un foc, cu toate că Tiriki nu avea nici senzația de căldură, nici vreo alta căreia să-i fi ştiut numele. Apoi mătasea căzu asupra Pietrei, domolind apă sarea, şi Tiriki răsuflă, dându-şi abia acum seama că îşi ținuse respirația. O înfăşurară şi, în clipa următoare, îşi simți spaima potolindu-se.

— Aduceți lada, spuse Chedan, cu voce aspră.

Cu fețe albe ca varul, Kalaran şi Aldel o traseră până ce aproape atinse Piatra şi îi ridicară tăblia laterală. Respirând adânc, preotul prinse Piatra în mâini şi o lăsă să cadă înăuntru.

Lumina explodă în jurul lor cu o forță care o trânti pe Tiriki pe spate. Damisa înşfăcă mai multe învelitori de mătase şi le îndesă în ladă, în jurul Pietrei.

— Acoperiți-o – acoperiți-o cu totul!

Tiriki se strădui din greu să se ridice iarăşi în picioare. Chedan îi întinse restul de mătase Damisei, care o rulă şi o împinse în colțuri până când zvâcnirile de lumină ale Omphalosului nu se mai zăriră.

Simțeau că se domolise, dar totul se preschimba într-o agonie aproape insuportabilă. Din nefericire, acum, când Piatra nu le mai abătea atenția, nu mai exista nimic care să-i apere de geamătul stâncii din jur.

— Ridicați-o! Aldel şi Kalaran, voi sunteți cei mai puternici – apucați mânerele din față. Eu şi Damisa o vom ține din spate. Voi, ceilalți, aveți grijă să fie liber drumul şi țineți torțele. După ce ieşim de aici, puteți căra lada cu schimbul, dar trebuie s-o luăm din loc, *imediat!*

În timp ce vorbea, podeaua se cutremură amenințător. Tiriki îşi înşfăcă torța şi se grăbi să-i urmeze, înțelegând că numai prezența Pietrei Omphalos făcuse ca încăperea să reziste atât de mult!

Purtătorii se clătinară pe picioare şi gemură, de parcă povara lor nu ar fi fost doar foarte grea, ci şi instabilă. Văzându-le suferința, Elis şi Selast îşi

strecurară mâinile sub partea de mijloc a lăzii şi îi ajutară s-o ridice. Dar, pe măsură ce se îndepărtau de camera tainică, greutatea părea să se micşoreze, ceea ce era bine, pentru că, de la un pas la altul, sprijinul oferit tălpilor devenea din ce în ce mai înşelător.

Ultima zguduitură ondulase podeaua tunelului în mai multe locuri. În pereți se vedeau acum crăpături adânci, iar tavanul începea să cedeze ici şi colo. Pe când înaintau cu greu în susul pantei, auziră bufnitura unei stânci prăbuşite în spatele lor, un sunet pătrunzător, discordant, ce părea să vină de pretutindeni.

— Spiritul meu este spiritul vieții; nu poate fi distrus… psalmodie Tiriki, încercând să pună luciditatea în locul cântecului cumplit al pietrelor. Sunt copilul Luminii, care trece dincolo de Întuneric…

Ceilalți i se alăturară, dar cuvintele lor păreau firave şi lipsite de sens în acea învolburare a energiilor primordiale.

— Grăbiți-vă… Vocea Damisei părea să vină de foarte departe. Simt că se apropie un alt cutremur!

Acum zăreau în fața ochilor lumina palidă de la intrare.

Pământul tresăltă sub picioarele lor. Cu un trosnet mai presus de tăria oricărui alt sunet cunoscut, zidul din stânga se prăvăli către interior.

Zgomotul pietrelor căzute şi țipetele se stinseră pe măsură ce praful tălăzuia spre ieşire. Torța lui Tiriki se stinsese. Ea tuşi, acoperindu-şi ochii. Când îşi recăpătă vederea, lumina firavă din exterior îi dezvălui lada căzută pe o parte şi acoliții din jurul ei, care se ridicau în picioare.

— Sunteți teferi cu toții?

Vocile lor îi răspunseră pe rând. Ultimul răspuns era al lui Kalaran.

— Cu câteva zgârieturi, dar întreg. Am fost de partea cealaltă a lăzii, care m-a apărat. Aldel…

Urmă o tăcere şocantă. Apoi una dintre fete începu să plângă.

— Ajutați-mă să iau molozul de deasupra lui…

Chedan se lăsă în genunchi, îndepărtând nebuneşte bucățile de piatră şi de tencuială.

— Damisa, Selast, Elis! Să ridicăm lada-n picioare şi s-o dăm la o parte din drum…

Tiriki apucă un mâner şi trase în sus. Îi simți pe acoliți preluând greutatea în timp ce începeau să înainteze.

— Dar Aldel… şopti Elis.

— Îl vor aduce ceilalți, spuse Tiriki, cu hotărâre. Să scoatem lada de-aici.

Stânca gemu şi, pe când trăgeau Omphalosul afară din portal, asupra lor se cernu din nou o mână de praf. Tiriki se uită înapoi cu teamă, dar, o clipă mai târziu, îi zări pe Chedan şi pe Kalaran ieşind din întuneric, cu Aldel pe brațe.

— E leşinat, nu-i aşa? se bâlbâi Elis, uitându-se de la unul la celălalt plină de speranță. Lăsați-mă să-l țin în brațe până îşi revine.

— Nu, Elis, a fost luat de la noi… spuse Chedan cu milă, în vreme ce întindeau leşul pe pământ.

Desluşiră prin praf țeasta băiatului, deformată de piatra care o strivise.

— S-a stins într-o clipă, fără durere.

Elis clătină din cap, neînțelegând, apoi îngenunche şi îndepărtă praful de pe fruntea logodnicului ei, cu ochii în ochii lui goi.

— Aldel… întoarce-te, iubitule. O să scăpăm împreună, o să fim întotdeauna împreună. Mi-ai făgăduit.

— A plecat înaintea noastră, Elis, spuse Damisa, cu o compătimire la care Tiriki nu s-ar fi aşteptat. Vino… Vino cu mine.

O cuprinse cu brațul şi o îndepărtă de cadavru.

Chedan se aplecă asupra siluetei neclintite şi închise ochii lui Aldel, apoi schiță pe fruntea lui semnul dezlegării.

— Mergi în pace, fiule, murmură el. Fie ca acest sacrificiu să-ți fie răsplătit într-o altă viață.

Se ridică şi o prinse pe Elis de braț.

— Dar nu putem… să-l lăsăm aici, zise Selast, nesigură.

— Trebuie, răspunse Tiriki. Dar altarul va fi un mormânt nobil.

Încă mai vorbea când pământul tresăltă iarăşi,

aruncându-i dincolo de portal. În timp ce se rostogoleau în drum, deasupra muntelui explodă un stâlp de foc şi Altarul Pietrei Omphalos se prăbuşi cu un muget sfâşietor.

Pe măsură ce se trudeau să înainteze, muşchii şi simțul echilibrului îi spuneau lui Tiriki că mergeau în josul dealului. Dar aceasta era singura ei certitudine. Când fațada unei case căzu în stradă, sări într-o parte şi aproape scăpă mânerul lăzii care adăpostea Omphalosul. În spatele casei, o altă clădire se prăbuşea cu o încetineală tandră, ca şi cum ar fi adormit. Dintr-o alta ieşi o siluetă întunecată, şovăi, apoi, cu un țipăt, se repezi înapoi, între zidurile în cădere.

— Simt mirosul portului, gâfâi Damisa. Aproape c-am ajuns!

O adiere umedă binecuvântă obrajii şi fruntea lui Tiriki. Peste trosnetul flăcărilor şi gemetele clădirilor în prag de moarte, desluşea urletele aproape liniştitoare ale oamenilor. Începuse să se teamă că erau singurii rămaşi în viață pe insulă.

Acum zăreau apa şi catargele legănându-se în port. Vasele tresăltau pe valurile întunecate, îndreptându-se spre larg. Două caravele se ciocniseră şi se scufundau sub o încâlceală de siluete ce tresăltau, înotând către mal. De pe stânci cădeau pietre, împrăştiindu-se în port.

— Uite *Şarpele Stacojiu!* strigă Selast.

Parâmele care legau corabia de stâlpii de pe doc erau încă întinse, iar tânărul căpitan Reidel stătea la pupă, umbrindu-şi ochii cu o mână.

Micail – unde eşti? Tiriki îşi trimise sufletul în zbor, înaintea ei.

— Principesă, slavă zeilor! strigă Reidel.

Sări pe doc şi o prinse când ea se clătină. Înainte de a avea timp să protesteze, braţe puternice o purtau către punte.

— Urcaţi cu toţii la bord, cât mai repede!

— Să ia cineva lada, porunci Chedan.

— Da, da, dar grăbiţi-vă…

Reidel se întinse, cu o mână către Damisa, dar fata se trase deoparte.

— Trebuie să fiu pe corabia lui Tjalan!

— Se pare că nu! răspunse el. Flota Alkonathului a ancorat în celălalt port – iar între noi şi ei totul e în flăcări!

Făcu un semn şi unul dintre corăbieri o ridică pe fată cu totul, aruncându-i-o în braţe.

Tiriki se strădui să se ridice în picioare şi să dea un sens harababurii de oameni, saci şi lăzi. Le recunoscu pe clarvăzătoarea Alyssa, ghemuită în braţele vindecătoarei Liala, şi pe Iriel.

— Unde e Micail?

— Nu l-am văzut, răspunse Reidel, nici pe el, nici pe Galara. Nu-i putem aştepta, principesă. Dacă se surpă promontoriul, o să fim prinşi aici!

Se întoarse şi începu să-şi strige poruncile.

Corăbierii prinseră să desfacă parâmele care țineau corabia în port.

— Stați! strigă Tiriki. Încă nu putem pleca – el o să vină!

Fusese atât de sigură că Micail avea s-o aştepte, înnebunit de întârzierea ei, iar acum ea era cea care îşi făcea griji.

— Pe corabie sunt patruzeci de suflete pe care trebuie să le salvez! exclamă Reidel. Deja am zăbovit prea mult!

Înşfăcă o prăjină şi împinse, îndepărtând corabia de doc, pe când ultimul om sărea la bord.

Al treilea dintre marile turnuri, cel care veghea asupra palatului, se prăbuşea încet, de parcă timpul însuşi s-ar fi scurs fără tragere de inimă. Pe urmă dispăru, cu un tunet care acoperi orice alt zgomot. Rămăşițele sale explodară în aer şi irupseră în flăcări.

Corabia lui Reidel se înălță şi coborî când valul de şoc trecu pe sub ea. O altă navă, încă amarată, se strivi de doc. Vâslaşii se săltară în sus, străduindu-se să conducă vasul printre resturile ce pluteau pe suprafața întunecată a apei.

Deasupra, cerul clocotea într-un vârtej de flăcări şi de umbre, iar focul se prăvălea peste oraşul deja arzând, într-o grindină atât de nimicitoare încât cuvintele nu o puteau descrie. Damisa plângea. Un corăbier înjură, murmurând vorbe fără înțeles. Se îndepărtaseră deja destul de mult pentru ca

oamenii ce se aruncau în apă să nu mai fie decât siluete fără chip şi fără nume. Micail nu se afla printre ei – Tiriki ar fi ştiut dacă el ar fi fost în preajmă.

Tocmai treceau pe sub stâncă. Un bolovan căzu în fața provei, împroşcând apa, şi puntea se înclină pe-o parte, trântind-o pe Tiriki cu spatele peste Chedan. El o prinse înconjurând-o cu un braț şi încolăcindu-şi-l pe celălalt în jurul catargului în vreme ce vasul se îndreptă, făcând un salt înainte.

— Micail o să fie pe una dintre celelalte corăbii, murmură el. O să supraviețuiască – şi asta făcea parte din prorocire.

Prin ceața lacrimilor, Tiriki privi îndelung rugul funerar care îi fusese casă. Vasul se puse în mişcare cu mai multă însuflețire când vântul umflă pânzele, purtându-i în largul mării.

Fumul negru se înălța în văzduh când vulcanul grăi încă o dată, pătând cerul. În clipa când se întuneca totul, Tiriki văzu imaginea Omului cu Mâinile Încrucişate acoperind bolta.

Iar Dyaus râse şi îşi întinse brațele, spre a scufunda lumea.

5

Tiriki se târî afară din coşmarul în care se afundase. Întinse mâna după Micail, căutând

alinare în întuneric, şi degetele i se încleştară în stofa rece, de lână. În timp ce bâjbâia, podeaua se clătină şi ea se încordă iarăşi, pregătindu-se pentru un nou cutremur; dar nu, era o legănare prea lină, prea egală ca să-i prelungească spaima. Istovită, cu ochii din nou pe jumătate închişi, se reafundă alene în patul masiv, recunoscătoare pentru păturile de iarnă.

Un vis, se linişti singură, *adus de briza rece prin fereastră…*

Dintr-un anumit motiv, îşi închipuise că era deja primăvară şi că nenorocirea se petrecuse – că, într-un fel sau altul, ea şi Micail ajunseseră pe corăbii diferite. *Dar suntem umăr la umăr, aşa cum trebuie să fim.*

Având pe buze un zâmbet adus de absurditatea visului, îşi schimbă din nou poziția, încercând să stea confortabil, în ciuda unei vagi senzații de amețeală şi a frigului ce nu se dădea dus. Simțea ceva dur prin pături… Apoi, în apropiere, cineva începu să plângă.

Tiriki putea să ignore ceea ce o stingherea pe ea însăşi, dar nu şi durerea altcuiva. Îşi sili pleoapele să se deschidă şi se ridică în capul oaselor, strângând din ochi când zări formele neclare culcate în jurul ei. Dincolo de ele desluşi o balustradă îngustă şi marea întunecată, tălăzuind.

Se afla pe o corabie. Nu fusese un vis.

Pe când se uita în jur, cineva dinspre provă, pe care nu-l putea vedea, începu să cânte…

Nar-Inabi, Făuritor de Stele,
Revarsă-n noapte mila Ta…

În timp ce asculta, cântărețului i se alăturară alte voci fără chip.

Când peste ape vom zbura
Ne scaldă pânzele-n lumină,
Căci aste vânturi ni-s străine
Şi noi suntem doar corăbieri.
Nar-Inabi, Făuritor de Stele,
Arată-n noapte slava Ta…

Frumusețea melodiei îi înălță pentru o clipă sufletul. Stelele nu se zăreau, dar, indiferent ce s-ar fi întâmplat aici, rămâneau în ceruri, plutind în marea spațiului aşa cum plutea corabia pe marea de sub ea. *Părinte al Stelelor, Domn al Stelelor, veghează asupră-ne!* strigă sufletul ei, străduindu-se să preschimbe legănarea neliniştitoare a corabiei în alinarea îmbrățişării unor brațe puternice.

Dar, indiferent dacă un zeu asculta sau nu, Tiriki continua să audă pe cineva plângând. Îndepărtă cu băgare de seamă păturile de lână din jurul siluetei încovrigate alături, doar atât cât era

nevoie ca să recunoască fată tânără a lui Elis, care dormea adânc, cu părul ei negru încâlcit şi cu ochii umeziți de vise mohorâte.

Sărmana copilă – amândouă ne-am pierdut perechea... Tiriki îşi înăbuşi mâhnirea înainte de a fi copleşită. *Nu*, îşi spuse, cu asprime, *în vreme ce e sigur că pe Aldel nu-l vom mai revedea nicicând, Micail trăieşte! O ştiu.*

O mângâie cu tandrețe pe Elis, adâncindu-i somnul, şi abia apoi se îndepărtă destul de mult ca să se poată ridica în picioare. Tremurând în vântul rece şi încercând să nu lase necontenita legănare blândă pe care o simțea sub tălpi să-i tulbure pântecul, Tiriki se strădui să alunge încordarea lăsată în urmă de somnul ei agitat şi îşi ascuți privirea, îndreptând-o către priveliştea cețoasă a mării de dincolo de balustradă. Urma corabiei scânteia în apă, roşiatică în strălucirea însângerată ce pulsa de-a lungul orizontului, iluminând un nor imens de fum şi cenuşă care tulbura văzduhul şi ascundea stelele.

Nu era răsăritul, înțelese ea dintr-odată. Lumina violentă izvora de altundeva – venea dinspre Ahtarrath, care se încăpățâna să nu se supună mării nici măcar în agonia morții sale.

Pe măsură ce sporea lumina acelor zori cumpliți, o recunoscu pe Damisa, lângă balustradă, fixând cu priviri deznădăjduite flăcările îndepărtate. Tiriki o porni într-acolo, dar ea îi întoarse spatele,

gârbovindu-şi umerii într-un gest de apărare. Tiriki se întrebă mai întâi dacă Damisa făcea parte dintre acei oameni care preferă să sufere în singurătate şi apoi dacă ea însăşi îi dorea compania pentru binele fetei sau pentru propriul său bine.

Dintre restul oamenilor înghesuiți pe punte, cei mai mulți îi erau străini, dar le văzu pe Selast şi Iriel, nu prea departe, dormind încovrigate una într-alta, ca doi pisoi, în vreme ce Kalaran sforăia ocrotitor alături de ele.

Dinspre mijlocul corabiei se auzi o voce joasă, dând porunci; pe urmă apăru Reidel, cu un felinar în mână, călcând cu picioarele goale pe lemnul punții aproape fără niciun zgomot. Față de ziua abia trecută, părea să fi îmbătrânit cu zece ani. *În privința asta,* cugetă ea, *mă întreb cât de bătrână par eu acum!*

Reidel răspunse salutului ei mai degrabă neliniştit, dar, înainte de a apuca să schimbe vreun cuvânt, fu înconjurat de doi negustori rumeni care voiau ceva de mâncare.

Un bărbat pe care-l recunoscu drept Arcor, unul dintre corăbierii lui Reidel, se învârtea prin apropiere.

— Principesă, spuse, când Tiriki se uită în sfârşit către el, am nădăjduit că n-o să fie nevoie să-ți tulburăm somnul, dar căpitanul vrea să ştii că sub punte sunt paturi bune, pentru tine şi

pentru tineri. Slăvitele preotese, inițiata Alyssa şi vindecătoarea Liala, se odihnesc deja acolo.

Tiriki clătină din cap.

— Nu – dar îți mulțumesc…

Îl privi întrebător şi el îşi murmură numele, atingându-şi încă o dată fruntea într-un gest respectuos. *Dacă ne ducem traiul într-un loc atât de strâmt pe timpul acestei călătorii*, medită ea, *cât o să dureze până ce vor dispărea vechile deosebiri dintre caste?*

— Îți mulțumesc, Arcor, repetă, pe un ton mult mai plăcut, dar, atâta vreme cât aici e ceva de văzut… Se întrerupse. Trebuie să plec, murmură, şi se grăbi să se strecoare către mijlocul corabiei, unde îl văzu pe Chedan stând de unul singur, cu ochii la valuri şi la cerul învolburat.

— Îmi pare rău. Am vrut să te ajut să veghezi asupra Pietrei, zise după ce ajunse alături de el.

Voia să spună mai multe, dar se pomeni tuşind, iar durerea ascuțită şi din ce în ce mai puternică din piept îi aduse aminte că aerul pe care îl respirau era otrăvit cu cenuşa Ahtarrathului.

Chedan îi adresă un zâmbet prietenos.

— Aveai nevoie de odihnă, spuse, şi nu trebuie să te ruşinezi fiindcă ți-ai îngăduit-o. Adevărul e că n-a fost nimic de văzut. Piatra Omphalos e liniştită, deşi noi nu suntem.

O trase lângă el şi, pentru o clipă, Tiriki se simți mulțumită să rămână în adăpostul sigur al

brațelor lui, dar ochii strălucitori ai magului şi barba lui pudrată cu cenuşă nu-i puteau ascunde îngrijorarea frunții încruntate.

— Nicio altă corabie?

Vocea ei era o şoaptă aspră.

— Mai devreme am zărit câteva pânze, îndreptându-se în alte direcții, dar, în întunecimea asta…

Îşi flutură mâna, arătând fumul şi ceața. O sută de corăbii ar putea trece fără să le vedem! Însă putem fi siguri că, indiferent pe ce corabie s-ar afla, Micail o va călăuzi în aceeaşi direcție cu a noastră…

— Aşadar şi tu crezi că trăieşte? îl privi lung, cu ochi rugători. Crezi că speranța mea nu e doar… o amăgire a iubirii?

Expresia magului era solemnă, dar plină de căldură.

— Tiriki, fiind cine eşti şi ceea ce eşti – legată de Micail prin karma şi nu numai – i-ai fi simțit fără-ndoială moartea.

Chedan amuți, apoi se strâmbă şi lăsă să-i scape o sudalmă înăbuşită. Urmărindu-i privirea, Tiriki văzu strălucirea îndepărtată a pământului muribund înflorind brusc într-o trombă de flăcări.

— Țineți-vă bine! răsună vocea lui Reidel în spatele lor. Toată lumea – prindeți-vă de ceva şi țineți-vă zdravăn!

Avea deja un braț în jurul catargului principal,

dar el şi Chedan abia apucară să o prindă pe Tiriki între ei când pupa corabiei se ridică, făcând să alunece bagajele neancorate şi oamenii adormiți. Cineva căzu peste copastie cu un urlet. Catargul gemu şi vâslele loviră cu disperare aerul în timp ce vasul continuă să urce până ce ajunse pe creasta talazului. Panta lungă de apă strălucitoare din spatele lor se întindea până la focurile Ahtarrathului aflate la vreo cincisprezece kilometri distanță. Coborâră tot mai mult şi mai mult, până când Tiriki se gândi că marea nesătulă avea să-i înghită cu totul. Corabia tresăltă, căutându-şi echilibrul pe apă, dar catargul principal, greu încercat, trosni şi se rupse. *Şarpele Stacojiu* se cutremură când valurile îl izbiră din toate părțile.

Păru să treacă un timp îndelungat până când nava se linişti iarăşi, legănându-se uşor pe suprafața mării. Felinarul lui Reidel nu se zărea nicăieri. Vaga fosforescență ce dansa pe crestele valurilor era singura lumină. Pe cer nu se zărea nicio stea, iar focurile Ahtarrathului se scufundaseră, în cele din urmă şi pentru totdeauna, în adâncurile mării.

În dimineața următoare, Chedan sări în sus cu un sforăit şi îşi dădu seama că, în ciuda aşteptărilor sale, dormise adânc. Se făcuse ziuă, iar asta, se gândi el, era de asemenea mai mult decât ar fi îndrăznit să spere oricare dintre ei,

după violența nopții trecute. Însă în lumina acelei zile nu se puteau vedea prea multe. Auzea cât se poate de limpede trosnetele lemnului corabiei legănate de valuri, clipocitul apei sub provă şi țipetele păsărilor de mare care apăruseră în jurul lor precum ciupercile după ploaie. O ceață cenuşie, umedă, adăsta între ocean şi cer. Era ca şi cum ar fi călătorit printr-o altă lume.

Cu toate că înfruntase de multe ori pericolul în vremea peregrinărilor sale, Chedan nu-şi amintea să se mai fi simțit vreodată atât de rău. Spatele îl durea din cauza poziției ciudate în care dormise şi simțea că i se înfipsese o aşchie în cot. *Aşa-mi trebuie fiindcă n-am coborât sub punte*, se mustră singur, smulgând-o. Îşi dorea ca experiența unei vieți întregi să-l fi putut ajuta acum să ajungă acasă.

Se ridică în picioare cu un oftat şi un căscat, în timp ce, asudând chiar şi în aerul răcoros al zorilor, patru corăbieri trecură pe lângă el, cărând jumătatea de sus a catargului principal. Desprinseseră jumătatea de jos din suportul său şi acum tăiau câte o bucată din ambele capete rupte, astfel încât să se poată îmbina din nou unul cu celălalt. Lipit şi întărit cu un bandaj de frânghie, catargul ar fi putut fi suficient de rezistent ca să-şi susțină pânza.

Dacă vântul rămâne blând. Dacă nicio catastrofă naturală nu vine să încheie ceea ce a început

vrăjitoria unor morți... oftă Chedan. *Pfui! Gânduri mohorâte pentru o zi mohorâtă! Măcar Reidel are destulă judecată ca să-şi țină oamenii ocupați.* Căutându-şi o poziție stabilă, se urni din loc exact atât cât era nevoie ca să se aşeze pe unul dintre şirurile de cufere pentru mărfuri fixate în permanență pe punte.

Stând astfel şi masându-şi cotul îndurerat, o văzu pe Iriel trecând cu o grijă exagerată printre lăzile sparte şi printre alte obiecte ciudate împrăştiate pe punte. Umbrele negre de sub ochi îi trădau încordarea, dar avea o expresie curajoasă. Chipul acela hotărât îl încălzi mai mult decât ar fi făcut-o pocalul cu un lichid aburind pe care îl ținea ea cu atâta băgare de seamă în amândouă mâinile.

I-l întinse lui, spunând:

— În cambuză arde un foc şi m-am gândit că ți-ar plăcea nişte ceai.

— Fată dragă, eşti o salvatoare de vieți!

Nişte cuvinte nefericit alese, cugetă el când o văzu pălind.

— Ne-am rătăcit? Mâinile fetei tremurau din cauza strădaniei de a rămâne calmă. Poți să-mi spui adevărul. O să murim aici cu toții?

— Copila mea, începu Chedan, clătinând surprins din cap.

— Nu sunt o copilă, îl întrerupse Iriel, pe un ton ceva cam tăios, poți să-mi spui adevărul.

— Draga mea, toți cei de aici sunt copii pentru *mine*, îi reaminti Chedan, sorbind din ceai cu recunoştință. Revenind la subiect, Iriel, ai pus o întrebare nepotrivită. O să murim cu toții – în cele din urmă. Asta înseamnă să fii muritor. Dar până atunci trebuie să-nvățăm să trăim! Aşa că să nu ne mâhnim pentru asta. Ai început bine ajutându-mă.

Se uită în jur şi văzu un sac rupt cu ovăz al cărui conținut, atât cât mai era, amenința să împrăştie.

— Vezi dacă poți aduna toți acoliții. O să facem un terci din ovăzul ăla şi-o să cruțăm truda corăbierului care va trebui să facă curat aici.

— Ce idee bună, se auzi o altă voce.

Se răsuci şi o văzu pe Tiriki ieşind din încâlceala de pături în care îşi petrecuse noaptea. Ea se ridică şi se apropie, păşind oarecum nesigură pe puntea ce se legăna uşor.

— Bună dimineața, maestre Chedan. Bună dimineața, Iriel.

— Principesă.

Iriel se înclină, salutând-o după obicei, apoi făcu o plecăciune şi în fața lui Chedan înainte de a pleca în căutarea celorlalți acoliți.

— Nu ştiu cum izbuteşte, comentă Tiriki în timp ce o priveau îndepărtându-se. Eu abia îmi pot împiedica genunchii să se lovească-ntre ei.

— Stai lângă mine, o pofti Chedan, eşti cam verde la față. Nu vrei o parte din ceaiul meu?

— Mulțumesc, spuse ea şi se lăsă uşor pe cuferele de alături. Dar nu ştiu dacă să beau ceva. În dimineața asta, stomacul meu nu e în apele lui. Nu e de mirare, nu… m-am dat niciodată în vânt după ocean.

— Şmecheria e să nu priveşti niciodată orizontul, o sfătui Chedan. Uită-te dincolo de el – nu trebuie decât să te obişnuieşti. Stomacul o să se liniştească dacă-l umpli cu ceva, chiar dacă nu-ți vine să mă crezi.

Pe chipul ei se citea îndoiala, dar acceptă pocalul cu ceai şi sorbi, ascultătoare.

— Te-am auzit vorbind cu Iriel, spuse, cu un aer sobru. Câți dintre noi au mai pierit?

— Una peste alta, am fost norocoşi. Doi sau trei oameni au căzut peste bord când ne-a izbit valul, dar numai Alammos n-a fost salvat. Era unul dintre veghetorii bibliotecii. De fapt, nu-l cunoşteam, dar…

Îşi sili vocea să rămână fermă. Cinci dintre acoliți au reuşit să ajungă pe corabia asta. Trebuie să sperăm că toți ceilalți sunt cu Micail. Şi mai sunt câțiva din casta preoților – Liala i-a instalat pe toți, atât de bine cât ne putem aştepta. Corăbierii sunt o problemă ceva mai mare. Cei mai mulți sunt din Alkonath şi se mândresc cu asta. De fapt, Reidel a trebuit să pună capăt unei bătăi cu pumnii cu puțin timp în urmă.

Chedan se uită la ea şi, văzând că era îngrijorată,

o urmări îndeaproape în timp ce continua să vorbească.

— Ținând seama cât de mult va îngreuna lucrurile catargul rupt, trebuie să ne simțim recunoscători fiindcă *Şarpele Stacojiu* are un echipaj bine instruit. Dacă e să vorbim despre lipsa de experiență pe mare, ei bine, e unul dintre lucrurile pe care le au preoții în comun cu orăşenii – suntem corăbieri de uscat cu toții, deşi unii sunt destul de tineri şi de în putere. Nu, adevărul e că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

Tiriki dădu din cap, cu chipul din nou tot atât de calm pe cât spera Chedan că era al lui. Amândoi puteau să plângă amar în adâncurile inimilor, dar, pentru binele sufletelor care încă mai depindeau de ei, trebuiau să lase impresia nesmintită că erau însuflețiți de speranță.

Luându-şi privirea de la Tiriki, magul îl zări pe Reidel croindu-şi drum către ei printre sfărâmă tu rile de pe punte.

— De ce n-a fost dus ăsta în altă parte? bombănea căpitanul, încruntându-se cu toată înverşunarea posibilă. În clipa când catargul va fi sus – îmi cer iertare.

— Nu e necesar, se grăbi Tiriki să-i răspundă. Prima ta datorie este să păstrezi corabia bine pregătită pentru drum. Noi suntem instalați destul de bine…

Reidel o privi nedumerit şi ea se gândi din nou

că părea mult prea sever pentru un om atât de tânăr.

— Cu totul respectul, principesă, altcuiva îi cereeam iertare. Am văzut corabia într-o asemenea neorânduială – tata ar fi spus că aduce ghinion.

Ruşinată, Tiriki roşi şi, văzând asta, Reidel clătină din cap şi râse.

— Ei bine, cred că iar am adus o ofensă, ceea ce n-am avut niciodată de gând. Se pare că încă mai avem de învățat cum să lucrăm împreună.

— În privința asta... spuse Chedan, pentru a le distrage celorlalți doi atenția de la stânjeneala lor. Ne poți spune unde ne aflăm?

— Da şi nu. Reidel se scotoci în punga prinsă la cingătoare şi scoase un cristal cu ape tulburi, cam de grosimea degetului său. Ăsta poate prinde lumina soarelui chiar şi pe ceață, aşa că ştim destul de bine în ce loc de deasupra noastră se află – şi putem socoti, în mare, cât de departe am ajuns, spre miazănoapte sau spre miazăzi. Însă cât despre răsărit şi apus – ei bine, pentru asta suntem la bunul plac al Făuritorului Stelelor, numai că el continuă să nu ne ia în seamă. Îşi puse cristalul la loc, în pungă. Am plecat la drum cu provizii pentru o lună şi ar trebui să fie de-ajuns, dar, dacă vom avea şansa să ajungem la țărm, n-o să ne facă rău să le împrospătăm. Totul presupunând că acest catarg...

Cuvintele i se stinseră pe buze când se întoarse

să-şi privească oamenii care trudeau.

— Suntem pe drumul către Hesperide? se pomeni Tiriki vorbind. Apoi continuă, mult mai calmă: Ştiu că mulți refugiați de pe insulele Tarisseda şi Mormallor au plecat deja spre Khem, unde înțelepciunea străveche e de mult bine-venită. Ceilalți au probabil de gând să caute pământurile dinspre apus, de dincolo de marea cea mare. Dar... eu şi Micail am plănuit să mergem spre nord...

— Da, principesă, ştiu. Cu o zi înainte – înainte de plecare – am stat câteva minute de vorbă cu principele.

De fapt, cu amândoi principii, nobilul Tjalan mi-a spus... Se întrerupse, muşcându-şi buza. Dacă totul merge bine... Reidel se întrerupse din nou la apariția unui corăbier care îşi duse mâna la frunte în semn de salut. Ce s-a-ntâmplat, Cadis?

— Flăcăii au terminat repararea catargului; nu mai aşteaptă decât porunca voastră.

— Vin – iertați-mă...

Îşi înclină respectuos capul către Chedan şi Tiriki, dar ochii şi atenția i se reîntorseseră deja asupra corabiei şi a echipajului.

Vântul nu le părăsi niciodată pânzele, ceea ce îngădui ca *Şarpele Stacojiu* să scoată un timp bun, iar catargul lipit rezistă, în ciuda faptului că scârțâia alarmant. Însă vântul se juca şi pe cerul

mohorât, modelând din perdeaua de pâclă nori de forma unor creaturi ciudate. Ahtarrath putea să zacă sfărâmată în adâncuri, dar fumul nimicirii sale rămăsese în văzduh, micşorând strălucirea soarelui la vreme de zi şi ascunzând stelele la vreme de noapte.

Aşa cum hotărâseră, Reidel conducea corabia către nord, dar trecuseră multe zile şi încă nu zăreau pământul. Nu întâlniră nici vreo altă corabie, dar, în ceața neîntreruptă, ăsta era un lucru bun. O ciocnire ar fi fost un dezastru care i-ar fi nimicit.

Tiriki îşi făcuse o datorie din a petrece în fiecare zi un scurt răstimp alături de acoliți, şi mai ales alături de Damisa, care încă se mai gândea la faptul că nu izbutise să ajungă pe corabia lui Tjalan; şi alături de Elis, a cărei durere pentru pierderea lui Aldel îi reamintea lui Tiriki că ea una putea cel puțin să spere că îi trăia iubitul. Nu putea decât să-i sfătuiască pe cei încă pradă mâhnirii să urmeze exemplul lui Kalaran şi al lui Selast, care se străduiau să se facă utili, un sfat adesea întâmpinat cu lacrimi. Însă Tiriki insistă ca ei să continue măcar cu deprinderea cântecului şi cu alte studii, chiar dacă nu se simțeau destul de bine ca să ajute la muncile grele.

Sperase că Alyssa, a doua preoteasă de la bord ca rang, ar fi putut fi de ajutor, dar prezicătoarea profita de avantajul a ceea ce era aproape o cabină

personală pentru a-şi îngriji piciorul rănit şi pentru a medita. Tiriki începuse s-o bănuiască de prefăcătorie, dar Liala o asigură că piciorul fusese într-adevăr scrântit grav în timpul încăierărilor zgomotoase din timpul fugii lor. Într-o după-amiază, când Tiriki stătea pe puntea de la prova, întrebându-se dacă şi ce ar fi trebuit să facă în privința ciorovăielilor repetate şi lipsite de sens dintre preotul de rang inferior Rendano şi Metia, o femeie saji mărunțică şi veselă, cerul posomorât se întunecă şi asupra lor se învârteji furtuna. Dacă prima noapte petrecută pe mare i se păruse lui Tiriki cumplită, în momentul când furtuna le luă până şi vederea cu uriaşele ei valuri neînfrânate îşi dori, pur şi simplu, să fi rămas în palat. Cel puțin acolo ar fi putut să se înece cu demnitate.

Pe durata nesfârşită a chinului, se agăță cu disperare de patul ei de sub punte, în vreme ce corabia era când aruncată în sus, când se afunda. Selast, care cel puțin moştenise abilitatea de a merge pe punte a stirpei regale Cosarrath, îi umplu cu apă proaspătă mica sticlă plată. Ținând cont de sfatul lui Chedan, Tiriki sorbea din ea în pauzele întâmplătoare dintre talazurile înalte şi încerca să nu se uite cum înfulecau ceilalți, cu veselie, pâine cu brânză şi ultimele fructe proaspete.

Din când în când, între suspinele aproape neîntrerupte ale Malaerei, o preoteasă mai

vârstnică, şi plângerile acoliţilor, exista câte un răgaz destul de lung pentru ca să-i ajungă la urechi strigătele corăbierilor de pe puntea de deasupra, precum şi răspunsurile date de vocea puternică şi clară a lui Reidel; dar, de fiecare dată, tocmai când începea să spere că partea cea mai rea trecuse, vântul creştea într-o rafală ce acoperea orice glas şi corabia se lăsa pe o parte, până când pe Tiriki o cuprindea teama că aveau să se ducă la fund. Raţiunea îi spunea că niciun vas nu putea supravieţui unui astfel de atac. Nu ştia dacă să se roage pentru corabia lui Micail, dorindu-i o soartă mai bună, sau dacă el nu era cumva deja mort, aşteptând-o în cealaltă lume.

Suferinţa ei păli, mergând până la o apatie răbdătoare, ce îi îngădui sufletului să se retragă într-o fortăreaţă interioară atât de îndepărtată încât nu observă că stomacul i se linişte pe măsură ce tangajul corabiei revenea aproape la normal. Istovirea i se preschimbă într-un îndelung aşteptat somn fără vise; nu se mai trezi până dimineaţă.

Cârpeala catargului principal nu supravieţuise furtunii, dar celelalte două erau încă neatinse, deşi doar atât de înalte cât să susţină pânze mici. Totuşi, vremea rămânând frumoasă şi vântul constant, reuşeau să înainteze încet. Dar Tiriki continua să se crispeze la fiecare împuţinare a

luminii cețoase, temându-se de un dezastru.

Ce s-a ales din stăpânirea mea de sine? se ocăra singură, cu toată asprimea. *Am fost pregătită să înfrunt orice, până şi însăşi întunecimea de dincolo de puterea zeilor, dar stau aici, încremenită de groază, pe când copiii ăştia se încaieră, sporovăiesc şi se înclină peste copastie.*

Trosnetul grinzilor corabiei, o înclinare neaşteptată a punții, ba chiar şi mirosul de cărbuni aprinşi din cambuză aveau puterea de a-i înteți bătăile inimii. Însă, pe de altă parte, îi abăteau atenția de la neliniştea mai profundă care i se cuibărise în suflet când furtuna încetase şi văzuseră că erau singura corabie pe marea albastră, liniştită. Chedan spusese că, plecând mai devreme, celelalte vase îşi putuseră folosi pânzele ca s-o ia înaintea furtunii. Oare credea cu adevărat asta? Nu-i era de niciun folos să-şi spună că acoliții ar fi fost mult mai înspăimântați dacă vârstnicii şi-ar fi dat temerile pe față. Frica era acolo şi o făcea să se ruşineze.

Răsuflă adânc şi îşi continuă drumul spre pupă, unde Chedan şi căpitanul studiau cerul nopții. Nu era singură, îşi reaminti ea, apropiindu-se de cei doi bărbați. Reidel era un corăbier experimentat, iar Chedan călătorise mult. Ştiau cu siguranță cum să găsească drumul.

— Dar tocmai asta spuneam şi eu. Degetul lui Reidel arăta în sus. În luna Taurului, constelația

Înnoitorului ar fi trebuit să răsară imediat după apusul soarelui. La ora asta, steaua polară ar trebui să fie sus.

— Uiți că ne aflăm mult mai spre miazănoapte decât ai mai fost vreodată. Chedan ridică pergamentul pe care îl ținea în mână, astfel încât să ajungă în lumină. Orizontul e diferit, sunt multe schimbări mărunte… Ei bine, nu e de mirare că n-o poți găsi, ăsta e alt pergament. Ardral ne-a pregătit nişte hărți mai noi.

— Aşa spunea principele Tjalan, dar n-au ajuns la noi.

— Dar pergamentele pentru învățăcei? spuse Tiriki, alăturându-li-se. I-am spus lui Kalaran să le scoată din cufere…

— Da, îți mulțumesc că ne-ai adus aminte de ele, zise Chedan. Necazul e că sunt foarte vechi. Uită-te şi tu.

Ea privi pergamentul care descria mişcările zodiacului. Din nefericire, nu i se mai părea la fel de amănunțit cum i se păruse în vremea uceniciei ei, când încercase să-l memoreze – iar de atunci nu se mai gândise niciodată cu seriozitate la stele.

Pur şi simplu nu e drept, se gândi furioasă, când stomacul reîncepu să i se revolte din cauza mişcărilor dezordonate ale mării. *Dintre noi toți, Reio-ta era corăbierul! Acum cinci ani, el şi Deoris au făcut, de unii singuri, călătoria aia până la Oranderis. Oricare dintre ei ar fi fost de mai mult*

folos decât mine!

Chedan respiră adânc.

— Cea mai importantă stea polară este, fireşte, Eltanin, aşa cum arată toate hărţile noastre. Dar, de câteva generaţii, poziţiile stelelor sunt în schimbare…

— Cum? exclamă şocat Reidel. Ştim că marea şi uscatul îşi pot schimba contururile, dar bolta cerului?

Magul dădu din cap cu un aer solemn.

— Am verificat asta de multe ori, cu un ochean de noapte, şi a devenit tot mai evident, oră de oră.

Cerul se schimbă exact cum ne schimbăm şi noi, numai că o face mult mai încet. Însă deosebirile se văd limpede după câteva veacuri. Trebuie să ştii câte ceva despre stelele rătăcitoare…

— Ştiu că merg pe boltă, urmând o cale ce se poate prezice.

— Numai fiindcă au fost urmărite atât de mulţi ani de-a rândul. Când steaua polară, pe care se bizuie atât de multe dintre socotelile noastre, se mişcă brusc – ei, o astfel de schimbare înfricoşătoare e privită drept o prorocire a unei schimbări tot atât de mari în viaţa oamenilor…

— Da. Un dezastru. Precum cel pe care l-am văzut, comentă Reidel.

Ferindu-şi ochii cu mâna de strălucirea felinarelor, Tiriki se uită în sus. Orizontul era învăluit în ceţuri, dar era lună nouă şi răsărise

deja. Direct deasupra capetelor, cerul era înțesat de o asemenea abundență de stele, încât ar fi fost de mirare dacă ar fi izbutit să desluşească vreo constelație.

— Poate i-ai auzit pe bătrâni bombănind că zilele primăverii şi ale iernii nu mai sunt ca odinioară, spunea Chedan. Ei bine, nu e din cauză că n-ar mai avea ținere de minte; au dreptate. Vechile documente ale Templului au dovedit-o. Anotimpul însămânțărilor, venirea ploilor – universul întreg e pradă unui soi de schimbări de neînțeles – iar noi trebuie să ne potrivim ei sau să pierim.

Tiriki se desprinse din contemplarea splendorii tulburătoare a cerului şi încercă să dea un sens cuvintelor lui.

— Ce vrei să spui?

— De când s-a surpat Pământul Străvechi, principii au domnit fără nicio înfrânare, uitând, în timp ce urmăreau puterea, că au datoria de a fi de folos.

Poate am fost salvați pentru a reînvia înțelepciunea străveche pe un nou pământ. Fireşte, nu vorbesc despre Micail sau despre Reiota. Şi nici despre principele Tjalan care este – era – de asemenea un mare om. Sau ar fi putut să fie…

Văzând nefericirea lui Chedan, ea întinse mâna, încercând să-l aline.

— Nu mă îndoiesc că ai dreptate, spuse aspru Reidel, dar, pe moment, grija mea trebuie să fie

ajungerea noastră pe acest nou pământ.

— Stelele pot fi schimbătoare, zise Tiriki, dar soarelui şi lunii nu li s-a întâmplat nimic, nu-i aşa? Călăuzindu-ne după ele, putem merge spre răsărit până ce vom da de pământ. Iar dacă pământul ăsta nu există – o să ne sfătuim din nou atunci.

Chedan îi zâmbi aprobator, iar Reidel dădu din cap, înțelegând logica spuselor ei. Ea rămase neclintită şi îşi lăsă ochii să alunece din nou printre stele. Reci şi înalte, îşi băteau joc de ea şi de oricare altă ființă muritoare. *Nu vă încredeți în nimic,* păreau să spună, *căci, acolo unde mergeți acum, cunoştințele voastre adunate cu trudă vă vor fi de prea puțin folos.*

Tiriki se trezi în legănarea familiară a hamacului ei şi gemu din pricina senzației de greață care îi devenea tot atât de familiară. Era a treia zi de după furtună.

— Poftim… spuse o voce scăzută. Foloseşte ligheanul.

Deschise ochii şi o zări pe Damisa ținând un vas de alamă, a cărui vedere o făcu să-i simtă mai intens nevoia. După câteva clipe dureroase, se întinse din nou şi îşi şterse fața cu bucata de pânză umedă pe care i-o oferi acolita.

— Mulțumesc. N-am fost niciodată un bun corăbier, dar credeam că până acum ar fi trebuit

să mă obişnuiesc cu legănarea.

N-ar fi putut spune dacă Damisa era îmboldită de datorie sau de simpatie, dar avea prea multă nevoie de ajutorul ei ca să se sinchisească de asta.

— Cum mai stau lucrurile pe corabie?

Fata ridică din umeri.

— S-a pornit vântul şi, de fiecare dată când trosnesc catargele, cineva se întreabă dacă se vor rupe, dar fără nicio adiere nu prea ne clintim din loc. Dacă suflă din partea opusă, se plâng că ne-am rătăcit şi, când încetează cu totul, se văicăresc că vom muri de foame. Fiindcă tot a venit vorba, eu şi Elis am fiert o oală de terci. O să te simţi mai bine după o gură de aer proaspăt şi după câteva îmbucături la micul dejun.

Tiriki se cutremură.

— Cred că nu încă, dar o să vin pe punte. I-am promis lui Chedan c-o să-l ajut să refacă hărţile stelelor, cu toate că, după cum mă simt, mă tem că n-o să fiu în stare de prea multe în afară de a scoate sunete aprobatoare şi de a-l ţine de mână.

— Nu e singurul care are nevoie să fie ţinut de mână, răspunse Damisa. Am încercat să-i ţin pe ceilalţi prea ocupaţi ca să le treacă prin cap vreo prostie, dar puntea se leagănă prea mult pentru posturile de meditaţie, aşa că nu putem decât să discutăm despre spusele magilor. Poate sunt tineri, adăugă de la înălţimea celor nouăsprezece ani ai ei, dar au fost aleşi pentru inteligenţa lor şi

îşi pot da seama că suntem în pericol.

— Cred că da. Tiriki oftă. Bine. O să vin.

— Dacă îți petreci dimineața cu ceilalți, eu pot face o socoteală completă a proviziilor noastre. Cu îngăduința ta, fireşte... adăugă Damisa, fără tragere de inimă.

Tiriki înțelese în ce măsură fusese cererea aceea doar un gând ulterior şi îşi reținu un zâmbet. Îşi aducea aminte că, la vârsta fetei, simțise un dispreț similar pentru ignoranța celor mai tineri şi pentru slăbiciunea vârstnicilor.

— Fireşte, repetă ea, cu blândețe. Şi, Damisa – îți sunt recunoscătoare pentru că iei asupra ta această responsabilitate cât timp sunt bolnavă.

În lumina sărăcăcioasă, nu văzu obrajii fetei împurpurându-se, dar, când îi răspunse, îi auzi calmul vocii:

— Înainte de a fi acolită, am fost prințesă de Alkonath. Am fost crescută pentru a conduce.

Damisa vorbise cu încredere, dar, când termină trecerea în revistă a proviziilor de pe *Şarpele Stacojiu*, începu să-şi dorească să fi cerut mai puține responsabilități. Însă şi înfruntarea realităților neplăcute făcea parte dintre îndatoririle ei. Nu putea decât să spere că Reidel, deşi nu era decât un om de rând, avea să fie în stare de acelaşi lucru.

Aşa cum se aşteptase, îl găsi la prova navei,

alături de Chedan, calculând noua lor poziție după cea a soarelui la amiază.

— Damisa, draga mea, spuse bărbatul mai vârstnic.

Pari îngrijorată. Ce nu merge bine?

— Am veşti îngrijorătoare. Privirea i se mută de la el la căpitan. Provizia noastră de făină se împuținează cu repeziciune. Dacă o folosim în acelaşi ritm, le spuse ea, cu fermitate, sacul început se va termina după masa de seară şi nu mai avem decât încă unul. Pot face un terci mai subțire, dar n-o să fie destul de hrănitor pentru oamenii care muncesc din greu.

Reidel se încruntă.

— Îmi doresc din nou ca bucătarul nostru să fi izbutit să ajungă la bord. Dar sunt sigur că faci tot ce-ți stă în puteri. Mă bucură orice sfat prielnic.

Vrei să spui că nu mai avem mâncare decât pentru încă două zile?

— La cât mâncăm acum, aş zice că numai pentru una. Am observat că *anumiți* oameni, şi nu vorbesc doar despre orăşeni…

Damisa se simți roşind sub privirea ochilor lui întunecați. Voinic, cu tenul bronzat şi părul negru, era reprezentantul tipic al atlantului din clasa de mijloc, însă ea îşi dădu acum seama că era mult mai tânăr decât părea de la distanță, cu buze făcute mai degrabă pentru zâmbete decât pentru a se uni într-o linie severă.

— Unii, repetă ea, hotărâtă, dosesc mâncarea. Ştiu unde e ascunsă o parte din ea – şi, dacă oamenii tăi mă ajută s-o iau de acolo, o putem împărți aşa cum se cuvine, făcând rost de încă o masă pentru toată lumea.

Sau chiar de mai mult.

— Da, oftă Reidel.

Chedan mormăi, cu ochii încă la aparatul delicat şi straniu din vergele de cristal legate de conuri care îl ajuta să calculeze unghiul dintre linia orizontului şi poziția soarelui.

— Am vorbit deja despre toate astea cu ceilalți acoliți, spuse Damisa, în tăcerea lăsată. Noi suntem obişnuiți cu postul, le explică, roşind din nou când atât căpitanul, cât şi magul se întoarseră către ea. Adevărul e că nu trudim din greu. N-o să ne facă niciun rău dacă o să trecem, o vreme, la rațiile de meditație.

Ochii lui Reidel o studiară de parcă ar fi văzut în ea, pentru prima oară, pe cineva deosebit de restul castei preoțeşti. Damisa se simți roşind sub privirea lui cercetătoare, dar, de data asta, nu îşi feri ochii şi, în final, el fu acela care se uită în altă parte.

— O să ajungem curând pe uscat, murmură, scrutând orizontul. Trebuie. Când vorbeşti cu prietenii tăi… spune-le… că le mulțumesc.

— O voi face, zise ea. Apoi se întoarse spre Chedan.

Vino cu mine, maestre. Acoliții aşteaptă la pupa. Putem îndura ceea ce avem de îndurat, dar o s-o facem cu mai mult curaj dacă ne vei aduce câteva cuvinte de speranță.

Magul ridică ironic dintr-o sprânceană.

— Draga mea, cred că tu ai deja destule cuvinte.

Nu, nu, nu e un reproş, se grăbi s-o încredințeze, mi-ai adus cu adevărat speranța, sub înfățişarea puterii pe care e clar că ai dobândit-o în urma acestor lovituri ale sorții. Îți suntem îndatorați.

La mijlocul punții, o parte din corăbieri înnădeau frânghiile rupte în timpul ultimei furtuni, în timp ce alții reparau o vâslă de rezervă. Mergând spre pupă în urma Damisei, Chedan le simțea ochii fixându-i spatele, dar legile castei împiedicau pe oricine să-i pună întrebări. Alături de încă unul sau doi oameni din rândurile preoțimii, acoliții stăteau îngrămădiți într-un semicerc diform, sub o copertină improvizată din resturile unei pânze prea sfâşiate pentru a mai fi reparată. Discuția lor se întrerupse brusc când îl recunoscură pe renumitul maestru Chedan Arados care, la rândul său, îi studia cu interes.

Pe Damisa o întâlnise pentru prima oară în Alkonath, pe când era o copilă. Ea îi vorbise atunci fără rezerve şi, dacă acum îl aducea cu sine de parcă ar fi plecat în lume să-l ia prizonier, se gândi că era îndreptățită s-o facă. Fusese prea ocupat să

se lupte cu hărțile lui pline de stele pentru a le da atenție acoliților, însă presupuse că, Tiriki fiind atât de bolnavă, asta se număra printre îndatoririle lui.

Când Damisa se instală, destul de ostentativ, pe o rogojină în mijlocul celorlalți, magul îşi aşeză oasele îndurerate pe un colac de frânghie, uitându-se de la un chip tânăr la altul cu ceea ce spera că este un zâmbet liniştitor.

— Îmi pare rău că până acum am fost prea ocupat ca să pot veni la voi, începu el, dar tot ceea ce mi-a ajuns la urechi în ultimele câteva zile mi-a spus că, în aceste clipe grele, ați fost de folos. Când nu este nevoie de îndrumare, ştiu că e mai bine să n-o dau. Dar am înțeles că sunt aici câțiva care simt că situația noastră e fără speranță. Ei, e firesc să ne facem griji, e într-adevăr logic, ținând cont de locul unde ne aflăm, dar a deznădăjdui e o greşeală.

Mica Iriel scoase un sunet care ar fi putut fi un râs scurt sau suspin înăbuşit.

— Greşeală? Maestre, citirea semnelor este o mare parte din ceea ce învățăm noi. Când începe să apună soarele, ştim că va cădea noaptea. Când nu strălucesc stelele, ştim că s-ar putea să plouă. Semnele pe care le văd acum spun că vom muri aici, pentru că n-am zărit nici vreo altă corabie, nici pământ în depărtare.

O umbră înaripată traversă puntea şi privirea lui

Chedan o urmări, înălţându-se până ce văzu pasărea licărind, albă, pe fundalul cerului azuriu.

— Nu pun la îndoială ceea ce aţi văzut. Se întoarse din nou către Iriel. Deşi am călătorit mult mai mult decât majoritatea oamenilor, nici măcar eu nu pot fi cu desăvârşire sigur în privinţa locului unde ne aflăm. Dar te grăbeşti cu concluziile, înainte de a avea toate dovezile. Nu cădea în greşeala celor care nu văd în schimbare decât o decădere şi spun că totul se va sfârşi în beznă. Sfârşitul înseamnă, de asemenea, lumină – lumina care ne va arăta, în cele din urmă, universul şi locul nostru în acest univers, ţinta speranţelor şi a pierderilor noastre, a iubirilor şi a viselor…

— Da, maestre, nu ne îndoim că sufletele noastre vor supravieţui. Chipul frumos al lui Kalaran era schimonosit de un surâs batjocoritor. Dar, dacă suntem atât de importanţi, de ce ne lasă zeii să atârnăm la marginea lumii?

— Kalaran, Kalaran. Chedan închise ochii şi clătină din cap. Ai scăpat din foc şi din dezastru aproape fără nicio zgârietură şi acum te plângi pentru puţină nesiguranţă? Nu e de mirare că zeii intervin atât de rar! Prin mila lor ni s-a arătat o cale ce ne-a scăpat de nimicire, şi asta nu e de ajuns? Trebuie să ţinem piept vremurilor grele! îşi flutură degetele, prefăcându-se îngrozit. Totul e cu siguranţă pierdut.

Aşteptă până ce un mic val de râs nervos

străbătu cercul.

— Copii ai apusei Atlantide, continuă apoi, cu voce mai blândă, am pierdut totul, nu ne mai avem decât unii pe alții, dar atunci când spun că ar trebui să fim recunoscători pentru necazurile noastre nu repet pur şi simplu nişte cugetări învechite. Nu am fi *avut* aceste necazuri dacă nu am fi supraviețuit!

Cu siguranță nu credeți că e o greşeală să supraviețuieşti, doar pentru că lucrurile s-au schimbat.

— Dar *suntem* pierduți! obiectă Kalaran şi mormăieli aprobatoare îi ținură isonul.

— E mai rău decât atât, exclamă tânăra Selast din locul ei de lângă Damisa, cu trupul subțirel străbătut de un tremur nervos. Corăbierii spun că am ajuns în afara lumii!

— Din câte ştiu eu, răspunse Chedan, coborându-şi privirea către punte, corăbierii le spun o grămadă lucruri strigătoare la cer tinerilor neştiutori. V-aş sfătui să nu credeți tot ce auziți. Dar să ne gândim o clipă că toate acestea sunt adevărate, că am fi fost purtați în afara lumii. De unde ştiți că nu putem pătrunde înapoi, în lume, cu tot atâta uşurință? Marea e întinsă şi dezlănțuită, dar nu e fără margini. O să găsim pământ, mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Însă, dragii mei tineri prieteni, îngăduiți-mi să vă previn de pe acum că, atunci când vom

ajunge din nou pe țărm, probabil că *nu* vom da peste încăperi încălzite şi peste servitori care să ne aştepte cu mâncăruri fine şi cu băuturi savuroase.

Şi, chiar în clipa aceea, de parcă vorbele preotului nu ar fi fost cu nimic mai puțin decât o prorocire, se auzi un țipăt şi apoi strigătul omului cu ochi ageri trimis de Reidel în vârful catargului.

— Pământ! Căpitane, la orizont nu e un nor! Eu văd pământ, cu siguranță!

În euforia descoperirii, uitară că a zări pământul nu era tot una cu a ajunge să-l simți sub picioare.

Pe măsură ce se apropiau, cei cu vederea bună descriau stânci înalte, cafenii, în care vânturile şi valurile sculptaseră coloane şi turnuri. La poalele lor se spărgeau talazurile, învârtejindu-şi spuma într-o trombă năvalnică.

— Cred că e Casseritides, Insula Cositorului, al cărei cap dinspre miazăzi e numit de neguțători Beleri'in, murmură Chedan. Astea trebuie să fie stâncile din vârful peninsulei. Pe țărmul dinspre sud-vest există un golf cu o insulă unde ancorează neguțătorii.

Reidel se aplecă asupra cârmei şi corăbierii lui făcură tot ce le stătea în puteri, dar vântul bătea dinspre răsărit şi, fără pânza din mijloc, nu izbutiră decât să aducă *Şarpele Stacojiu* cu bordul către stâncile colțuroase. Înfrânt şi înjurând, Reidel îşi în toarse din nou corabia către siguranța

relativă a largului mării.

— Pe țărmul dinspre miazănoapte sunt şi alte porturi? întrebă încetişor Tiriki, nefiind în stare să-şi ia ochii de la coasta neclară înainte de a se pierde aproape cu totul în ceața înserării.

— Sunt multe porturi, o asigură Chedan, e o insulă destul de mare. Cu mulți ani în urmă, corăbiile noastre obişnuiau să arunce ancora într-un port aflat ceva mai în susul coastei. La gura unei ape pe care au numit-o Naradek, în amintirea unui fluviu de pe Pământul Străvechi. Acolo era o colină ca o piramidă, unde au trebuit să înalțe un Templu al Soarelui. Însă, după ce s-a scufundat Pământul Străvechi, s-a pierdut şi legătura. Mă îndoiesc că acum a mai rămas ceva.

Reidel reuşi să zâmbească.

— Măcar ştim unde ne aflăm. Mâine o s-ajungem la țărm cu siguranță.

Dar se părea că vântul nu voia acelaşi lucru. Vreme de încă trei zile, se luptară să-şi croiască drum de-a lungul coastei abrupte, înfruntând curenții potrivnici şi vremea neprielnică şi fiind tot mai puțin în stare să mai găsească şi altceva de mâncare în afară de cei câțiva peşti pe care izbuteau să-i înşface din valuri.

În a patra zi, vântul încetă. Zorii le înfățişară un semicerc de munți care adăpostea un estuar larg, unde pământul şi marea se contopeau în nenumărate albii de ape curgătoare. Insule mici,

acoperite de copaci, se înlănțuiau în bălți precum inelele unui şarpe uriaş, încolăcindu-se spre interiorul unui pământ ale cărui contururi încă mai erau învăluite în ceață.

Refugiații se adunară rând pe rând pe punte, privind ținutul necunoscut şi aproape nevenindu-le să creadă să reuşiseră să ajungă la liman. Tiriki stătea singură la prova navei, luptându-se cu lacrimile pe măsură ce îşi dădea seama că, într-un fel, se aşteptase ca Micail s-o aştepte la capătul călătoriei.

Se aflau la apus de portul negustoresc de pe Naradek, despre care le vorbise Chedan, la câteva leghe distanță. Ținutul acela sălbatic, neumblat, nu era coasta pe care speraseră cu toții să ajungă. Dar fluxul îi împingea necruțător spre uscat, iar corabia lor era prea stricată pentru ca marea să-i ispitească iarăşi. Cu un oftat pe jumătate de uşurare şi pe jumătate de resemnare, Reidel roti cârma şi pătrunse în estuar.

— Iată în sfârşit noul pământ…

Vocea era a lui Chedan, dar părea neobişnuit de sonoră. Oarecum uimită, Tiriki se întoarse să-l privească în timp ce le vorbea tuturor.

— De acum înainte nu vom mai avea timp să jelim, spunea el, fiindcă vom avea nevoie de toată puterea noastră pentru supraviețuire. De aceea, să ne luăm acum rămas-bun de la frumosul Ahtarrath şi de la puternicul Alkonath. Păcat de

Imperiul Strălucitor, care a fost şi care nu mai este.

Apoi, încă şi mai amară, durerea lor pentru cele Zece Regate ale Atlantidei, ale căror corăbii puternice cutreieraseră lumea, se îngrămădi în tăcere. Pentru o clipă, amintirea a tot ceea ce pierduseră păru mult prea clară; se contură din nou, mult prea vie, viziunea Muntelui Stea ce exploda, tunând în foc şi pară, şi a ultimului bastion al puternicei Atlantide ce i se preda cu mândrie mării.

6

O, tu, splendoare-a orizontului din Răsărit,
Înalţ-a ta lumină şi o preschimbă-n zi,
O, Stea a Răsăritului,
A Zilei Stea, trezeşte-te, te-naltă!
Stăpân şi izvoditor al Vieţii, trezeşte-te –
Bucurie şi izvoditor al Luminii, te înalţă –
O, tu, splendoare-a orizontului din Răsărit,
A Zilei Stea, trezeşte-te, te-naltă!

Micail pluti spre porţile treziei în ritmul versurilor cu care începeau zilele lui de când se ţinea minte. Glasurile aveau puritatea tinereţii; oare cântau acoliţii? Nu-şi putea aduce aminte de ce erau împreună cu el, însă prezenţa lor şi cadenţa cântecului care reafirma prezenţa vieţii îl

apărau de coşmarurile pe care începuse deja să le dea uitării.

Încercă să deschidă ochii, dar îi erau acoperiți de o pânză rece, cenuşie. *Am fost bolnav?* Simțea o durere în piept şi înapoia ochilor... Şi-ar fi ridicat mâna să dea deoparte pânza umedă, dar avea brațele moi şi fierbinți.

— Tiriki... Avea destulă putere pentru o şoaptă. Tiriki? încercă el din nou.

— Nu te strădui să vorbeşti.

O mână dibace îi îndepărtă cârpa de pe frunte şi îi săltă capul.

— Aici ai ceva de băut... Uşurel acum...

Buza dură a unei cupe le atinse pe ale sale. Înghiți automat şi lichidul, un terci ințepător, aproape fermentat, cu gust de miere, îi alunecă pe gât. Simți o uşurare în piept, dar durerea de cap rămase.

— Gata, se auzi din nou vocea, în timp ce mâinile puternice îi coborau din nou capul pe pernă. Asta ar trebui să te liniştească...

Încercă să-şi concentreze privirea asupra vorbitorului, dar ochii nu voiau să-i stea deschişi. Glasul suna chinuitor de familiar, cu un accent ce îi amintea de căminul său din copilărie, dar era prea gros ca să fie al lui Tiriki. *Ea de ce nu* e aici, *dacă sunt atât de bolnav?* Încercă să-şi adune puterile ca s-o strige încă o dată, dar lichidul acela, indiferent ce fusese, îl trăgea înapoi în

întunericul cald. Se încruntă, trăgând în nări mirosul de ploaie şi de pământ acoperit cu iarbă, în vreme ce conştiinţa lui confuză din prezent era copleşită de amintiri.

- *Echilibrul s-a rupt!*
- *Întunericul se înalţă! Dyaus se eliberează!*
- *E Dezastrul! Salvează-ne, Micail!*
- *Salvează-ne!*

— Micail – mă auzi? Trezeşte-te, flăcăule. Ai lenevit aici prea mult!

Mâini viguroase, cu pielea uscată de trecerea anilor, le prinseră pe ale lui şi, ca un şoc, zvâcnirile puterii ce trecu prin ele îi redară pe deplin cunoştinţa.

Ochii i se deschiseră brusc. Bărbatul aplecat asupra lui era înalt, cu o faţă expresivă şi cu părul încăruntit căzându-i pe frunte în şuviţe dezordonate.

— Ardral!

Cuvântul sună ca un orăcăit, dar Micail era prea surprins ca să-i pese.

— Slăvite Ardravanant, se corectă el, alegând această formulă cu mult mai cuvenită de adresare către Cel de-al Şaptelea Veghetor Învestit din Templul Luminii din Ahtarrath…

În teorie, el şi Micail aveau ranguri egale, dar iniţiatul mai vârstnic era o legendă încă din

copilăria celui mai tânăr, iar folosirea diminutivului părea o obrăznicie.

— Mi-a plăcut mai mult cum mi-ai spus prima oară, îi dădu de ştire Al Şaptelea Veghetor. Nu mă simt câtuşi de puțin ca un „Cunoscător al Strălucirii”. Ca să nu mai spun că astfel se ia drept adevărat ceea ce nu s-a demonstrat, nu crezi? E deja destul de rău că se-ntâmplă în timpul ceremoniilor. Nu, rămâi credincios numelui Ardral. Eu mă foiesc pe aici strigându-te Osinarmen?

— Ai dreptate. Dar… Micail clătină din cap şi tuşi. Ce faci aici? Din ce pricină… Se întrerupse din nou, dar fără să tuşească. Unde ne aflăm?

Ochii cenuşii ai lui Ardral se îngustară.

— Nu-ți aduci aminte?

Nu-mi aduc aminte nimic, se gândi Micail; dar în clipa următoare îşi *aminti*.

— Eram în bibliotecă, spuse el, cu răsuflarea tăiată. Încercai să cobori pe scări un cufăr mare de lemn. Eu şi prietenul meu Jiri te-am ajutat, dar pe urmă ai fugit înapoi, înăuntru, şi…

Mintea îi fu covârşită de nenumărate imagini: preoți certându-se, piloni prăbuşindu-se, ziduri făcându-se fărâme, pergamente împrăştiate ca frunzele-n vânt şi geamătul necontenit al pământului, vibrând în pietre şi în oase deopotrivă…

— Mi-ai salvat viața, spuse încet inițiatul şi

mâinile lui se strânseră din nou în jurul mâinii lui Micail, deşi, din câte îmi aduc aminte, în clipa aia nu ți-am fost tocmai recunoscător…

— De fapt, mi-ai spart nasul…

— Da… Îmi pare rău pentru asta. Nu ştiam ce se năpustea asupra mea. N-am ținut *eu* o mulțime de predici *foarte* frumoase despre acceptarea inevitabilului? Aşa că, fireşte, eu am fost acela care n-a rezistat ispitei de a mai salva şi altceva – cu toate că râu rile uriaşe de lavă dădeau foc oraşului. Ei, îmi pare bine că ți-ai dat seama că era timpul să plecăm.

— Cum am izbutit să ajungem în port? întrebă Micail, cu o gheară în piept. Îmi amintesc cum se prăvăleau turnurile – înfundând drumul…

Memoria i se umplu până la refuz de imagini deformate: oameni clătinându-se pe picioare în vreme ce piața Darokha se înclina, cu dalele vechi de când lumea ale pavajului ondulându-se brusc într-un val înfiorător – şi o bătrână căzând, călcată în picioare de mulțime şi lăsată să zacă în mijlocul străzii, ca o păpuşă stricată.

Micail îşi strânse neajutorat pumnii când văzu iarăşi scânteierea roşie de deasupra apelor învolburate de pe linia coastei, când auzi din nou zăngănitul armurilor soldaților de elită trimişi de principele Tjalan în căutarea lui; şi, cu toate că se împotrivi din răsputeri, nu putu să nu revadă, cu o claritate de nesuportat, harababura de stânci

prăvălite din locul unde ar fi trebuit să se afle portul – şi unde fusese ancorat *Şarpele Stacojiu*.

Şi, în tot acel timp, cenuşa continuase să cadă, acoperind pământul şi marea cu o pudră sură, de parcă tot ce fusese viu ar fi pierit, iar el n-ar mai fi fost decât o stafie bântuind în jurul unui mormânt surpat, mormântul lui…

— Tiriki!

Vocea i se frânse şi simți că se sufocă. *Unde e?* Tusea îi sfâşie dureros plămânii şi dădu să se ridice arcuindu-se şi zbătându-se.

— Trebuie s-o găsesc înainte ca…

Însă simți din nou vigoarea surprinzătoare a brațelor lui Ardral pe când inițiatul murmura un Cuvânt al Puterii, trimițându-l pe cărarea spiralată de întoarcere în lumea unor vise apatice.

Plutind între vis şi trezie, îşi dădea seama că îl îngrijeau mai multe perechi diferite de mâini. Uneori până şi cea mai blândă atingere era de nesuportat. Alteori era acolo prietenul lui Jiritaren sau alt cineva, vorbind agitat de o criză, o aprindere a plămânilor. Încet, încet, Micail începu să priceapă că se afla în pericol, dar asta n-avea importanță. Tiriki era tot ce conta. Micail nu-şi putea aminti cum o pierduse, dar lipsa ei era rana prin care i se scurgea viața.

Apoi veni o clipă când simți brațele ei cuprinzându-l. *Sunt pe moarte*, îşi spuse, *şi Tiriki a venit să mă ducă acasă*. Însă ea îl ocăra, strigând

ceva despre un lucru pe care îl lăsase nefăcut. Avu senzaţia că se îneca, izbit de un val puternic…

Se trezi în răpăitul unei ploi torenţiale. I se păru ciudat; anotimpul ploilor trecuse. Trase aerul adânc în piept şi văzu că, deşi nu se lecuiseră pe deplin, plămânii nu-l mai dureau.

Patul era nefamiliar, prea moale după gustul lui. Îşi săltă capul de pe perna pufoasă şi privi încăperea cu pereţi văruiţi în alb şi cu o fereastră îngustă prin care intra lumina caldă a soarelui. Tresări când văzu că alături de el stătea o femeie, privind marea şi furtuna de afară; dar nu era Tiriki. Avea bucle negre, tivite cu arămiu acolo unde prindeau lumina zilei.

— Deoris? şopti el şi, când femeia se întoarse, îi zări pielea aurie, ochii negri, imenşi, coşul adolescentin de pe nas…

Fireşte că nu era Deoris, era fiica ei mai mică, sora vitregă a lui Tiriki…

— Galara, spuse el, cu voce mai puternică. Măcar *tu* eşti în viaţă!

— Cum eşti şi tu! exclamă ea, aplecându-se entuziasmată asupra lui. Şi eşti din nou tu însuţi, nu-i aşa? Slavă Ziditorului! Aş face bine să-i spun principelui, vrea să ştie…

Amintirile începură să capete sens. Dacă principele Tjalan era în preajmă, când drumul către portul principal fusese blocat, atunci

însemna că el îl luase pe Micail la bordul *Smaraldului Regal*, aflat încă în siguranță în golf, aducându-l apoi aici… indiferent ce ar fi însemnat acest *aici*. Era pe punctul de a întreba, dar nu izbuti să rostească niciun cuvânt înainte ca Galara să iasă în fugă din cameră. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar efortul îl depăşea, aşa că se lăsă din nou în aşternuturile moi, încercând să respire mai adânc.

Uşa se trânti de perete când înăuntru pătrunse, cu paşi mari, însuşi principele Tjalan. Avea tâmplele brăzdate de mai multe şuvițe argintii decât îşi amintea Micail, iar unul sau două dintre ridurile adânci ce îi înconjurau ochii nu fuseseră înainte acolo, însă kiltul lui din stofă verde de in era netezit cu tot atâta grijă ca de obicei şi, la vederea lui Micail, chipul i se umplu de încântare.

— Te-ai *trezit!*

Tjalan îşi scoase capa scurtă, din stofă de lână, şi se aşeză pe un taburet de lângă pat, strângând scurt mâinile lui Micail într-ale sale.

— Da… şi sunt bucuros să te văd. Deduc că tu ai fost acela care m-a adus aici întreg.

Lui Micail îi venea greu să se simtă recunoscător, dar avusese întotdeauna sentimente prieteneşti pentru Tjalan şi cel puțin asta nu se schimbase.

— O să-mi ofer singur o medalie! chicoti acesta. Mai întâi a trebuit să mă iau la trântă cu tine pe

corabie – nimeni altcineva n-ar fi cutezat! Apoi, când străbătuserăm aproape jumătate din drumul către ieşirea din port, ți s-a părut că ai văzut-o pe Tiriki… Tăcu o clipă. Ai sărit peste copastie şi bineînțeles c-ai nimerit direct într-o bârnă care plutea şi te-ai ales cu o lovitură în cap! Noroc că nu v-ați înecat şi tu, şi salvatorul tău odată cu tine! Fiindcă a venit vorba, ăla am fost tot eu. Dar ceilalți ne-au tras cumva înapoi, la bord. De atunci – cu şocul loviturii de la cap şi cu aprinderea de plămâni pricinuită de apa murdară pe care ai înghițit-o – ai fost, tot timpul, pe de-a-ntregul lipsit de minte, sau inconştient, sau ai aiurat. Dar a meritat s-avem puțină bătaie din cap ca să te ținem în viață.

— Ce loc e ăsta? întrebă Micail.

— Hesperidele – insula Cositorului – exact locul unde voiai s-ajungi. Tjalan zâmbi din nou. Am acostat aici, în Beleri'in, ca să umplem din nou cămările şi să mai rezolvăm nişte probleme, dar, imediat ce-o să te simți din nou în stare să călătoreşti, o să ne continuăm drumul în susul coastei, către Belsairath. Nu e o aşezare grandioasă, ci doar un vechi port al neguțătorilor din Alkoran, de pe vremea bunicului meu, dar, cu toți aceşti refugiați, o să ajungă în curând un oraş înfloritor!

— Refugiați… Micail se cutremură, în ciuda păturilor şi a blănurilor. Aşadar au sosit şi *alte*

corăbii?

— Oh, da. Nu numai din Ahtarrath, sunt câteva şi din alte insule. Am salvat mult mai mulți preoți de-ai voştri decât aş fi cutezat să sper în acele ultime clipe, când întreaga lume părea gata să se spulbere. Când drumul către port a fost blocat, câțiva dintre acoliți au reuşit să ajungă în golf. *Smaraldul Regal* a fost ticsit, dar e o corabie bună şi, odată ce am ieşit în larg, am suportat cu bine călătoria.

— Dar n-aveți nicio veste…

Se strădui din greu să respire.

— Linişteşte-te, dragul meu prieten, îl îndemnă principele. Nu, de la Tiriki n-am primit nicio veste.

Dar corăbiile continuă să sosească, iar unele au trecut chiar pe lângă noi, îndreptându-se fără nicio îndoială tot către Belsairath. Tiriki s-ar putea să ni se alăture de acum încolo. Dar la ce-o să folosească, dacă tu te sfâşii singur până atunci?

În zilele care urmară, Micail începu să-şi umple mai multe goluri din amintiri. Casa din Beleri'in în care se adăposteau era una dintre numeroasele proprietăți ale unui localnic îmbogățit din negoțul cu cositor. Pe măsură ce îşi recăpăta puterile, Micail se plimbă prin grădinile întinse, respirând aerul curat adus de vânturi dinspre dealurile verzi, încețoşate, pe jumătate vizibile dincolo de ziduri. Bolta cerului părea imensă, indiferent dacă arăta

ca o tapiserie din nori informi sau ca o întindere de un azuriu strălucitor.

Aşadar, aceasta e noua lume, realiză şi, pentru o clipă, dispoziția sumbră aproape că îi dispăru. *Aici e atât de multă frumusețe… dar e frig, foarte frig. Părinte Soare, îți cântăm imnuri de slavă aşa cum am făcut întotdeauna, dar de ce aici nu încălzeşti pământul? Nici măcar briza mării nu-mi aduce nimic din căldura ta. Trebuie să-ți înalț un nou Templu doar ca să-ți simt căldura o clipă?*

Se uita fără încetare după corăbii, dar abia când o porniră spre Belsairath începu să aprecieze cu adevărat frumusețea mării. Apele portului aveau aceeaşi culoare albastră, limpede, precum cerul. Mica insulă din mijloc izola un grup de caravele ce tresăltau pe valurile fluxului. Cea mai mare era corabia lui Tjalan, *Smaraldul Regal*, cu pânzele ei verzi ca nişte frunze strălucitoare profilându-se pe verdele mai întunecat al insulei.

— Culmea acestei insule e atât de ascuțită încât pare făurită de mâna omului, îi spuse Micail Galarei, încercând să-şi îndepărteze gândurile de la legănarea luntrii rotunde, cu miros de peşte, care îi ducea spre *Smarald*.

— Poate e chiar aşa, spuse băiatul localnic, îndreptând barca înspre larg cu o lovitură dibace de vâslă. Are far în vârf. Aprinde când vin vasele cu cositor. Dar acum, niciun negustor, adăugă cu tristețe.

— Nu lua nimic drept sigur, îl sfătui Micail, gândindu-se la ceea ce-i povestise Tjalan despre planurile sale legate de această nouă țară.

Dar avea cu adevărat importanță? Avea vreun rost să-ncerce să construiască o nouă Atlantidă dacă Tiriki pierise?

Îşi încleştă mâna de marginea luntrii când marea deveni mai agitată, uimit fiindcă băiatul putea controla mişcarea unei ambarcațiuni atât de neobişnuite. Dar, când ajunseră mai aproape de insulița cu vârf straniu, Micail deveni conştient de o altă senzație, un soi de bâzâit îndepărtat pe care îl asocie, instinctiv, cu scurgerea puterii… Puse mâna pe umărul Galarei.

— Simți asta?

— Mă simt rău.

Părea palidă şi chinuită de grețuri. Îşi aminti c-o auzise spunând că nu-i plăcea marea. Probabil de aceea nu observase zumzetul apei.

Tiriki l-ar fi simțit. O bătu stângaci pe Galara pe braț şi închise ochii, potopit de un nou val de tristețe. *Fără ea, sunt schilodit*, îşi spuse. *Zeii nu mă mai vor primi.*

Când ajunseră în sfârşit la bord, găsiră puntea *Smaraldului Regal* mişunând de oşteni. Micail nu-şi dăduse seama că Tjalan nu îşi adusese doar gărzile de corp, ci şi un pâlc de străjeri obişnuiți.

Oştenii rămaseră pe punte pe toată durata celor trei zile în care navigară către Belsairath, mergând

spre miazănoapte şi spre răsărit, de-a lungul coastei. Cabinele de sub punte erau rezervate pentru nobili şi pentru preoți ca el. Însă în acea primă noapte nu se întâlni decât cu acolita Elara. I se povestise că ea ajunsese pe corabia principelui Tjalan, dar până atunci n-o mai văzuse. Bucuros s-o lase pe ea cu Galara, Micail plecă în căutarea propriei cabine, unde adormi adânc, ca un bolovan într-un fund de prăpastie.

A doua zi începuse de mult când se trezi pentru a-şi da seama că împărțea cabina cu Ardral, care îl primise de asemenea în încăpere şi pe prietenul său Jiritaren. Acesta din urmă nu avea de gând să-i îngăduie lui Micail să se piardă în văicăreli şi să rămână în pat într-o asemenea zi frumoasă.

— Trebuie să recunoşti că alkonanii construiesc corăbii bune… comentă el când ajunseră pe punte, în timp ce îşi plimba mâna pe lemnul lustruit al copastiei.

Vântul dăduse culoare tenului său palid, şi îşi îndepărtă de pe frunte şuvițele de păr negru, lins.

— Cred că da, răspunse Micail, uitându-se în sus, la stindardul verde ce flutura cutezător, împodobit cu un cerc de şoimi ce păreau să fâlfâie din aripi. La urma urmelor, am ajuns aici.

Jiritaren îi aruncă o privire îngrijorată. Erau prieteni de foarte mult timp şi de obicei nu era nevoie de cuvinte pentru ca unul dintre ei să ştie ce era în inima altuia. După o clipă, puse un braț

în jurul umerilor lui Micail şi arătă cu celălalt către caravelele ce îi urmau, şi mai ales către una puțin mai alungită, cu o construcție mai suplă şi cu o flamură portocalie pe catarg.

— E *Lăstunul Portocaliu*, zise el, din Tarisseda. Au ajuns aici având câteva cabine goale, aşa că unii dintre oamenii noştri sunt acum cu ei. O treabă bună, fiindcă altminteri eu aş fi dormit probabil pe punte, cu sulițaşii.

Micail izbuti să schițeze ceva care aducea a zâmbet.

— Ce corabie e aia? întrebă el, arătând spre o alta.

— Ah… e *Delfinul Albastru*. O corabie mai veche, dar solidă. Şi acolo e un grup dintr-ai noştri, printre care sunt şi câțiva preoți din Templu.

— Prietena mea, acolita Cleta, e pe Delfin, onorați Veghetori, împreună cu fratele ei Lanath şi cu Vialmar, spuse Elara, venind să li se alăture.

Îl privi pe Micail cu un zâmbet ce părea oarecum prea cald, ținând cont că, în afară de Damisa, pe care o văzuse adesea împreună cu Tiriki, el nu mai cunoştea aproape niciun alt acolit.

Dar, atât de puțini cum erau, străini sau nu, aveau să devină temelia unui nou Templu, iar Micail era acum răspunzător pentru ei toți. Reuşi să-i întoarcă zâmbetul Elarei. Era o fată frumoasă, destul de matură ca să nu fie tulburată de atenția a doi preoți de rang superior. Fără să fie foarte

înaltă, avea cu trăsături frumoase, iar buclele negre, cârlionțate, nu tocmai bine prinse cu un ac de păr filigranat care le lăsa în voia vântului, sclipeau, lucioase ca penele de corb.

— Eşti promisă lui cu Lanath, nu-i aşa? murmură el. Îmi pare rău. Trebuie să-ți fie greu fiindcă sunteți despărțiți... Cel puțin Cleta şi Vialmar sunt împreună.

Ea lăsă ochii în jos.

— Orice gând de nuntă trebuie să mai aştepte, principe, răspunse. Suntem departe de a ne fi încheiat pregătirea. Vreau... vreau să spun că e o mare onoare să mă aflu aici, unde sper să primesc sfaturi chiar de la voi, nobili Veghetori.

Avură nevoie de două zile pentru a ajunge în portul negustoresc Belsairath. Se afla pe coasta dinspre miazăzi a ținutului pe care localnicii îl numeau „Insula Celor Puternici”. Fusese întemeiat când Alkonathul încercase pentru prima oară să dobândească supremația asupra rutelor comerciale din Regatele Mării, însă de atunci lâncezise în uitare.

Ca şi la Beleri'in, în fața portului, la mică distanță de țărm, se afla o insuliță, aici înconjurată nu de nave ancorate, ci de un şir de bancuri lungi de nisip care apărau țărmul de furtuni. Pe când *Smaraldul Regal* trecea pe lângă ele, oştenii se îngrămădiră pe flancul corabiei,

dornici să întrezărească locul spre care se îndreptau. Până şi Micail se simți zgândărit de o uşoară curiozitate.

Se înfioră şi se înfăşură mai bine în nou-dobândita sa capă de un verde alkonan. Avea o căptuşeală călduroasă, însă i se părea ciudat să înlocuiască stacojiul ritual, specific familiei sale, cu această culoare. *Dar ce importanță are?* se întrebă. *Nu mai există nici Ahtarra, nici Alkona. Până şi zeii par atât de departe…*

Norii se adunau iarăşi, prevestind ploaia, iar priveliştea ce i se desfăşura înaintea ochilor se transformă într-o frescă în tonuri cenuşii şi maronii. Delta joasă de dincolo de golf era punctată de bălți şi de pâlcuri de trestii, de parcă pământul nu ar fi învins pe de-a-ntregul în bătălia cu oceanul… Îşi închipui că furtunile puteau schimba peisajul, din când în când, cu desăvârşire. Spera că alkonanii îşi construiseră portul pe teren solid.

Vestea sosirii la destinație se răspândi cu repeziciune. Se uită în jur şi văzu că foarte mulți pasageri, dacă nu chiar toți, ieşiseră pe punte.

Elara şi Galara stăteau foarte aproape de el, cu atenția atrasă, după câte se părea, mai degrabă de oşteni decât de privelişte.

O egretă pluti pe lângă ei, îndreptându-se spre uscat, şi Micail îşi dădu seama că fluxul era în toi. Încordându-şi privirea, şi-o aținti mai departe,

către uscatul înălțat din mare, o îngrămădire masivă de dealuri cu păduri dese. În mijlocul lor desluşi o singură coloană de fum, înălțându-se şi răsucindu-se în vânt. *Probabil e din port*, se *gândi. Cum i se spune? Belsairath? „Portul promontoriu cumva”...*

Vocea căpitanului Dantu se înălță, dând porunci ce acopereau zarva pasagerilor. Oştenii trecură în partea cealaltă a corabiei, echilibrând-o, iar cârmaciul îi îndreptă prova ascuțită spre un canal ce se deschidea într-un golf liniştit şi cețos, unde fluviul se împăca în sfârşit cu marea. O serie de docuri aparent demne de încredere conturau un port, dar Micail presupuse că, în ciuda lor, corăbiile mai mari ar fi eşuat pe uscat dacă fluxul n-ar fi fost destul de înalt.

Acesta e, aşadar, capătul călătoriei, îşi spuse. *Un loc minunat în care să mori*.

În apropierea docurilor se afla un spațiu înconjurat de o palisadă. Dincolo de ea, pe malul râului, şerpuia un şir de construcții ce i se părură la început cenuşii şi neclare. În fața ochilor i se iviră brusc grupuri de clădiri din lemn ros de stihii, în culori spălăcite, cu acoperişuri vechi din stuf, şi el îşi dădu seama că fiecare dintre ele amintea, într-un fel sau altul, de formele preferate de atlanți: aici o arcadă, dincolo nişte balcoane şi chiar, ceva mai în susul dealului, o construcție mai nouă, aparent o viitoare curte cu şapte laturi.

Marginile vechiului oraş erau întinderi de vile răsfirate, părând noi, construite în stilul aristocratic alkoranan, cu o mare parte ascunsă în pământ. Ca oriunde altundeva, lemnul părea să fie materialul principal de construcție, dar cel puțin terasele şi fundațiile erau de piatră, împodobite cu obişnuitele sculpturi şi cu ipsos vopsit. Ceața ca din altă lume făcea ca totul să pară vag amenințător, dar el zâmbi fără să vrea.

Momentul de veselie nu dură mult. Înțeleptul Rajasta spusese că noul Templu avea să fie construit pe un nou pământ, dar Belsairath părea vechi, ba chiar lăsat în paragină.

Pentru că Micail îşi dorea să vadă corăbiile sosind şi să fie primul care să afle orice fel de veşti despre Tiriki, principele Tjalan îi găsise o locuință într-un han lacustru.

Dar, înainte de a-l lăsa să se odihnească, îl invită în vila sa, la un banchet. Stând în mijlocul unei mulțimi în straie strălucitoare, Micail se pomeni dorindu-şi să fi rămas la han, în patul lui.

— Principe Micail, eşti binevenit! se auzi, în spatele său, glasul unei femei. Ne-am mai întâlnit o dată, în anul pe care l-ai petrecut alături de Tjalan în Alkona, dar fireşte că nu-ți aduci aminte de mine; eram o simplă copilă…

Avea acel gen de voce guturală pe care atât de mulți o consideră atrăgătoare, iar parfumul ei,

simțit de Micail chiar înainte de a se întoarce să vadă cine îi vorbea, era un amestec făcut din cel mai scump nard. Adevărul era că nu mai avea nevoie de niciun alt simț pentru a o recunoaşte pe soția lui Tjalan, principesa Chaithala. Tjalan îi povestise că ea plecase din Alkonath cu mult înainte de scufundare, aducându-i pe cei trei copii ai lor într-un loc sigur. Dar ar fi putut ghici oricum cine era, pentru că în ochii ei căprui, scoşi cu măiestrie în evidență de machiajul cu kohl, nu se zărea nici cea mai firavă umbră a amintirilor necruțătoare ce îi bântuiau pe toți aceia care văzuseră murind vechea lume.

Educația sa regală îl învățase pe Micail toate răspunsurile cuvenite. Se înclină atât cât se cuvenea şi vorbi cu delicatețe despre imposibilitatea de a da uitării o asemenea frumusețe, dar mintea şi sufletul lui erau departe.

— Eşti prea bun, zise Chaithala în aceeaşi manieră.

Îmi dau toată silința. Soțul meu spune că trebuie să ne păstrăm obiceiurile…

Se uită în jur, asigurându-se că servitorii aveau grijă ca fiecare cupă, pocal şi farfurie să fie pline.

— Te-ai descurcat foarte bine, răspunse el, din reflex.

Capul îi vuia din pricina larmei neîntrerupte a conversațiilor. Încă şi mai rău, curtoazia îi impusese deja să bea cu toată lumea şi bănuia cu

toată tăria că, în dimineața următoare, nu avea să-şi mai aducă aminte numele nimănui.

— Sunt multe de făcut, spuse principesa. Dar am vrut să-ți vorbesc, pentru că, într-un fel, pe amândoi ne aşteaptă aceeaşi îndatorire.

Îi făcu semn s-o urmeze într-un balcon lung, ce dădea într-o curte interioară, cu aspect plăcut, deschisă către cer.

— Mulțumesc, spuse el, recunoscător. Mă tem că aceste în încăperi subterane mă simt oarecum întemnițat, în ciuda izvoarelor de lumină şi a deschiderilor pentru aerisire.

— Un stil care apăra frumosul Alkonath de soarele cumplit al verii, comentă cu voce joasă principesa, ne va fi de mare folos aici pentru a păstra căldura.

— Nu mă îndoiesc că ai dreptate, murmură Micail.

Aceleaşi conducte de bronz lucios care acolo aduceau în interior lumina soarelui aveau să țină de asemenea la distanță vânturile ce biciuiau acele țărmuri reci, cenuşii.

— Dar eu sunt în prea mare măsură un fiu al soarelui, încheie el, cu înfloriturile necesare, pentru a-mi merge bine acolo unde prezența sa e mai arar văzută cu ochii şi mai adesea sugerată de umbre.

— Se poate să fie aşa, numai că pe ferestrele casei din port n-o să vezi mai mult soare decât de

aici, zâmbi Chaithala. Soțul meu mi-a spus că preferi să rămâi în hanul lui Domazo, mai degrabă decât să te adăposteşti alături de noi. E dreptul tău să hotărăşti, fireşte, dar sper totuşi că ne vei vizita des. Am nevoie şi eu de sfaturile tale.

— Aşa ai spus, încercă Micail să fie atent.

— E vorba despre educația copiilor mei. Soțul meu are atâtea responsabilități – de aceea a fost lăsată în seama mea.

— Iartă-mă, principesă, dar nu ştiu nimic despre învățătura dată copiilor, se bâlbâi Micail, înăbuşind o împunsătură dureroasă de amărăciune când îşi aminti de pruncii pierduți de Tiriki.

Toată familia mea e moartă, se gândi el, *ce i-aş putea învăța eu pe cei vii?*

— Mi-ai înțeles greşit, principe. Avem deja cel mai bun dascăl, un bărbat învățat şi răbdător. Nu, vreau să-ți cer sfatul mai degrabă în privința conținutului educației lor, fiindcă ți-a fost încredințată pregătirea acoliților, nu e aşa?

— Eu… Se întrerupse şi o privi cu atenție. Ai întru totul dreptate, principesă, dar am puține şanse de a izbuti să-mi fac datoria în privința lor. Casa Celor Doisprezece s-a mutat pe Ahtarrath cu numai un an în urmă. Iar acum alături de noi sunt numai patru acoliți…

Pentru o clipă, durerea tuturor pierderilor îi sugrumă din nou gâtlejul.

— Da, spuse senină Chaithala. Dar cel puțin cei patru sunt aici. Crezi că ne-ar putea vizita din când în când? Zeii ştiu că avem destui preoți! Arătă către sala principală cu un zâmbet trist. Dar, după cum mi se pare, cei mai mulți au devenit prea sfinți pentru a-şi mai aduce aminte cum să-i vorbească unui copil. Având în față doar exemplul lor, mă tem că toți cei trei copii ai mei vor creşte fără să prețuiască adevăratul înțeles al credinței noastre.

— O să-i întreb bucuros dacă sunt dornici de asta, spuse încet Micail, e clar că eu, unul, nu le-am dat prea multe de făcut.

Mintea îi fu cuprinsă în vârtejul vinovăției şi al ipotezelor. Principesa spusese mai devreme că aveau în față o aceeaşi îndatorire şi acum vedea că era adevărat. Cum ar fi izbutit acoliții să ducă mai departe înțelepciunea Atlantidei dacă el nu-i învăța?

Dar, fără Tiriki, se părea că nu era în stare să-i învețe altceva decât înfrângerea şi deznădejdea.

— Asta e tot ce-ți cer, principe.

Chaithala îi dărui un alt surâs încântător şi îşi lăsă mâna pe brațul lui, trăgându-l încet înapoi, în învolburarea mulțimii. Peste o clipă, îl lăsă singură ca să o prezinte pe Timul, o fostă Mare Preoteasă a Templului lui Ni-Terat din Alkonath care conducea acum Ordinul Albastru din Belsairath. Aidoma principesei, Timul venise pe

noul pământ cu ceva mai mult de un an în urmă şi părea să se simtă foarte bine după mutare.

Lui Tiriki i-ar fi plăcut de ea, se gândi Micail, cu tristețe.

Reuşi, cumva, să-şi țină ochii deschişi şi să salute pe toată lumea. Unii erau din Ahtarrath, printre ei numărându-se Naranshada, vărul său mai vârstnic, Al Patrulea Veghetor Învestit. Mai erau şi bătrânul Metanor, care fusese Al Cincilea Veghetor Învestit din Templu, şi, desigur, Ardral, a cărui poziție ca Al Şaptelea Veghetor Învestit nu îi reflecta nici pe departe prestigiul din prezent.

Ca fiu al unei case regale, Micail fusese învățat cum să se poarte în astfel de adunări. Ştia că ar fi trebuit să meargă dintr-un capăt într-altul al sălii, să stabilească relații, să deosebească oamenii puternici de aceia cu influență neînsemnată, dar nu izbutea să adune destulă energie. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de mult depindea de Tiriki în asemenea situații. Fuseseră o echipă, se susținuseră unul pe altul.

O servitoare îşi făcu apariția, purtând o tavă cu lichior de *ila'anaat* în cupe de ceramică de delicatețea unor scoici, şi Micail înhăță două, golind-o apoi pe prima dintr-o sorbitură. Băutura era acidulată şi dulce şi lăsă în urmă o dâră de foc, din gât până în stomac.

— Da, e bine să ne bucurăm de aşa ceva atât cât

mai putem, zise o voce acră. *Ila* nu creşte la latitudinea asta.

Prin ochii umezi, recunoscu chipul bronzat şi mustăcios al lui Bennurajos, un preot musculos, de vârstă mijlocie. Originar din Cosarrath, slujise în Ahtarrath multă vreme şi Micail şi-l amintea drept un cântăreț cu voce puternică şi drept un foarte bun cunoscător al artei creşterii plantelor.

Micail luă o înghițitură mai mică din cea de-a doua cupă şi lăsă focul din interior să i se împrăştie în toate mădularele.

— Păcat. Dar îmi închipui că tu ştii ce e de făcut.

Bennurajos îşi clătină capul dintr-o parte într-alta.

— Există nişte vițe care arată promițător, zise el, dar n-o să pot spune la ce se pot folosi înainte de a se coace.

— Nici măcar nu ştiu sigur în ce anotimp suntem, murmură Micail.

— Da, e o problemă interesantă. Acasă era tot timpul soare şi ne rugam să plouă. Aici oamenii visează probabil la zile însorite, zeii ştiu că au parte de toată ploaia de care e nevoie!

Micail dădu din cap. Până atunci plouase în fiecare zi.

— Dacă asta e primăvară, atunci mi-e groază de iarnă.

Clipi, dintr-odată cuprins de grețuri, şi clătină cu putere din cap, dar senzația ciudată nu se dădu

dusă. *E din cauza căldurii din încăpere, a zgomotelor, a mirosurilor, a băuturii…?*

Bennurajos se retrase cu un pas, simțind că Micail îşi pierduse interesul față de conversație. Principele încercă să spună ceva amabil, prietenos – îi plăcuse întotdeauna Bennurajos –, dar era din ce în ce mai puțin în stare să se controleze. Clătină din nou din cap, cu lacrimi arzându-i în ochi.

— Trebuie să-l ierți.

Vorbise Jiritaren, ivit ca din pământ.

— Principele Micail a suferit de o febră gravă pe timpul călătoriei şi încă nu s-a însănătoşit pe deplin.

— De unde-ai apărut? Mă urmăreşti? îl învinui Micail.

— Haide, Micail, spuse Jiri cu blândețe, aici sunt prea mulți oameni. O să fie mai multă răcoare în grădină. Vino cu mine afară.

Îşi făcură loc pe lângă un grup de preoți din Alkonath. Ar fi trebuit să-i cunoască – găsi în memorie numele Primului Veghetor Haladris, un bărbat mai degrabă orgolios şi plin de sine, şi al vestitului cântăreț Ocathrel, cu rang de Al Cincilea Veghetor. Şi mai erau supraviețuitoarele din Templul de pe Tarisseda – preoteasa Mahadalku şi Stathalkha, o senzitivă. Pe margini se foia un cârd de preoți şi preotese cu ranguri minore. Nu puțini îi păreau cunoscuți dar, hotărî el, numai fiindcă se vedea atât de limpede că erau preoți ai Luminii.

Însă niciunul nu-l interesa. Mulțimea nu avea să fie niciodată destul de numeroasă dacă nu o cuprindea pe acea singură făptură după care tânjea cu atâta disperare.

7

— Cum aş putea să ştiu dacă îmi place aici sau nu?

Strâmbându-se, Damisa pocni o musculiță care i se aşezase pe braț. Întreabă-mă mâine!

— O să ți se schimbe părerea?

Cuvintele lui Iriel erau înăbuşite de vălurile în care îşi înfăşurase fața şi gâtul, apărându-se de musculițe şi de numeroasele alte insecte ce păreau să roiască pretutindeni de-a lungul râului. Trestiile conturau malul şi sălciile atârnau deasupra apelor maronii din albia pe care o urma *Şarpele Stacojiu.* Cu o zi înainte, văzuseră soarele şi simțiseră în aer promisiunea căldurii. Însă în ziua aceea cerul era tot atât de mohorât ca starea lor de spirit, iar ceața ascundea dealurile pe care le zăriseră de pe țărm.

— Nicidecum, negă Damisa, uitându-se cu ochi invidioşi la vălurile lui Iriel, dar nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă m-ai fi întrebat ieri dacă nu mi-ar plăcea mai mult să ne-ntoarcem pe mare, aş fi spus că eşti tâmpită…

— Tâmpită eşti tu, ripostă automat Iriel, cu ochii

încă ațintiți asupra vegetației luxuriante de pe mal care se perinda încet dincolo de copastie.

Damisa clătină din cap, bănuind că ea nu vedea acel ceva la care se holba fata mai tânără.

Pentru Damisa, un şir de bălți şerpuitoare nu se deosebea cu absolut nimic de un altul. Dacă deasupra întinderii de apă întunecoasă nu atârnau crengile încâlcite ale sălciilor, atunci erau trestii înalte, cu vârfuri ascuțite, sau tufe pipernicite de mărăcini. Dar nicăieri nu se puteau apropia de un petic de pământ solid. Oricum, se gândea ea, probabil că în interior nu e nimic altceva în afară de tufăriş şi ceață. De trei zile erau purtați în direcții greşite de numeroasele râuri ce se vărsau în estuar, fiecare dintre ele părând la început lat şi promițător, pentru a fi apoi sufocat de stejari pe jumătate în apă, de sălcii şi de lujeri, astfel încât corabia nu putea face decât cale-ntoarsă. Spera că întocmea cineva o hartă.

— Uite, strigă Iriel entuziasmată când un stol de păsări se înălță cu zgomot dintre trestii, împrăştiindu-se pe cerul palid ca o mână de pietre.

— Încântător, făcu Damisa, plictisită, nefiind prea uşor de scos din tristețea ei.

Începea să creadă că dealurile pe care le zăriseră de pe mare nu fuseseră nimic altceva decât o vedenie trimisă de duhurile rele pentru a-i ademeni în sălbăticia aceea, unde *Şarpele Stacojiu* era osândit să rătăcească până ce aveau să se

scufunde în nămolul şi în mlaştina de dedesubt.

Oare izul de putreziciune pe care l-am simțit toată ziua vine de la ceva mâncat de curând de ceva care aşteaptă să ne mănânce şi pe noi?

De fapt, pe măsură ce pătrunseseră în inima uscatului, apa râului devenise tot mai sălcie, dar nivelul său continua să depindă de cel al mării. Cu o zi în urmă, oamenii trimişi de căpitanul Reidel pe uscat ca iscoade rămăseseră prea mult acolo şi se împotmoliseră în mlaştină până la reflux. Când reuşiseră să se întoarcă la bord, erau acoperiți până la gât de un nămol plin de lipitori şi... Damisa se cutremură şi plesni, înjurând, un alt prădător înaripat minuscul, care i se aşezase pe o sprânceană, iar Iriel pufni în râs în spatele vălurilor ei.

— Oh, taci, o mustră Damisa, urmărindu-l din ochi pe Arcor, bătrânul şi căruntul corăbier ahtarranan, care încerca adâncimea apei de la provă.

Cum de rezistă? se întrebă ea. Muşchii lui noduroşi se încordau şi se destindeau sub mânecile scurte ale tunicii când arunca în apă parâma cu plumb, care se afunda iarăşi şi iarăşi. În jurul lui roia un nor de musculițe, dar nu se întrerupea niciodată să le pocnească. Până şi o neatenție de câteva clipe îi putea lăsa eşuați pe un banc de nămol până la fluxul de seară.

Prin simpla putere a voinței, Damisa ignoră mica

insectă ce i se plimba acum pe cot. *N-o să mă mai plâng*, îşi spuse, gândindu-se că până şi munca lui Arcor era mai uşoară decât a bărbaților care vâsleau într-o mică barcă, remorcând cu trudă corabia în susul râului... Spera că Reidel ştia ce face. Singurul lucru mai rău decât să fie mâncați de vii în timp ce pluteau prin sălbăticia aceea era să se înțepenească acolo, nemaiputând să înainteze deloc.

Arcor se ridică pe neaşteptate în picioare, privind încordat înainte.

— Ce e? se auzi vocea calmă a lui Reidel. Ce vezi?

— Îmi pare rău, căp'tane, am crezut c-a fost un coif, glumi Arcor. Da-i numa tigva cheală a lu' Teiron. Şi Cadis al nostru îi cu el, goneşte muştele!

Umerii lați ai căpitanului se destinseră într-un râs uşor şi, privindu-l, Damisa simți cum i se micşora propria încordare. Reidel nu era decât un căpitan, şi încă unul mai tânăr decât părea, dar, în ultimele săptămâni, ajunseseră cu toții să depindă de mintea lui ageră şi de forța lui întotdeauna prezentă. Până şi maestrul Chedan, ca să nu mai vorbească de Tiriki, părea să-l asculte, ceea ce Damisei i se părea cumva greşit. Îşi dădu brusc seama că, în închipuirile ei de până atunci, călătoria ar fi trebuit să-i conducă spre o nouă civilizație şi spre un nou Templu de pe un nou pământ. Ea şi ceilalți acoliți îşi petrecuseră mult timp făcând presupuneri despre înfățişarea

oamenilor acelui tărâm şi, într-o mai mică măsură, despre felul în care trăiau şi despre locul unde îşi duceau viața; însă deocamdată se părea că nu existau *niciun fel* de locuitori.

Ceea ce ar fi de preferat, se încruntă ea. În clipa aceea, erau nişte simpli naufragiați. Reidel se descurcase foarte bine pe mare – poate chiar extraordinar de bine – dar cum avea să le facă față unor sălbatici înfuriați?

Pierdută în gânduri, Damisa sări în sus când tufele se clătinară şi doi bărbați se iviră pe neaşteptate, cu pulpele pline de noroi şi asudând în voie. Însă le zări dinții licărind în zâmbete nestăpânite şi îi recunoscu pe Teiron şi Cadis, care fuseseră trimişi mai devreme în explorare. Arcor aruncă o frânghie peste copastie şi ei se cățărară la bord, întâmpinați de glumele şi de râsetele celorlalți corăbieri.

Tiriki şi Chedan ieşiră de sub punte, însoțiți de Selast şi Kalaran. Damisei îi trecu prin minte că n-o mai văzuse pe Elis de dimineață. Era tot captivă în cabină, însărcinată s-o înveselească pe preoteasa Malaera, care continua să plângă pentru tot ceea ce pierduseră?... Damisa se înfioră... *Da, azi e rândul ei să vegheze asupra Pietrei. Uf. Chiar aşa cum e, în lada ei, mă face să nu mă simt în largul meu când stau de partea cealaltă a uşii cabinei. Prefer şobolanii! Sau chiar lacrimile nesfârşite ale Malaerei...*

— Veşti bune, Luminățiile Voastre, spunea corăbierul alkonan Teiron, cel cu creştetul ras, sunt oameni prin părțile astea! Nu ştiu unde trăiesc, dar cineva a făcut un drum prin mlaştină!

— Drum? repetă Chedan. Ce vrei să spui?

Teiron dădu nehotărât din mâini, întinzându-şi-le în aer.

— E... o potecă înălțată deasupra noroiului. Cred că-i prea şubredă ca să țină un car, da-i totuşi bună şi trainică. Din scânduri distanțate – puse peste buşteni – toate bătute în cuie de lemn. Şi unii buşteni îs vechi şi alții îs noi. Înseamnă că o repară cineva.

— Dar încotro duce poteca? se întrebă Iriel, cu voce tare. Nu v-ați uitat? Pe-acolo sunt lei?

— Nu, niciun leu, mică stăpână, spuse alkonanul cu blândețe, cel puțin io n-am văzut niciunul. Da' ni s-a dat poruncă să ne-ntoarcem degrabă.

— Aş zice că drumul de scânduri duce în partea aia, spuse Cadis, arătând dincolo de copacii înşirați de-a lungul malului.

Ceața începuse să se împrăştie. În fața lor se întrezărea întinderea albastră a apelor lacului care primenea râul. Dincolo de el, o rază subțire de soare primăvăratic strălucea pe vârful verde, proeminent, al unei coaste de deal aflate probabil la o mie de lungimi de braț distanță.

Tiriki se prinse de brațul lui Chedan pe când înaintau de-a lungul drumului plin de noroi. Scândurile tăiate cu grijă păreau să se legene îngrijorător sub tălpi, dar, după atât de multe zile petrecute la bordul vasului, bănuia că s-ar fi simțit la fel de nesigură pe picioare şi dacă ar fi mers pe lespezile netede de granit ale Căii Procesiunilor din Ahtarrath. Înghiți în sec, luptându-se cu obişnuita greață. Ieşise din starea jalnică în care fusese pe mare, dar era departe de a fi revenit în apele ei şi se simțea puhavă, deşi vedea că încheieturile i se subțiau.

Pe terenul înalt din față îi aştepta un grup de locuitori ai mlaştinilor, în straie de piele şi cu chipuri apatice, dar, spera ea, nu neînduplecate. Erau mici de statură, dar vinoşi şi musculoşi, cu pielea deschisă la culoare acolo unde nu se bronzase. În bătaia soarelui, părul lor negru avea sclipiri ruginii.

Tiriki se concentră asupra propriilor picioare. Să-şi facă apariția cu spatele plin de noroi nu se potrivea cu demnitatea de preoteasă a Luminii, deşi tivul robei i se murdărise deja. *Dacă alunec acum, probabil îl voi trage după mine pe Chedan, ba poate şi pe Damisa şi pe bătrâna Liala.* Răsuflă adânc şi îşi păstră paşii tot atât de egali şi de solemni ca şi cum ar fi mers nu în mijlocul unor corăbieri de rând şi al unor refugiați, ci în fruntea Marii Procesiuni către Muntele Stea.

Ar fi trebuit să-mi pun mantia, îşi spuse când sudoarea începu să îi răcorească fruntea. Soarele strălucea în sfârşit, dar cerul rămăsese înnorat şi în aer adăsta o umezeală rece. Dar nu ştia de ce ar fi trebuit să se mire. Chedan spusese destul de des că, în locul acela, vremea era ciudată. *Dar nu mi-a mai fost cu adevărat cald de când m-a ținut Micail ultima oară în brațe…* Îşi izgoni fără milă gândul.

Liniştea nu era tulburată decât de țipetele firave ale păsărilor, iar localnicii continuau să-i fixeze cu privirea. Ochii lor întunecați păreau să studieze fiecare amănunt pe măsură ce străinii se apropiau – începând cu veşmintele complicate ale preoților şi cu scânteierea metalului ce poleia pumnalul de ceremonie purtat de Chedan şi terminând cu sabia scurtă a lui Reidel şi cu lăncile corăbierilor. O parte dintre băştinaşi aveau bâte sau sulițe, dar cei mai mulți erau înarmați cu arcuri din lemn de tisă lustruit şi prelucrat cu migală şi cu săgeți cu vârf de cremene. Corăbierii observară că localnicii păreau să nu folosească nici măcar bronzul şi prinseră curaj. Mersul lor recăpătă chiar o oarecare fală.

Tiriki răsuflă adânc şi se opri la câțiva paşi în fața băştinaşilor. Chedan rămase exact în spatele ei, cu Reidel în urma lui. Corăbierii ocupară poziții pe cărarea de scânduri, gata să acopere o retragere în pripă. Tăcerea se înstăpâni peste tot.

Înălțându-şi palmele deschise către cer, Tiriki intonă formula rituală ritmată.

— Zei, priviți cu bunăvoință această întâlnire.

Abia apoi îşi aminti că, aproape fără nicio îndoială, localnicii nu înțelegeau limba atlantă. Încercă să zâmbească, întrebându-se dacă ar fi fost de folos să facă încă o plecăciune... dar oamenii mlaştinilor nu se mai uitau la ea. Ochii li se întorseseră către silueta nefamiliară care îi atrăsese acolo – caravela cu provă înaltă, vizibilă printre sălciile ce ascundeau râul.

— Da, spuse Tiriki, încă zâmbind subțire, aceea e corabia noastră.

Poate ca răspuns la vorbele sau la gesturile ei, un bărbat îndesat, împodobit cu pene de bâtlan ce fluturau, prinse de banda din jurul capului său, făcu un pas înainte, îşi arătă palmele şi scoase o serie de sunete guturale, clipocitoare. Neajutorată, Tiriki se întoarse spre Chedan şi, după o clipă, magul răspunse, destul de lent, în acelaşi soi de limbaj. Tiriki binecuvântă din nou soarta care îl mai adusese şi altă dată pe Chedan în insulele acelea. Simțea că avea să fie destul de greu să se-nțeleagă cu oamenii mlaştinilor chiar şi *cu* ajutorul cuvintelor.

Privirea încruntată a şefului băştinaşilor dispăru şi el grăi din nou. Chedan făcu ochii mari, surprins.

— Spune-mi ce vorbiți, şopti Tiriki.

El o privi clipind scurt.

— Oh. Iartă-mă. Bărbatul ăsta e o căpetenie. Se numeşte Bâtlan. Spune că sosirea noastră e semn bun sau că a fost sorocită. Dacă înțeleg eu bine, oamenii ăştia îşi petrec iarna pe dealuri şi s-au întors aici abia acum, pentru anotimpul de vânătoare – şi ca să celebreze un soi de festival.

Tiriki dădu din cap, gânditoare. Chedan se întoarse din nou spre Bâtlan şi începu un alt schimb complicat de cuvinte… Ea îşi muşcă buza şi se strădui să pară răbdătoare şi înțeleaptă.

— Spune că preoteasa lor – o femeie înțeleaptă din trib – te-a invitat s-o vizitezi, tălmăci în sfârşit Chedan. S-ar părea că a visat despre corabia noastră. Spune că putem veni cu toții să-i primim binecuvântarea, dar bărbații trebuie să aştepte deoparte în vreme ce ea îți vorbeşte ție…

— Cum? Principesă, nu trebuie să te duci singură! îl întrerupse Reidel, cu o privire protectoare care, se gândi Tiriki, îi era de fapt adresată Damisei.

În ultima vreme surprinsese de multe ori astfel de priviri şi se întrebă dacă fata le observase.

— Spune-i că vom veni, zise ea pe neaşteptate şi, întâlnind ochii lui Bâtlan, îi zâmbi şi dădu aprobator din cap. Cred că eu, Liala şi Damisa îi putem face față singure unei femei bătrâne, oricât de înțeleaptă ar fi ea.

Reidel bombăni şi aruncă în jur o privire

sumbră, dar Chedan se întoarse şi îi făcu semn căpeteniei să le arate drumul. Însă îi şopti lui Tiriki:

— Nu te culca pe-o ureche în privința localnicilor.

În ținutul ăsta există oameni care stăpânesc o foarte mare putere. Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile cu această femeie înțeleaptă, dar… Ridică din umeri. Nu te culca pe-o ureche, repetă apoi.

Urmate de Reidel şi de Cadis, gata să le apere de trădare, Tiriki, Damisa şi Liala o porniră pe cărare, traversând mlaştina şi trecând printr-un pâlc des de fagi şi de anini pentru a ajunge pe o platformă înălțată, construită din scânduri late. În mijlocul ei erau câteva colibe şi nişte clădiri înconjurate de ziduri scunde, unele măcinate de vreme sau chiar fără acoperişuri, dar o parte fuseseră tencuite de curând cu nămol şi acoperite cu trestii verzi.

Locuitorii ieşiră să-i întâmpine – o amestecătură, bătrâni şi tineri laolaltă. Deşi nu erau mai înalte decât un copil atlant, multe femei strângeau la piept copii încă şi mai mărunți, care se uitau lung la noii veniți, cu ochi negri, imenşi. Tiriki ar fi vrut să îşi petreacă acolo mai mult timp, dar căpetenia îi grăbi să intre din nou în mlaştină, străbătând o altă potecă de lemn până ce ajunseră pe malul unei insule de teren solid. Vârful de neconfundat al dealului pe care îl zăriseră mai înainte se desluşea în fața lor, printre copaci şi printre nori.

Până atunci, oamenii mlaştinilor se purtaseră aproape cu nepăsare, râzând şi vorbind între ei şi aruncând multe priviri piezişe către străini. În momentul acela amuţiră şi prinseră să se mişte cu o grijă deosebită, de parcă locul ar fi fost cumva tot atât de nefamiliar pentru ei ca şi pentru atlanţi. Poteca de scânduri se oprea acolo, dar exista o cărăruie, veche şi bine bătătorită.

Tiriki ştiu imediat că acela era un spaţiu sacru. Foşnetul frunzelor o spunea limpede, ca şi subtila schimbare a apăsării aerului. Nu numai din cauză că poteca era atât de netedă se pomeni îndreptându-şi spatele şi păşind mult mai în voie. Începu să soarbă putere din pământ şi din aer. Nu simţi tocmai uşurare, ci mai degrabă un val de adevărată speranţă şi o privire rapidă îi arătă că Liala trăia acelaşi miracol al energiei neobişnuite a locului.

Poteca şerpuia domol în susul unei pante împădurite, ocolind numai din când în când câte un copac deosebit de bătrân. Ici şi colo, culmea de un verde neted a Torului se întrezărea printre frunze şi ea înţelese că asta se întâmpla fiindcă se răreau copacii.

În faţa lor se întindea o mică pajişte. În stânga, un hăţiş de măceşi forma o îngrăditură. Printr-o deschizătură arcuită a tufişurilor ieşea un mic pârâu, cu pietre roşii-cafenii pe margini. În dreapta, ceva mai în susul dealului, din pământ

se înălțau pietre albe, pe jumătate ascunse de copaci. Printre ele curgea un al doilea pârâu, contopindu-se cu primul. Pe o movilă, exact deasupra locului unde li se întâlneau apele, era cuibărită o colibă mică, rotundă, cu acoperişul din stuf decolorat, compact, coborând aproape până la pământ. Spre deosebire de adăposturile simple din sat, coliba aceea stătea, fără îndoială, de multă vreme acolo.

Încă nu ajunseseră pe malul şuvoiului năvalnic când din colibă ieşi o siluetă sprijinită într-un toiag scurt. Pentru atlanți, era de statura unei fetițe de zece ani, dar, când îşi săltă capul ca să-i privească, Tiriki văzu un chip împânzit de riduri şi ştiu că era cea mai bătrână ființă omenească pe care o văzuse vreodată.

Bâtlan îşi înălță palmele şi o salută pe femeia înțeleaptă în graiul lui gutural, apoi se întoarse spre Chedan şi îi vorbi iarăşi.

— Asta e preoteasa lor. Se numeşte Taret, tălmăci magul.

Tiriki dădu din cap, nereuşind să-şi desprindă privirea. Deşi trupul înțeleptei era foarte bătrân, cu siguranță că nimeni nu mai avusese vreodată nişte ochi negri atât de vii şi de pătrunzători.

În timp ce atlanții făceau plecăciuni, fiecare în stilul său, Taret înaintă cu încă un pas.

— Fiți bineveniți, spuse ea, în graiul Regatelor Mării. Aştept.

Vorbea cu un accent puternic, dar cuvintele erau altminteri uşor de înțeles. Le văzu nedumerirea şi surâse cu voioşie.

— Haideți, *acum.*

Aproape imediat, preotesele păşiră pe cele patru pietre mari care formau un pod peste undele tumultuoase. Dar, când Reidel încercă să le urmeze, căpetenia îi tăie calea. Corăbierii i se alăturară imediat căpitanului lor şi încordarea spori, însă Chedan îşi puse mâna pe umărul lui Reidel şi îl trase cu blândețe înapoi.

De pe malul apei, Taret se uită la mag preț de o clipă îndelungată, dar singurul lui răspuns fu un soi de salut straniu, adresat soarelui.

— *Ah!* Atunci, tu, spuse Taret – şi era limpede cui îi vorbea – tu vei păşi aici.

Chedan păru uimit, dar nu tot atât de uimit cum era Bâtlan. Acesta se uită de la Taret la Chedan şi înapoi de mai multe ori înainte de a se da deoparte, cu lupta din suflet citindu-i-se pe chip, pentru a îi îngădui magului să treacă peste pietre.

Râzând pe înfundate, înțeleapta se aşeză pe un taburet solid, cu trei picioare, din fața uşii colibei şi le făcu semn celorlalți să se odihnească pe o bancă cioplită din trunchiul unui copac căzut.

Ochii ei de un negru strălucitor trecură cu repeziciune de la unul la altul şi ajunseră să zăbovească pe acoperământul capului lui Tiriki şi pe şuvițele de păr auriu ce se zăreau sub el. Pe

urmă zâmbi din nou, cu mai multă blândețe.

— Poporul Soarelui, zise ea, cu o mulțumire evidentă. Da. Copiii şarpelui roşu pe care i-am văzut în vise.

— Suntem deosebit de recunoscători fiindcă am găsit acest loc, spuse Tiriki, iar cuvintele ei, deşi protocolare, erau însuflețite de o emoție sinceră. Eu sunt Tiriki, o Veghetoare a Luminii. Acesta este Chedan, Veghetor şi mag…

— Da, Om de Putere, spuse Taret. Cei mai mulți bărbați, eu nu rog să vină aici.

Fu tulburat de o asemenea măgulire şi schiță din nou o mică plecăciune, dar privirea înțeleptei trecu, întrebătoare, mai departe.

— Liala e o preoteasă a vindecătorilor şi îmi este rudă, zise Tiriki, fără să-şi dea pe deplin seama cât de rar şi cu câtă grijă pronunța cuvintele. Iar Damisa e ucenica mea.

Taret îşi înclină fruntea.

— Bine ați venit. Dar mai e cineva. Ochii ei le cercetară încă o dată. Cu voi, în visele mele… cineva care pătrunde cu privirea în locuri închise. Poate… Se uită curioasă la Liala, apoi clătină din cap. Nu. Dar poate sunteți prieteni cu ea?

Tiriki şi Chedan schimbară o privire, iar Liala răspunse, cu o uşoară încordare:

— Avem o prezicătoare. Se numeşte Alyssa. Şi-a rănit genunchiul în timpul călătoriei şi eu am îngrijit-o, dar încă nu e… pregătită să coboare de

pe corabie.

— Dacă doreşti, se oferi Tiriki, o vom aduce la tine când vom putea.

— Bun. Vreau să întreb, vede ce este aici? Vede *pe mine?*

Bătrâna chicoti din nou.

— N-am venit încoace înadins, spuse Chedan cu sinceritate, ci printr-o întorsătură a sorții. Nu cerem decât să vă fim prieteni, ție şi poporului tău. Casa noastră a fost nimicită şi trebuie să ne căutăm adăpost aici.

Taret clătină din cap.

— Voi pierdeți mai mult decât un vechi cămin. Şi veniți aici pentru că vă vor Cei Strălucitori. Le simțiți puterea.

— Da, zise Tiriki, cu pasiune. Dar nu ştiam că…

— Zeii ştiau, o întrerupse Chedan. De fapt, am citit-o eu însumi în stele! Dar n-am înțeles până acum. Credeam c-am fost trimişi aici să construim un Templu, dar e posibil ca sanctuarul să existe deja.

Taret zâmbi.

— Nu e Templu cum fac Regii Mării, e loc sacru, adăpost, cu adevărat.

— Nu vrem să tulburăm pacea locurilor voastre sacre… se grăbi să spună Chedan.

De data asta, umerii scofâlciți ai lui Taret se cutremurară, dar, înțeleseră curând ceilalți, nu de un spasm de durere, ci de un hohot de râs scăpat

din frâu.

— Fără teamă! Cei Strălucitori nu tulburați!

Zbârciturile feței nu îi puteau ascunde zâmbetele.

În vise văd. Ştiu că voi ai locului ăstuia. Şi visele fi adevărate, altfel voi nu fi acum aici. Oricum, locul sacru nu al meu. Arătă înspre Tor. Eu arăt nişte lucruri. Pe urmă, dacă vor, *Cei Strălucitori* arată mai multe.

— Cei Strălucitori, repetă Chedan, ca şi cum nu ar fi fost sigur că înțelesese bine. Ne vei înfățişa lor?

— Ce? Capul lui Taret tresăltă şi aproape că izbucni din nou în râs. Nu, nu, spun doar că… voi, oameni, sălăşluiți aici. Casă nouă. Cei Strălucitori – ei găsesc *pe voi*.

Chedan căzu pe gânduri.

— Femeie înțeleaptă, zise el apoi, generozitatea ta e mult mai mare decât am fi putut spera. Am căutat acest loc fiindcă e cu mult deasupra apei. Dar începusem să am impresia că aici nu e îngăduit să construim.

Taret dădu din cap.

— Pentru poporul meu, *nu*. Toată valea un loc al spiritului, iar Torul – cu deosebire. O poartă. Aici locuiesc numai înțelepții. Rămase o clipă nemişcată, ca şi cum ar fi privit în propriul său sine, apoi arătă spre mag cu un deget osos.

— Aşa că acum ştii. Şi acum pleci, da? zâmbi

aproape cu cochetărie. Spune celorlalți, totul bine. Dar o preoteasă şi alta trebuie stea de vorbă – despre alte lucruri.

Chedan îşi încleştă mâinile şi îşi plecă fruntea.

— Cred că înțeleg. Îți mulțumesc încă o dată, înțeleaptă Taret. Îmi faci o mare cinste.

Magul se ridică şi îi adresă salutul oferit de un inițiat către un altul care a pătruns cu mult mai în adâncul Misterelor. Apoi se întoarse la Reidel şi la corăbieri, iar ei răsuflară uşurați fiindcă măcar unul dintre cei de care răspundeau revenise cu bine la ei.

— Tiriki, spuse bătrâna după plecarea lui, micuță cântăreață... Slujeşti Soarele, dar, de drept, eşti preoteasă a Mamei.

Degetele i se curbară într-un semn pe care Tiriki îl crezuse necunoscut oricui altcuiva în afara inițiatelor din slujba lui Ni-Terat şi a Caratrei. Chiar în clipa când degetele ei schițau din reflex răspunsul, făcu ochii mari amintindu-şi, limpede şi pe neaşteptate, de jurământul depus de mama ei, Deoris, înainte de a o aduce pe lume. În Templu, Tiriki urmase alte cărări, însă acel prim legământ de credință era întotdeauna acolo, ca temelie a sufletului ei.

— Te gândeşti că noi sălbatici. Taret chicoti din nou, ca o fetişcană. Dar noi cunoaştem Misterele. În ținutul ăsta, pe Ea o slujesc nouă înțelepte... Uneori ne întâlnim cu preotese de pe alte

meleaguri. Aşa învăț eu graiul vostru, mult timp în urmă.

— Îl vorbeşti foarte bine, o lăudă Damisa.

— Nu fi îngăduitoare. Taret îi dărui fetei un zâmbet. Dar cunosc destul ca să-nvăț fata Misterele roşului şi albului.

Damisa se încruntă, nedumerită, dar Taret continuă:

— Curând o să vezi. Pietre albe acolo unde vine un pârâu – pietre albe, grotă albă. Alt izvor lasă pete roşii, ca sângele din fiecare lună. Şi tu o să mergi acolo.

— Ne oferi inițierea în Misterele voastre? întrebă Tiriki, şovăind. E o mare onoare, dar nici uneia dintre noi nu îi este îngăduit să se supună nici unui rit ce ar putea să încalce legămintele pe care le-am făcut deja…

— *Pe tine te invocăm, o, Mamă, Femeie fără de Moarte*. Taret îşi legănă capul dintr-o parte într-alta, ca o pasăre cu ochi strălucitori. Nu încalcă *acest* legământ – Eilantha.

Auzindu-şi numele sacru, Tiriki îşi simți sângele părăsindu-i obrajii. Cuvintele bătrânei repetau întocmai legământul făcut de mătuşa şi de mama ei, jurământ făcut în numele lor şi al vlăstarelor lor înainte de venirea ei pe lume.

— Cum de…?

Pentru o clipă, propria voce nu voi s-o mai asculte. Venise în ținutul acela ca să păstreze

înalta magie a Atlantidei, dar asta era ceva cu mult mai profund. Pe Ahtarrath, slăvirea lui Ni-Terat fusese un cult minor, venerat, dar nu deosebit de important; cu toate acestea, era limpede că Taret nu o întâmpina ca pe o Veghetoare a Luminii, ci ca pe o preoteasă a Marii Mame, ca şi cum aceasta ar fi fost o demnitate mult mai înaltă.

— *Cum de-ai aflat?*

Taret se mulțumi să zâmbească.

— Misterele. Misterele. Pretutindeni aceleaşi. Acum mă crezi? Mama te întâmpină... şi pe copilul tău...

Tiriki se clătină pe picioare. Damisa întinse mâinile s-o sprijine, cu sprâncenele înălțate a surpriză.

— Cum? Taret râse, lăsându-şi capul pe-o parte, ca o pasăre bătrână. Nu ştiai?

— Am crezut că e rău de mare, şopti ea, cu gândurile învolburate întorcându-se spre ceea ce simțise.

Nu bănuise nici măcar o clipă. Îndurerată din pricina copiilor pe care îi pierduse, îşi alungase orice amintire despre ceea ce însemna o sarcină. Fără să vrea, mâinile i se împreunară protector peste pântec, care nu mai era pustiu, dacă bătrâna înțeleaptă avusese dreptate.

Clătină din cap.

— Cum e posibil să port un copil, după toate cele prin care am trecut? Toate vindecătoarele din

Atlantida nu m-au putut face să nu-mi pierd pruncii de mai înainte!

— Cum ajungi tu aici, pe Insula Ascunsă? Taret râse încă o dată. Ea te vrea aici – pe tine şi stirpea ta!

Tiriki se aplecă, prinzându-şi pântecul în leagănul braţelor şi aducându-şi aminte de ultima noapte alături de Micail. Sămânţa lui prinsese rod în acea clipă de extaz? Şi, dacă era aşa, oare simţea acea măruntă parte din el care trăia în ea atunci când era sigură că el supravieţuise? Strânse din ochi şi se pomeni plângând în voie în braţele Damisei, fără să ştie dacă în lacrimile ei era bucurie sau întristare.

Vestea despre sarcina lui Tiriki se răspândi precum focul grecesc, fiind o rază de speranţă într-o situaţie ce părea sumbră, deşi fuseseră bine primiţi de oamenii mlaştinilor. Atlanţii aveau, mai întâi de toate, nevoie de adăposturi şi Tiriki nu fu singura care se pomeni făcând lucruri cu care nu fusese deprinsă. Chiar dacă n-ar fi fost cu toţii sătuli până-n gât de traiul pe corabie, *Şarpele Stacojiu* nu le putea sluji drept adăpost pe termen îndelungat. De fapt, vasul însuşi avea nevoie de adăpost în timpul reparaţiilor.

La vremea sa, Chedan supraveghease construcţia a mai multe Temple – şi nu fuseseră toate construite din piatră –, dar priceperea lui se reducea la cerinţele ezoterice ale spaţiului sacru şi

la estetică. Şi, în ciuda faptului că înțelegea acea magie prin care cântecul putea fi folosit pentru a strămuta piatra, dacă nu existau destule voci antrenate de başi şi de baritoni pentru a alcătui cel puțin un singur pâlc de cântăreți, nu se putea face mare lucru. Iar tăierea propriu-zisă a pietrei era meşteşugul bine păzit al ghildei zidarilor, care nu avea niciun reprezentant pe *Şarpele Stacojiu*.

Poporul mlaştinilor construia din lemn, un meşteşug ce nu îi era familiar castei preoțeşti. Însă în majoritatea satelor din Regatele Mării, unde fuseseră crescuți cei mai mulți dintre corăbieri, dacă nu cumva chiar toți, țăranii trăiau în colibe destul de asemănătoare celor pe care le vedeau aici. Mai mult decât atât, pentru construcția corăbiilor în sine era nevoie de îndemânarea unui dulgher, iar Reidel, fiul unui căpitan de vas, învățase o grămadă de lucruri despre asta.

Curajosul nostru căpitan, se pomeni Damisa mormăind, *ia încă o dată conducerea*. Trebuia să admită că Reidel se descurca foarte bine. Aproape cât ai clipi, îşi pusese corăbierii să se apuce de construcții, însă Damisa nu putea să nu se întrebe cum aveau să privească ei asta. Era posibil ca aceia din Ahtarrath sau de prin alte părți să nu aibă nimic împotrivă, însă în Alkonath oamenii mării erau o castă privilegiată. Ea crescuse în apropierea Portului Mare şi îşi amintea foarte bine

cum luau în râs îndeletnicirile oamenilor uscatului.

Acum, oprită la marginea pădurii cu un braț plin de crengi de salcie, auzi voci ridicate şi ocoli o tufă de mărăcini ca să vadă ce se-ntâmpla.

— Nu mai clintesc nici măcar un singur buştean şi vreau să-mi spui de ce-aş face-o!

După puternicul accent alkonan, Damisa îl identifică pe vorbitor drept corăbierul Aven, care-l ameninț a pe Chedan cu pumnii strânşi, încruntându-se cu sălbăticie.

— O să ai nevoie de un acoperiş sub care să dormi, nu-i aşa? E cu siguranță un motiv destul de întemeiat.

Tonul lui Chedan era cu desăvârşire egal.

Cine l-ar putea contrazice? se gândi Damisa, trăgându-şi gluga pe cap. Cerul senin care întâmpinase dimineața dispăruse deja dincolo de norii cenuşii, care păreau gata să se preschimbe în ploaie.

— Corturile noastre sunt destul de bune, argumentă Aven. Dacă ne-ntoarcem cu toții la muncă pe *Şarpele Stacojiu*...

Alkonanul îşi lăsase deja pumnii în jos. Acum pur tarea i se îmblânzi încă şi mai mult.

— Într-o săptămână am putea fi departe de scârboşenia asta neagră de apă stătută! Nu-i un loc pentru de-alde noi, omule sfânt! Să mergem într-un ținut civilizat!

— Ți-am spus că locul ăsta ne e hărăzit de soartă. Glasul lui Chedan suna aspru. Pui la-ndoială înțelepciunea castei preoțeşti?

— Nu io! răspunse Aven cu un zâmbet atotcunoscător. Tot ce ştiu io despre soartă îi că nu-s tăietor de copaci! Şi cer blestemata ta de iertare, da' nu-s nici robu' tău.

— Atunci, om bun, spuse Chedan controlându-şi vocea, dacă destinele noastre sunt atât de diferite, nu se cuvine să te oprim aici. Să presupunem că, de-acum încolo, n-o să ne mai ceri nici să ne-mpărțim cu tine mâncarea şi băutura?

— Cum?

Poziția lui Aven redeveni amenințătoare – şi pentru Damisa fu de-ajuns. Lăsă să-i cadă mănunchiul de crengi şi o rupse la fugă pe cărarea ce cobora către malul apei. Aşa cum sperase, căpitanul era în apropierea corabiei, rindeluind o bucată de lemn care trebuia să-nlocuiască o scândură plesnită după ce se izbise de un bolovan scufundat. Ziua era răcoroasă, dar munca îl încălzise destul cât să se simtă bine şi îşi scosese cămaşa. În Ahtarrath, asta nu ar fi însemnat nimic, dar în locul acela frigul îi făcea pe cei mai mulți dintre surghiuniți să se-nfăşoare în aproape toate veşmintele pe care le aveau. Să-i vadă trupul musculos şi bronzat încovoindu-se cu mişcări line în timp ce rindeaua netezea scândura era… o

surpriză.

Nu avu timp să-şi studieze reacţia, fiindcă, la auzul paşilor ei grăbiţi, Reidel îşi îndreptase spatele şi o privea cu ochi măriţi, alarmat.

— Ce e? Ai păţit… nu, văd că tu eşti teafără. Ce s-a-ntâmplat?

— E vorba de ce-o să se-ntâmple! răspunse ea.

Aven e gata să se răzvrătească. Spune c-ar trebui să reparăm corabia în loc să…

— Neghiob afurisit!

Un licăr prevestitor de primejdie lumină ochii lui Reidel. Îşi înhăţă tunica şi o luă din loc atât de iute încât ea fu nevoită să alerge ca să poată ţine pasul.

Ajunseră în luminiş în câteva clipe. Damisa nu lipsise mult şi, după cât se părea, Aven nu trecuse dincolo de vorbele şi gesturile insultătoare, dar în văzduh plutea ceva care nu era pe placul ei. Chedan stătea neclintit, ca un stâlp de piatră, dar părul i se zbârlise şi pupilele i se măriseră, concentrându-i forţa interioară. Aerul devenise mai mult decât fierbinte.

Toată lumea o simţea, şi mai cu seamă Aven, deşi se străduia să lase impresia că nu-i păsa de sudoarea ce începuse să i se scurgă de pe faţă şi de pe umeri.

— Oh – în sfârşit, bombăni el, sfidător, o adiere caldă! Zeii vântului îmi întăresc vorbele!

Cu o nechibzuinţă ieşită din comun, întinse mâna către Chedan, dar curajul îi pieri când îi luă

foc manşeta cămăşii şi îşi retrase braţul icnind.

— Maestre, te rog! ţipă Damisa. Nu e decât un ignorant…

— Ba nu, *nu* te opri!

Vocea lui Reidel izbi precum un bici.

— Dar, căp'tane, se văicări Aven, ca un copil, asta nu-i o muncă pentru nişte corăbieri cumsecade!

Lasă-mă să mă-ntorc pe vas. O să-mi umplu deştele de băşici pentru tine, numa' să plecăm din mlaştinile astea şi să ne-ntoarcem acolo unde ni-i locu'!

— Oh? Şi unde-i locul ăsta? întrebă Reidel, cu voce scăzută.

— Înapoi pe Al… pe…

Vocea lui Aven se stinse.

— Chiar aşa, încuviinţă căpitanul cu un gest al capului, acolo ar fi trebuit să te afli, dacă n-ar fi fost maestrul Chedan – pe Alkonath sau pe Ahtarrath – în fundul mării!

Damisa lăsă să-i scape un oftat prelung de uşurare când sfidarea dispăru în sfârşit din vocea compatriotului ei.

— E adevărat, recunosc, făcu acesta cu disperare, dar *de ce aici?*

Privirea lui Reidel se îndreptă brusc spre mag, care părea pe de-a-ntregul destins, cu toate că în glas i se simţea încordarea.

— Greşeala e a mea, zise el, fiindcă, deşi acesta

este paradisul pe care au binevoit zeii să ni-l dăruiască, eu uit că printre noi sunt şi oameni care nu au făcut legământ să slujească Lumina. De ce am fost salvați *noi*, când au murit atât de mulți alții? Cu siguranță ca să putem ajunge aici. Deşi tu nu o vezi, aici e destulă putere pentru a preschimba locul într-un far al lumii întregi. Şi, în viața asta şi dincolo de ea, eu sunt menit să dau tot ce-mi stă-n puteri pentru a face din această posibilitate o realitate. N-ai vrea măcar să te gândeşti că şi tu ai fost adus aici cu un scop anume şi să ne dai tot ajutorul de care eşti în stare?

Aven privea în pământ, îmbufnat ca un băiețel.

Chedan căscă şi anunță că avea de gând să meargă să bea din Izvorul Alb, în timp ce Reidel clătină din cap, cu mâinile în şolduri.

— Maestrul Chedan e prea bun, remarcă el. Aven, când această comunitate o să fie un loc sigur, o să poți pleca unde doreşti, dar, până o să vină ziua aceea, o să muncim aici împreună – şi o să i te supui Maestrului Chedan ca şi cum ar fi principe de sânge regal!

De atunci încolo, nu se mai răzvrăti nimeni şi se auziră surprinzător de puține bodogăneli. O săptămână de muncă grea îi aduse pe toți în câte un soi de adăpost. Construcția era destul de simplă – urmând exemplul sătenilor, făcuseră

pereții împletind ramuri subțiri de salcie între buştenii înfipți în pământ pe post de stâlpi, iar acoperişurile erau din snopi de trestie. Pentru a tencui pereții cu noroi, astfel încât vântul şi apa să nu-i mai poată străbate, era nevoie de mai mult timp, dar cel puțin nu mai stăteau în ploaie. Alyssa fusese în sfârşit adusă de pe corabie pentru a împărți cu Liala şi Malaera, Robele Albastre, o colibă mare, rotundă. În apropiere se afla o mică îngrăditură, unde aştepta Piatra Omphalos, încă în ladă, înfăşurată în mătăsuri. Alături fuseseră înălțate alte două colibe, mici, dar individuale, pentru Tiriki şi Chedan. În jurul acestora erau trei sălaşe mai mari. Într-unul se adăposteau acolitele; saji Metia şi surorile ei ocupau un altul. Kalaran avea un pat în al treilea, pe care îl împărțea cu un preot în robă albă, pe nume Rendano. Reidel şi echipajul, împreună cu neguțătorul Jarata şi cu alți câțiva orăşeni ahtarrani, îşi construiseră alte adăposturi, răsfirate în apropierea locului unde fusese trasă pe uscat caravela.

Era un început bun pe drumul către o comunitate. Dar, deşi rezultatele muncii lor le erau de folos ca se simtă uscați, după gusturile atlante niciunul nu se putea numi casă şi nu putea fi considerat călduros. În coliba ei prin care sufla vântul, ghemuită deasupra unui foc de turbă, Tiriki tremura şi fornăia, întrebându-se dacă era doborâtă de presimțirea unui dezastru

sau numai de o simplă răceală. Aruncă o privire rugătoare către statueta Mamei, pe care o aşezase într-un mic alcov din pietre, dar, în lumina pâlpâitoare a focului, până şi zeița părea să tremure. Durerea şi furnicăturile din sâni întăreau spusele misterioasei Taret, însă cum ar fi îndrăznit să spere că putea purta un copil în sălbăticia aceea? Oare refugiații supraviețuiseră surpării Atlantidei numai pentru a fi înfrânți de vremea necruțătoare de pe acest nou pământ?

Chiar şi bănuind o anumită exagerare, istorisirea Damisei despre înfruntarea dintre Aven şi Chedan o lăsase pe Tiriki cu pântecul în ghearele unei dureri cu totul diferite de grețurile sarcinii, care începuseră în sfârşit să se domolească. Spre deosebire de acolita ei, înțelesese că Aven nu se răzvrătise doar împotriva autorității magului, ci o sfidase pe a întregii preoțimi, dar asta nu-i era de niciun folos. Iar Chedan ținea de Vechiul Templu. Nu avusese de ales, fusese nevoit să-şi apere casta.

N-o face pentru a se preamări pe sine însuşi, îi reamintise ea Damisei. *Ceea ce face e săvârşit pentru tine şi pentru mine. Şi nu avem cum să judecăm în ce fel s-ar fi sfârşit totul fără intervenția ta.*

Damisa fusese potolită, dar povestea continuase s-o bântuie pe Tiriki, adăstând în coliba prin care sufla vântul ca o prezență tot atât de palpabilă

precum aceea a unui vas cu lapte stricat. Tiriki nu se îndoia că magul Chedan ar fi avut o asemenea putere, dar nu putea accepta ideea că un om pe care îl ştia atât de blajin şi de înțelegător ar fi ars într-adevăr un corăbier alkonan, preschimbându-l în cenuşă. Ceea ce nu o împiedica să le mulțumească tuturor zeilor şi zeițelor pentru că Reidel *oprise* totul, deşi adevărata problemă nu fusese rezolvată, ci doar înăbuşită.

Şi nu Aven era problema. El fusese doar primul care rostise cu glas tare lucrurile pe care ea le auzise deja murmurate de alții, când credeau că nu-i asculta nimeni.

— Micail, Micail, şopti ea, de ce n-am încercat măcar? Ar fi fost mai bine să ne întâmpinăm soarta alături de poporul nostru, mână în mână. Până acum durerea ar fi încetat şi ne-am fi odihnit în pace.

Ştii de ce, îi răspunse propriul ei spirit. *Ai fost făgăduită Luminii şi prorocirii.*

O schimbare bruscă a direcției vântului îi trimise în ochi valuri de fum. În momentul când încetă să tuşească, lăcrima de-a binelea.

Ducă-se prorocirea pe pustii! Trase brusc într-o parte pielea de cerb bătută-n cuie deasupra cadrului uşii şi ieşi. Aerul era proaspăt şi înmiresmat de parfumul plantelor din jur, chemând cu tărie amintirea grădinii mamei ei şi a Galarei, care ar fi trebuit să se afle alături de ea.

Clipi, îndepărtându-şi lacrimile, şi abia apoi îşi dădu seama că norii dispăruseră.

Neştirbit şi orbitor, soarele îi strălucea deasupra capului şi ea îşi ridică brațele dând glas, triumfătoare, imnului nemuritor al întâmpinării…

Înalț-a ta lumină şi o preschimbă-n zi,
O, Stea a Răsăritului,
Bucurie şi izvoditor al Luminii, trezeşte-te!

Îşi coborî brațele încet, cu ochii pe jumătate închişi, desfătându-se în bătaia razelor binefăcătoare ce străluceau asupra fiecărui petic de pământ. În ce lună erau acum? Luna se arătase plină, iar Surorile Întunecate se micşoraseră după echinox. *Chiar şi pe dealurile astea cețoase, vara trebuie să fi început cu ceva timp în urmă…* În minte îi veni teoria lui Chedan despre încetinirea treptată a perindării anotimpurilor. *Taret ne-a numit Copii ai Soarelui… Sigur că da!* Tiriki îşi lăsă în sfârşit mâinile să-i atârne pe lângă trup. *Atlanților nu le place să se ghemuiască în întuneric!* Nu e de mirare că totul pare atât de sumbru şi de întunecat. Trebuie să plec de aici.

Ştiind că era posibil să fie urmărită de ochii celorlalți, se pomeni mergând grăbită printre copaci. Fără să aibă habar unde voia să ajungă, picioarele ei descoperiră o potecă. În câteva clipe era singură, ferită de privirile celor din aşezare şi

departe de zgomotele acesteia.

Alese din instinct drumul care ducea în sus. Poteca dispăru. Spre culme nu mai urca nici măcar o urmă de căprioară sau de iepure. Un imbold puternic îi cerea să se-ndepărteze de tabără şi de mlaştini şi să răspundă şoaptelor vântului şi chemării de trâmbiță a soarelui. De când sosiseră se întreba ce s-o fi aflat pe culmea Torului, de aceea nu fu uimită când îşi dădu seama că fiecare pas o apropia tot mai mult de vârf, deşi tufişurile o sileau să se întoarcă pe propriile urme pentru a găsi o cale de trecere, aşa că sfârşi prin a-şi croi drum înainte şi înapoi, înconjurând piscul.

Simți în curând că începea să transpire, îşi scoase mantia şi se uită în jur. Ajunsese destul de sus pentru ca majoritatea arborilor să lase locul tufelor răsfirate şi ferigilor, dar între acestea se întindea iarba – strălucind în soare, de un verde mult mai viu decât văzuse vreodată. Lacrimile îi izvorâră din nou din ochi, dar erau lacrimi de încântare. *Prostuțo*, îşi spuse, *tu ai crezut într-adevăr că noul pământ putea fi lipsit de orice frumusețe?*

Un ultim urcuş anevoios o aduse pe culme – o întindere ovală cu margini line, acoperită cu aceeaşi iarbă de un verde intens. Până şi în aceea primă clipă, pe jumătate orbită de minunata lumină a soarelui, era conştientă de ceva anume,

ca de un alt soi de strălucire…

Ochii i se obişnuiră cu repeziciune. Acolo, cu mult deasupra pădurii virgine care înconjura dealul, chiar şi mlaştinile de dedesubt îşi dezvăluiau în fața ei splendoarea stranie, căci întinderile de trestii verzi erau smălțate şi brăzdate de un albastru palid ori de câte ori reflecta apa razele de soare.

Magnific, îşi spuse, dar oftatul ei de apreciere pieri imediat, când nostalgia o înjunghie pe neaşteptate. În Ahtarrath întâmpinase de multe ori ziua stând alături de Micail pe vârful Muntelui Stea, unde soarele în flăcări de deasupra mării diamantate dezvăluia fiecare amănunt al ținutului din jur şi scânteia pe acoperişurile bogat împodobite, conturând totul cu o claritate ce îți tăia răsuflarea. Aici, chiar într-o zi senină, priveliştea se pierdea, neclară, în umbra cețoasă a dealurilor unduitoare dincolo de care se întindea o mare străină.

În Ahtarrath, ştiuse întotdeauna cine era şi unde se afla. Aici nu exista o asemenea limpezime. În schimb, ceea ce desluşea privind peisajul voalat cu măiestrie era… posibilitatea.

Se răsuci încet, observând cum creasta prelungă dintre miazăzi şi dealurile mai înalte dinspre miazănoapte adăpostea locurile dintre ele. Spre răsărit, ceața se preschimba într-o pâclă maronie, dar Tiriki abia dacă băgă de seamă. În fața ei, pe

culmea Torului, se contura un cerc de pietre aşezate în picioare.

Comparat cu edificiile masive din Atlantida, nu era deosebit de impresionant. În primul rând, pietrele continuau să aibă formele pe care li le dădu seră zeii pământului, iar cea mai înaltă abia dacă ajungea până la înălțimea pieptului. Dar simpla existență a unui astfel de lucru o silea să privească sub o altă lumină măiestria oamenilor care îl făuri seră, sau poate voința lor.

Adevărata întrebare, se gândi ea apoi, *este de ce*? își îndreptă spatele şi răsuflă adânc, aducându-şi aminte de propriile ei haruri. Văzu o zonă întunecată şi resturile unui foc, aproape în mijlocul cercului de pietre. Îl ocoli mergând în sensul mişcării soarelui pe boltă şi pătrunse în interior prin deschiderea ceva mai largă din partea de răsărit. După primii paşi, ştiu că avusese dreptate în privința forței acelui loc; pe măsură ce continua să înainteze, era din ce în ce mai conştientă de energia pământului, convingerea devenindu-i şi mai puternică de îndată ce ajunse în centru. Izbuti să rămână în picioare numai datorită deprinderilor sale.

Închise ochii şi îşi lăsă simțurile să se strecoare în profunzimea pământului, înrădăcinându-se pe sine însăşi tot mai adânc şi simțind învolburarea curenților puterii ce radiau în toate direcțiile, dar mai ales către sud-vest şi nord-est. Însă simțea cu

şi mai multă tărie vitalitatea care tălăzuia în ţărâna de sub picioarele sale, revărsându-i-se în susul trupului, până ce braţele i se înălţară din nou, de la sine, întinzându-se către tării şi făcând din ea însăşi o punte însufleţită dintre pământ şi cer.

Tiriki se gândise să folosească momentul acela pentru a-şi cere drepturile asupra noului ţinut, dar, în loc de asta, se pomeni abandonându-se.

— *Iată-mă… Iată-mă!* strigă ea. *Ce mi se cere să fac?*

Răspunsul veni, pătrunzător precum vântul, strălucitor precum soarele, ferm precum pământul de sub tălpi.

— Trăieşte, iubeşte, râzi… şi află de ce sunteţi bineveniţi aici…

Ochii lui Tiriki se deschiseră cu surprindere, pentru că vocea nu fusese a spiritului ei. O auzise cu urechile trupului. Pentru o scurtă clipă de furie, se gândi că fusese urmărită în susul dealului de cineva din tabără, numai că în faţa ei stătea o femeie cu veşminte din raze de soare şi pânză de păianjen, pe care nu o mai văzuse niciodată.

Observându-i braţele subţiri şi norul de păr întunecat, se gândi că trebuia să facă parte din poporul mlaştinilor. Dar ceva din linia obrajilor şi a sprâncenelor şi, cu atât mai mult, felul în care îi juca pe chip lumina piezişă – uneori strălucind pe el şi alteori strălucind prin el – dădea de ştire că

nu era o făptură din lumea muritoare.

Tiriki îşi înclină fruntea într-o plecăciune instinctivă.

— Asta e bine, spuse femeia, cu un zâmbet strâmb, dar blând, deşi eu nu fac parte dintre zeii tăi. Sunt… ceea ce sunt.

— Iar aceasta înseamnă că…

Gândurile lui Tiriki alergau, iar inima îi bătea atât de tare încât abia izbutea să vorbească. În Templu numeau astfel de făpturi *deva*, dar aici i se părea mai firesc să repete cuvintele lui Terat.

— Te numeri printre Cei Strălucitori?

Ochii stranii ai femeii se măriră şi ea păru să plutească, înălțându-se uşor deasupra pământului.

— Aşa spun unii, recunoscu, încă păstrându-şi aerul uşor amuzat.

— Dar cum să te numesc?

Urmă o clipă de tăcere şi Tiriki simți un tremur, de parcă o mână blândă i-ar fi mângâiat sufletul.

— Dacă numele e atât de important, îmi poți spune… Regina.

Îşi duse o mână către păr şi Tiriki îşi dădu seama că fruntea Zeiței era împodobită cu o cunună din flori albe de păducel.

— Da, adăugă ea, cu umbra unui râset, aşa pot fi sigură că mă venerezi!

— Fără-ndoială! murmură Tiriki, îngenunchind; poate că femeia era un duh, dar unul de statura

oamenilor Lacului şi părea necuviincios să o privească de sus. Dar ce ofrandă ar trebui să-ți aduc?

— O ofrandă? Regina se încruntă şi, pentru o clipă, Tiriki îşi simți din nou sufletul mângâiat de aceeaşi atingere fugară. Crezi că mă număr printre… neguțătorii voştri… ca să cer plată pentru darurile mele? Te-ai oferit deja pe tine însăți acestui pământ, adăugă, cu ceva mai multă blândețe. Ce altceva ți-aş putea cere? *Tu* ce-ți doreşti?

Tiriki se simți roşind.

— Binecuvântarea ta… răspunse, cu mâna pe pântec. Bunăvoința puterii din acel pământ era, cu siguranță, cea mai bună ocrotire de care se putea bucura. Cer binecuvântarea ta pentru copilul meu.

— O ai… Răspunsul era tot atât de suav ca mireasma florilor. Şi îți făgăduiesc că, atâta vreme cât va păstra credința în zeii acestui loc, stirpea ta nu se va stinge.

— Dealul acesta?

— Torul e doar o formă din afară, aşa cum pântecul tău e adăpostul copilului pe care-l porți. Cu timpul vei învăța să cunoşti Misterele care se ascund înăuntru – Izvorul Roşu şi cel Alb, şi Peştera de Cleştar.

Tiriki făcu ochii mari.

— Cum voi învăța despre toate acestea?

Regina înălță dintr-o sprânceană întunecată.

— Ai întâlnit-o pe bătrâna înțeleaptă. Ea te va învăța. Ai fost în slujba Soarelui, dar acum vei afla şi tainele Lunii. Tu… şi fiicele tale… şi cele care vă vor urma.

Zâmbi şi strălucirea din jurul ei deveni tot mai puternică, până ce Tiriki nu mai văzu decât lumina.

8

Zilele de după sosirea lui Micail la Belsairath se preschimbară în săptămâni, dar Tiriki tot nu apăru. Crezuse întotdeauna că el însuşi era cel puternic, dar începea să-şi dea seama că, în ciuda aparentei ei fragilități, strălucirea spiritului lui Tiriki o susținuse pe a lui. În timpul zilei, lua parte la ritualuri şi la sfaturi, sperând să afle vreo veste despre ea sau să-i convingă pe alkonani să plece în căutarea ei, deşi nu avea idee unde s-ar fi putut afla alți refugiați. În fiecare noapte recrea, în vis, străzile dispărute ale Ahtarrei, căutând-o pe Tiriki în vreme ce luminile din fiecare prăvălie, casă şi templu se stingeau.

Uneori ea părea, pentru o clipă, atât de aproape încât credea c-o atinsese. Pe urmă se trezea şi îşi dădea seama că ea nu se îndepărtase, pentru că fusese întotdeauna pierdută.

Zilele erau aproape tot atât de deprimante.

Existența Belsairathului dovedea că atlanții puteau într-adevăr să supraviețuiască, ba chiar să prospere într-un nou ținut, însă, cumva, noile clădiri ce se-nălțau ca imitații grandioase ale arhitecturii străvechi nu făceau decât să-i adâncească mâhnirea.

Tjalan l-ar fi instalat pe Micail în vila lui, oferindu-i chiar un apartament, dar el protestase cu cea mai mare tărie. Belsairath era o aşezare zgomotoasă şi nu tocmai salubră, iar el simțea nevoia să vadă portul.

— Tiriki ar putea sosi. Dacă m-aş afla undeva de unde nu aş putea vedea corabia, atunci… Clătină din cap. Ar putea pleca. O parte dintre corăbiile care ajung aici nu rămân. Nu, trebuie să fiu acolo.

După aceea, lui Micail i se îngădui să nu mai ia parte la întrunirile sfatului din vila lui Tjalan. Bineînțeles că era destul de bucuros să lipsească de la nesfârşitele dezbateri cărturăreşti despre influențele astrale şi despre fluxurile de energie ale pământului. Cu siguranță că nu-i era greu să se bucure de ispita neîntreruptă a celor mai fine mâncăruri, condimentate cu *loore* şi marinate în *raf ni'iri*… Însă Micail ar fi preferat să aibă parte de mai multă singurătate. În preajma lui părea să se afle întotdeauna ba un oştean care să-l apere, ba o Robă Albastră sau un vindecător care să-i poarte de grijă, ba Jiritaren sau chiar Bennurajos veniți să-i facă o vizită, oferindu-i băuturi

amețitoare şi un şuvoi neîntrerupt de glume şi de distracții.

Micail suportase cu stoicism tratamentul aparte şi nesfârşitele întreruperi supărătoare, pentru că, la un anumit nivel, ştia că se apropia de nebunie… Cel mai greu de suportat erau poate vizitele de îmbărbătare ale lui Tjalan, care îi dăduse de ştire, în repetate rânduri, că era gata să-i ofere orice ar fi putut străbate dincolo de apatia lui, inclusiv fetişcane nurlii.

Vărul său Naranshada veni să-l vadă o dată sau de două ori, dar Micail nu reuşi nicidecum să-şi dea seama dacă vizitele lui Ansha îi aduceau alinare sau mai multă durere. Pe când erau preoți tineri, fusese prieten apropiat cu Ansha, însă, pe măsură ce acesta se afundase tot mai mult în studiile lui de faur, meşteşugul pe care îl deprinsese, se îndepărtaseră iarăşi. Acum aveau în comun pierderea celor dragi pentru că, în haosul fugii din Ahtarrath, soția şi copiii lui Ansha se înecaseră. Căutând supraviețuitori, *Smaraldul Regal* îl găsise pe Ansha agățat de o stinghie, pe jumătate nebun de tristețe.

Din când în când Micail îşi invidia vărul, care putea să se lepede de chinul zadarnic al aşteptării veştilor şi să meargă mai departe. Apoi îi zărea din nou durerea mută din privire şi îşi dădea seama că până şi cea mai firavă speranță era mai bună decât lipsa de îndoieli a disperării. Dacă ar fi

văzut-o pe Tiriki înecându-se sub ochii lui, Micail n-ar fi supraviețuit.

Într-o după-amiază târzie, Ardral trecu pe neaşteptate pe la Micail, oferindu-i un urcior cu vin de miere din beciurile lui Forrelaro şi un platou cu friptură suculentă de porc adusă direct de la bucătarul lui Tjalan. Ziua era călduroasă, dar nu tocmai însorită, aşa că traseră o masă joasă şi două bănci aproape de balconul descoperit şi atacară bucatele cu înverşunare.

Ceva mai târziu, cu pofta de mâncare satisfăcută, începură să vorbească despre planurile pentru noul Templu.

— Ar trebui să iei parte la unele dintre sfaturile astea, băiete. Haladris şi Mahadalku sunt o echipă formidabilă, iar tu eşti singurul preot al cărui rang îi permite să-i înfrunte, spuse Ardral cu seriozitate. Dacă se va merge pe calea lor, noul Templu va oglindi întocmai toate relele celui vechi.

— Nu e prea devreme să ne facem griji întrebându-ne cine va conduce noul Templu? La urma urmelor, e greu să luăm o hotărâre fără Tiriki şi fără Chedan…

— Şi în ce viață se vor realătura *ei* discuțiilor?

Răspunsul sec dat de Ardral îl şocă pe Micail.

— Ah, flăcăule, îmi pare rău, spuse inițiatul cu mai multă blândețe, dar, de când suntem aici, ai ieşit în întâmpinarea fiecărei corăbii, a fiecărei

bărci şi a fiecărei foci care a pătruns în golful ăsta şi s-au împlinit trei luni de când n-ai primit niciun semn şi nicio veste. Vine o vreme…

— Ştiu! Micail clătină din cap. Ştiu. E o prostie din partea mea şi o-ncăpăţânare. Şi totuşi – cum e posibil ca numai *atâţia* să fim toţi? Nu pot s-o cred, ar fi o cruzime prea mare. Nu pot să cred că aceia care mi-au fost dragi – că s-au dus *cu toţii*, cei mai buni dintre noi – lăsând în urmă doar o mână de preoţi obscuri şi o droaie de nobili orgolioşi, un cârd de scribi şi de ucenici şi mult prea mulţi oşteni. Şi atât de mulţi sunt aproape nişte copii…

— Ascultă-mă, Micail. Vocea lui Ardral deveni mai blândă, căpătând un ton aproape mângâietor. Nu greşeşti păstrându-ţi speranţa. L-am auzit prea des pe Reio-ta spunând că voi doi eraţi un singur suflet – şi el înţelegea astfel de lucruri. Dacă tu crezi că ea trăieşte – atunci o cred şi eu. Dar nu uita – totul va fi aşa cum e menit să fie. Poate însărcinările lui Tiriki şi ale tale, atât de multă vreme paralele, trebuie să urmeze o vreme cărări diferite. Iniţiatul se întrerupse, cântărindu-şi cuvintele. Iar când e vorba să punem temelia unui Templu vrednic de laudă, gândeşte-te la asta: nici harurile, nici numărul nostru nu sunt cele pentru care vom da socoteală. Pentru a păstra toate căile Luminii nu e nevoie decât de un singur spirit pios.

— Aşa se spune, i se realătură Micail, dar pentru

păstrarea tuturor harurilor preoțeşti este nevoie de mai mulți, iar simplul fapt că dintre cei Doisprezece Aleşi nu am salvat decât patru rămâne neschimbat.

Ardral dădu din cap.

— Mai vrei? întrebă el şi, oftând, Micail îngădui să-i fie umplut pocalul.

Licoarea de pe Pământul Străvechi, de-o vârstă cu pădurea, undui pe cerul gurii, lăsând în urmă savoarea delicată a polenului.

— Da, am lăsat multe în urmă, murmură Ardral. Fireşte că nu ştiu exact la ce te aşteptai...

— La ce mă aşteptam? În râsul lui Micail se desluşea o notă de isterie. Nici măcar atâta lucru nu-mi mai pot aduce aminte! Deşi ştiu că Rajasta a părut întotdeauna să descrie... ceva mult mai primitiv decât... asta.

Îşi flutură mâna către clădirile dărăpănate din Belsairath.

— Într-un ținut sălbatic *ar fi* mai simplu, încuviință Ardral, tăindu-şi încă o bucată de jambon. Oamenii necivilizați sunt de obicei dornici să fie învățați.

Cei patru supraviețuitori ai Celor Doisprezece se pomeneau adesea nevoiți să se descurce singuri. Acoliții nu erau nici măcar găzduiți sub acelaşi acoperiş, ci locuiau în diverse locuri din Belsairath şi din împrejurimi. Vila principesei Chaithala, bine

încălzită şi spațioasă, devenise curând punctul preferat de întâlnire al tuturor tinerilor atlanți. Bineînțeles că acoliții ar fi trebuit să fie ocupați cu meditația şi cu studiul. Existau câțiva preoți mai vârstnici care i-ar fi putut lua în grijă, însă aceştia erau cei mai adânciți în propriile dispute şi studii. Timpul trecea şi, cu toate că nu renunțase oficial la responsabilitatea de a le supraveghea instruirea, Micail nu părea dornic să în ceapă. Elara, care se întrebase cândva dacă n-ar fi putut ajunge ucenica lui după sosirea pe noul pământ, se gândea că poate era mai bine fără el. Pe durata călătoriei de la Beleri'n la Belsairath îl avusese sub ochii destul de mult pentru a se întreba dacă în momentele acela era în stare să poate măcar grija vieții lui, ca să nu mai vorbească de ale lor.

— E într-adevăr păcat, îi spuse ea lui Lirini, fiica mijlocie a marelui cântăreț Ocathrel, care, la cei şaptesprezece ani ai ei, îi era cea mai apropiată ca vârstă.

Mi-ar fi plăcut să pot învăța de la el. Când este el însuşi, e un bărbat fermecător.

— Fermecător! Cred că e cel mai chipeş dintre toți preoții! Ce zici, o să se mai însoare vreodată?

Elara înălță una dintre sprâncenele ei frumos conturate.

Lirini nu lăsa impresia că şi-ar fi jelit logodnicul, care nu supraviețuise Scufundării, însă Elara se îndoia că ea însăşi ar fi fost dezolată dacă Lanath

n-ar fi scăpat cu viață. În clipa aceea, cel din urmă părea să se îndrepte spre o înfrângere deplină la jocul Penelor în care îl înfrunta pe Vialmar, dar aici nu era nimic neobişnuit. Lanath arăta chiar mai mic şi mai îndesat decât de obicei când se încrunta la modelul alcătuit de plăcuțele de pe masă, în vreme ce Vialmar, înalt şi uscățiv, cu păr negru, rebel, bătea nerăbdător cu degetele în brațul curbat al scaunului său.

— E, cu siguranță, ceva cam devreme ca să ne gândim la astfel de lucruri, spuse Elara, mustrătoare, cu toate că ea însăşi se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Tiriki n-ar mai fi sosit niciodată.

Dar cu ce drept clevetea Lirini? Nu era decât o ucenică, şi încă una căreia maestrul ei, preotul Haladris, îi acorda chiar mai puțină atenție decât le dădea Micail acoliților.

Auzind paşi şi țipete, Elara întinse la iuțeală mâna să-şi salveze pocalul cu ceai, iar prințul Baradel intră în goană, urmărit de prințesa Cyrena, a cărei eşarfă flutura în mâna lui, ca o pradă de război. Prințesa de nouă ani era ultima supraviețuitoare a familiei regale din Tarisseda şi era înclinată să-şi ascundă amărăciunea terorizându-şi logodnicul cu doi ani mai mic.

— Ce neastâmpărat, pufni Lirini, se crede deja Înalt Principe. Dar are două surori şi un frățior, şi mai e şi Galara de pe insula ta, adăugă ea pe

şoptite.
Îi e de două ori verişoară principelui Micail. Mi se pare că aici sunt o mulțime de capete încoronate şi prea puțini supuşi asupra cărora să domnească.
— Şi chiar mai mulți preoți şi preotese, oftă Elara, şi niciun templu în care să slujească.
— Mai e şi Timul… îi reaminti Lirini.
— E adevărat, se încruntă Elara, cu gândul la femeia voinică şi încăpățânată pe care o cunoscuse la puțin timp după sosire. Eu sunt o inițiată a lui Ni-Terat – ei, o novice, roşi ea. Acasă, eram ucenica Lialei… Se întrerupse o clipă, aducându-şi cu părere de rău aminte de preoteasa cu Robă Albastră, pentru că, deşi severă, Liala fusese întotdeauna bună cu ea. Mama zâmbeşte asupra lui Timul. Dar ea nu ți se pare… oarecum copleşitoare?
Lirini ridică din umeri.
— Nu vede rostul bărbaților, dar are o răbdare nesfârşită cu femeile. A pus pe picioare un soi de loc pentru rugăciune. O mulțime de femei din oraş merg acolo.
— Poate n-ar fi rău să-i fac o vizită, spuse Elara, dusă pe gânduri.
E bine să am de ales între cât mai multe, se hotărî ea, în tăcere, *însă, fireşte, nu şi dacă asta înseamnă să renunț la bărbați… Cel puțin nu înainte de a găsi pe cineva care să merite o*

asemenea renunțare!

Îşi reținu un zâmbet. Ca viitor soț, Lanath nu îi era încă la-ndemână. Gânditoare, se uită iarăşi la Vialmar, care tocmai câştigase partida şi făcea acum glume, încercând să-l atragă în jocul Penelor pe Karagon, un tânăr taciturn, ucenicul Inițiatului Cenuşiu Valadur… Oricare dintre ei ar fi fost dornic de un flirt cu o fată mai puțin serioasă decât Cleta. De fapt, Karagon făcuse deja o încercare, deşi Elara nu-şi dăduse seama atunci. Zâmbi din nou. Viața putea deveni de-a dreptul interesantă până şi pe țărmul acela dezolant.

În pragul uşii se stârni agitație şi toată lumea se ridică în picioare când intră principesa Chaithala.

— Nu, nu, făcu ea, cu grație. Nu vă întrerupeți jocurile pentru mine.

Draperiile de un verde palid fâlfâiau în urma ei în vreme ce dădea ocol încăperii, discutând cu tinerii.

Elara observă că se apropiase mai întâi de Cleta, apoi de Lanath şi de Vialmar, aşa că nu se miră când principesa porni, parcă plutind, către ea.

Se întoarse spre Lirini.

— Bănuiesc că datoria e pe punctul de a mă chema, spuse. Mă bucur că am putut sta astfel de vorbă.

Înainte ca ucenica să-i fi putut răspunde, Elara se îndepărtă şi intră în rândurile celorlalți acoliți care mergeau pe urmele principesei.

— Mă tot gândesc la situația voastră, spunea Chaithala, şi mă întreb dacă nu l-aş putea invita pe principele Micail să vi se alăture, ca să vedem dacă nu ne putem descotorosi de plictiseala şi de inactivitatea voastră. Dar s-ar putea să avem nevoie de un pretext. Ce ziceți? Poate o mică petrecere? Nimic oficial, fireşte – dar s-ar putea să-i vină mai uşor să recunoască, fără să se ruşineze, că v-a neglijat instruirea…

Şi în ce măsură ar avea de-a face instruirea asta cu nişte lecții speciale pentru copiii tăi? se întrebă Elara.

Însă prețul s-ar fi putut să nu fie prea mare dacă participarea la maşinațiile Chaithalei ar fi îmbunătățit modul în care se desfăşurau studiile lor. Era minunat să tai frunză la câini, stând de poveşti şi jucând tot felul de jocuri, însă pe ea dădea s-o cuprindă teama că acoliții ajunseseră ca nişte mere prea coapte, care încep să se strice dinăuntru.

— Micail! Mă bucur că ai izbutit să ni te alături! Arăți mult mai bine decât atunci când te-am văzut ultima dată.

Micail se crispă când Tjalan îşi strânse brațul vânjos în jurul umerilor lui. Sala de primire a vilei celui din urmă era ticsită de preoți şi preotese. Lumina unui miliard de lămpi suspendate îşi trimitea umbrele săltărețe pe frescele de pe pereți.

Micail se lăsă condus pe o bancă, alături de Haladris şi Mahadalku.

— Ştim cu toţii cât se străduiesc Naranshada şi Ardral să caute cel mai bun loc pentru noul nostru Templu, zise Tjalan. Ne-am adunat aici pentru că s-a dovedit, în sfârşit, că există o putere care izvorăşte din Beleri'in şi continuă să străbată cea mai mare parte a acestui ţinut. E adevărat?

Principele se uită la Naranshada.

— E mulţumitor pentru scopurile noastre, spuse Ansha, cu un zâmbet. Învăţătura care vorbeşte despre asemenea forţe le este bine cunoscută celor mai mulţi dintre noi, dar, chiar şi pe insulele mai întinse, abia dacă am reuşit să descoperim câteva locuri unde sălăşluia. Se pare că aici se ramifică, cuprinzând distanţe cu mult mai mari, şi ne-ar putea oferi un izvor de putere pe care să-l putem întrebuinţa. Însă… au apărut mai multe greutăţi neaşteptate.

Încăperea fu străbătută de un murmur slab.

— Nu e niciuna căreia să nu-i putem face faţă, continuă Ansha, dar va trebui să găsim întocmai locul – e cel mai bine la răscrucea a două ramuri de mare însemnătate.

— Vrei să spui că există un asemenea loc?

Haladris, deja cel mai înalt bărbat din încăpere, îşi îndreptă spatele şi ochii lui afundaţi în orbite se măriră. Principele Tjalan făcu din nou un pas în faţă.

— Poate. Un negușător pe nume Heshoth a sosit de curând în Belsairath cu un mic grup de oameni care vând mărfuri neprelucrate, cum ar fi grânele şi pieile de animale. Acest Heshoth e dintr-un trib numit Ai-Zir, care s-ar părea că stăpâneşte câmpia dinspre miazănoapte, de dincolo de dealurile golaşe de pe coastă. În centrul pământurilor lor e un sanctuar. După spusele lui Hashoth, e un loc de mare putere. Numele pe care i-l dau ei înseamnă „răscrucea căilor zeilor”.

— Eşti sigur că l-ai înțeles bine? întrebă Mahadalku.

Era o femeie puternică, al cărei trup viguros nu îi trăda vârsta.

— Ne putem încrede în el? vru să ştie Metanor.

— Negustorii de aici îl consideră vrednic de crezare, răspunse Tjalan. Mai mult decât atât, vorbeşte limba noastră. Prima însărcinare îți va aparține, slăvite Veghetor… îi spuse principele lui Haladris. Foloseşte-ți harurile pentru a descoperi puterile locului. Apoi urmează partea ostăşească, de care, fireşte, sunt eu răspunzător. O să trimitem o patrulă să cerceteze ținutul. Trebuie să aflăm dacă populația e destul de numeroasă ca să găsim destule brațe de muncă pentru a ne înfăptui planurile.

Există vreun motiv pentru care ar fi dornici *să ne ajute?* se întrebă Micail, dar Haladris şi Mahadalku dădeau deja din cap, încuviințând cu

tărie, iar ceilalți păreau dispuşi să li se alăture. Poate nu se gândiseră că localnicii nu doreau să se preschimbe în temelia unui nou imperiu atlant, sau poate nu se sinchiseau de asta. Dar Micail presupunea că, dacă era sortit ca Atlantida să renască pe tărâmul acela înghețat, aceasta avea să se petreacă, indiferent ce ar fi avut de spus oamenii.

În ochii localnicilor, Belsairath ar fi putut părea o metropolă, dar, în realitate, aşezarea era mai mică decât cel mai neînsemnat cartier din Ahtarra sau Alkona, sau chiar din Taris. Elara şi Cleta găsiseră, fireşte, fără nicio greutate templul Marii Mame construit de Timul. În comparație cu coloanele de marmură, cu turlele şi cu dalele aurite ce împodobeau astfel de temple în Regatele Mării, clădirea aceea scundă, cu acoperiş din stuf, nu era nicidecum impozantă, dar stâlpii de lemn ai porticului erau rotunjiți şi văruiți în alb, aşa cum se cuvenea, iar pecetea zeiței fusese pictată în albastru pe frontonul de deasupra uşii.

— Ar fi fost mult mai logic să-l construiască pe dealuri, acolo unde sunt vilele, spuse Cleta.

Fața ei rotundă străluci când soarele aruncă o privire printre norii ce acoperiseră cerul întreaga zi.

Aproape ca şi cum ar fi fost una, cele două fete se întoarseră aidoma unor flori către lumina verii, întâmpinându-i revărsarea cu pleoapele lăsate.

— Probabil că aici nu erau atât de mulți oameni la vremea aia, murmură Elara. O, Stea a Zilei! Pare să se fi scurs o veşnicie de când n-am mai simțit căldura lui Manoah…

Însă, chiar în timp ce vorbea, simți strălucirea pălind şi, deschizând ochii, descoperi că norii se închiseseră din nou.

— N-ar fi trebuit să vorbesc. L-am speriat… Zâmbi, apoi oftă când o văzu pe Cleta privind-o nedumerită. Era o *glumă*, Cleta. Nu contează. Ei, dacă tot am găsit locul, am putea să şi intrăm.

Interiorul adăpostea mai multe surprize. Când deschiseră uşa, se pomeniră într-o încăpere prelungă, cu pereții de o culoare palidă şi cu alte trei uşi interioare. Una dintre acestea se deschise şi apăru o preoteasă cu figura calmă, lipsită de orice emoție, dar, când recunoscu robele albe ale acolitelor, Roba Albastră zâmbi.

— Lodreimi! Ce faci aici? exclamă Elara, recunoscând-o la rândul ei.

Dintre femeile din Belsairath născute în Atlantida, Lodreimi părea să fie singura inițiată în misterele lui Ni-Terat sau ale Caratrei, în afară de Timul însăşi şi de Marona, pe care Elara nu o cunoştea prea bine. Încercase să dea de urma lui Lodreimi, dar nimeni nu fusese în stare să-i spună unde locuia.

— O slujesc pe Zeiță… Obişnuita seriozitate alkonană se topi într-un alt zâmbet. Când am sosit

aici m-am simțit atât de pierdută… înainte de a o întâlni pe Timul nu ştiam ce să fac! Acum ştiu că şi voi veți avea de câştigat de pe urma înțelepciunii ei. Aşteptați şi eu mă duc s-o chem!

De undeva, din interiorul clădirii, se auzeau sunetele repetitive ale unui cântec sau, mai degrabă, sunetele repetitive scoase de nişte fete care învățau un cântec. Dintr-o altă direcție veneau miros de ierburi şi o vagă aromă de tămâie. Zgomotele străzii noroioase, dar pline de lume de dincolo de uşă nu mai erau decât un zumzet îndepărtat. În timp ce o învăluia pacea, Elara simți că o usturau ochii de lacrimile amintirilor. În Templul Vindecătorilor din Ahtarra avuse aceeaşi senzație.

Când putu să vadă iarăşi, în fața lor stătea marea preoteasă în persoană, o femeie cu rotunjimi bogate, cu părul castaniu-roşcat împletit ca o cunună în jurul capului, radiindu-şi propria autoritate subtilă.

— Elara, Cleta, am sperat că veți veni să ne vedeți. Lodreimi ne-a povestit atât multe despre voi. Sunteți înfrigurate? Veniți în bucătărie şi veți primi ceai fierbinte, apoi o să vă arăt ce facem aici…

Uşa din dreapta dădea într-un coridor. Din acesta se deschideau mai multe alte uşi – către dormitoare, le spuse Timul, dintre care o parte găzduiau preotesele, iar altele erau păstrate

pentru femeile ce ar fi putut veni acolo în căutarea unui adăpost.

— Pentru unele dintre ele viața de aici e grea, zise marea preoteasă. Femeile triburilor sunt respectate, asta e o lege, dar, când vin în oraş, nu mai există niciun clan care să le apere.

— Le oferiți leacuri? întrebă Cleta când intrau în bucătărie.

— Le oferim orice putem, răspunse Timul afectată. Mâncare, sau adăpost, sau leacuri, după cum au trebuință.

— Eu am fost menită să devin o cunoscătoare a ierburilor, spuse apoi Cleta, dar n-am izbutit să-ncep pregătirea.

— Aici poți începe orice doreşti. Timul arătă cu un gest al capului către o femeie în robă de culoarea şofranului, ghemuită lângă vatră şi amestecând într-un cazan atârnat deasupra focului. Sadhisebo ar primi cu brațele deschise ajutorul tău.

— O *saji?* făcu neîncrezătoare Cleta când femeia se ridică în picioare cu mişcări grațioase, deosebit de fluide, şi se întoarse să le întâmpine prieteneşte.

Elara se retrase, speriată. Auzise prea multe poveşti despre femeile saji care slujiseră în vremurile de demult în templele Ordinului Cenuşiu. Robele Cenuşii studiau magia, iar magia era o putere căreia i se puteau găsi multe

întrebuinţări, nu toate fiind îngăduite de slujitorii Luminii. Simpla vedere a femeii saji miniaturale, cu oase mici, o tulbura într-un fel pe care nu izbutea să-l descrie întru totul.

Timul zâmbi cu blândeţe.

— Le credeţi nişte desfrânate fără minte din Templu? Artele iubirii sunt una dintre căile către tărâmul divin, fiţi sigure de asta, dar Sadhisebo şi Saiyano, sora ei, cunosc foarte bine ştiinţa ierburilor.

— Ierburile care te fac să lepezi un copil? întrebă Cleta.

— Şi pe acelea, dacă e cu trebuinţă, spuse cu gravitate Timul, alături de cele care-l păstrează sănătos în pântec. Aici suntem în slujba vieţii, trebuie s-o înţelegeţi, iar cel mai mare bine te sileşte uneori la fapte neîndurătoare. Pentru a salva, Zeiţa trebuie uneori să ucidă.

— Asta o ştiu. Elara îşi plecă fruntea, zâmbind nesigură când femeia saji puse căni cu ceai pe masa joasă din faţa lor. Chiar şi înainte de a fi aleasă ca una dintre Cei Doisprezece i-am fost dedicată lui Ni-Terat. În Ahtarra am fost ucenica preotesei Liala, în Templul Robelor Albastre.

— Aşa am auzit, şi din acest motiv eşti de două ori bine-venită aici… Însă templul nostru nu îi este dedicat lui Ni-Terat, ci Caratrei.

Elara îşi ridică ochii, surprinsă.

— Dar… nu sunt una şi aceeaşi?

— Tu eşti aceeaşi copilă care a fost luată în Templu? întrebă Timul, cu voioşie.

— Bineînțeles, începu Elara, apoi clătină din cap. Oh. Cred că răspunsul e, în acelaşi timp, da şi nu. Îmi amintesc că am fost copila aceea, dar acum sunt altfel…

— Şi Zeița se schimbă. Trăsăturile dure ale marii preotese căpătară o uşoară strălucire în timp ce continua. Numai bărbaților le apare întotdeauna ca Ni-Terat, Cea Tainică, fiindcă pentru bărbați cele mai limpezi dintre adevărurile ei rămân nişte mistere. Dar misterele sunt dezvăluite în Templu, de aceea noi o numim Caratra, Dătătoarea de Viață.

— Dar Caratra era fiica lui Ni-Terat şi a lui Manoah, eu aşa am învățat… spuse Cleta. Cum poate fi şi mamă?

Elara înălță o sprânceană.

— Cred că aşa cum se întâmplă de obicei! Cum crezi că ai venit *tu* pe lume?

— Ştiu de unde vin bebeluşii, mulțumesc! se îmbujoră Cleta. Încerc să înțeleg teologia!

— Sigur că da, se amestecă Timul, cu toate că şi ea se văzuse nevoită să-şi ascundă un zâmbet. Beți-vă ceaiul, iar eu o să încerc să dau o explicație, dar să nu vă mirați dacă povestea n-o să semene cu ceea ce ați auzit mai înainte. Când călătorim, ajungem adesea la un nou mod de a privi lucrurile, aşa cum ajungem pe un nou

pământ. Iar în vremurile de demult Regina Pământului era numită Phoenix, pentru că, la răscrucea timpului, se ofileşte şi se reînnoieşte.

— Ca statuia cu două chipuri din marea piață a Ahtarrei? întrebă Cleta.

— Întocmai… încuviință Timul.

Elara zâmbi.

— Dar aceea este statuia lui Ni-Terat sau a lui Banur? Se întrerupse. Ce e, n-ai auzit niciodată gluma *asta* veche? continuă când Cleta se holbă la ea, neînțelegând. Cleta, eşti imposibilă!

— Dar care e răspunsul? întrebă fata mai tânără.

Timul zâmbea acum larg.

— Răspunsul, copila mea, este „Da”. Acesta e Misterul.

Toți zeii sunt un singur zeu şi toate zeițele sunt o singură zeiță şi există un singur creator. Până şi în Templul Luminii vă învață *asta*, fireşte…

— Sigur că da! exclamă Elara. Însă… după cum mi s-a dat întotdeauna de înțeles, asta înseamnă că trebuie să căutăm formele şi imaginile din trecut care se află dincolo de fiecare dintre ei.

— Esența zeilor e dincolo de înțelegerea noastră, în afara acelor clipe când sufletele ne capătă aripi…

Timul se uită de la o fată la cealaltă. Elara îşi plecă fruntea, amintindu-şi un moment din copilărie, când privise soarele scufundându-se în

mare şi se străduise să înțeleagă ceva care părea să-i scape printre degete. Şi apoi, într-o clipită de o sublimă splendoare, uşa se deschisese brusc şi ea se simțise pentru o secundă una cu cerul şi cu marea. Şi Cleta dădu din cap, iar Elara se întrebă ce amintire venise în gândul ei.

— Cu toate astea, construim statui... le făcu Cleta să redevină conştiente de clipa prezentă.

— O facem pentru că ne aflăm în trupuri muritoare, înconjurate de forme materiale. Adâncul minții noastre vorbeşte o limbă ce foloseşte simboluri, nu cuvinte. Oricât am vorbi despre Zeiță, nu putem spune atât de multe cum spune o statuie încântătoare.

— Asta nu dă un răspuns întrebării mele despre Caratra, se încăpățână Cleta.

— M-am abătut de la subiect, nu-i aşa? Timul clătină din cap. Iertați-mă. Femeile de aici sunt adevărate fiice ale Zeiței, dar, în afară de Lodreimi, niciuna nu e destul de învățată ca să vorbească despre teologie – Caratra... repetă Elara, zâmbind pieziş către Cleta.

— Totul depinde de nivel, înțelegeți? răspunse Timul. Pe cel mai înalt, există Unicul, nemanifestat, asexuat, atotcuprinzător şi suficient sieşi. Dar acolo unde nu există decât Ființă, nu există acțiune.

— Şi de aceea vorbim despre Zeu şi Zeiță, zise Cleta. Atâta lucru ştiu şi eu. Unul devine Doi, iar

cei Doi se întâlnesc pentru a preschimba spiritul în manifestare. Forța Femeii o trezeşte pe a Bărbatului, el o fecundează şi ea zămisleşte lumea…

— În fiecare ținut, zeii sunt alții. Unele popoare au doar câțiva, pe când altele venerează mult mai mulți. În Regatele Mării, noi veneram patru… continuă Timul.

— Nar-Inabi, Stăpânul Mării şi al Stelelor, pe care l-am rugat să ne apere în noaptea neagră a surpării Ahtarrathului, şopti Elara.

— Şi Manoah, Stăpânul Zilei, pe care îl cinstim în Templul Luminii, încuviință Cleta.

— Dar şi Banur, cel cu Patru Fețe, care apără şi distruge deopotrivă, şi Ni-Terat, care este pământul şi Mama Întunecată a Tuturor, zise Elara.

— În Atlantida nu am văzut alt pământ în afară de insule, aşa că Ni-Terat a rămas ascunsă. Timul în tinse mâna, atingând cu venerație podeaua din pământ bătătorit. Aici e altfel, spuse ea, îndreptându-se. Şi locul acesta e o insulă, dar una atât de întinsă încât, mergând spre inima uscatului, poți călători zile întregi fără să vezi sau să auzi marea. Şi aşa ne aducem aminte o altă poveste. În Templul Zeiței se spune că Evul Său se apropie, dar despre asta nu vorbim cu cei din afară, pentru că orice ştirbire a suveranității lui Manoah n-ar părea, în ochii unora, decât o revoltă

împotriva Luminii înseşi…

— Ce are a face asta cu Templul pe care vor să-l construiască preoții? întrebă Cleta, lăsând din mână cana cu ceai.

Chipul lui Timul se înnegură.

— Nu are mai deloc, sper eu. Zeița nu are trebuință de temple de piatră. Ba chiar e *mai degrabă* venerată aşa cum se cuvine într-o grădină sau într-o dumbravă sacră. Cultul Marii Mame a înflorit pe pământul ăsta cu multă vreme în urmă, iar printre localnice există încă femei care pot fi numite pe bună dreptate preotese. Speranța mea este să le găsim şi să construim pe temelia străvechii lor credințe… Pe urmă n-o să mai conteze ce face preoțimea.

Elara îşi coborî privirea spre cana ei şi sorbi încă o dată din ceai. *Şi dacă asta duce la conflict serios de interese*, se întrebă ea, *față de cine îmi voi arăta credința?*

Încă adâncită în gânduri, o urmă pe marea preoteasă dincolo de uşa ce ducea în sanctuar.

Spațiul era cufundat într-un întuneric străpuns doar de pâlpâirea unei singure lămpi agățate deasupra altarului. După ce i se învățară ochii cu mulțimea umbrelor, Elara văzu că pe pereți erau fresce cu imagini ce păreau să se mişte în lumina subtilă, schimbătoare.

— Cele patru puteri pe care le venerăm sunt, aici, oarecum diferite… şopti Timul. Priviți…

Pe peretele dinspre răsărit, Zeița apărea ca o fecioară dansând printre flori. Peretele de miazăzi era o frescă înfățişând-o pe Caratra ca mamă, stând pe tron cu un copil ce râdea pe genunchii ei, înconjurată de toate fructele din lume. La apus se vedea reprezentarea familiară a lui Ni-Terat, ascunsă de vălurile cenuşii ale misterului şi încoronată cu stele, dar peretele de miazănoapte făcu inima Elarei să bată cu putere, fiindcă acolo Zeița apărea cu o sabie în mână, având chipul unui craniu.

Închise ochii, nefiind în stare să suporte privirea aceea implacabilă.

— Fecioara, Mama şi Înțeleapta sunt acele fețe ale Zeiței pe care le cunoaşte orice femeie, spuse Timul cu voce scăzută. O slăvim pe Caratra ca izvor al vieții, dar noi, ca preotese, trebuie să recunoaştem şi să venerăm ambele fețe ale lui Ni-Terat, căci ne vom înfățişa judecății ei pentru a renaşte.

E adevărat, cugetă Elara, tot cu ochii închişi.

Încă mai simt privirea Zeiței. Dar, chiar în timp ce înțelegerea acestui fapt îi străbătea mintea, puterea ce o înconjura se preschimbă, încălzindu-se şi îmbrățişând-o aidoma brațelor unei mame.

— *Acum înțelegi*, veni un gând ce nu era al ei. *Dar nu te teme, căci, în întuneric sau în lumină, eu sunt aici.*

Pentru aceia care cunoscuseră farmecul amiezilor fierbinți ale verii ahtarrane, lumina noului tărâm părea întotdeauna mai puțin aurie şi mai degrabă argintie, aşa precum un adevărat atlant tremura în cea mai caldă dintre acele ape nordice. Dar nimeni nu ar fi putut nega că schimbarea se petrecuse, făcând ca viața din mlaştini să vibreze cu mai multă tărie.

Refugiații întâmpinau cu bucurie orice minut de lumină în plus. Chiar dacă văzduhul nu căpăta niciodată acea nuanță intensă de albastru-turcoaz care încununa Atlantida, nicio pajişte din lumea veche nu era de un verde atât de viu ca dealurile din jur. Pentru Tiriki, vegetația luxuriantă părea să fie una cu propria ei fertilitate. În vreme ce înflorea păducelul din crânguri, iar ciubotica-cucului îşi deschidea petalele strălucitoare, trupul ei se rotunjea şi soarele îi îmbujora obrajii. Se cocea odată cu fructele pădurii, copilul din ea crescând cu o vigoare nemaiîntâlnită când rămăsese grea până atunci, iar ea îi mulțumea Caratrei, Dătătoarea de Viață.

Venirea copilului lui Micail îi reînnoia speranța, iar această nouă speranță se aprindea deopotrivă în sufletul acolitelor. Copilul lui Tiriki devenea legătura lor cu viitorul, un talisman al supraviețuirii. Îşi găseau motive s-o viziteze şi

pălăvrăgeau între ele despre orice schimbare măruntă. Iriel clocotea, gângurea şi nu-şi găsea locul; Elis gătea şi făcea curat pentru Tiriki, profitând de cea mai ne în semnată ocazie; Damisa devenea un soi de umbră îndatoritoare, atunci când nu era nervoasă. Tiriki primea totul cu dragă inimă – într-adevăr, ar fi putut fi pe deplin fericită – numai că uneori se trezea noaptea plângând fiindcă îl pierduse pe Micail, care ar fi trebuit să-i împărtăşească bucuria, şi fiindcă ştia că avea să-şi aducă pe lume şi să-şi crească sân gură copilul.

Într-un loc de pe malul râului năvalnic, sălciile alcătuiau o împrejmuire plină de şoapte. Acela devenise un ungher retras unde se puteau aduna preoții cu ranguri înalte; razele calde de soare continuau să-l impestrițeze furişându-se printre frunze, destul de puternice ca să scânteieze în părul încărunțit al Alyssei.

— Unul pierdut… unul găsit… în sacrul cerc mulți au păşit… din deal pornind înspre câmpii… iar doi din nou unul vor fi…

Vocea prezicătoarei se stinse încet, devenind tăcere, şi ea zâmbi, uitându-se în gol. Chedan o urmărea cu privirea, întrebându-se dacă, de data asta, vorbele ei întortocheate aveau să capete vreun înțeles.

Cu un efort, izbuti să-şi păstreze figura senină şi îi făcu semn Lialei să umple cu ceai cana clar văzătoarei. Profețiile erau destul de derutante

chiar şi dacă erau făcute într-un loc special pregătit, ca răspuns al unor întrebări anume. Cu toate că, în lunile trecute de la sosirea lor, Piatra Omphalos rămăsese mută, înfăşurată în mătase şi având propriul ei adăpost de lângă coliba pe care o împărțeau Liala şi Alyssa, aceasta din urmă începuse să intre şi să iasă din transa profetică pe neaşteptate, ca şi cum nu ar fi fost smulsă doar din Ahtarrath, ci şi din realitatea de zi cu zi.

Mirosul de mentă şi de iarbă de lămâie umplu aerul când Liala turnă ceaiul din vasul de lut în patru căni cioplite din lemn de fag.

— E întocmai aşa cum spuneam... Tiriki se întrerupse ca să primească o cană. Nu trebuie să uităm niciodată că viețile noastre nu sunt numai ale noastre.

Înainte ne călăuzeam întotdeauna după legile Templului. Acum picioarele noastre croiesc poteca şi trebuie să fim pregătiți să le vedem şovăind din când în când.

Tăcu din nou şi Chedan ştiu că se gândea la Malaera, mai vârstnica preoteasă cu Robă Albastră, care încercase să se spânzure cu o noapte în urmă.

— Cred că Malaera nu a pierdut definitiv cărarea, continuă Tiriki, deşi o vreme va trebui să veghem asupra ei. E tulburată şi are inima grea, dar e oare printre noi vreunul care să nu simtă acelaşi lucru?

Mai rău decât atât, suferă de dureri ale încheieturilor, aşa că nu poate face prea multe fără să-şi stârnească un adevărat chin.

— Nu-mi place s-o spun, bombăni Liala, dar cel mai mare chin din preajma ei e ea însăşi. Ne-am pierdut cu toţii prietenii şi familiile! Trebuie să fie mâhnită din pricina asta *tot* timpul?

— E limpede că da, răspunse calm Chedan. Poate e îmboldită de zei, pentru a ne aduce aminte că nu toată lumea se poate elibera cu uşurinţă de iubirile şi de speranţele pierdute. Mi s-a povestit că Malaera nu şi-a ascuns niciodată sentimentele. Cine suntem noi ca să-i cerem s-o facă acum?

— Cred că deznădejdea ei va dispărea, repetă Tiriki. Pare să înţeleagă, poate mai mult decât cei mai mulţi dintre noi, că, în acest ţinut, ni se cere ceva mai mult decât simpla supravieţuire...

Aruncă o privire stânjenită spre Alyssa, dar clarvăzătoarea părea să savureze preocupată aroma plăcută a ceaiului.

— Dacă trebuie să punem aici temeliile unui nou Templu, trebuie s-o facem cât mai *curând*, continuă Tiriki, altminteri, după o generaţie sau cel mult două, copiii noştri vor fi absorbiţi de localnici şi ţelurile noastre se vor pierde. Nu m-am preschimbat în oracol, dar am citit destul de multă istorie ca să ştiu că aşa ceva s-a mai întâmplat şi înainte.

Chedan dădu din cap.

— Prima generație a urmaşilor supraviețuitorilor de pe o epavă îşi aduce aminte că înaintaşii lor au venit de dincolo de ocean; peste un veac, nepoții lor spun că *oceanul* le e strămoş şi îi aduc ofrande.

— Ha, pufni Liala. Eu îmi fac mai puține griji pentru viitor decât pentru ceea ce se petrece acum. Sunt recunoscătoare fiindcă atât de mulți dintre noi au fost salvați, dar mi-aş fi dorit ca preoții şi preotesele să fi ajuns aici într-un număr mult mai apropiat de egalitate. Eşti tu şi noi toate, şi Kalaran şi toate fetele. Nu credeți că aici echilibrul are destul de mult de suferit?

— Ceea ce spui e adevărat. Tiriki părea uşor surprinsă. Până acum n-am simțit asta ca pe un neajuns.

Energia radiată de Tor însuşi e atât de bine cumpănită…

— Un singur pisc înălțându-se, cântă uşurel Alyssa, cu fața pe jumătate întoarsă de la ei, scânteie din pământ, veghind trei izvoare, şase grote şi suflete câte sunt. Străluce, străluce, străluce, străluce. De beznă să nu vă pese nicicând.

Vântul răscoli sălciile; crengile biciuiră o clipă aerul, apoi se liniştiră. Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

Magul îşi privi cana cu ceai, pipăind cu degetele fâşiile de scoici gravate pe margini. *Liala are din nou dreptate,* cugetă el. *Tiriki pur şi simplu nu şi-a*

îngăduit să se gândească la asta, fiindcă ar fi trebuit să se gândească la Micail. Eu şi ea am putea fi mare preot şi mare preoteasă, dar n-am putea zămisli niciodată acea energie pe care ea şi Micail… Sau poate vina nu o poartă gândurile ce o absorb pe ea, ci acelea ce mă absorb pe mine? Un sunet strident, din cele pe care abia le poate prinde urechea, îi atrase atenția. Încadrat de frunze de salcie, un şoim de iarnă plutea în văzduhul argintiu…

În familiile nobile existase multă vreme o pasiune pentru şoimi, dar lui Chedan nu-i săriseră niciodată în ochi în mod deosebit. Acum părea să ştie ori de câte ori era prin preajmă un şoim sau o bufniță. Poate era o făgăduială, un mod de a i se reaminti ce se afla dincolo. Liala continua să vorbească.

— Dacă trebuie ca preotesele noastre să aibă perechi şi să continue tradiția, atunci vom fi nevoiți să alegem preoți din rândurile celorlalți. De exemplu Reidel – cred că e potrivit…

— Mai ales pentru Damisa! Redevenită dintr-odată ea însăşi, Alyssa lăsă să-i scape un hohot supărător de râs. Ați văzut cum se uită la ea?

— Şi cum *nu* se uită ea la el ca răspuns? exclamă Tiriki, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Sunt de acord, că, în cele din urmă, va trebui să facem ceva, dar…

— Eu sunt o preoteasă a Mamei, nu una dintre

voi, inițiații. Noi, Robele Albastre, căutăm să ne bucurăm de trupul nostru, nu să fim mai presus decât el, zâmbi larg Liala. Nu mă dau în vânt după corăbieri, dar devin din ce în ce mai puțin năzuroasă. Am început chiar să trag cu ochiul la bărbații din poporul mlaştinilor.

Chedan o privi, dintr-odată conştient că sub roba albastră se afla trupul unei femei. Fusese o vreme când vorbele ei nu l-ar fi surprins. Oare lupta pentru supraviețuire îi abătuse atenția sau îmbătrânea pur şi simplu?

— Înțeleg ce spui... continuă Tiriki, şi încuviințez, dar împreunarea oamenilor din culturi sau caste diferite poate fi periculoasă.

— N-au cum să fie mult prea deosebiți, zise Liala.

Taret e preoteasă a Marii Mame, aşa cum suntem şi noi.

— Oamenii ăştia nu par să aibă prea multe ritualuri, exclamă Chedan. Duc un trai uşor pe uscat şi au avut parte de pace de ceva vreme. Zeii le-au îndeplinit aceste dorințe, încheie el, şi, cel mai adesea, nu par dornici de prea multe în plus.

— *Nu* pune întrebarea nepotrivită, îl întrerupse Alyssa, pierzând culoarea şi profunzimea ochilor ei stranii.

Chedan se întoarse spre ea, întrebându-se pe care dintre cărările minții hoinărea în clipa aceea. Alyssa continuă:

— Construiți canale pentru picăturile de ploaie, dar nu vă păziți nicidecum de mare. Aici există puteri cărora trebuie să li se dea atenție. Există nume care trebuie învățate. Şi cum rămâne cu cealaltă putere, cea pe care pretindeți că o slujiți şi o apărați? *Cum rămâne cu Piatra Omphalos?*

În tăcerea uimită răsună țipătul unui şoim ce săgetă văzduhul şi se răsuci, luând urma unei prăzi nevăzute. Chedan se strâmbă. A crede că Roba Cenuşie nu mai era de niciun folos ar fi fost cea mai mare dintre greşeli. Poate că îi degenera puterea de a-şi struni harul profeției, dar, până şi în nebunia ei, Alyssa le mai putea încă aduce aminte de adevărurile date uitării pe când se aflaseră în pericol.

În vreme ce nopțile deveneau tot mai reci şi mai lungi, terminară ultimul adăpost şi, în ciuda lipsei lor de grandoare, locuințele nu mai erau umede şi nu mai lăsau vântul să între. Ba începuse chiar şi construcția entuziastă a unei săli potrivite pentru sfat, dar, pe ploaia aceea rece, nu se puteau face prea multe. Viața era grea. Deşi ceața înghețată părea uneori că n-o să se mai ridice nicicând, în timpul verii adunaseră destulă hrană ca să aibă provizii îndestulătoare, cu toate că nu în cantități însemnate.

În ajunul solstițiului de iarnă, când o nouă furtună venea dinspre mare, Tiriki se afla în coliba

ei, punându-şi încă o tunică în strădania de a face faţă frigului, când auzi afară un ţipăt ascuţit.

— Damisa? Ce s-a-ntâmplat? strigă ea. Ceva rău?

— Nu rău, veni răspunsul, ci minunat.

Tiriki îşi înfăşură încă un şal în jurul umerilor, apoi se apropie de intrare, unde desfăcu chingile ce legau strâns draperia care o ascundea.

— Oh, priveşte! şopti Damisa şi Tiriki îşi ţinu răsuflarea.

Bătea un vânt aspru şi copacii întunecaţi lăsau în voia lui o plasă zdrenţuită de crengi, conturate pe fundalul de tăciune sau cenuşiu-perlat al straturilor de nori cu tente uimitoare, în care se desluşeau toate combinaţiile de liliachiu, roz şi trandafiriu.

Mai văzuse o asemenea dezlănţuire de culori în grădina mamei ei, dar numai cerul acestui tărâm straniu se putea umple de o astfel de splendoare ce îţi oprea inima în loc…

— Aripile furtunii, murmură ea, numai pe jumătate cu glas tare, aripile miracolului.

Vâlvătaia văzduhului se inteţea cu fiecare secundă, până ce fiecare nor se preschimbă în scânteierea stacojie a unui foc fantomatic… şi, pentru o clipă, Tiriki se gândi că vedea ultimele flăcări ale Ahtarrathului înălţându-se încă o dată din mare. Se trase mai aproape de Damisa, al cărei ten frumos părea să fi împrumutat o nouă

strălucire de la soarele muribund.

Soarele nu face altceva decât să-i dea cu împrumut conducerea lumii Stăpânului Nostru Nar-Inabi, făuritorul Mării şi al Stelelor Nopții, îşi spuse Tiriki, repetând principiile pe care le învățase în copilărie, *şi, cu toate că în vremea iernii Banur Nimicitorul ia tronul pentru un scurt răstimp, Cel cu Patru Fețe care este totodată Veghetorul şi împărăția lui înghețată pregătesc calea miracolului lui Ni-Terat, Mama Întunecată a Tuturor, care îi dă naştere Caratrei, Dătătoarea de Viață, iarăşi şi iarăşi*.

Încă tremurând, dar ciudat de îmbărbătată, Tiriki se înfăşură mai bine în capetele şalului şi privi culorile asfințitului întunecându-se până ce nu mai rămase decât cea mai firavă urmă purpurie cu putință. Ultimul stindard de lumină se împuțină, preschimbându-se într-un vârf de spadă de un portocaliu strălucitor, ce păli, devenind stacojiu, se întunecă şi dispăru.

— Stăpânul Zilei şi-a întors fața de la Pământ, anunță Tiriki grupul ce se adunase alături de ea. Ați stins toate focurile din vetre? Acasă, în ajunul solstițiului de iarnă, toate focurile se stingeau la amiază, dar aici simțul practic avusese câştig de cauză şi Chedan precizase că, de fapt, numai în timpul ceremoniei nu îngăduia tradiția să fie flăcări în vatră.

Atlanții şovăiră şi bătură stânjeniți din picioare.

Noaptea avea să fie mai rece şi mai întunecoasă decât ştiuseră vreodată că ar fi fost cu putinţă; nici măcar Chedan Arados nu mai iernase vreodată pe insulele acelea din miazănoapte. Ba, încă şi mai rău, norii de furtună le ascundeau stelele. Nici mesagerul lui Manoah, luna, nu avea să apară. Doar steaua Caratrei ce strălucea deasupra orizontului îi mai ajuta să spere că viaţa şi lumina mai rămăseseră pe lume.

Ritualul solstiţiului de iarnă pe care se pregăteau să-l săvârşească nu mai păruse niciodată atât de trebuincios. În pustietatea aceea, era greu să te încrezi în vechile certitudini; şi, în vreme ce atât raţiunea, cât şi tradiţia îi spuneau lui Tiriki că, deşi ea nu le zărea, constelaţiile nu încetau nicicând să strălucească, un soi de spirit atavic tremura, şoptindu-i că, dacă rugăciunile ei dădeau greş, noaptea nu avea să se mai sfârşească.

În centrul cercului de pietre din vârful Torului, Chedan îşi făcea propriile pregătiri pentru ritualul solstiţiului. De la sosirea lor, fiecare membru al castei preoţeşti păstrase, fireşte, canoanele zilnice ale saluturilor şi ale meditaţiilor. Dar, după tot acel răstimp, acum încercau să săvârşească prima Ceremonie adevărată.

De pe la jumătatea dimineţii, el şi Kalaran se trudiseră să înalţe un mic altar pătrat, să îl

sanctifice cu apă şi ulei şi apoi să adune vreascuri pentru focul sacru. În tot acest timp, Chedan fusese tulburat de amintiri ce nu-l lăsau să se concentreze.

Cu spatele îndurerat întors către răsărit, magul îşi puse masca strălucitoare, cu ochi imenşi, a lui Nar-Inabi şi intonă imnul de Începere, neauzit decât de acolitul său şi de zei. În aceeaşi clipă, de pe pantele de la poalele Torului se înălță muzica sacră a fluierelor şi a tobelor, în vreme ce preoții şi preotesele prindeau să urce pe cărăruia de curând croită printre copaci. Răsunară mai multe voci, împreunându-se în întuneric…

Văzduhul s-a răcorit, anul a îmbătrânit
Când se învârte Roata.
Ieri splendoarea a-nflorit, azi pământu-i pustiit
Şi se învârte Roata.

Tiriki pătrunse prima în spațiul sacru, cu coroana de aur a veghetorilor scânteindu-i deasupra frunții; umflătura pântecului ei atrăgea încă şi mai mult privirile, căci sarcina i se apropia de soroc. Chedan ştia că, de când era grea, îi sporise de fapt puterea, însă, în starea ei, a i se îngădui să aibă rolul preotesei în ceremonia aceea era primejdios.

Îşi pironi ochii asupra celei de-a doua sosite, Liala, cu masca încărunțită a lui Ni-Terat. Chedan

zâmbi sub masca lui. Era o preoteasă călită, puternică, de nădejde. Era în stare să călăuzească un şuvoi dezordonat de energie, Chedan se încredea în asta.

Lângă apele-nghețate găzduim vise curate
Când se învârte Roata.
O scânteie, vârf de ac, vine negurii de hac…
Şi se învârte Roata.

Aşa cum o cerea tradiția, toată lumea îmbrăcase, pentru ceremonie, roba simplă a Templului Luminii, dar, pentru a spune adevărul, era greu să zăreşti vreun crâmpei din materialul acela de un alb strălucitor pe sub straiele de postav grosolan pe care le cerea asprimea vremii.

La adăpostul măştii, Chedan zâmbi strâmb. *Va trebui să ne croim veşminte mai groase dacă vrem să păstrăm măreția ritualului*, cugetă el.

Se concentră din nou, cu o tresărire, şi îi adăugă cântecului glasul său…

Se pogoară bezna deasă, însă luna-i luminoasă
Şi se învârte Roata.
Lunga noapte înstelată e un dar ce ne desfată…
Pân' se învârte Roata.

După ultimul cuvânt, cântăreții, fluierele şi tobele amuțiră. Se scurse o clipă.

— Cine vine aici, lângă anul încremenit? cântă Chedan. Aici, unde domneşte Banur, regele cu patru chipuri? De ce zăboviți, când lumea se afundă în întuneric?

— Suntem copiii Luminii, răspunse corul. Nu ne temem de umbre. Răsărim spre a înălța turnuri ce vor dărui lumină tuturor!

— Însă aceasta e împărăția lunilor înghețate, se avântă vocea caldă a Lialei, dincolo de înțelepciune şi de credință, ce putere vă mai sprijină?

— Puterea Vieții! Cercul Iubirii…

— Veniți atunci, cântară Chedan şi Liala, lăsați-i ardoarea în inimi să pătrundă…

Toate glasurile se uniră.

— Părinte Lumină, întoarce-te în lume!

Straiele foşniră şi mult prea multe încheieturi scârțâiră când oficianții se aşezară, alcătuind forma cerută de meditație. Pământul era foarte rece, dar nu era umed, sau, cel puțin, nu la început.

— O noapte – cea mai lungă – se pogoară, intonă Chedan. Banur cuprinde lumea în robie amară…

Tăcu, străduindu-se să calculeze cu exactitate timpul rămas până când nodurile celeste aveau să coincidă cu extremitatea nordică a eclipticii. Se trudise îndelung ca să identifice clipa când soarele ascuns avea să treacă din tărâmul Capei de Mare în tărâmul Purtătorului Apei.

— Încă din primele zile ale Templului, continuă

el, am celebrat acest moment, de dinainte ca soarele să reînceapă să-şi recapete puterea. De aceea ne adunăm nu numai pentru a ne consacra marii înfăptuiri, ci şi pentru a afirma că puterile noastre sunt demne să se alieze cu acelea care guvernează tot ce există. Focul e o manifestare mai pământească decât Lumina. De aceea îl venerăm, ştiind, ca întotdeauna, că un Simbol nu e nimic, pe când Realitatea din care s-a zămislit Simbolul e totul. În noaptea aceasta, aliem puterile noastre cu puterile pământului, pentru a izbuti să invocăm cerul. Sunteți pregătiți să vă uniți puterile acum, pentru ca Lumina să poată renaşte?

Din cerc se ridică un murmur de încuviințare.

— Călăuzeşte-ne dinspre fantasme spre Realitate… cântă Chedan.

— Călăuzeşte-ne dinspre întuneric spre Lumină… cântă Liala.

— Călăuzeşte-ne dinspre frica de moarte spre cunoaşterea Veşniciei… cântă corul mlădios al acoliților.

Oşteni ai Luminii, acum răsăriți!
Treji, vii în astă sferă muritoare,
Aidoma lunii, mereu îl oglindiți
Pe Manoah, în toată-a sa splendoare.

Chedan nu îi văzu pe oficianți prinzându-se de

mâini, dar simți o schimbare a apăsării aerului când se închise cercul. Liala stătea de partea cealaltă a altarului, cu brațele întinse, cu palmele deschise în afară. El îi oglindi postura şi între ei scânteiară primii lujeri ai puterii. Dădură glas, împreună, primei silabe sacre, înălțând energiile pământului pe care stăteau până la baza şirei spinării. Chedan menținu nota în timp ce Liala îşi trăgea răsuflarea, apoi răsuflă el însuşi când reîncepu ea, şi sunetul se răspândi astfel jur-împrejurul cercului, devenind aproape neîntrerupt. Cuvântul de Putere se revărsă, străbătând tot cercul şi cuprinzând în el forța, până ce Torul de sub picioarele lor păru să freamăte.

Chedan trase din nou aer în piept, lăsă puterea să i se ridice în pântec şi începu cel de-al Doilea Cuvânt. Pe când cercul îl întărea, îşi simți bărbăția învârtoşată de forța brută ce i se spirala în măruntaie, dar, chiar în clipa când recunoscu acea însuflețire, reconcentra deja energia... De obicei nu îi venea atât de greu. Fruntea i se broboni de sudoare.

Cercul trecu, lin, la cel de-al Treilea Cuvânt, dar Chedan nu se putu împiedica să tresară spasmodic când în plexul solar îi pâlpâiră flăcări, implozii de energie ce îi scânteiară în fiecare nerv. Când tremurul încetă, văzu că Liala se preschimbase într-o siluetă de un auriu

strălucitor, împestrițată de fulgere de topaz. Dar puterea ei oscila. Când piedicile din calea Lialei rezonară cu ale lui, Chedan se luptă cu panica.

Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. Răsuflă din nou adânc şi rosti încă o dată cel de-al Treilea Cuvânt, îndreptându-i de data asta întreaga putere către silueta cu masca lui Ni-Terat. Brațele ei se cutremurară, revărsându-i în jur fascicule albastre şi violet care o cuprinseră unduind ca un şarpe ce îşi înghite prada, şi stavilele se sfărâmară. Cercul suspină şi se clătină sub năvala neaşteptată de energie.

Tremurând de uşurare, Chedan modulă rezonanțele prelungi, concentrându-le într-o notă mai înaltă, care purta cel de-al Patrulea Cuvânt… sufletele se deschiseră, umplându-se de valuri de iubire. Cel de-al Cincilea Cuvânt aduse o adiere a forței şi un răsunet al frumuseții, atât de intens încât ajunse de nesuportat. Scăparea era să meargă mai departe, către punctul de putere din al treilea ochi. Rostirea celui de-al Şaselea Cuvânt, răsfrânt şi repetat în unde vizibile de sunete, puse capăt nepotrivirii dintre senzație şi iluzie. Nici măcar Chedan nu ar fi putut spune dacă aurele celorlalți deveniseră mai strălucitoare sau dacă propria sa vedere era aceea care se schimbase; însă îl putea vedea limpede pe fiecare dintre alcătuitorii cercului – nu doar înfățişarea trupurilor lor. Chedan ştia că le privea sufletele.

O simplă privire aruncată Lialei îi dezvălui dăruirea ei şi mândria, şi dorința de dragoste după care îi tânjea inima; însă apoi totul fu cuprins în erupția măreței puteri, o imensă coloană de lumină arcuită între pământ şi înaltul cerului.

Se domoli încetul cu încetul şi Chedan prinse să atragă energia, coborând-o şi călăuzind-o prin umerii săi, către mâini. Din vreascurile stivuite pe piatra altarului se ridică pe neaşteptate, spiralându-se, un fuior de fum palid. Printre lemne scânteiară brazde aurii, apoi se înălțară flăcările. Mireasma suavă a uleiurilor umplu aerul.

— Binecuvântată fie lumina, intonară în cor. Binecuvântată fie lumina zorilor din noi, ce ne arătă calea spre trezie, spre căldură. Binecuvântată fie lumina sălăşluită în fiecare inimă ce bate. Binecuvântată fie lumina din care-s plămădite toate, şi noi toți.

Flăcările tresăltară, înălțându-se mai sus, poleiră chipurile veneratorilor ce începeau să danseze în jurul lor, rotindu-se în sensul mişcării soarelui pe boltă, şi strălucira deasupra contururilor tocite de vreme ale străvechiului cerc de piatră. Chedan se retrase cu un pas când puterea eternă a pământului crescu, revărsată într-un torent neîntrerupt de energie radiată de altar, nimicind ceața ce învăluise Torul.

Magul făcu un semn şi preoții îți descleştară

mâinile, înălţându-şi apoi braţele.

— Veniţi, Copii ai Luminii, Veghetori ai Luminii, cântă el. Scăldaţi torţele voastre pământeşti în vâlvătaia spiritului. Purtaţi noua lumină către vetrele şi către sălaşele voastre!

Participanţii la ritual se apropiară de altar unul câte unul, îşi aprinseră torţele de la focul sacru, apoi continuară să parcurgă cercul pentru a-şi începe drumul în josul dealului. Chedan privi cu un zâmbet obosit cum tresălta şirul torţelor, împodobind cărarea cu lumină. Cântăreţii continuară:

Născute din scânteie, s-aprind în soare flăcări
Şi într-a lor lumină viziuni vedem în zări,
Dar dragostea rămâne; noi ştim ale ei cărări
Când se învârte Roata.

În anii ce vor veni, cugetă magul, lucrurile vor trebui să se schimbe. Violenţa puterii fusese neobişnuită şi, cu toate că ritualul se încheiase cu bine, stranietatea îl tulbura. Care putea fi explicaţia? *Unchiul meu Ardral o fi avut dreptate?* se întrebă, înjunghiat de durerea pierderii. *Stăm la hotarul unei noi ere?*

Trudită doarme Mama, dar iute se trezeşte,
Şi ierburi îşi culege, şi pâinea-şi rumeneşte,
Din pântecul de humă luăm viaţa ce musteşte

Şi se învârte Roata.

Chedan se încruntă, apoi zâmbi mai larg decât înainte. Vechiul cântec părea potrivit într-un alt mod. *Dar seminţele viitorului sălăşluiesc întotdeauna în trecut*, îşi aminti. *Părintele nu e mort dacă înţelepciunea lui supravieţuieşte.*

— Te simţi bine? Să-ţi dau mantia mea? Ai trebuinţă să te sprijini de mine la coborâre?

Cuvintele Damisei erau blânde, dar, dincolo de ele, Tiriki auzea un amestec de exasperare şi îngrijorare. Clătină din cap. Fusese destul de jenant să se clatine, greoaie, în timpul dansului ritual, ca un căluţ împiedicat! Data viitoare avea să se ofere cineva s-o care într-o lectică...

— Slăvită preoteasă? insistă Damisa. Să...

— Mă simt bine! se răsti Tiriki.

— Sunt sigură că-i aşa! Tonul fetei se ascuţi pe măsură. Încercam doar să-ţi fiu de ajutor!

Tiriki oftă. Începuse să se sature de alternanţa dezordonată dintre neatenţia leneşă a Damisei şi grija ei alarmată, dar ştia că energia întrebuinţată aşa cum o făcuseră ei în timpul ritualului subţia adesea stăpânirea de sine. Respiră adânc, simţi răceala aerului tăindu-i răsuflarea şi îşi întări controlul asupra liniştii propriului suflet.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, curtenitoare. Cobor în ritmul meu şi ne întâlnim jos. Du-te – probabil

că ospățul promis de Reidel şi de corăbierii lui e deja gata!

Îşi înălță torța, care pâlpâi nebuneşte în vântul sălbatic stârnit imediat după încheierea ritualului.

— Oh, Reidel! Damisa clătină viguros din cap. Presupun că aceşti corăbieri trebuie să-nvețe cum să-şi poarte de grijă pe mare, dar nu găsesc că merită să te grăbeşti pentru bucatele pe care le pregătesc…

— Poate că nu, spuse sec Tiriki, dar sunt sigură că ți-e foame, aşa că du-te.

Damisa păru uimită, dar, dacă se simțea insultată, atâta lucru nu era de-ajuns ca s-o împiedice să i se supună lui Tiriki. Aceasta din urmă oftă în timp ce fata o pornea în josul potecii, apoi o urmă mergând cu mult mai multă grijă. Cel puțin la coborâre avea torța, ca să-şi lumineze drumul.

Pe urmă călcă greşit şi piciorul i se afundă în mod bizar într-o mică adâncitură din terenul bolovănos.

I se tăie răsuflarea, muşchii pântecului i se încordară şi se opri iarăşi, sprijinită în toiag, amintindu-şi încă o dată de toți pruncii pe care nu-i putuse purta până la soroc. Gândul aduse cu sine o uşoară spaimă, teama că poate îi făcuse rău copilului…

În preajma ei, un bolovan se înălța din iarbă. Se întrebă dacă să se aşeze, dar instinctul îi spunea

să rămână în picioare. *Nu e nimic serios, cu siguranță*, își spuse. *Odată ce-o să mă încălzesc puțin, durerea o să dispară.*

Respiră din nou adânc și o porni la drum. Au zea râsete vesele mai jos de ea și una sau două voci încă venind de mai sus, dar, în clipa aceea, era singură pe cărare. Când coti către panta dinspre poale, tufișurile de pe ambele părți se îndesiră. Avea să ajungă curând între copaci. *Dar nu destul de repede – vine ploaia*, se gândi când un strop de apă îi sărută obrazul.

Norii groși ascunseră încă o dată stelele. Din văzduh cobora o ceață fină, așternând un văl de cristale pe țesătura aspră a șalurilor ei. Încercă să grăbească pasul, dar durerea din spate începuse să zvâcnească.

Ceața se condensă pe nesimțite, preschimbându-se într-o răpăială neîntreruptă, apoi începu să plouă de-a binelea. Torța sfârâi când picăturile grele se strecurară printre frunze, undând leoarcă hainele lui Tiriki și făcând din potecă un loc înșelător. Se văzu silită să înainteze încă și mai încet ca să nu cadă. *Măcar dacă n-aș fi alungat-o pe Damisa*, își spuse. *Acum aș dori să primesc puțin ajutor…*

Cu un oftat, își ceru să respire cu grijă și, pentru un scurt răstimp, asta o ajută să facă față durerii. Pe urmă o altă piatră desprinsă i se răsuci sub picior, trimițând-o de-a rostogolul, cu torța și

toiagul zburându-i deopotrivă din mâinile ce băteau aerul. Apa rece ca gheața îi împroşcă fața şi brațele când lovi pământul şi, în aceeaşi clipă, simți între coapse un şuvoi cald. Aerul îi ieşi din piept într-un suspin când pântecul i se strânse cu mai multă putere.

Copilul, se gândi, înțelegând cu spaimă. *Copilul vine… acum…* Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă, era atât de aproape de soroc. Pe un frig atât de aspru, fusese o nebunie chiar şi să urce dealul pentru ritual.

Întinse mâna după torța căzută, care mai avea o strălucire slabă, dar sfârâi şi se stinse înainte de a apuca să-şi strângă degetele în jurul mânerului. Nu reuşi să-şi înăbuşe o sudalmă. Oricât de slabă ar fi fost lumina, fără ea bezna părea de nepătruns.

— Liala! murmură, pentru că, deşi acolo nu exista o casă a Caratrei, preoteasa Robă Albastră făgăduise că avea să-i fie alături în timpul chinurilor facerii. Să vină cineva! *Ajutați-mă!*

Respiră din nou adânc, cu dinții clănțănindu-i, şi se sili să-şi regăsească stăpânirea de sine. Avea un mic răgaz – poveştile pe care le auzise despre naşteri spuneau că aducerea pe lume a primului copil dura mai multe ore. Gândul îi dărui o uşoară alinare. Tremurând, se săltă în genunchi şi în palme, întrebându-se dacă ar fi izbutit să se ridice în picioare şi dacă ar fi fost cu primejdie să-şi

continue drumul, dacă mai putea. *Mai bine să mă târăsc*, îşi spuse. *Măcar aşa pot pipăi poteca.* Era, oricum, un mod chinuitor de înaintare şi nu apucă să ajungă prea departe înainte de a nu-şi mai dori decât să se încolăcească într-un ghem de gemete şi de durere.

Se sili să rămână în mişcare.

— D… dragă copile! Vr… vreau să te văd *viu!*

Odată hotărâtă, simți, în mod bizar, mai multă căldură. *O să fie bine. Şi, dacă orice altceva dă greş,* Chedan şi Liala mă vor găsi cu siguranță când vor coborî dealul…

Disciplina riguroasă a Templului o făcuse să nu îşi pună la îndoială puterea de a îndura orice, dar până atunci nu-şi dăduse niciodată seama cât de mult depinsese de oştirea de servitori din Ahtarrath.

În lumea spiritelor putea înfrunta orice pericol, dar aceea era o provocare adusă trupului şi se simți neaşteptat de nevolnică, de singură şi de chinuită de durere.

Şi, cel mai rău dintre toate, înțelese ea când dădu peste un copac îmbibat de apă în mijlocul a ceea luase drept potecă, se rătăcise.

Se lipi de trunchi şi se trase în sus, ridicându-se în picioare.

— Heei! țipă, dar vântul îi tăie răsuflarea.

I se păru că auzise pe altcineva strigând din susul dealului. Oare o căutau? Fără îndoială că îi

observase cineva lipsa între timp. Încercă să strige din nou, dar țipetele îi erau înăbuşite de răpăitul ploii mânate de vânt.

Copilul ăsta e un miracol, îşi spuse, amorțită, *desigur că Puterile care mi-au trimis o asemenea bucurie nu vor îngădui să fie nimicită… nu aşa, fără niciun rost!* Se odihni, sprijinită pe brațe şi pe genunchi, respirând cu băgare de seamă când durerea i se rostogoli din nou prin trup.

Sunt o Veghetoare, spuse acea parte a mințit ei care încă mai era în stare să gândească, *pot fără îndoială să chem pe cineva, chiar dacă trupul îmi e captiv aici… Zeița! Regina! Mi-a dat binecuvântarea ei!* Dar, când îşi adună puterile ca să trimită chemarea, o altă durere îi spulberă concentrarea şi o sili să revină înapoi, în trup.

În cele din urmă, nu izbuti decât să ia în stăpânire clipele dintre înjunghieturile durerii şi să continue să se târască încet în josul dealului.

— Ridică-te.

Simpla recunoaştere animalică a durerii, care luase locul conştiinței lui Tiriki, auzi cuvintele fără să le înțeleagă. Pe jumătate inconştientă, continuă să se târască.

Două mâini mici i se încleştară de brațe cu o putere uimitoare, ridicând-o.

— Aşa te vreau – poți să mergi! O să-ți arăt drumul.

— *Cine eşti?* gemu Tiriki, în timp ce prin mâinile acelea mici şi puternice se scurgea în ea o energie aducătoare de căldură.

— Ține-ți gândul numai la picioarele tale! i se răspunse scurt când se opri, lăsând să treacă o altă zvâcnire a durerii. Bine! Acum răsuflă când simți junghiul!

Vocea era a unei femei şi, după micimea mâinilor, era probabil din poporul mlaştinilor. Poate a venit pe Tor să privească lumina focului de solstițiu... se gândi Tiriki, cu mintea încețoşată. Nu avea idee nici încotro se îndreptau, străbătând pustietatea cu crengi biciuitoare şi torente de ploaie, nici de câtă vreme îşi croiau drum prin pădure. Dar, în clipa aceea, misterioasa însoțitoare o conduse într-un luminiş de dincolo de copaci. Picioarele ei simțiră sub tălpi pământul plat. În nări îi pătrunse miros de fum de lemne şi mai degrabă simți decât văzu pereții unei locuințe.

Pe urmă călăuza ei strigă, un şir de note dulci, ca un tril de pasăre, iar Tiriki înțelese că, de fapt, erau cuvinte. Deschizându-se cu un şfichiuit, clapa de piele ce astupa intrarea lăsă să se reverse o lumină pâlpâitoare. Mâinile puternice îi dădură drumul şi Tiriki se prăbuşi în brațele lui Taret, bătrâna înțeleaptă.

Poate prin îndurarea cerului, următoarele câteva ore aveau să rămână pentru totdeauna neclare în

amintirea lui Tiriki, dar, printre răbufnirile cutremurătoare ale durerii se strecurau, ici-colo, senzația de căldură, strălucirea ochilor bătrâni şi înțelepți ai lui Taret şi alinarea adusă de mâinile ei. Mai târziu, acolo apărea şi chipul Lialei, dar ea ştia că puterea ce o susținea era a lui Taret.

Pe măsură ce durerea ajungea la culme, se rupse pe deplin de cele ce o înconjurau. I se părea că se afla iarăşi în patul ei, în palatul din Ahtarra, legănată de brațele lui Micail. Ştia că nu putea să fie decât un vis într-un alt vis pentru că, după cum spuneau tradițiile Templului, nici unui bărbat, nici măcar tatălui copilului, nu îi era îngăduit să se afle în preajma camerei de naştere şi nici măcar nu afla dacă mama şi fătul supraviețuiseră înainte ca soția lui să fie în stare să-şi aducă singură pruncul din Casa Caratrei.

Dar poate în Cealaltă Lume legile erau altele, fiindcă el îi era cu siguranță alături, murmurând vorbe de îmbărbătare în vreme ce carnea ei era nimicită de durere după durere. Şi îşi amintea că fusese ridicată şi sânii catifelați şi pântecul unei alte femei îi sprijiniseră spatele pe când mâini puternice îi înclinau şi îi despărțeau coapsele.

— Mai împinge o dată... Vorbele veneau de la Taret, sau de la Micail?

— Trage putere din pământ... Țipă! urlă! Împinge copilul în lume!

Fireşte. Trebuia să cheme puterea pământului.

Pentru o clipă, Tiriki stăpâni totul cu mintea limpede. Îşi aduse aminte cum izvorâseră în ea forțele Torului şi le sorbi din nou, până când se simți de parcă ea *era* pământul. Cu un țipăt ce păru să trezească ecouri în orice tărâm, îşi împinse copilul în lumea oamenilor.

Clapa de piele de la intrare era larg deschisă, aşternând un triunghi strălucitor peste întuneric. Conştientă, trezindu-se încetul cu încetul, Tiriki îl recunoscu drept cerul palid, colorat în toate nuanțele perlate ale zorilor unei zile de iarnă. Îşi dădu cu uimire seama că, deşi era încă slăbită, nu mai avea nicio durere. Senzația care o domina era o mulțumire radioasă şi, când pricepu că în îndoitura brațului ei era cuibărită o mică viață, gângurind şi îndesându-se în ea, ştiu şi de ce.

Privi uluită curba lină a creştetului încununat cu un smoc de păr roşu ca focul, iar apoi, când copilul se mişcă, îi zări trăsăturile minuscule, strânse în somn ca un boboc de trandafir. O umbră căzu asupra locului pe care îl privea. Îşi ridică ochii şi întâlni zâmbetul Lialei.

— Copilul e sănătos? şopti Tiriki.

— *Copila* e desăvârşită, se auzi vocea lui Taret din partea cealaltă.

Privirea lui Tiriki se întoarse spre bebeluşul ei. Aşadar nu avea un fiu, care să moştenească puterile lui Micail – dacă puterile lui însemnau cu

adevărat ceva pe acel nou pământ. Era aşadar o fată, care avea să moştenească… ce? Tăcută, nefiind în stare să dea glas întrebărilor care i se învârtejeau în minte, se uită în sus, spre Taret.

— Fiica unui loc sacru, spuse veselă înțeleapta.

Într-o bună zi, fi ea preoteasă aici. Tiriki dădu din cap, auzind-o numai pe jumătate, dar simțind crâmpeiele răvăşite ale sufletului ei găsindu-şi locul. Însă se aşezau altminteri decât înainte.

Exista o parte ce o lega de pruncul de alături, una ce atingea pământul pe care zăcea şi o încă o alta, pe care nu izbutea s-o descrie sau s-o numească. Ştia doar că, prin acea naştere, fapta ce începuse cu ritualul din vârful Torului era desăvârşită. De-acum înainte, ea avea să-i aparțină pentru totdeauna acelui pământ. Gândul acesta chemă un altul.

— Îți mulțumesc, îi spuse lui Taret, şi trebuie să-i duci mulțumirile mele şi femeii care m-a călăuzit până aici. Fără ajutorul ei, aş fi murit. Ai fost tu, Liala? Sau Metia? Sau…?

— Cum? Fruntea Lialei se încreți a nedumerire. Eu am făcut destul de puțin. Damisa a fost cea care s-a îngrijorat când nu ni te-ai alăturat la ospăț şi apoi, când nu ți s-a putut da de urmă. Aşa că eu am venit la Taret, nădăjduind că m-ar fi putut ajuta. Abia ajunsesem când ți-am auzit strigătele şi te-am lăsat să intri – dar credeam că ai venit singură!

Surâsul lui Taret se preschimbă într-un zâmbet larg.

— Regina Celor Strălucitori, ea a fost, zise, cu mândrie. Le poartă de grijă alor ei.

10

Micail oftă în somn, întinzându-şi mâna după Tiriki, dintr-o obişnuinţă pe care nici măcar cele nouă luni de singurătate nu izbutiseră s-o înlăture. Şi, de data asta, i se păru că braţele i se închiseseră în jurul ei. Îi simţi rotunjimea dură a pântecului şi, cu acea siguranţă a visului, ştiu că ea dădea naştere copilului lui.

Ea gemu, chinuită de durere, şi el o strânse mai tare, murmurând vorbe de îmbărbătare, iar apoi, dintr-odată, erau pe o câmpie acoperită de iarbă, în ora cenuşie dinaintea zorilor. Pământul se umfla pre cum se umflase pântecul soţiei sale, dar nu din pricina focurilor nimicitoare. Din sol izvora, pretutindeni, viaţă nouă. Strădaniile lui Tiriki deveniră tot mai anevoioase, până când, cu un ţipăt, îşi împinse copilul în lume. Când ea se lăsă pe spate, gâfâind, el întinse mâna spre prunc şi văzu că era o fată, perfect alcătuită, cu un smoc straniu de păr părând o nouă flacără. Micail o ridică, râzând.

— Iată copilul prorocirii, darul pe care i-l fac acestui nou pământ!

În timp ce toți cei adunați pe câmpie, oameni şi alte făpturi deopotrivă, întâmpinau copilul cu strigăte pline de entuziasm, valuri de mulțumire îl săltară în aer, îndepărtându-l de acel loc.

Micail ieşi de sub pături zbătându-se şi strânse din ochi când îşi dădu seama că încă mai auzea urale şi voci înălțate în cântec.

Acesta a fost un vis, se întrebă, *sau tot ce-mi amintesc despre ultimul an a fost un coşmar?* Dar contururile încăperii în care se afla îi erau mult prea familiare şi nu îi aparțineau nici unei amintiri care să îi cuprindă pe Tiriki şi pe copil.

Aşadar fusese un vis – o minciună. Dar era ciudat că, înțelegând asta, nu se simți cuprins de disperare, aşa cum se întâmpla când îi erau răpite făgăduielile minunate ale nopții. Dacă fusese o iluzie, cel puțin fusese una frumoasă.

Afară, zarva devenea mai puternică. Coborî din pat clătinându-se, se împletici traversând covorul țesut şi deschise pe bâjbâite obloanele care țineau afară o parte din aerul umed al nopții. Către apus se rostogoleau norii de furtună, trăgând în urma lor flamuri de ploaie, dar luna nouă, mesagerul lui Manoah, aluneca printre ei, căutându-şi locul tihnit de sub orizont, iar stelele luceau palide şi reci.

Întreaga lume se odihnea, întunecată şi tăcută, cu excepția Belsairathului. Străzile ce se

încrucişau în jurul hanului erau însuflețite de lumina torțelor, iar în piață ardea un imens foc de tabără. Oamenii dansau în jurul lui, strigând.

A sosit o altă corabie? îşi încordă privirea, căutând să desluşească portul, dar docurile erau cufundate în întuneric şi în nemişcare. Se frecă la ochi, neizbutind să-şi imagineze în clipa aceea ce alt motiv ar fi putut avea o asemenea sărbătorire frenetică.

Uşa camerei sale se deschise şi văzu silueta stângace al lui Jiritaren profilându-se în lumina lămpii ce ardea întotdeauna pe culoar.

— Te-ai *trezit!* Mi-am închipuit că aşa trebuie să fie, cu tot tărăboiul de afară.

Ca de obicei, vocea lui Jiritaren suna de parcă ar fi fost gata să izbucnească în râs.

— Am avut de ales? Micail arătă către fereastră. Pentru numele tuturor zeilor, ce-i cu zarva asta?

— Nu ți-a spus nimeni? Aşa se sărbătoreşte aici miezul iernii!

— Oh.

Micail ridică din umeri şi închise obloanele, zgomotul pierzându-şi astfel o mică parte din intensitate. *Ştiuse* că era solstițiul de iarnă şi alesese să nu ia parte la ritualul Focului Nou, oficiat în vila principelui Tjalan…

— În ultimul timp n-am fost eu însumi.

— Pari să te simți mult mai bine decât te-ai simțit de la o vreme încoace. Să facem puțină

lumină!

Jiritaren aprinse o aşchie de lemn pe care o apropie de lampa din încăpere.

— Daa, spuse apoi, privind în urechea lui Micail. Aici e cineva acasă, foarte bine, s-a-ntors exact la timp.

— Oh, încetează! Micail aținti în glumă o lovitură de pumn către prietenul său, apoi se întoarse, căutându-şi cana, în care spera să mai găsească apă. Dar mă bucur că eşti aici. Sunt încă şi mai bucuros fiindcă există afurisitul ăsta de festival. Era momentul să se întâmple ceva vesel. Se întrerupse şi îl privi cu atenție pe Jiritaren. Exact la timp pentru *ce?*

— Haladris şi Mahadalku au cerut să ținem un sfat special – stai liniştit, nu vor începe decât după rugăciunile din zori. Dar, fiindcă tocmai m-am întors de la săvârşirea ritualului şi s-a întâmplat să ştiu că te culci adesea la ore târzii, m-am gândit că ai vrea să ți se dea de ştire.

— Aş vrea, într-adevăr, mârâi Micail, dacă ai fi atât de bun încât să-mi *povesteşti* câte ceva!

Ochii întunecați ai lui Jiritaren străluciră.

— Eram pe punctul de a-ți spune că senzitivii tarissedanieni cu care lucrează Stathalka au găsit locul – şi nu se află prea departe.

— Locul?

— Izvorul de putere de care avem trebuință ca să ne construim Templul! Naranshada a adeverit şi

că energiile sunt probabil de acelaşi fel. E acolo unde spunea principele Tjalan, pe pământurile tribului Ai-Zir.

Micail se încruntă când mintea lui începu să lucreze aşa cum nu o mai făcuse de mai multe luni.

— Dacă Ansha adevereşte că locul e potrivit, atunci ar trebui să-ncepem să facem planuri…

Se opri brusc, auzind râsul lui Jiritaren.

— Nu, nu, continuă – doar că acum ai părut să fii tu însuți, aşa cum n-ai mai fost de, oh, de foarte multă vreme.

— Cred că ai dreptate.

Chiar dacă visul lui nu fusese decât o nălucire, Micail le mulțumi zeilor fiindcă i-l trimiseseră, dându-i puterea de a-şi îndeplini îndatoririle. Dacă Tiriki ar fi intrat în port în ziua aceea, se gândi el, aproape că i-ar fi fost ruşine s-o privească în ochi.

N-am făcut nimic, îşi spuse cu asprime, *dar asta se va schimba chiar acum.*

Jiritaren dădu din cap, redevenind serios.

— Vor să-i conduci tu pe cei care vor pleca într-acolo. Tjalan spune că vrea să te-nsoțească, dar va trebui fără-ndoială să se întoarcă aici, ca să vegheze asupra desfăşurării lucrurilor. Tu eşti singurul care are atât un rang ce îi îngăduie să comande un pâlc de oaste, cât şi o poziție de pe care să-i conducă pe preoții apărați de oşteni.

Micail clătină din cap, uluit. Spusele lui Jiri îl uimeau mai puțin decât faptul că, pentru prima oară după scufundare, se simțea sincer interesat. După plecarea prietenului său, se întinse în pat, rămânând treaz pentru un răstimp ce i se păru îndelungat, ascultând zgomotele petrecăreților de afară. Ploaia care începuse să răpăie pe țiglele acoperişului nu le strică nicidecum cheful. Lui îi aduse aminte de valurile de pe țărmurile Ahtarrathului, şi se pomeni zâmbind. Închise în sfârşit ochii, regăsind imaginile strălucitoare din vis. Şi, tocmai când primele păsări prinseră să vestească zorii, viziunea i se schimbă. Auzi o voce proclamând:

— Fiica lui Manoah aduce viața înapoi, în lume!

Şi, când soarele miezului de iarnă prinse să se înalțe, din pruncul pe care îl ținea el în brațe porni o revărsare de lumină.

Când prima aniversare a sosirii lor la Belsairath veni şi trecu, până şi frunzişul veşted din vremea iernii păru s-o sărbătorească, lăsându-şi locul verdelui strălucitor a cărui mireasmă umplea lumea, zăbovind în aer. Ciclurile soarelui, care acasă fuseseră socotite de preoți, fiind urmărite doar de ochii lor, erau însuşi sufletul religiei locuitorilor acelui ținut din miazănoapte. Fără nicio îndoială, Micail nu-şi mai dăduse niciodată atât de bine seama cum se luminau zilele. Prins de

pregătirile pentru călătoria către țara tribului Ai-Zir, se pomeni prea ocupat ca să-i mai rămână mult timp pentru meditație, dar acesta nu era singurul motiv.

Mâhnirea nu dispăruse, ci se îndepărtase. Începuse să se deprindă cu gândul că Tiriki era pierdută pentru el. Stătuse de vorbă cu neguțătorii care ajungeau în oraş, ba chiar îl convinsese pe principele Tjalan să trimită o corabie care să ocolească Beleri'in în căutarea altor locuri de acostare, dar nu primise nicio veste. Deşi jelea trupul în forma căruia o iubise, Micail îşi spunea că, într-o altă viață, aveau să se reîntâlnească. Şi uneori chiar credea asta.

Veni ziua plecării, iar el stătu pe docuri, cu robele sale albe prinse-n brâu pentru drum, cu sandale rezistente în picioare şi având în mână toiagul care îi era de folos nu numai pentru magie. Auzea în spatele lui voci amestecate în timp ce se forma coloana, cu veşmintele albe ale acoliților aleşi să-l însoțească părând palide pe lângă tunicile verzi ale oştenilor.

În ziua aceea valurile erau albastre, cu scăpărări de spumă. Privirea lui prinse o licărire de un auriu-roşiatic şi înțepeni pentru o clipă, sigur că zărise o caravelă ocolind promontoriul şi îndreptându-se spre port… Dar vântul se schimbă, netezind valurile. Nu fusese decât o amăgire a razelor de soare.

Să nu înțelegeți greşit semnele ce călăuzesc spre liman, murmură în amintirile lui bătrânul Rajasta.

— Micail! Haide, omule, nu putem pleca fără tine!

Glasul lui Jiritaren îl dezmetici.

— Adio, şopti el, înălțându-şi brațele într-un salut către licărul luminii de pe valuri.

Pe urmă se întoarse şi se îndepărtă de port cu paşi mari, pentru a-şi ocupa locul din fruntea coloanei, alături de principele Tjalan.

În prima oră a celei dintâi zile de călătorie, Micail nu văzu nimic altceva decât drumul desfundat şi nu dădu prea multă atenție sunetelor pe care le auzea până când cineva din spatele lui nu scoase un strigăt de uimire. Ridică ochii şi zări un val de pământ acoperit de iarbă de-a lungul coastei de deal din stânga drumului.

— Localnicii au construit asta? îl întrebă pe Tjalan. Nu i-aş fi crezut în stare.

— Ei l-au înălțat, răspunse Tjalan, sau mai degrabă străbunii lor. Şi au locuit în el până la sosirea noastră. Străbunicul meu a pus temelia portului… Arătă cu degetul mare peste umăr. Pentru tata, porturile de pe Insula Cositorului reprezentau o înfrângere desăvârşită, dar, din punct de vedere al localnicilor, le-a mers foarte bine. De fapt, Domazo, în hanul căruia ți-a plăcut atât de mult să stai, descinde direct din căpetenia

aceea. Nu m-aş mira dacă ar avea acolo, în fapt, tot atâta autoritate ca mine! Oricum, după cum vezi, aici nu mai locuieşte nimeni acum. Ceea ce ne lasă o grămadă de loc în care să ne lărgim stăpânirea…

— Impresionant, spuse Micail într-un târziu.

— Da, aşa e. Nu trebuie să uităm că, atunci când sunt conduşi aşa cum se cuvine şi li se dă un motiv bun, oamenii pot înfăptui multe.

Micail îi aruncă o privire tăioasă, dar celălalt se mulțumi să-şi vadă de drum, cercetând orizontul.

Cu siguranță, nu voise să spună ceea ce părea să dea de înțeles – că oamenii locului nu-şi doreau altceva decât un conducător puternic. Poate chiar pe el însuşi? În planurile lor, vorbiseră numai despre cercetarea pământului tribului Ai-Zir şi despre îngăduința ce trebuia cerută regelui localnic pentru a construi în ținutul lui. Micail nu-şi aducea aminte în prorocirile lui Rajasta de niciun imperiu atlant înălțat prin truda popoarelor înrobite.

În dimineața celei de-a doua zile, Micail rămase în urmă destul de mult ca să li se alăture membrilor mai tineri ai expediției. Fusese departe de a şti sigur cum aveau să-l primească – erau adesea mai degrabă înțepeniți şi stingheriți în prezența lui –, însă în ziua aceea păreau cu toții bucuroşi să-l vadă.

După ce avusese de curând prilejul să dea ochii cu înfumurarea tăioasă a preoţilor apropiaţi de rangul său, se bucura că acoliţii nu făceau nicio încercare de a-i domina pe cei aflaţi în slujba altor preoţi sau preotese. Li'ija şi Karagon erau priviţi ca nişte egali şi nici poziţia semiregală a Galarei, nici faptul că era cumnata lui Micail nu-i aduseseră vreun privilegiu.

Dar băiatul, Lanath, îl îngrijora. Rămânea întotdeauna puţin în urma celorlalţi, cu ochii tulburi, de parcă şi-ar fi adus aminte de un vis urât.

Micail se retrase cu un pas în afara drumului plin de făgaşe şi se aplecă, prefăcându-se că-şi lega mai bine sandalele.

— Arăţi obosit, spuse când Lanath dădu să treacă pe alături. Nu dormi bine?

Uimit, tânărul îşi ridică ochii spre el.

— De… destul de bine, se bâlbâi, ducându-şi mâna la bărbie, un tic nervos pe care îl căpătase când începuse, în sfârşit, să-i mijească barba. Azi-noapte, oricum…

Micail dădu din cap.

— Toţi visăm ceea ce am pierdut. Dar trebuie să mergem mai departe, spuse, ştiind că vorbea şi pentru sine însuşi în aceeaşi măsură. Eu îmi visez soţia pierdută. Azi-noapte am văzut-o ca şi cum ar fi stat în faţa mea.

— Când nu am coşmaruri, pe care, slavă zeilor!,

nu le țin minte niciodată, spuse Lanath, şovăind, îl visez pe Kanar – astrologul Templului din Ahtarrath. *Tu* ştii.

— Da? făcu Micail, înălțând încurajator din sprâncene.

— Păi, tocmai îi fusesem dat ucenic – m-am descurcat întotdeauna bine cu numerele. Dar în vise, eu… la început nu e nimic straniu, adică îl văd în observatorul lui, sau plimbându-se pe plajă. Însă după aceea el… e ca şi cum ar încerca să-mi spună ceva, dar se pare că eu nu prea sunt în stare să înțeleg…

— Da, dar nu sunt trecute stelele în rândul lucrurilor pe care nimeni nu le poate înțelege cu adevărat? răspunse Micail.

În minte i se învârtejiră brusc o sută de îndoieli care nu erau ale lui. Lanath îşi transmitea sentimentele. Nu era de mirare că toți ceilalți nu se simțeau în largul lor când se afla el în preajmă. Băiatul avea nevoie de instruire. Micail îşi drese glasul.

— Ei bine, Lanath, dacă ai chemare către ştiința stelelor, atunci trebuie într-adevăr să stai de vorbă cu Ardral – sau cu Jiritaren, continuă el, când tânărul tresări. Nu trebuie să-ți fie teamă de Al Şaptelea Veghetor. Glumele lui te pot învăța mai multe decât înțelepciunea sobră a altora, dar îmi închipui că Jiri o să ți se pară mai prietenos. Însă chiar acum trebuie să înveți altceva. Vocea ta a

ajuns, în sfârşit, să nu mai fie în schimbare, nu-i aşa?

— Da… se spune că o să fiu tenor – Lanath roşi – ca tine.

— Foarte bine, zise Micail, iar asta nu e o simplă încurajare binevoitoare. Când o să vină vremea să construim noul Templu, o să avem nevoie de cântăreți bine pregătiți – aşa că sunt de părere c-ar trebui să-ncepi să lucrezi acum cu mine. Ce spui?

— Chiar acum? Adică, îmi e foarte greu să mă concentrez, roşi Lanath din nou, mai ales aşa, în public. Dar… dar aş fi încântat să-ncerc!

Micail dădu din cap.

— Asta-i tot ce-ți cer. Să începem cu un exercițiu de mare însemnătate în privința concentrării. Poți să intonezi a cincea notă şi s-o menții? Da, da, e bine, dar acum ascultă, ascultă cu mare atenție…

— E atât de frumos! exclamă Elara.

Drumul pe care îi călăuzea neguțătorul localnic Heshoth şerpuia către miazănoapte. În stânga lor se înălța un şir de dealuri joase, acoperite de copaci. Până şi iarba dintre urmele adânci de roți era strălucitor de verde, presărată cu flori de primăvară.

— Călătoria noastră trebuie să fi fost binecuvântată de zei!

— Care zei? murmură Lanath. Ai noştri sau ai

lor?

Încă mai am de suferit de pe urma mersului de ieri!

Galara şi Li'ija gemură a aprobare.

— Dacă ți-ai fi mişcat fundul mai des cât am stat în Belsairath, ai fi acum într-o formă mai bună, se răsti Elara, măsurându-l cu o privire nemulțumită.

Lanath crescuse mai înalt decât ea, aproape pe nesimțite, dar, oricâți muşchi ar fi avut, aceştia continuau să fie încă ascunşi sub un strat pe care nu-l putea descrie decât drept „grăsime". Părul castaniu-închis continua să-i cadă în ochi, ca al unui copil, dar barba începuse în sfârşit să-i mijească. Elara se obişnuise cu gândul că îi era logodnică, dar nu era nicio grabă să se căsătorească, nu şi când în jur erau atât de mulți alți bărbați interesanți.

— Slăvitul Ardravanant mă ține ocupat mai mult decât de-ajuns, spunea Lanath, sigur de el. Cercetarea stelelor îți *cere* mai ales să stai într-un singur loc.

— Şi să dormi până târziu, adăugă Cleta, visătoare.

Era robustă, serioasă şi isteață, şi în toane bune după ce avea parte de o noapte întreagă de somn.

— Sper că drumul o să ne-ntărească pe toți, spuse Li'ija, radioasă.

Karagon, care se alăturase expediției împreună

cu maestrul lui, Valadur, pufni dispreţuitor:

— Pentru tine nu e decât o plimbare de plăcere, nu-i aşa?

— Absolut. Dacă n-am fi legaţi de paşii înceţi ai acestor care cu boi ale tribului Ai-Zir, stărui Li'ija, cu un zâmbet ce sugera că nu era pe de-a-ntregul serioasă, am putea merge de două ori mai repede!

Ideea îl făcu pe Lanath să geamă, dar ceilalţi râseră. Ardral călătorea într-una dintre acele căruţe trase de boi, laolaltă cu proviziile şi cu bagajele, iar Valadur îi ţinea companie. Toţi ceilalţi mergeau pe jos, aşa cum ar fi făcut de fapt şi acasă, unde numai conducătorii, vârstnicii şi nevolnicii erau purtaţi în lectici.

Dată fiind starea în care se afla drumul, Elara se întrebă cât timp urma să se scurgă înainte ca Al Şaptelea Veghetor să meargă alături de toţi ceilalţi, în ciuda numeroşilor lui ani… oricât de mulţi ar fi fost.

Pusese întrebarea de mai multe ori, dar nimeni nu părea să ştie cât de bătrân era Ardral.

— Destul de bătrân ca să ştiu ce-i pe lumea asta – şi cât îmi doresc să fi ştiut într-adevăr! era răspunsul pe care li-l dădea de obicei tuturor celor destul de îndrăzneţi ca să-l întrebe.

Iar despre el se mai auzeau şi alte zvonuri, mai sumbre. Unii spuneau că, în tinereţe, Ardral îşi folosise puterile ca să ucidă. El unul o tăgăduia sau, mai degrabă, spunea că nu, duşmanii lui nu

făceau decât să-şi piardă minţile şi să fugă… ceea ce nu era tocmai liniştitor. Însă dealurile cu păduri dese printre care treceau ar fi putut ascunde oricât de multe primejdii, de la animalele sălbatice până la tâlhari. Aşa că era bucuroasă să călătorească alături de orice soi de mag.

Fireşte că mai erau şi oştenii. Jumătate încheiau coloana, pe când ceilalţi alcătuiau un soi de avangardă, apărându-i pe Heshoth, pe două călăuze localnice şi pe principele Tjalan, în jurul cărora stăteau.

Micail mergea uneori alături de principe şi de garda lui, dar se afla tot atât de des printre ceilalţi preoţi.

Aceştia erau făurarii, Naranshada şi Ocathel, şi Jiritaren, a cărui îndatorire era, după bănuielile Elarei, pe de-o parte să-i poarte de grijă lui Micail şi pe de alta să-l ajute pe Ardral la calculele lui astronomice…

Elara nu ştia tot atât de sigur care era rostul preotesei Kyrrdis. *Dacă au vrut o cântăreaţă, ea e foarte bună, dar Mahadalku e mai bună; iar dacă voiau să aibă printre ei o femeie, ar fi putut să ia o saji…* Roşi.

Pe urmă, mai era şi Valadur. În privinţa rolului lui se simţea pe de-a-ntregul nedumerită. Ordinul Cenuşiu avea o reputaţie amestecată. *Ardral o să-l ţină la locul lui*, hotărî ea. *Aşa că nu mai rămâne decât… Valorin.*

Sigur că da.

Îşi încetini paşii, privind în jur, dar nici aşa nu-l văzu pe Valorin nicăieri. Ca preot din Alkonath care fusese ales pentru cunoştințele lui despre tot ceea ce creşte din pământ, părăsea adesea poteca bătătorită ca să cerceteze câte o tufă sau câte o floare care nu-i erau cunoscute.

— Uite – acolo nu e un *sat?* exclamă Galara, arătând către un grup asimetric de parcele de teren aranjate cu grijă, parcă radiind dintr-o colibă rotundă, acoperită cu iarbă verde. O colină prelungă, înverzită, părea să stea de strajă la capătul unuia dintre ogoare.

— E cel puțin o gospodărie, îşi dădu Cleta cu părerea, deşi se pare că nu-i nimeni acasă.

— Mai multe gospodării, observă Karagon când drumul îi aduse pe o creastă şi în fața ochilor le apărură mai multe ogoare şi mai multe clădiri.

Peticele de pământ erau mici, despărțite de garduri vii sau de şanțuri, şi, când ajunseră mai aproape, văzură spinările de un cafeniu murdar ale unei turme de oi mânate de un băiețel într-o tunică maro, cu ajutorul unui băț şi al unui câine care lătra scurt.

— În şanțuri e apă! făcu Lanath, uimit. Apă stătătoare.

Când se apropiară, un bărbat care prăşea prin şirurile de grâne de curând răsărite le strigă o urare de bun venit în limba acelor locuri şi Greha,

una dintre călăuzele cu înfăţişare înfricoşătoare, îi răspunse.

Amândoi localnicii aveau părul castaniu buclat şi ochii cenuşii ai poporului lor, deşi Greha era neobişnuit de lat în spate şi de înalt.

— Ai învăţat câteva vorbe din graiul localnicilor, nu-i aşa, Cleta? întrebă Galara. Ce spun?

— Ceva despre ciobani şi oi. Cred că vorbesc despre noi! Chipul rotund al Cletei căpătă o tentă uşor rozalie. Oh, vai. Sper că principele n-a auzit asta!

Înconjurat de garda sa, principele Tjalan înainta cu paşi mari, cu tot atâta îndrăzneală ca şoimii ce îşi fluturau aripile pe steagurile lui.

Priviţi-l pe marele rege din Atlantida luând în stăpânire un nou ţinut, cugetă Elara, *dar oare ce va lua acest nou ţinut de la el?*

În zilele ce urmară, călătoria căpătă un ritm al ei. Se trezeau devreme şi o porneau mai departe, cu scurte popasuri întâmplătoare, până la jumătatea după-amiezii, când cei din avangardă începeau să caute un loc de popas cu apă bună de băut. Într-o noapte îi stânjeniră urletele lupilor şi Lanath îi trezi nu numai o dată cu coşmarurile lui, dar altminteri totul se desfăşura în pace. Acoliţii şi ucenicii se obişnuiră în scurt timp cu drumul şi, odată descotorosiţi de teama pe care le-o stârneau locurile necunoscute, deveniră nerăbdători să

cerceteze totul.

Micail nu voia să-i vadă îndepărtându-se de unii singuri, dar neguțătorul Heshoth îi asigură că oamenii din ținut nu erau doar paşnici, ci şi sfioşi. Când îi văzură venind pe atlanți, cu tunicile lor de un alb strălucitor şi cu mantiile lor viu colorate, ca să nu mai pomenim despre steaguri, lănci şi săbii, porcarii şi tăietorii de lemne din pădure le fugiră din cale chiar mai repede decât o făcuseră băietanii care păzeau oi sau vite pe pajişti.

În ziua următoare, călătorii se îndreptară, treptat, tot mai mult către miazănoapte, urmând plictisiți drumul ce ocolea capătul unui şir de coline acoperite de codri deşi. Către sfârşitul după-amiezii, ajunseră în preajma unui deal singuratic, având pe culme ghebul alungit al unui gorgan vechi, ce domina ținutul.

— Poate ar trebui să ne oprim aici… Heshoth arătă către un luminiş larg dintre drum şi pârâu. Oamenii se adunau cândva pe dealul ăsta pentru ceremoniile de la sfârşitul verii, dar a fost un război. În afară de noi, nu mai are cine veni încoace.

Ziua fusese frumoasă şi după-amiaza lungă lăsă în locul său un asfințit trândav, în vremea căruia slujitorii principelui Tjalan întinseră corturile şi adunară lemnele trebuincioase pentru pregătirea mesei de seară. Înainte de încheierea tuturor acestora, acoliții şi ucenicii n-aveau prea multe de

făcut. Între timp, dealul îi îmbia cu frunzişul de pe pante şi cu urmele sumbre ale unor tragedii străvechi.

— Să urcăm pe culme, propuse Karagon. De sus o să vedem o privelişte minunată.

— Nu ți-a ajuns cât ai mers azi? bodogăni Elara; dar, în afară de Lanath, care murmura ceva despre fantome, ceilalți păreau dornici de aventură.

Li'ija şi Karagon găsiră în curând o cărăruie care urca direct către vârf şi care îi apropie cu repeziciune de țintă. Şi ajunseră în fața unui şanț şi a unui val scund de pământ, amândouă năpădite de buruieni.

Era ciudat că şanțul fusese săpat din bucăți, cu poteci de teren solid între ele.

— Nici şanțul, nici valul de pământ nu par de mare folos când e vorba de apărare, observă Karagon, probabil că nu sunt fortificații, au o altă menire.

În partea de miazănoapte dădură peste stâlpii de lemn ai adăpostului străjerului porții, încă sprijinindu-se unul de altul, deşi acoperişul se năruise, pesemne, de multă vreme.

— Nu e o fortăreață, ce rost o fi avut? întrebă Li'ija.

— Pare… straniu… se cutremură Lanath, grăbindu-se apoi să adauge: Există un ecou, al mai multor voci…

— Da, încuviință Li'ija. Îl aud şi eu.

— E vântul. Dar ceva a scormonit într-una dintre gropile astea, zise Cleta. Se apropie şi se ghemui, îndepărtând pământul cu mâinile. Aici e o râşniţă, ca acelea folosite de femeile din ţinutul ăsta pentru măcinatul grânelor. Dar e spartă.

— Strivită, zise Elara.

— Sacrificată, şopti Karagon, pe un ton dramatic.

— Asta e o oală?

Galara se aplecă s-o vadă mai bine.

— E o tigvă, răspunse Elara. Poate a femeii care a întrebuinţat râşniţa.

— Să vedem ce e înăuntru, sugeră Karagon, croindu-şi drum către ruinele casei de la poartă.

Lanath şi Galara se împotriviră iarăşi, dar ridicară din umeri şi îi urmară pe ceilalţi.

— E un cerc de pietre! spuse Elara şi se opri la numai câţiva paşi dincolo de intrare, cercetând, aşa cum fuseseră învăţaţi să facă, acea încremenire rămasă în aşteptare, dar acolo nu era niciun altar, ci doar iarbă unduind în bătaia adierii asfinţitului şi câţiva puieţi de alun.

— Cred, spuse Galara cu voce tremurată, că le-am găsit cimitirul.

— Atunci de ce n-a fost îngropat leşul ăla?

Li'ija arătă spre mijlocul cercului, unde zăceau nişte oase albite, împrăştiate prin iarbă.

— Poate c-a fost ars, medită Cleta.

Asta se făcea în Atlantida, în speranţa slăbirii

legăturilor karmei, care înlănțuiau sufletul, şi a slobozirii acestuia, pentru a-şi găsi o cale mai apropiată de înălțimi; dar pe oase nu era nicio urmă de cărbune.

— Au întins trupurile aici pentru ca păsările şi animalele să se bucure de carne, spuse apoi Lanath, cu un glas domol, straniu. Țeasta a fost pusă în groapa familiei, alături de ofrande.

Elara îşi privi uimită logodnicul. Până atunci, Lanath nu mai fusese niciodată în stare să citească astfel istoria unui loc. Aruncă o privire spre Li'ija, ca şi cum i-ar fi spus: *Credeam că lucrurile astea țin de harul tău.*

Fiica lui Ocathrel ridică din umeri şi se întoarse cu spatele.

— Chiar s-a făcut târziu, spuse Galara, exagerându-şi tremurul. N-ar trebui să ne întoarcem? Râpa aia o să ni se pară mai abruptă la coborâre.

Odată ieşiți pe poartă, se simțiră cu toții mai bine, dar poteca pe care o aleseră pentru coborâre nu ducea înapoi, către tabără. În schimb, se pomeniră intrând în ceea ce era în mod evident o altă împrejmuire, mult mai întinsă decât prima. Vegetația încâlcită acoperea stâlpii prăbuşiți ai unei case, iar mai multe garduri vii năpădite de buruieni înconjurau locurile țarcurilor pentru animale şi peticele de pământ pe care încă mai creşteau câteva tulpini răzlețe de grâu indigen.

— Locul ăsta pare pustiu, spuse Lanath, ca şi cum cineva ar urma să se întoarcă. Dar, în acelaşi timp – e ca şi cum n-ar fi fost locuit cu adevărat niciodată.

— Poate *erau* sălaşe vremelnice, sugeră Elara, că lăuza spunea că oamenii veneau aici pentru un festival…

— Ar fi trebuit să stea deoparte, dacă voiau să trăiască, spuse Li'ija, cu o voce ciudată.

Elara se întoarse şi o văzu stând neclintită, privind fix un obiect pe care îl ținea în palmă.

— Ai găsit un vârf de săgeată! exclamă Karagon.

Ei, nu ştiam că eşti o senzitivă. Ce altceva vezi în el?

— Sânge, spuse fata, şi ură. Vite… un atac… oameni în fugă… ziduri de flăcări…

— Stâlpii ăştia ai casei par într-adevăr… arşi, zise Galara, tulburată.

— Şi aici, arătă Cleta cu degetul, nu e o grămadă de lemn. Astea sunt oase…

Elara o luă pe Li'ija de umeri şi îi răsuci cu blândețe palma, astfel încât bucata de cremene să cadă pe pământ. Fata alkonană se cutremură şi se destinse, sprijinindu-se de ea cu un oftat.

— Te simți bine?

— O să-mi treacă. Li'ija tremură iarăşi. A fost straniu. Îşi îndreptă spatele, îndepărtându-se uşor de Elara. Mi-aduc aminte că tata mi-a povestit despre un loc de lângă Belsairath, unde a fost

cândva o mină vestită de cremene, iar eu m-am gândit la drumul pe care mergem, iar vârful ăla de săgeată… a fost ca şi cum ar fi ieşit din pământ, aşteptându-mă.

Aşa că l-am ridicat şi, pur şi simplu…

— Te chema. Aici sunt o grămadă de spirite. Lanath se uită în jur, părând să nu fie în largul lui.

Craniile lor n-au fost îngropate. Nimeni nu a adus ofrandele. Ele sunt încă în aşteptare.

Se strânseră mai aproape unii de alţii. Soarele amurgea încununând copacii cu flăcări şi spre pământ coborau drugi înclinaţi de lumină însângerată, desenând dâre unduitoare în văzduhul întunecat.

— Da, spuse Cleta pe neaşteptate, până şi eu le pot simţi. Pfui! Urăsc lucrurile astea. Să plecăm de aici! exclamă ea, luând-o pe Li'ija de mână.

Când ultimul dintre ei ieşea în afara îngrăditurii, pe cer apăreau primele stele. Li'ija părea să-şi revină repede, dar Cleta şi Lanath continuau să bombăne despre spirite. Toţi ceilalţi păreau să se aştepte ca Elara să ştie ce era de făcut. Să-şi unească puterile cu ale pământului nu părea cel mai bun leac – la urma urmelor, tulburarea aceea venea chiar din pământ.

Cealaltă faţă a Caratrei, îşi spuse ea, cutremurându-se încă o dată.

Răspunsul limpede era coborârea de pe deal,

care se arătă însă a fi o treabă mult mai grea decât se aşteptaseră. Deşi cerul era cât se poate de senin, nu se zărea luna. Sub copaci era încă şi mai întuneric, în vreme ce toate potecile coteau şi se învârteau de parcă ar fi încercat să-i călăuzească pe un drum greşit. În cele din urmă, nu izbutiră să facă altceva decât să-şi croiască singuri drumul la vale, printre tufe de mărăcini şi prin harababura de pomişori tineri, până ce simţiră mirosul fumului de lemne şi îi auziră sporovăind pe servitorii lui Tjalan, care pregăteau masa de seară.

Cei mai mulţi se împleticiră pe restul drumului către tabără cât de repede se simţeau în stare, dar Lanath mai zăbovi şi, după o clipă, Elara urcă înapoi, alăturându-i-se.

— Vino, îi spuse ea cu blândeţe, s-a terminat.

— Nu. N-am scăpat… şopti Lanath. Femeia din gorganul de pe deal. E foarte bătrână, e Mama întregului ei trib. Şi nu vrea pe nimeni aici…

Şi nici nu e de mirare, cugetă Elara, *dacă te gândeşti cum am bâjbâit printre oasele lor*! îl împinse uşor pe Lanath către focul de tabără.

— Totul o să fie bine, repetă ea.

După plecarea lui, se întoarse către pădure, înălţându-şi braţele într-un salut.

— Bunico, îţi cerem iertare. Avem numai gânduri bune pentru tine şi pentru poporul tău, îi cinstim deopotrivă pe cei morţi şi pe cei vii. Îngăduie-mi să-ţi trimit o ofrandă în pădure, iar în

zori vom pleca de aici. Îți cer să ne iei în paza ta, numai în această noapte. Nu ne trimite vise rele!

A doua zi, acoliții şi ucenicii rămaseră tot timpul neobişnuit de aproape unii de alții, dar merseră mai mult în tăcere. În ziua următoare, călătorii cotiră încă o dată spre răsărit. Micail găsi că avea ciudat de puțină tragere de inimă să se îndrepte în direcția aceea, pentru că, în noaptea petrecută la poalele dealului încununat de gorgan, o visase pe Tiriki, aşa cum ar fi putut deveni dacă ar fi ajuns pe acel tărâm înghețat. Pentru prima dată în ultimul an, se trezise zâmbind. Imaginea fusese atât de clară încât aproape că o văzuse stând nemişcată, încoronată cu flori de păducel şi încadrată de bogăția verde a dealurilor…

Dar, pe măsură ce înaintau către soarele care se înălța, senzația prezenței ei începu să pălească… *La ce te aşteptai? N-a fost decât un vis*, îşi spuse, cu asprime.

În noaptea aceea poposiră la marginea dealurilor.

În față li se aşternea un nou ținut, ale cărui ondulări domoale se turteau, preschimbându-se într-o câmpie lată, întinsă spre orizontul cețos. Pământul părea împărțit în loturi mai compacte decât până atunci, dar ogoarele cu grâu des şi verde erau despărțite de aceleaşi garduri vii şi de acelaşi păienjeniş de canale.

Dincolo de ele erau mai multe păşuni neîngrădite, unde păşteau oi mici, cafenii, sau vite cu coarne mari.

Casele rotunde ale țăranilor erau mai mari decât cele pe care le văzuseră în apropierea coastei şi erau acoperite cu stuf în loc de iarbă.

— Ăsta e Azan – Țarcul Taurilor – unde domneşte regele Khattar! le dădu Heshoth de ştire. Era limpede că se mândrea cu regele său. O să ne oprim pentru masa de prânz şi-o să vă puteți pune hainele de sărbătoare în cinstea lui.

Tjalan prinse privirea lui Micail zâmbind amuzat, dar în mod evident găsea că sfatul era bun.

— Începem prin a-i face impresie acestei căpetenii localnice, murmură el, însă cred că, în curând, ea va fi aceea care ne va cinsti *pe noi* cu atât mai mult.

— Ştii ceva despre regele ăsta? întrebă Micail, cu voce tot atât de joasă.

— Din câte a povestit Heshoth, domneşte asupra numeroaselor căpetenii ce stăpânesc pământurile din jurul câmpiei. Se războiesc între ele pentru dreptul de a-şi paşte turmele, apoi se strâng lângă altarul aflat în mijloc pentru marile lor festivaluri – în fruntea cărora se află regele. Se spune că a răpit-o pe femeia cu care s-a însurat apoi şi care este acum marea preoteasă a poporului Taurilor. Se pare că e un războinic destul de vestit ca să

descurajeze răzbunările.

Ridică din umeri. Dar Heshoth zice că nu soția, ci sora lui poartă titlul de Regină. Se numeşte Khayan-e-Durr şi fiul ei îi va fi moştenitor. Lucrurile sunt destul de complicate şi de primitive şi, aşa cum spuneam, nu le înțeleg pe deplin. Dar ştii cum se zice, când eşti în Khem, mergi pieziş.

— Cum crezi c-o să ne primească? Micail îi aruncă vechiului său prieten o privire întrebătoare.

Ca pe nişte aliați sau ca pe-o amenințare la adresa puterii sale?

— A, bine, asta o să se hotărască după cum o să ne descurcăm cu solii lui, răspunse Tjalan râzând.

Sper că ți-ai adus cele mai frumoase brățări.

Ajunseră la Azan-Ylir, căminul şi fortăreața marelui rege, la vremea când focurile din bucătării se stinseseră şi aroma cărnii fripte începea să înmiresmeze aerul. Satul se afla pe o colină, deasupra malurilor acoperite de sălcii printre care curgea domol râul Aman, venind dinspre miazănoapte.

Soarele după-amiezii strălucea blând printre frunzele tinere. Înfricoşătorul Greha, garda de corp al lui Heshoth, dispăruse din vremea popasului de la amiază, aşa că Micail nu fu uimit să descopere că erau aşteptați.

Greha îi întâmpină alături de un şir de războinici

înveşmântați aidoma lui, în piei tăbăcite şi în blănuri, şi purtând arme de bronz. Stăteau de o parte şi de alta a porții cu stâlpi făuriți din trunchiuri imense, care se înălțau deasupra palisadelor din buşteni având de două ori înălțimea unui bărbat. După intrarea atlanților, străjerii se aliniară în spatele lor.

Sunt o amenințare sau o pavăză? se întrebă Micail.

Apoi, aducându-şi aminte ce vorbise cu Tjalan:

Dintre acestea două, noi ce suntem?

Satul era o aglomerare de case rotunde, cu acoperişuri conice, din paie, printre care erau împrăştiate hambare şi țarcuri pentru animalele de preț. Dar o singură clădire centrală domina totul – o construcție imensă, rotundă, cu acoperişul din două părți, un con interior înălțat pe stâlpi deasupra inelului ce îl înconjura, astfel încât fumul să se strecoare pe sub el. Înăuntru, lumina furişată de sus se adăuga celei răspândite de focul din mijloc.

Sala era plină de oameni, dar, în prima clipă, Micail nu-l văzu decât pe bărbatul tolănit pe un scaun înalt, aflat între cei mai mari stâlpi şi cel mai aproape de foc. Era tot atât de masiv ca un butoi, dar forma umerilor dădea de înțeles că grosimea trunchiului său li se datora în cea mai mare muşchilor. Trebuia să aibă un gât puternic pentru a-şi susține acoperământul capului,

împodobit cu coarnele unui taur. Dar ochii lui cenuşii erau limpezi şi inteligenţi.

Când noii sosiţi se opriră în faţa vetrei, regele spuse ceva în graiul gutural al triburilor.

— Khattar, fiul lui Sayet, viteaz al vitejilor, Marele Taur din Azan şi Regele Regilor, vă urează bun venit în sala lui... tălmăci Heshoth.

Tjalan murmură o mulţumire îndatoritoare, apoi se prezentă pe sine însuşi şi pe însoţitorii săi, vorbindu-i neguţătorului, care traduse pe rând. Era un mod curtenitor de a le îngădui celorlalţi să ştie ce se vorbea. Tjalan începuse să înveţe limba localnici lor încă de la prima lui călătorie pe acele pământuri, cu mai mulţi ani în urmă. *Mi-am irosit timpul*, pricepu Micail. *Ar fi trebuit să-mi petrec anul trecut deprinzând şi eu obiceiurile localnicilor*. Dar ceea ce ştia despre acestea din urmă îi dădea de înţeles că nu avea să se mai scurgă prea multă vreme înainte de a începe să se vorbească despre ţelul sosirii atlanţilor.

Urmă un alt schimb de vorbe şi Heshoth le făcu semn bărbaţilor din grup să se îndrepte către băncile aşezate în faţa meselor sprijinite pe capre de lemn de pe latura de miazăzi a încăperii. Abia atunci îşi dădu Micail seama că, în afară de Antar, umbra credincioasă a lui Tjalan, toţi oştenii din escortă rămăseseră afară.

Femeile atlante fură călăuzite cu delicateţe într-

o despărțitură dinspre răsărit, lângă un soi de tron mai mic, pe care stătea, cu fața către rege, o femeie înfăşurată într-un şal a cărui țesătură cuprindea grăunțe mici de aur. Acum, când avea răgaz să se uite în jur, Micail văzu rombul auriu cusut pe pieptul tunicii fără mâneci purtate de rege şi brățările de aur care îi scânteiau pe brațe. Câțiva dintre ceilalți localnici aşezați pe alte bănci purtau, de asemenea, aur sau bronz, dar cele mai multe podoabe erau din jais, din coarne de cerb sau din oase cizelate cu migală. Micail înțelese de ce îi ceruse Tjalan cu stăruință să ia cu sine noua pereche de brățări-dragon şi banda pentru frunte făurite pentru el în Belsairath. Fireşte că nu arătau tot atât de grandios precum propriile lui însemne regale, dar acelea pieriseră odată cu Ahtarrathul…

Schimbară multe cuvinte măgulitoare şi înăuntru se aduseră hălci mari de carne afumată, de vită şi de oaie, puse pe tăvi de lemn, deasupra unui aşternut de grâne. Era şi băutură, o licoare fermentată cu miros de miere, servită în pocale de lut splendid modelate. Regele Khattar, observă el, bea dintr-un pocal de aur.

Barzii regelui cântară despre victoriile sale în luptă, iar un bărbat în robă de piele pe nume Droshrad, în care Micail recunoscu un soi de preot, lăudă modul în care dăruiseră zeii puterea lui Khattar.

Între timp se întunecase şi Micail începea să aibă bănuiala că regele plănuise să-i năucească oferindu-le de mâncat şi de băut. Situația în care se aflau nu părea destul de sigură ca să-şi îngăduie să ia liniştit mai mult de câteva înghițituri de băutură, dar curtoazia îl silea să mănânce mai multă carne decât mânca de obicei într-o lună. Însă Tjalan era într-o formă foarte bună, glumind cu Heshoth şi compătimindu-l pe rege pentru greutățile pe care le avea cu recoltele şi cu vecinii, adică purtând exact acel gen de discuție care îl plictisea de moarte pe Micail în Ahtarrath şi pe care nu o găsea nicidecum mai interesantă acum, când era tălmăcită… Dar chinul părea să se apropie de sfârşit. Singuri sau în grupuri, mesenii părăseau curtea regală.

Însă regele şi regina rămaseră pe locurile lor, alături de câțiva însoțitori. Nici şamanul Droshrad şi ceilalți preoți nu se clintiră. Micail prinse privirea lui Ardral şi văzu că bătrânul urmărea totul cu obişnuitul său zâmbet sardonic.

— Da, fireşte că avem destui oameni ca să construim gorgane pentru căpeteniile noastre venerate, tălmăci Heshoth ultimele cuvinte ale regelui, dar, în vremurile vechi, mai multe triburi se adunau laolaltă ca să înalțe monumente grandioase. Construind unul nou, din piatră dură, mi-aş dovedi cu siguranță puterea!

— În țara mea erau multe monumente de acest

fel, răspunse Tjalan, şi aveau întrebuinţări la care nici măcar nu ai visat vreodată…

— Poate, îi întoarse regele zâmbetul, dar lucrătorii voştri zac în fundul mării, cu puterea voastră alături de ei.

— Nu, mărite rege, oamenii care stăpânesc magia de a înălţa pietrele pentru tine sunt aici…

Tjalan vorbea foarte încet, susţinând privirea regelui.

Micail deveni foarte atent, privindu-şi vărul cu băgare de seamă. Plănuiseră să ceară îngăduinţa regelui pentru a cerceta locul găsit prin calculele lor şi, poate, pentru a construi acolo. Ce joc începuse Tjalan?

— Oamenii din neamul meu au multe puteri, continuă principele, dar, aşa cum ai spus, acum suntem puţini. Tu ai supuşi numeroşi şi, dacă vom lucra împreună, vei ajunge… un rege şi mai mare. Poporul Taurului va stăpâni acest pământ pentru totdeauna.

Khattar se trase de barbă, îngustându-şi ochii, în vreme ce şamanul îi şoptea la ureche. Micail îi urmări cu privirea şi îşi dădu seama cât de tare îşi strânsese pocalul abia după ce îl lăsă din mână şi văzu că modelul în formă de şnur ce îl împodobea i se întipărise în palmă.

— Ce câştigaţi voi oferindu-ne asta? întrebă Khattar într-un târziu.

Tjalan îi întoarse privirea cu o sinceritate sobră.

Când, copii fiind, juca jocul Penelor cu Micail, privirea aceea însemna de obicei că alkonanul avea de gând să facă o mişcare hotărâtoare, sau poate amăgitoare.

— Regatele Mării nu mai există. Avem nevoie de un loc unde să înflorească arta noastră… Avem nevoie de o patrie…

— Droshrad poate invoca spiritele şi poate supune sufletele omeneşti, spuse Khattar, cu o privire piezişă, dar numai sudoarea oamenilor poate clinti piatra.

— Sau cântecul lor… zise Tjalan, cu blândețe. Se întoarse spre Ardral şi Micail. Pentru a urni lucruri mai grele e nevoie de un cor întreg, dar marii noştri preoți pot lucra singuri. Prieteni, vreți să le arătați de ce e în stare puterea Atlantidei?

Acum, când zâmbetul acela cuceritor se îndrepta către ei, Micail răspunse cu o privire aspră, dar mânia i se spulberă când îl auzi pe Ardral chicotind sec.

— De ce nu? spuse Al Şaptelea Veghetor, înălțându-şi pocalul într-un salut adresat regelui şi dându-l apoi peste cap. Se întoarse spre Micail şi îi şopti: E rândul bătrânului Taur să închine în cinstea noastră, nu crezi?

Aruncă o privire plină de înțelesuri către cupa de aur şi, fără să aştepte răspunsul lui Micail, începu să cânte.

Oricare i-ar fi fost vârsta, vocea lui baritonală era

gravă şi răsunătoare deopotrivă. O înălță pe o notă fără cuvinte, dar cu o țintă precisă. Cu un gest mai degrabă pripit, Khattar lăsă jos pocalul de aur care începuse să-i vibreze în mână. Ardral îl îndemnă pe Micail să intre în joc aruncându-i o privire piezişă.

De ce n-aş face-o? se gândi el dintr-odată. *Cine sunt barbarii ăştia ca să-l ia în râs pe fiul celor o sută de regi?* Respiră adânc şi, cu tot atâta precizie, îndreptă spre aceeaşi țintă o a doua notă, cu un semiton mai înaltă decât a lui Ardral. Pocalul zăngăni şi dansă pe lemnul mesei – apoi se înălță şi pluti în aer preț de o clipă îndelungată, răsucindu-se încet în jurul propriei axe, până când sfârşi prin a coborî cu tot atâta încetineală, pentru a se odihni alături de mâna tremurândă a marelui rege.

Pentru o clipă, Khattar se mulțumi să se holbeze.

Pe urmă izbi cu palma în masă. Când se răsturnă pocalul, începu să râdă cu voce tunătoare, care păru să devină din ce în ce mai puternică, până ce urechile lui Micail abia mai izbutiră s-o îndure.

11

— Când mi-a spus marele preot Bevor pentru prima oară c-o să fiu acolită, cu un an înainte de Scufundare… remarcă Selast. Îți vine să crezi c-au

trecut trei ani de atunci? Oricum, *a spus* că trebuia să-mi strunesc mintea şi trupul mai presus de orice auzisem vreodată… Dar am crezut că posteşte numai cine vrea!

Damisa dădu din cap, dar rămase cu ochii la cele trei femei ale Lacului în urma cărora mergeau ea şi Selast pe poteca îngustă, mărginită de bălării cu spini.

— Foamea de care rabzi de bunăvoie e doar o neplăcere a cărnii, câtă, fără sarcasm. Era sincer convinsă că începuse să se învețe cu senzația de gol din pântec şi cu felul în care atârnau straiele pe trupul ei cândva robust… Spiritul ținut în frâu în ciuda dorințelor trupului, încheie apoi citatul, e singura chezăşie ce poate înfrunta amăgirea bogăției şi a siguranței.

— Îhî, încântător, mormăi Selast, numai că una e să înțelegi cum trăiesc oamenii mlaştinilor, fără să ştie niciodată dacă au destule provizii şi punându-şi încrederea în zei… Se uită la Damisa şi se sili să râdă. Dar cred că noi *am făcut asta* pe corabie! În plus, anul trecut a fost mai bine decât acum. A fost mai bine decât acum şi în anul sosirii noastre aici! Atunci era mâncare din belşug.

— Sst, o sfătui Damisa, te înfurii degeaba. Oricum, anul în care ne aflăm e întotdeauna mai greu decât cel care a trecut – n-ai băgat de seamă? Iar *ție* ți-e întotdeauna foame, în fiecare an.

Cealaltă fată se strâmbă, dar nu tăgădui. Chiar

şi ţinutul ei de baştină, Cosarrath, unde i se îngăduise să mănânce oricând şi orice voia, nu avusese pe trup nici măcar un dram de grăsime. Umblând după de-ale gurii pe poteca aceea, într-o tunică scurtă, albastră, arăta întru totul ca o făptură a sălbăticiei, întotdeauna prudentă, cu muşchii unduindu-i sub pielea întinsă, maronie.

Totuşi, chiar acum două zile l-a auzit pe unul dintre băieţi spunând despre ea că e la fel de drăgălaşă ca un iepure jupuit, cugetă Damisa, cu o clătinare a capului. *Aşa ceva nu poate fi bine.*

Pe vremuri, chiar şi o acolită logodită fusese liberă să-şi ia un iubit, iar uneori chiar mai mulţi, sau cel puţin ea aşa auzise. Aici se părea că nu o făcuse nimeni. Dar nu le ajuta nici faptul că abia dacă erau trei bărbaţi în jurul lor, adică nu mai erau alţii din casta preoţilor. *E Kalaran, care nu pare să-l aibă deloc pe vino-ncoace, şi Rendano, care nu e interesat, se vede limpede, şi maestrul Chedan, dar, ei bine…*

În minte îi veni, nepoftită, imaginea lui Reidel, ochii lui adânci şi calzi, umerii lui puternici… Îşi surghiuni gândul scuturând din cap. În Atlantida, genealogistul Templului ar fi fost îngrozit de simpla idee a unei asemenea legături, iar ea era de aceeaşi părere. Dar Tiriki pomenise de curând despre posibilitatea de a atrage în casta preoţilor pe câte cineva din rândurile corăbierilor sau ale neguţătorilor. Damisa ştia, fireşte, că, în vremurile

grele de dinainte de ridicarea Regatelor Mării fuseseră adoptați destul de mulți oameni din alte caste. Ea însăşi se trăgea din stirpea regală a Alkonathului, iar Selast era, de asemenea, dintr-o spiță nobilă, pură, însă majoritatea acoliților aveau strămoşi de origine umilă.

Nu se putea spune că asta ar mai fi avut importanță, oftă Damisa. *Noi, fetele, ar trebui să ne culcăm una cu alta, aşa cum se povesteşte că făceau femeile războinice pe câmpiile de pe Pământul Străvechi…* Îşi înăbuşi un hohot de râs şi privirea i se întoarse, meditativă, către Selast. Aproape fără să-şi dea seama, începu să imite umbletul furişat al cosarranei… până când se dezmetici, roşi şi se împiedică în propriile sandale.

Femeile mlaştinilor se opriseră chiar în locul unde cotea poteca, aducând o ofrandă într-unul dintre altarele lor din pădure, o alcătuire rudimentară din paie împletite şi pene aşezată în scorbura unui stejar. Damisa simți foamea reînnoindu-şi junghiurile la vederea căpățânilor de usturoi sălbatic ce zăceau acolo. Ce mod ciudat de a înțelege că, în ținutul acela, câteva rădăcini erau o jertfă mai prețioasă decât tămâia… Dar, chiar dacă altarele de pe drumuri erau cu mult mai umile decât piramidele şi turnurile din Atlantida, trebuia să admită că puterile locului erau bine slujite, pentru că păreau să răsplătească simplitatea aceea.

Din câte putea ea spune – deşi vânătoarea şi căutarea hranei drămuiau cu asprime timpul rămas pentru studii teologice – spiritele ținutului păreau mult mai uşor de invocat decât zeii Atlantidei, care erau, în esență, forțe nonumane ce sălăşluiau dincolo de sfera muritorilor. Prin toate însuşirile şi fiefurile lor legendare, Manoah şi Ni-Terat păreau mai puțin divinități individuale şi mai degrabă noțiuni abstracte, reprezentând puterile incomensurabile ce mişcau soarele şi stelele.

Deşi corăbierii îşi îndreptau rugăciunile către Făuritorul Stelelor, pentru că el era Stăpânul Mării, iar copiii se rugau la Marea Mamă, fiindcă le dădea somn bun pe timpul nopții, nici măcar Ni-Terat, Mama Întunecată a Tuturor, nu intervenise vreodată pentru a salva măcar o singură viață umană. Doar despre Caratra, Dătătoarea de Viață, Copila care devine Mamă, se credea, prin tradiție, că ar fi arătat un interes sincer față de oamenii obişnuiți, iar asta se petrecea doar de câteva ori pe an.

În schimb, poporul mlaştinilor venera spiritele simple ale câmpurilor şi ale pădurii. Şi nici măcar nu le trata ca pe nişte mari zei; nu erau făpturi magnifice care îți puteau acorda, în cele din urmă, o favoare, ci… *Zeii Lacului sunt mai curând nişte vecini cumsecade*, hotărî Damisa, *înclinați să-ți fie de ajutor, indiferent dacă îți dau sau nu de ştire…*

Când ajunse în preajma copacului o cuprinse un tremur uşor şi se întrebă, ca întotdeauna, dacă în fața acelor altare rustice avea parte de o amăgire zămislită de credințele poporului mlaştinilor sau simțea ceva mai puțin măsluit – adevărata prezență a unui spirit real.

— Strălucitorule, primeşte ofranda mea, spuse ea, îndesând între paie o crenguță de păducel cu flori albe. Ajută-ne să găsim mâncare pentru oamenii noştri.

Se trase într-o parte şi o lăsă pe Selast să adauge câteva flori de ciuboțica-cucului. Când îşi înălțară privirea către crengile prin ale căror frunze fragede pătrundeau razele de soare, căpătând o strălucire de un verde palid, întreg văzduhul păru să sclipească şi să danseze.

Pe urmă, pentru o clipă, Damisa avu impresia că o altă prezență îi atingea sufletul – o senzație stranie, uşor amuzantă, dar nu duşmănoasă. Căzu instinctiv în genunchi, odihnindu-şi palmele pe pământul jilav. Cineva o asculta, iar asta era mai mult decât simțise vreodată în oricare dintre splendidele temple ale Atlantidei.

Strălucitorule! Ajută-mă! Aici îmi e atât de foame! strigă inima ei şi, în secunda aceea, înțelese că golul pe care îl simțea nu se afla în trupul, ci în sufletul său.

Selast o pornise deja pe urmele femeilor Lacului. Damisa se ridică în picioare, bucuroasă fiindcă

momentul ei de slăbiciune îi scăpase celeilalte fete. Treaba ei era să găsească hrană pentru trupurile lor şi, până izbuteau să o facă, sufletul trebuia săşi poarte singur de grijă.

În primul an, refugiații curățaseră pământul din preajma izvoarelor şi plantaseră semințele pe care le aduseseră cu ei, dar poate nu o făcuseră la momentul potrivit, pentru că întreaga recoltă se pierduse. Fără făina de miez de nucă pe care o făceau femeile saji, fără fructele conservate, fără norocul corăbierilor la vânătoarea lor necontenită şi fără ajutorul inimos pe care şi-l dădeau unul altuia, s-ar fi luptat cu o foame mult mai chinuitoare decât cunoscuseră vreodată.

În anul următor se descurcaseră mai bine în unele privințe, dar cantitatea de grâne destul de coapte pentru a fi culese fusese într-adevăr mică. Dacă Elis nu ar fi avut un adevărat har ce făcea plantele să crească, supraviețuirea lor ar fi fost mai mult decât îndoielnică. Deşi nu putea „face o piatră să dea rod”, aşa cum spunea adesea Liala, totuşi fiecare sământă plantată de Elis cu mâna ei prinsese rădăcini şi supraviețuise. Fusese chiar în stare să facă să înflorească acel copac-pană stâlcit care îl aparținuse principelui Micail.

După cum spuneau locuitorii mlaştinilor, mai departe, către centrul insulei, erau oameni care plantau grâne şi creşteau vite. Poporul mlaştinilor trăia din fructele pământului fiindcă terenul lor nu

era bun pentru semănături. Însă localnicii nu şovăiau niciodată să împartă cu atlanţii ceea ce aveau şi erau întotdeauna dornici să-i ia cu ei la vânătoare sau în căutare de plante bune de mâncat şi de păsări de apă, de peşti şi de scoici şi de o grămadă de alte lucruri bune, dintre acelea pe care ştiau unde să le găsească. La urma urmelor, acesta era motivul pentru care venise tribul lui Bâtlan în acele locuri.

Dar viaţa lângă lac nu mai e la fel de îmbelşugată după ce se încheie anotimpul cald! Probabil ne cred pe toţi nişte idioţi fiindcă rămânem aici. Damisa râse, apoi grăbi pasul ca să le ajungă din urmă pe celelalte. Se strâmbă, pizmuind priceperea cu care înainta Selast în salturi lungi. Poate reuşea să le prindă mai repede dacă o lua pe o scurtătură, traversând pajiştea… dar pământul de sub iarba mătăsoasă era, în parte, o mlaştină. La pasul următor, piciorul îi pătrunse prin suprafaţa moale şi ea alunecă în jos ţipând. Abia reuşise să se elibereze, cu piciorul noroit până la genunchi, când Selast alergă înapoi, către ea.

— Nu-ncerca să te ridici! se răsti fata mai tânără.

Unde te doare? Lasă-mă să văd! Degetele ei abile cercetară glezna şi apoi genunchiul Damisei.

— N-am nimic, serios, sunt doar plină de noroi… stărui Damisa cu toate că, de fapt, era plăcut să simtă pe piele degetele acelea calde.

Smulse o mână de iarbă şi se strădui să-şi curețe piciorul.

Selast se aşeză lângă ea cu un oftat de uşurare.

— Mulțumesc!

Damisa se simți cuprinsă de o căldură neaşteptată şi întinse brațele, îmbrățişând-o pe cealaltă ca să-şi arate recunoştința.

Selast era numai muşchi şi oase; i se părea că strânge în brațe o sălbăticiune mlădioasă. Pentru o clipă, nimic nu se clinti, apoi Selast răspunse îmbrățişării ei, cu forță, dar fără brutalitate...

— Mai bine ne odihnim până suntem sigure că piciorul te poate susține, spuse Selast, câteva clipe mai târziu.

Iar Damisa, uimită fiindcă se simțea atât de bine cu ea în brațe, nu îi dădu drumul.

— Ții minte prăvălia aia din Ahtarra, întrebă ea, cu nostalgie, cea care era chiar alături de pilon, unde vindeau prăjiturelele alea delicioase, stropite cu miere?

Se lăsă pe spate în iarba moale şi cealaltă o urmă, cuibărindu-se în curbura brațului ei.

— O, da, spuse Selast, cu ochii pe jumătate închişi. Mi-aş da viața pentru încă una dintre ele!

Semințele nătânge de grâu roşu şi de orz ar face bine să-nvețe anul ăsta cum trebuie să-ncolțească! Cred că din nuci iese o făină bună în vremuri grele, dar... nu e acelaşi lucru.

Damisa oftă, alintând pe jumătate conştientă

umerii puternici ai lui Selast.

— Când eram mică, în Alkona se aduceau, la sfârşitul verii, care pline cu struguri şi cu fructe de ila din viile de pe dealuri, atât de multe încât nu-i păsa nimănui dacă se împrăştiau pe lângă căruțe. Şi cădeau tot mai multe, zdrobindu-se de bolovani, până când prin şanțuri părea să curgă vin.

— Aici n-o să reuşim niciodată să culegem struguri buni. Nu e destul soare…

Dar era destulă lumină ca să preschimbe pielea lui Selast în aur, dându-i o strălucire caldă în iarba răvăşită de vânt a pajiştii.

Damisa se săltă într-un cot şi privi în jos, către ea.

— Buzele tale sunt de culoarea strugurilor ălora, şopti.

Selast o privi fix, cu chipul plin de lumină.

— Gustă-le, cuteză ea să spună, apoi zâmbi.

Când le ajunseră din urmă pe celelalte, trecuse de amiază. Femeile mlaştinii se strânseseră grămadă, pălăvrăgind cu voce scăzută în vreme ce se furişau printre trestiile dese de pe malul lacului. Auzindu-le pe Damisa şi Selast apropiindu-se, una dintre ele bolborosi entuziasmată şi arătă cu degetul; pe urmă, fiindcă era limpede că ele n-o înțeleseseră, femeia fâlfâi din mâini, apoi le aduse laolaltă, ca şi cum ar fi ținut ceva cu grijă între palme.

— Ouă? întrebă Damisa.

După doi ani, toți acoliții învățaseră câte ceva din limba poporului Lacului, dar Iriel şi Kalaran erau singurii în stare s-o vorbească. Damisa nu izbutise să treacă mai departe de un vocabular sărăcăcios. Femeia mai scundă zâmbi şi se mulțumi să-şi îndoaie brațele, într-un gest care le chema.

Mergând pe urmele ei, Damisa avu grijă să-şi salte fustele, apoi se bucură fiindcă o făcuse: ținta lor era cuibul unei rațe stranii, care se credea, desigur, bine ascunsă printre trestii.

Când totul se preschimbă într-un amestec năprasnic de sudălmi şi de zbierete, nu s-ar fi putut spune cine se simțea mai nefericită din cauza întâlnirii, rața sau acolita. Ea lăsă în cuibul fiecăreia dintre mamele rațe cel puțin câte un ou de clocit, dar asta nu păru să le liniştească. Damisa n-ar fi crezut că o rață putea să muşte, dar, înainte de a pleca spre terenurile mai înalte în căutarea legumelor de primăvară, avea tăieturi şi zgârieturi pe ambele mâini.

Frunzele fragede şi plăpânde de studeniță, de spanac sălbatic şi de muştar puteau fi mâncate crude, şi mai erau şi crinii, ai căror bulbi erau o hrană mult mai sățioasă. Şi urzicile erau bune de mâncare, fierte ca legumele sau opărite pentru ceai, dar femeile locului râdeau întotdeauna când acolitele se străduiau să le culeagă, pentru că nu

aveai cum să te fereşti de pişcături, care le făceau pe fete să suduie într-un mod foarte necuviincios pentru nişte viitoare preotese.

Chiar şi pe drumul de întoarcere către casă, Selast îşi sugea degetele umflate, îmbufnată.

— Ar fi putut fi mai rău, spuse Damisa, luându-i mâna şi sărutându-i urzicăturile înroşite, Kalaran a trebuit să plece cu vânătorii. Urzicile te pişcă, dar nu e nevoie să le vânezi. Şi nu se furişează ca să te-atace. *Şi* n-au gheare şi colţi uriaşi.

— Mai bine aş vâna, mormăi Selast, dacă n-ar trebui s-o fac alături de Kalaran.

Damisa oftă, chinuită de emoţii contradictorii. Se împăcase de multă vreme cu gândul că sentimentul pe care i-l trezea pierderea bărbatului ce îi fusese hărăzit era mai ales de uşurare. Dar Selast şi Kalaran continuau să fie logodiţi oficial şi era de aşteptat să se căsătorească într-o zi, deşi arătau unul faţă de altul tot atât interes ca o pereche de bolovani. *De ce*, cugetă ea, *indiferent cât de des ni s-ar spune că regulile s-au schimbat, că lucrurile sunt altfel aici* – îşi simţi obrajii încălzindu-se când îşi aminti faptele petrecute în după-amiaza aceea – *continuăm să facem într-o atât de mare măsură ceea ce am fi făcut acasă?* Dacă ar fi putut păstra splendoarea vieţii din vechea Atlantidă, nu i-ar fi păsat, dar se părea că supravieţuiseră numai constrângerile, nu şi

recompensele.

— Dar suntem atât de puțini, zise ea într-un târziu.

Ai putea spune, cu toată sinceritatea, că nu te-ai sinchisi dacă el ar păți ceva?

— Are norocul unui bețiv! răspunse Selast, batjocoritoare. Nu e rănit niciodată – decât în sentimente. Pe lângă asta, atacurile animalelor nu fac parte dintre grijile noastre.

Damisa se încruntă, dar ştia ce voia să spună cealaltă fată. Cu un an înainte, la începutul verii, dispăruseră doi corăbieri. Poporul mlaştinilor trimisese oameni în căutarea lor, dar nu se găsise nicio urmă. Grupul de colibe răzlețite în care trăiau corăbierii însurați cu femei localnice, alături de neguțători şi de ceilalți atlanți, în afară de preoți, gemea de poveşti. Unii se gândeau că oamenii mării care dispăruseră se săturaseră să tot aştepte ca *Şarpele Stacojiu* să se îndrepte din nou spre ocean şi se întorseseră pe coastă, de unde ajunseseră pe vreo corabie în trecere, dar numai câțiva luau povestea în serios. Indiferent dacă o spuneau sau nu, cei mai mulți credeau că dispăruții căzuseră pur şi simplu într-o mlaştină şi fuseseră supți în adâncuri.

În ceea ce privea moartea Malaerei, lucrurile erau mai puțin cețoase. Posomorâtă de la bun început, ceea mai bătrână dintre preotesele cu Robă Albastră izbutise în cele din urmă să se înece

în lac. Damisa bănuia că Liala o învinuia pe ea fiindcă îi îngăduise femeii mai vârstnice să-şi găsească moartea. *Nici măcar nu era rândul meu să stau cu ea*, îşi spuse, cu o împunsătură de vinovăție, recunoscând că ea fusese cel mai des însărcinată să-i poarte de grijă.

— Asta-i o cruzime, spuse, pe neaşteptate. Chiar n-ai simți deloc lipsa lui Kalaran, nu-i aşa?

— Depinde, răspunse Selast, posomorâtă. Aş căpăta mâncarea lui?

— Eşti groaznică, zise Damisa, fără să-şi dea seama că în propriii ei ochi apăruse o lacrimă. Îmi închipui că nici *mie* nu mi-ai simți lipsa!

— Cum? Oh, *nu* fi proastă, începu Selast, dar, înainte de a apuca să spună mai multe, ieşiră din pădure şi găsiră aşezarea zumzăind de viață.

— Vine o corabie! Iriel alerga spre ele. Reidel şi oamenii lui s-au îmbarcat ca s-o călăuzească încoace.

— Au plecat cu ore în urmă, adăugă Elis, apropiindu-se. N-ar trebui să mai avem mult de aşteptat.

Toată lumea se întoarse când ieşi Tiriki din colibă, luându-şi rămas-bun de la fetița ei cu fluturări de mână şi gângureli, deşi micuța Domara părea să fi uitat de ea în brațele Metiei, o saji. Naşterea şi faptul că fetița creştea sănătoasă păreau s-o fi preschimbat pe înalta preoteasă într-o femeie mult mai veselă, dar, când se răsuci spre

ele, întâmpinându-le cu un zâmbet, Damisa văzu că în ochi i se întorsese vechea durere obsedantă, atât de bine cunoscută.

— Speră că noii sosiți aduc veşti de la Micail, spuse Elis, cu voce scăzută.

— După tot acest timp? Nu prea cred, spuse Selast, batjocoritoare.

— Ție-ți convine să iei totul în râs, se răsti Elis.

Logodnicul tău e încă viu şi bine sănătos. Iar eu măcar *ştiu* ce i s-a întâmplat lui Aldel – şi pot să-l jelesc aşa cum se cuvine... Dar să nu ştii nimic... Clătină din cap, cu ochii umezi de milă. Ăsta trebuie să fie cel mai cumplit lucru.

Damisa se strâmbă, dar ea şi logodnicul ei nu se cunoscuseră decât vreme de un an. După tot acel timp, abia dacă îşi mai amintea cum arătase Kalhan.

Dinspre lac se auzi, ascuțit şi limpede, strigătul omului de veghe.

— În sfârşit! strigă Iriel şi o luă la fugă în josul potecii către râu. Ceilalți o urmară râzând.

Ajunseră exact la timp ca să vadă cum ancora lângă *Şarpele Stacojiu* o corabie mai mică, nu un vas de luptă, ci unul de pescuit, de dimensiuni mijlocii, cu un singur catarg şi având în interior un soi de adăpost rudimentar. Vântul şi valurile îi mâncaseră vopseaua cândva strălucitoare, albastră cu arămiu. Alături de caravela lui Reidel, arăta ca un catâr lângă un cal de curse; însă

catârii sunt animale încăpățânate. Corabia aceea nu numai că supraviețuise Scufundării, dar reuşise şi să ajungă până acolo…

— Mă întreb câți or fi, murmură Damisa.

— Sper c-au adus ceva bun de mâncare, spuse Selast.

— Ah, ai început iar, o mustră Elis. E tot atât de posibil să fie mai flămânzi decât noi şi va trebui să tragem la sorți fiecare îmbucătură.

— Bun, mârâi Selast. Mă simt norocoasă!

Până în momentul acela, toată lumea care sălăşluia în jur, pe o întindere de mai multe pogoane, aflase probabil despre noii sosiți. În fiecare clipă se mai alătura cineva mulțimii, până când țărmul noroios ajunse să fie ticsit de oameni ai mlaştinilor şi de atlanți ce se înghesuiau unii într-alții, ovaționând entuziasmați.

Când corabia lui Reidel îşi găsi locul alături de cealaltă, câțiva bărbați de pe țărm rostogoliră lângă ea buşteni neteziți, apoi două grupuri de corăbieri săriră jos cu uşurință, ca să-şi termine treaba legând vasele de cioturile de copaci ce slujeau drept stâlpi pentru acostare. Damisa se pomeni ținându-şi răsuflarea în vreme ce siluetele îngrămădite pe punte se distanțau una de alta destul de mult ca să poată fi văzut primul pasager, un bărbat solid, cu barba neagră încărunțită. Înaintă cu prudență pe platforma de lemn, ducând în brațe o fetiță ce părea să aibă vreo cinci ani.

Când bărbatul păşi pe cărarea îngustă de pe mal, copila îşi slăbise deja strânsoarea braţelor din jurul gâtului şi umerilor lui şi privea în jur, îngăduindu-i astfel Damisei să-i zărească faţa – sprâncene bine conturate, un nas superb şi o gură în formă de inimă.

Bărbatul masiv se întoarse şi se uită neliniştit la corăbierii care ajutau o femeie zveltă să coboare de pe platformă. Ea aruncă o privire către mulţime, apoi, plângând recunoscătoare, alergă în îmbrăţişarea bărbatului cu barbă.

— O familie! şopti Iriel. O familie adevărată!

— Spre deosebire de una falsă? o luă Selast în râs.

Dar Damisa înţelese, sau crezu că înţelesese. Căsătoriţi sau nu, oamenii din casta preoţească nu alegeau întotdeauna să-şi ducă traiul în mijlocul unei familii; printre cei care se salvaseră pe *Şarpele Stacojiu* nu existaseră astfel de perechi. Fireşte că existau numeroase familii ale oamenilor Lacului, dar cei sosiţi cu acea corabie erau atlanţi, poate chiar preoţi… Damisa îşi dădu seama că ochii o usturau din pricina lacrimilor. Şi le şterse pe furiş, în vreme ce Tiriki se grăbea să-i întâmpine pe noii veniţi, întinzându-şi braţele.

Damisa o privi cu o răbufnire de ranchiună. Se părea că marea preoteasă uitase cum se alcătuia o escortă a oaspeţilor, după canoanele bunei cuviinţe… Dar oamenii aceia aveau să-şi dea

măcar seama că Tiriki era preoteasă? Damisa strânse din ochi, străduindu-se să împace amintirea făpturii diafane care îl întâmpinase, cu atât de mult timp în urmă, pe principele Alkonathului la sosirea în Ahtarra cu femeia al cărei păr blond, încâlcit, alunecase deja de sub o simplă panglică. Deşi purta o robă grosolană, prost țesută, cu tivul zdrențuit şi cu pete de noroi, Tiriki li se adresă străinilor cu toată seriozitatea şi cu tot calmul protocolar al unei Veghetoare a Luminii.

Între timp, Chedan se alăturase de asemenea grupului ieşit în întâmpinare. Damisa observă, cu mândrie, că măcar el purta cordonul auriu al Robei de Ceremonie, deşi era încins în jurul unei tunici spălăcite… Bineînțeles că şi oamenii ăştia sunt destul de zdrențăroşi. Dar ei au o scuză, au fost pe mare!

Bărbatul bărbos se înclină, izbutind cumva să nu-şi ia ochii nici de la femeie, nici de la fetiță.

— Preaslăviților! spuse el, cu un glas cald ce se auzi până în ultimele rânduri ale mulțimii. Sunt Forolin, neguțător din oraşul Ahtharra. Iar aceasta este Adeyna, iubita mea soție, care vă salută de asemenea cu adâncă venerație – şi fiica mea, Kesil. Noi… a mai fost una, născută după Scufundare, dar…

Dându-şi seama că devenea confuz, Forolin se opri. Bărbia îi zvâcni scurt.

— Aducem mulțumiri zeilor! îşi atinse inima şi îşi înălță palma spre cer. Pentru că v-am găsit!

— Şi sunteți cât se poate de bine-veniți aici! repetă Tiriki, binecuvântându-i apoi pe cei trei. Forolin, Adeyna – îngăduiți ca acest bun venit să fie şi din partea mea, personal, pentru că am o fetiță, doar cu puțin mai mare de un an. Poate lui Kersil îi va plăcea să se joace cu Domara?

— Sunteți într-adevăr bineveniți, îi spuse Chedan lui Forolin. Dar îmi este îngăduit să întreb de unde veniți? Vă rog, spuneți-mi că n-ați petrecut doi ani pe mare, în bărcuța asta!

— Nu! Nu, într-adevăr... Chipul lui Forolin se aspri iarăşi, în timp ce îşi punea fiica în brațele nerăbdătoare ale soției. Am căutat adăpost pe continent, la Olbairos, unde casa mea de negoț era cândva inima unei aşezări negustoreşti. Am găsit-o în ceea mai mare parte părăsită, dar am sperat că acolo am fi putut s-o luăm de la început. Însă eram atât de puțini – şi pe urmă a venit molima. Suntem singurii supraviețuitori.

— Dar cum de-ați ştiut unde să ne căutați? întrebă Chedan.

— V-am spus – Olbairos era odinioară un port negustoresc bine cunoscut. Fireşte că flota negustorilor a dispărut de mult, dar localnicii încă mai trec din când în când pe acolo – vin chiar şi unii din insulele astea. Am auzit vorbindu-se nu numai o singură dată despre oameni de-ai noştri

care s-au stabilit aici.

— De mai multe ori? Tiriki se întoarse spre el cu o nouă durere ascuţindu-i vocea. Ştiţi ceva şi de spre alţii?

— Ei bine, slăvită preoteasă, nu i-am văzut cu ochii mei. Şi, desigur, cei care mi-au adus veştile se ocupă cu negoţul mai ales în aşezările de pe coastă. Se spune că triburile care sălăşluiesc în interior sunt puternice şi sălbatice. Însă se zvonea că la Beleri'in au fost văzute mai multe caravele, aşa că ne-am dus într-acolo; părea de-a dreptul părăsit, de aceea nu ne-am împotrivit prea tare când furtuna ne-a împins înapoi, în larg. Am fost siliţi să ne îndreptăm spre apus şi apoi spre miazănoapte şi, când am izbutit în sfârşit să ajungem la ţărm, am întâlnit un grup de vânători care ne-au spus că vă aflaţi aici. Pe când vă căutam, căpitanul vostru a venit să ne călăuzească, în această corabie a lui. Vă rog să-i mulţumiţi în numele meu! Vă suntem îndatoraţi pentru vecie, şi lui, şi vouă.

— Şi pe noi ne-a adus încoace tot furtuna, spuse Chedan, dus pe gânduri. Poate că nimeni nu izbuteşte să găsească locul ăsta, în afara celor chemaţi de zei…

— Nu vă putem oferi prea multe, zise Tiriki, dar am fost preveniţi de sosirea voastră, aşa că vă aşteaptă o masă caldă şi nişte adăposturi uscate şi călduroase, în care să vă odihniţi. Haideţi, să-

ncepem să ne-mprietenim.

Îi conduse pe neguțător şi pe familia lui pe cărarea de scânduri ce ducea spre aşezarea de la poalele Torului.

— Din asta înțeleg că noi trebuie să ne ducem la culcare flămânzi… bodogăni Selast.

Dar n-o asculta nimeni. Iriel o strânse pe Damisa de braț şi arătă către o siluetă ciudată care traversa platforma dinspre vasul de pescuit.

— Cine e *omul ăsta?*

Înalt şi mai degrabă slab, străinul purta o robă albă, zdrențuită, care, după o scurtă cercetare, dovedi că era preot al Templului Luminii. Ducea în fiecare mână câte o desagă mare de piele. Se opri la mijlocul platformei, încruntându-se şi privind agitat mulțimea curioasă, dar chipul i se lumină când îl recunoscu pe Chedan.

— Înțeleptule! făcu o plecăciune, atât de bine pe cât se putea fără să-şi scape desagii în nămolul de pe chei. Sunt Dannetrasa, din Caris. Mă îndoiesc că îți aduci aminte de mine, dar în Ahtarra lucram alături de Veghetorul Ardravanant în Sala Hrisoavelor…

— Ardral! se lămuri Chedan. Ai vreo veste despre el? A scăpat?

— Ah, măcar dacă aş ştii, făcu Dannetrasa, cu o privire care cerea iertare, dar, dacă îl cunoşteai…

— Era unchiul meu.

— Atunci ştii că n-ai de ce să crezi că n-ar fi

scăpat! Era pregătit, dacă vreun om poate fi pregătit pentru aşa ceva vreodată… Dannetrasa se întrerupse din nou, apoi săltă desagii. Ştii, desigur, că datoria noastră a fost să salvăm tot ce se putea. Iar eu am cu mine un număr de hărți, mai multe tratate despre stele – şi alte lucruri care ar putea fi de folos…

Dannetrasa tăcu din nou şi prin fața ochilor păru să-i alunece o amintire tristă. După expresia feței, Chedan părea tot mai interesat.

— Vino cu mine, prietene. Îmi dau seama că ai trecut prin vremuri amare – o să te facem să te simți bine-venit. O să te alături ospățului – atât cât este el, apoi o să-mi arăți comorile pe care le-ai adus în desagii ăştia ai tăi.

— Multe lucruri, repetă Dannetrasa, cu o strâmbătură, dar, din păcate, nimic despre ştiința vindecării… Dar e posibil să nu fi fost oricum de folos. Boala care ne-a gonit din Olbairos nu semăna cu nimic din tot ceea ce ştim.

În ciuda soarelui încă strălucitor, Damisa se cutremură, bucuroasă că nu mai putea auzi amănuntele discuției după îndepărtarea celor doi. Observă că Reidel luase asupra lui îndatorirea de a întâmpina aşa cum se cuvenea echipajul vasului de pescuit. Era straniu că se simțea atât de uşurată fiindcă îl văzuse întorcându-se cu bine.

— O întreagă familie de supraviețuitori! Iriel fremăta. Şi bărbatul a spus că mai sunt şi alții.

Poate că n-o să fim întotdeauna atât de singuri aici! Dar ați văzut-o pe fetiță? Ce ochii incredibil de scânteietori! Sper…

— Nu e ca şi cum n-am avea deja o familie, făcu pe neaşteptate Damisa, dar îşi dădu seama că vorbise cu glas tare abia când celelalte două se întoarseră spre ea, Selast încruntându-se, Iriel plină de curiozitate.

Într-un fel, aşa e, stărui ea. Chedan ne este tată, iar Tiriki ne este mamă. Şi nu spun ei întotdeauna că aici suntem cu toții frați şi surori?

— Atunci haideți, surioarelor, zise Iriel zâmbind şi prinzându-le pe amândouă de braț. Vidră, fiul căpeteniei, mi-a promis câteva bucăți din căpriorul ăla pe care l-a ucis ieri şi o să le-mpart bucuroasă cu voi…

— Dulce Iriel! spuse Selast, veselă. De ce nu mă pot logodi cu tine?

În ziua următoare celei în care ajunsese la Tor noua corabie, Chedan se întâlni cu preotesele sub salcia de pe malul apei, ca să stea de vorbă despre urmările acestei sosiri. Era una dintre zilele de primăvară în care razele soarelui se strecoară printre nori, aici caldă ca vara, aici amenințând cu ploaie.

La început, discuția se învârti asupra mâncării şi a caselor, dar, în timpul cugetărilor sale din miez de noapte, prin mintea magului trecuseră

alte lucruri.

— Să lăsăm deocamdată toate astea deoparte, spuse el în cele din urmă. Sunt importante, fireşte, şi tocmai de aceea nu pot fi nesocotite. Ne întrebuințăm într-o măsură atât de mare puterile făcându-se griji pentru supraviețuirea trupurilor, încât uităm motivul care ne-a îndemnat să înfruntăm mările în loc să ne găsim sfârşitul pe pământul nostru.

— Am fost trimişi să salvăm înțelepciunea străveche, spuse rar Tiriki, părând să repete o lecție aproape uitată. Trebuie să clădim un Templu al Luminii pe un nou Pământ.

Parcă răspunzându-i, soarele pătrunse printre nori, dând strălucire culorii vii a părului ei.

— Şi n-am făcut o treabă prea bună, nu-i aşa? oftă Liala.

— Cum am fi putut, când a fost nevoie de aproape tot timpul şi energia noastră ca să supraviețuim? exclamă Tiriki. Dar nu-mi pot imagina să înălțăm aici un Templu precum acela din Ahtarrath. Chiar dacă am avea cu ce, ar fi… nepotrivit. Oftă, apoi şopti: Sunt atât de multe pe care nu le ştim, iar eu nu m-am ostenit să le aflu. Cum am putea construi un nou Templu, zămislit din minunatele noastre amintiri, când memoria însăşi s-a năruit şi s-a împrăştiat peste mări?

Chedan dădu din cap, încuviințând.

— Locul ăsta are o putere a lui şi de aceea se

îngreunează atât de mult totul. Chipurile noi mi-au adus aminte lucruri de care ar fi trebuit să ne îngrijim tot timpul. Cel puțin Tiriki ştie povestea celor petrecute când Reio-ta şi fratele lui, tatăl lui Micail, au căzut sub stăpânirea Robelor Negre. Micon nu şi-a îngăduit să piară de pe urma torturilor lor, pentru că încă nu zămislise un fiu care să moştenească puterea furtunii. Nu putea încuviința ca puterea aceea să-i fie trecută unuia dintre cei cu Robă Neagră care se întâmplase să-i fie rudă de sânge. Cu toate acestea, puterea lui Micail nu a fost singura ce s-ar putea desprinde din tainița moştenită.

Alyssa, care se juca acum cu un con de pin, chicoti pe neaşteptate.

— Soare pe boltă nu s-a-nălțat, fiul pe lume nu a venit, unde-i puterea nu s-a aflat, Regele Mării e părăsit.

În ultimele câteva luni, starea minții clarvăzătoarei devenise din ce în ce mai instabilă.

O privire încruntați, întrebându-se dacă avea să mai adauge ceva, dar ea se mulțumi să revină la jocul cu conul de pin. Liala se întoarse din nou spre Chedan, întrebând:

— Ce vrei să spui?

Magul şovăi înainte de a începe.

— Ceea ce mă sperie este acea forță ascunsă în noi toți, în acoliții noştri, ba chiar şi în corăbieri şi negustori, care ar putea fi trezită de puterile

acestui pământ.

— Nu e nefastă! exclamă Liala.

— Puține forțe sunt nefaste prin ele însele, îi reaminti magul. Dar o minte nepregătită e periculoasă pentru sine şi pentru cei din jur.

— Trebuie să ducem la bun sfârşit inițierea acoliților, spuse încet Tiriki. Vor ține mult mai bine piept unor asemenea energii după ce vor deprinde toate practicile, după ce vor primi toate pecețile şi după ce vor fi zăgăzuiți de regulile rangurilor ce li se potrivesc.

— Chiar şi inițiații ar putea fi o amenințare care să dezlănțuie puterile nefaste, observă Liala. Dar sunt de acord că trebuie să încercăm. Damisa se descurcă... aşa cum se cuvine. Dar ea este acolita lui Tiriki. Ar trebui să-i pregătim pe fiecare separat.

Magul îi zâmbi.

— Ai mare dreptate, slăvită Atlialmaris, îi spuse, rostindu-i numele întreg, oficial. Am amânat destul de mult, nădăjduind că vor sosi alții care să ne scape de o parte dintre aceste poveri. Dar e limpede că nu va mai veni nimeni din casta preoților. Kalaran ar putea fi ucenicul meu, aşa cred. Am studiat din nou ce îi menesc stelele, precum şi istoria vieții lui, şi cred că flăcăul e pe măsura celor ce îl aşteaptă.

A căpătat aşijderea câteva deprinderi de mare folos şi a învățat cum să se stăpânească pentru a

le întrebuința. Cred că se cunoaşte deja destul de bine pe sine însuşi şi că va primi cu bucurie cunoştințe noi. Singura mea teamă…

Tăcu, şi femeile îl priviră cu ochi întrebători.

— Mă tem că se va uita la mine şi va vedea un bătrân, o fantomă a trecutului – care nu e în stare să-i dezvăluie ceea ce îşi doreşte cel mai mult să afle, şi anume cum să clădească un viitor pe atât de multă nesiguranță.

— Ştie vreunul dintre noi cum să-l învețe asta? spuse Tiriki, atingându-i mâna.

— Ei bine… Chedan îşi drese glasul. Chiar aşa, o să vorbesc cu el mâine şi o să ne facem un plan. Şi, dacă are potențialul pe care i-l bănuiesc, o să-l învăț şi cum să caute semne care spun că unul dintre corăbieri, sau oricine altcineva, s-ar fi putut trezi pentru a primi puterea spirituală.

— Crezi c-o să se-ntâmple asta?

— E posibil să se fi întâmplat deja, remarcă Tiriki. Ştim cu toții că Reidel e interesat de Damisa.

Ea nu-i dă atenție, dar eu am văzut că are un har al previziunii – nu numai când e vorba de trebuințele Damisei, lucru ce s-ar putea datora iubirii, ci şi în ceea ce ne priveşte pe mine, pe Domara sau pe oricine altcineva se află în preajma lui. Când cade cineva, el e acolo să-l prindă şi, când nu trebuie să facă nimic, ştie cum să stea deoparte.

— Aşa e, spuse Chedan, am băgat şi eu de seamă în timpul călătoriei. O să stau de vorbă cu el. Dacă vor învăța împreună, s-ar putea să fie bine şi pentru Kalaran.

— Atunci fetele rămân pentru noi, spuse iute Liala.

O cercetă din priviri pe Alyssa, dar clarvăzătoarea se rezemase de trunchiul salciei cu ochii închişi, părând să doarmă.

— Elis e pregătită să fie inițiată ca preoteasă a Caratrei, continuă Liala. Are o putere asupra a tot ceea ce creşte şi ați văzut ce bine se descurcă nu numai cu Domara, ci şi cu orice alt copil. Şi e o cântăreață. Adică ar putea fi o cântăreață adevărată. Înainte, Templul plănuise să i-o dea cântăreței Kyrrdis ca ucenică. Despre mine aş zice că nu sunt cine ştie ce cântăreață; dar ştiu destul de multe ca s-o călăuzesc pe Elis pe calea asta. Dacă e dornică s-o urmeze.

— Cel puțin asta e o veste foarte bună, spuse Tiriki.

Eu şi Damisa am avut grijă să se facă exercițiile fundamentale.

— Fiecare lucru la timpul lui, zise Liala. Mai întâi va trebui să-i găsim înclinația interioară. Însă, în ce le priveşte pe Iriel şi Selast… ei bine, pur şi simplu nu ştiu. Selast nu vorbeşte cu adevărat cu mine, nu şi dacă se poate feri de asta, iar Iriel, ei, ea spune uneori atât de multe încât mi-

e greu s-o urmăresc!

— Am adesea aceeaşi senzaţie, încuviinţă Chedan.

Uneori par să fie încă atât de tinere, chiar şi după toate cele prin care au trecut.

— Tinere, repetă Tiriki, dar nu fără minte. Iriel dă dovadă de multă chibzuinţă când judecă oamenii şi îşi întrebuinţează rareori senzitivitatea pentru a ne dreptăţi pe cineva. Poate ar trebui să le privim pe ea şi pe Selast ca pe o echipă, mai mult decât o facem acum. Selast e măruntă pentru vârsta ei, dar e puternică precum un căluţ şi, de obicei, dă dovadă de o judecată sănătoasă…

— Aşa nu vor înflori… Ochii Alyssei se deschiseră brusc şi, în clipa aceea, reveni alături de ei, pe de-a-ntregul trează şi conştientă. Spiritele lor cântă din esenţe diferite. Selast o va urma numai pe Damisa, până când chemarea sângelui o va călăuzi spre bărbatul ei… Lăsaţi-o pe Iriel să stea o vreme cu Taret, nu atât ca să deprindă nişte lucruri, ci ca să înveţe că răbdarea nu e numai un har al copiilor Atlantidei şi că înţelepciunea nu te îndepărtează de bucurie, ci te învaţă în schimb să-i vezi numeroasele feţe.

De fapt, noii veniţi aduseseră cu ei ceva hrană, dar deveni limpede că aveau şi o altă contribuţie, ce se dovedi mai puţin bine-venită şi puse în pericol supravieţuirea tuturor. La câteva zile după

sosirea lor, Bâtlan, căpetenia satului, veni la Chedan, plângându-se că îl dureau muşchii şi capul. Poate că oamenii mlaştinilor erau imuni faţă de asprimea climei, dar nu aveau destulă vigoare pentru a se împotrivi duhurilor bolilor aduse de corabie de pe continent.

O fierbinţeală, aşa numi Chedan boala, spunând că, în călătoriile lui, întâlnise nu numai o dată oameni atinşi de o asemenea febră. Înainte de a i-o cere cineva, Metia plecase să stea de vorbă cu Taret despre fierturile din ierburi de leac.

Era ciudat, îşi spuse Chedan, privind-o îndepărtându-se, cu Iriel sporovăind alături de ea, cum ajunseseră să le accepte treptat pe femeile saji ca parte a comunităţii. Acasă nu le fusese niciodată îngăduit să îi vorbească unei preotese a Luminii, însă Metia era o doică devotată a micuţei Domara, iar surorile ei ajunseseră în mod firesc să îi poarte de grijă Alyssei. În Regatele Mării, vlăstarele castei preoţeşti le vedeau pe fetele Templului numai de la distanţă, străbătând în goană câte o curte sau câte un pasaj, aidoma unui stol de păsări cu aripi strălucitoare.

Zvonurile spuneau că ar fi fost, în cel mai bun caz, libertine şi spurcate, că erau alese numai din afara castelor – prunci nedoriţi din aşezările negustoreşti, sau chiar mai rău. Iar asta era, în parte, adevărat. Dar, chiar şi după desfiinţarea Templului Cenuşiu, credinţa populară spunea că

femeile saji erau întrebuințate pentru cele mai scandaloase ritualuri, pe jumătate în afara legii. Ceea ce nu era decât bigotism de cel mai rău soi.

Chedan începuse să le acorde atenție abia după ce văzuse cu câtă răbdare înduraseră călătoria pe Şarpele Stacojiu şi scosese din străfundurile memoriei sale o poveste despre străbunele lor care, cu multă vreme în urmă, fuseseră devotate unui îndeletniciri nu mai puțin respectate decât a sa. Saji însuşi nu era altceva decât prescurtarea unui cuvânt foarte vechi, care însemna „străină strămutată”.

Dar, indiferent de obârşia lor, era cu adevărat bucuros fiindcă femeile saji se aflau alături de ei, fiindcă erau maestre în amestecarea leacurilor naturale.

Boala adusă de refugiați se răspândise cu repeziciune printre oamenii mlaştinilor şi printre corăbieri deopotrivă. Damisa şi Selast erau adesea trimise să adune ierburi în loc de hrană, în timp ce femeile saji, sau Liala, sau Elis, se mutau întruna de la căpătâiul unui bolnav la al altuia. Cu chipurile acoperite de văluri ce le fereau de strănuturi, puneau cu răbdare comprese reci pe frunțile înfierbântate şi împărțeau ceai din coajă de salcie şi din alte plante. Însă boala continua să se răspândească.

Într-o dimineață cenuşie, Chedan ieşi din coliba căpeteniei şi o găsi pe Tiriki aşteptându-l, cu fiica

ei în brațe. Ceața coborâse în jurul Torului, aşternându-şi vălul peste vârfurile copacilor, dar undeva, deasupra ei, era soare, pentru că se auzea strigătul de vânătoare al unui şoim.

— Bâtlan îşi revine, spuse Chedan, ca răspuns la întrebarea din ochii lui Tiriki, aşa cum se întâmplă cu mulți alții. Dar boala l-a lovit greu pe fiul lui, Vidră.

— De ce e atât de vulnerabil? Chipul lui Tiriki se încreți când se încruntă, îngrijorată. Vidră e cel mai puternic băiat de aici.

Chedan oftă.

— Atunci când cad victime, cei tineri şi puternici se dovedesc uneori mai puțin rezistenți decât oamenii mult mai obişnuiți cu boala.

— Dar va trăi?

Tiriki îşi mută copilul agitat, cu părul roşu, din brațe în poală. Vederea chipului fetiței ogoi pentru o clipă inima lui Chedan, însă el clătină din cap.

— Numai zeii ştiu cum o să se sfârşească. Oricum ar fi, nu vreau ca tu şi Domara – şi, din acelaşi motiv, Kestil – să stați în preajma bolnavilor.

— Dacă lecuirea lor e datoria ta, atunci e şi a mea!

Vorbise încet, ca să nu-şi tulbure fiica, dar nimic nu-i ascundea privirea răzvrătită. Magul o studie o clipă. Pentru un ochi obişnuit nu era decât o femeie tânără, subțirică, deşi acum dobândise o

nouă maturitate, o strălucire care venise odată cu naşterea copilului.

Într-adevăr, cugetă el, *se pare că îi prieşte aerul acestui ținut nordic – deşi cred că nu i-ar plăcea să mă audă spunând asta.*

— Şi cum rămâne cu Domara? întrebă, înverşunat, cu glas tare. Ai primejdui şi viața ei?

Brațele lui Tiriki se strânseră mai tare în jurul fiicei ei.

— Tu n-ai luat boala, observă ea.

— Cel puțin nu încă, zise magul, cu mai multă blândețe. Bănuiesc că e o nouă formă a unei boli față de care aş fi putut deveni oarecum rezistent în timpul călătoriilor mele, dar e posibil să nu fie aşa. Şi lasă-mă să adaug că am un motiv bun pentru a-mi face speranțe! Mă bucur că Dannetrasa a fost pe corabie – el şi femeile saji s-au dovedit neprețuiți! Iar Alyssa are cu siguranță dreptate în privința lui Iriel şi Taret. Nu, nu cred că vom avea soarta Olbairosului. Însă adevărul e că numai un singur lucru poate fi spus fără nicio îndoială. Se face tot ceea ce este cu putință. Tu o să ne ajuți cel mai bine ținându-te pe tine şi pe copii în afara pericolului. Ştiu că erai obişnuită cu ajutorul Metiei, dar cred că te descurci perfect singură. Nu-i aşa?

Pe chipul lui Tiriki se războiau emoții învrăjbite, dar în cele din urmă dădu din cap, deşi fără tragere de inimă.

— Zeii fie cu tine, şopti, şi îi adresă salutul cuvenit rangului lui, de parcă ar fi oficiat împreună un soi de ritual.

— Binecuvântări asupra voastră, fiicelor, spuse el, cu voce joasă, salutându-le, ca răspuns, pe Tiriki şi pe fetiță.

Când şi le coborî, mâinile îi alunecară peste forma dură din punga care îi atârna de mijloc.

— Aşteaptă! Sunt hotărât să te trimit de aici – dar se întâmplă să am la mine ceva ce voiam să-ți dau.

Scoase o cutie mică, din lemn de cedru, şi i-o oferi.

— Dar… asta e a mea! exclamă Tiriki, cu ochii ei luminoşi mutându-se de la cutie la Chedan. Cum a ajuns la tine?

— Am scotocit printr-unul dintre sacii mei de călătorie, în căutarea unui pachet cu ierburi, şi era acolo. Mi-a dat-o Micail. În ziua dinainte… Lăsă fraza neterminată, ştiind că ea avea să înțeleagă. Cu toată agitația asta, am pierdut-o din vedere. Am luat împreună o gustare în timp ce ne uitam pe o listă şi Micail mi-a întins dintr-odată cutia, spunând… oare ce-a spus?

Scutură uşor din cap, silindu-se să recheme o amintire legată de aerul încins, sclipitor, şi de gustul spaimei.

— A zis că trebuia s-o ai, dar că împachetai cu atâta pricepere încât ai fi spus că era mai bine să

fie lăsată acolo. A spus… zâmbi Chedan într-o parte, că era foarte sigur că nu l-ai fi lăsat nici pe el s-o păstreze.

— E în stilul lui, râse Tiriki. Ne-am sfădit de mai multe ori în legătură cu cele care trebuiau luate sau lăsate în urmă.

I se încețoşară ochii şi căută să-şi ascundă emoția desfăcând închizătoarea cu o mişcare bruscă şi uitându-se înăuntru. Cutia era ticsită cu tot felul de obiecte mărunte, un amestec de cercei, pandantive sau lănțişoare, inele bizare.

— Principii dau întâietate unor lucruri stranii.

Dădu să închidă la loc cutia, apoi ochii îi căzură brusc pe ceva.

— Mamă a Nopții, murmură ea, fii binecuvântat, Chedan. Fiți binecuvântați amândoi.

Magul îşi lungi gâtul, străduindu-se să vadă.

— Ce este?

Tiriki îşi desfăcu pumnul şi el zări strălucirea unui inel, un mic obiect cu incredibil de multe suprafețe, solzos şi neted, intalie şi camee în acelaşi timp, un filigran de umbre şi sclipiri…

— Nu eram cu mult mai mult decât nişte copii când mi l-a dăruit. Era probabil o jucărie, o amintire de familie, şterpelit dintre însemnele regale ale bunicii lui.

Chedan dădu din cap, recunoscând imaginea dragonilor imperiali, cel roşu şi cel alb, înlănțuiți în înfruntarea lor neostoită, în lupta binelui

împotriva mai binelui. Dar mai văzu şi că, pentru Tiriki, nu era un blazon al Regatelor Mării, ci primul şi cel mai frumos semn al iubirii lui Micail.

— Mă întreb dacă mi se mai potriveşte, murmură ea, cu voce tremurătoare. A trecut atât de mult timp…

Şi-l împinse pe deget, se strâmbă când i se înțepeni de încheietură, apoi îl sili să treacă mai departe.

— Vezi… spuse Chedan cu blândețe. Indiferent ce s-ar întâmpla, dragostea lui Micail continuă să te învăluie.

Privirea ei uimită zbură spre a lui înainte de a izbuti să ascundă gândul care îi trecuse prin minte, că ei avea să-i fie de folos orice alinare dacă boala se înrăutățea, dacă el nu avea să supraviețuiască.

De-a curmezişul ierbii pâlpâi o umbră. Chedan se uită în sus, cu inima înălțându-i-se, în ciuda îngrijorării, când zări forma plină de grație a şoimului conturându-se în lumina soarelui.

12

Şoimul pluti deasupra câmpiei, un grăunte de viață în imensitatea cerului. Pasărea nu vedea nicio deosebire între preot şi plugar, între oamenii care săpau ogorul şi aceia care se trudeau să urnească blocurile imense de gresie, mişcându-le

de-a lungul câmpiei. Şoimul privea toate îndeletnicirile omeneşti cu aceeaşi indiferenţă semeaţă. Străduindu-se să contopească şapte cântăreţi într-o unealtă ce putea face piatra să plutească, Micail îşi dori să fi putut simţi acelaşi lucru.

În noaptea care trecuse, se visase stând alături de Chedan într-o mică tavernă din Ahtarra, chiar sub bibliotecă, sorbind *raf ni'iri* şi lăsând discuţia să rătăcească, aşa cum făcea uneori cu Ardral. De fapt, era mai degrabă uimit fiindcă nu fusese Ardral şi se întrebă dacă, dintr-un anumit motiv, nu aşeza chipul unuia peste imaginea celuilalt; deşi îl respectase pe magul alkoran, nu se întâlniseră destul de des pentru a ajunge prieteni apropiaţi. Însă, fără nicio îndoială, acesta nu era decât o plăsmuire zămislită de îndeletnicirea lui din acele zile şi lipsită de orice semnificaţie. Din câte îşi aducea aminte, discutaseră peste învăţătura dată ucenicilor şi despre diversele întrebuinţări ale cântecului.

— Foarte bine, atunci…

Silindu-şi gândurile să se întoarcă în prezent, arătă către bolovanul pe care îl aşezase pe un ciot de copac, la vreo trei metri distanţă.

— Daţi-mi notele voastre, cântaţi-le mai întâi încet şi, la semnul meu, aţintiţi vibraţiile asupra pietrei…

Îşi adusese grupul de cântăreţi nepuşi la

încercare pe un petic de pământ împădurit, aflat între câmpie şi mănunchiul de colibe construite de tribul Ai-Zir ca locuințe pentru oaspeți. Stăteau deja acolo de mai bine de un an şi, dacă încă nu putea spune că se afla acasă, locul era cel puțin un adăpost.

— Gata, zise el, când vocile vibrară şi alunecară către o lipsă de armonie. E mai bine să-ncepem cu cei mai experimentați cântăreți.

Gesticulă către preotul alkonan Ocathrel, care, cu o zi în urmă, se mai afla încă pe câmpie, alături de Naranshada şi de constructorii novici, alegând şi despicând blocuri de gresie pentru a alcătui marele inel.

Gresia era un soi de piatră de nisip, dar forțe pe care nici măcar Ardral nu le putea explica pe deplin o presaseră într-un ev îndepărtat cu atâta putere, încât era şi mai grea şi mai densă decât orice altă piatră naturală pe care o văzuseră vreodată atlanții. Dacă nu s-ar fi format între straturi de piatră mai uşoară nu ar fi fost nicidecum cu putință să desprindă lespezi atât de mari. Dar aceeaşi comprimare aliniase particulele cristaline amestecate în piatră şi loviturile de ciocan le stârniseră.

Acela nu era Templul făgăduit, ci un mijloc de a-l zidi, o construcție care avea să le îngăduie nu numai să calculeze mişcările celeste, ci şi să înalțe şi să concentreze puterea.

Ocathrel se oferise abia în dimineața aceea să-l ajute să le dea lecții acoliților, în parte pentru că avea el însuşi trei fete şi simțea că era posibil să ştie mai bine cum să le ofere un îndemn. Micail avusese îndoieli la început, însă se văzuse în curând că preotul mai vârstnic nu spusese nimic altceva decât adevărul.

Ocathrel zâmbi, îşi netezi părul rar şi îşi umplu plămânii cu aer. Apoi scoase o notă atât de adâncă, atât de rezonantă, încât Micail îi simți vibrațiile scurgându-se încet prin propriile sale oase. El era tenor, dar putea acoperi registrul unui bariton, şi veni cu următoarea notă, cu patru tonuri mai sus.

Lanath asuda deja de încordare, cu tonalitatea vocii oscilând, dar Micail îl călăuzi cu o privire şi tremoloul băiatului dispăru, vocea lui păstrând acelaşi ton. În aceeaşi clipă, Kyrrdis o aduse pe Elara în cor, cu patru tonuri mai sus în registrul de contralto, şi le adăugă apoi, pe rând, pe Cleta şi Galara, care dovediseră, fapt mai degrabă neaşteptat, că aveau voci frumoase de soprane, deşi nu deosebit de puternice.

Concentrarea încreți frunțile şi cântăreții îşi păstrară notele prin respirație circulară[14], până când cele şapte tonuri se uniră într-o armonie simplă; sunetul nu deveni mai puternic, dar

---

14 Inspirație pe nas, umflând simultan obrajii şi gâtul.

vibrațiile avură de câştigat în privința calității. Micail îşi domoli entuziasmul şi recălăuzi concentrarea lor către bucata de piatră ce aştepta pe buturugă. Armonicile se înălțară şi coborâră uşor, ajungând la un unison ce zăngăni în dumbrava umbroasă, devenind una cu vântul… până ce piatra prinse să se înalțe, mai sus şi apoi… tot mai sus…

Cu un gâfâit, Lanath îşi pierdu locul în ritm. Corul se destrămă şi piatra se legănă şi căzu la pământ.

— Când unul dă greş, dă greş totul! se răsti Micail.

Acum adunați-vă energiile şi *uniți-vă cu pământul!*

Cei şapte închiseră ochii, uniformizându-şi intenționat răsuflarea.

— Îmi pare rău, şopti Lanath, cu fața roşie de ruşine. Mă descurc foarte bine când sunt singur…

— Ştiu, băiete. Şi te-ai descurcat foarte bine, până în ultimul moment.

Micail se sili să vorbească blând. Privirile aspre ale fetelor erau, pe moment, o dojană suficientă.

— Ți-ai pierdut concentrarea; nu e o greşeală fatală. Dar de acum înainte vreau să exersezi şi când nu eşti singur, până când o să poți păstra nota, indiferent ce s-ar întâmpla! Se întoarse spre ceilalți. Ocathrel, Kyrdiss – vă mulțumesc pentru ajutor. Ştiu că aveți şi alte îndatoriri. Precum noi

toți… Se încruntă la cei rămaşi. Vedeți-vă mai departe de treabă. Aşteptați, Galara – Ardral vrea să copiezi un text. Vino cu mine.

— Dar la ce ne trebuie încă un exemplar din *Bătălia de la Ardath*? bombăni Galara în timp ce mergeau printre copaci. Ar fi totuna dacă s-ar fi întâmplat acum un milion de ani…

— Au fost mai degrabă opt sute. Şi te asigur c-o să găseşti în ea ceva mai mult decât o simplă legendă, răspunse Micail cu o răbdare deprinsă cu greu.

La început se temuse că lucrând împreună cu sora vitregă a lui Tiriki aveau să-şi reamintească amândoi mult prea dureros ceea ce pierduseră. În loc de asta, fiind împreună păreau să-şi găsească o stranie alinare.

Galara se dovedise a avea foarte puține în comun cu Tiriki, care, o ştia cu certitudine, la vârsta de cincisprezece ani nu dăduse niciodată pe față ceva asemănător cu stările schimbătoare de spirit ale acestei fete, ce oscilau, cu atâta îngăduință de partea ei, între o atitudine morocănoasă şi o revoltă deplină.

Se văzuse nevoit să-şi aducă aminte cât de tânără era Galara. Nu fuseseră crescute ca surori, aşa că de ce ar fi semănat?

— Adică, ce importanță mai au *toate* astea? se înfurie Galara. Adică – ştii ce mi-ai spus tu, de

fapt, mai întâi? Când ai spus, la început, că trebuia să plecăm?

Că pe noul pământ vom îndura multe lipsuri! Şi ai avut dreptate! Aşa că de ce primul lucru pe care vrea toată lumea să-l facă este construirea unui alt Templu, închinat aceloraşi zei care n-au făcut nimic pentru noi atunci când aveam cea mai mare nevoie?

Micail se opri locului, privind-o cu asprime.

— Sst, gata, Gallie, murmură el, uitându-se în grabă în jur ca să vadă dacă o mai auzise cineva.

Păstrarea moralului atlanților era aproape tot atât de importantă precum imaginea de grup unit pe care trebuiau să o arate în fața tribului Ai-Zir.

— Cine altcineva ne-a salvat, dacă nu zeii? N-aveau nevoie să trimită vreun mesager ca să ne prevină, dar au trimis de fapt mai mulți – pe care noi nu i-am ascultat cu adevărat. Ne-au salvat pentru a reînălța Templul…

— Şi chiar crezi asta? Galara îi puse o mână pe braț, sfredelindu-l cu privirea. Eu nu pot – nu şi când trebuie să o faci cu nătărăi ca Lanath şi cu morocănoasa asta de Cleta! Dacă zeii voiau într-adevăr să li se reconstruiască Templul, de ce n-au salvat-o pe Tiriki în locul lor?

— Nu spune asta! Să nu mi-o mai spui mie vreodată!

Îl năpădi o mânie neaşteptată şi o împinse la o parte.

Galara făcu în grabă un pas ca să-şi recapete echilibrul, pălind dintr-odată.

— Îmi pare rău – n-am vrut să spun că…

— Nu te-ai gândit ce spui! spuse Micail printre dinţii încleştaţi.

Se crezuse lecuit de amărăciune. Acum puteau trece săptămâni sau chiar luni fără să o viseze pe Tiriki – apoi câte o amintire îl sfâşia, redeschizându-i rana.

— Du-te. Ştii drumul. Dă-mi pace. Torturează-l pe Ardral cu întrebările tale, dacă îndrăzneşti, izbuti în sfârşit să rostească. Nu ştiu de ce au hotărât zeii să trăim noi. Nici măcar nu ştiu dacă e bine să mai salvăm ceva din Atlantida! Dar prorocirea nu spune că tu sau eu vom domni asupra acestui nou pământ – ci doar că vom construi aici un nou Templu. Şi, pe toţi zeii, asta o să fac!

— Principele Micail – zici că şi el e un prinţ de sânge regal? Khayan-e-Durr, regina ţinutului Ai-Zir, înclină din cap când Micail trecu pe lângă umbrarul sub care torceau femeile. Pământul cu atât de mulţi conducători e nestatornic, continuă ea, dusă pe gânduri, însă el are ceva ispititor.

Elara schimbă o privire cu Cleta şi îşi ascunse un zâmbet. Avuseseră nevoie de câteva luni ca să înveţe limba destul de bine pentru a fi înţelese şi adevărata comunicare începea să fie posibilă abia

acum. *Micail e într-adevăr un bărbat pe care îl urmăresc ochii femeilor,* se gândi ea, în vreme ce principele îşi încetini pentru o clipă paşii şi se înclină în semn de răspuns. Însă Elara se îndoia că el era cu adevărat conştient de salutul reginei. Răspunsese dintr-un reflex deprins la curtea lui Mikantor, în Ahtarrath.

— Era moştenitorul celui mai vârstnic dintre fii, da, spuse ea într-un târziu. În Cele Zece Regate şi, înainte de ele, pe Pământul Străvechi, existau puteri moştenite mai ales pe linia bărbătească a casei regale.

Dar principele nostru a fost întotdeauna înclinat spre preoție. Unchiul său, Reio-ta, guverna în locul lui.

— Aşa că principele nu şi-a luat tronul şi pământul a fost pierdut, ripostă regina. Noi avem o poveste asemănătoare, pe care o istorisesc oamenii uneori.

Totuşi, sângele regal a însemnat întotdeauna ceva.

Păcat că acest bărbat nu e tatăl nici unui copil. Şamanul nostru, Droshrad, spune că voi, străinii, ați fost aduşi de vânturi şi veți pleca în curând, dar eu nu sunt chiar atât de sigură.

Se opri, meditând, iar aluzia la un conflict între şamani şi femeile tribului o făcu pe Elara să înalțe dintr-o sprânceană.

Cleta începuse să se încrunte.

— Am auzit că Droshrad a fost împotriva hotărârii de a ne primi aici, zise ea, cu prudență, dar credeam că a ajuns să pună preț pe cunoştințele pe care le aducem – cel puțin n-am avut niciun fel de greutăți în ultimele luni.

— Teme-te de lup când se furişează, nu când îl auzi urlând la amiază, răspunse regina. Moşneagul ăla se duce-n pădure să urzească planuri şi să murmure vrăji. Ar fi mai bine dacă oamenii voştri şi-ar amesteca sângele cu al tribului nostru. Poate împreunarea cu o femeie de alt neam va spori rodnicia principelui Micail, aşa cum se întâmplă când amesteci turmele. Da – Khayan-e-Durr chicoti încet – va trebui să-i găsim principelui vostru care n-a dat rod o soție dintr-o stirpe prețuită, de sânge regesc.

Elara îşi sili chipul să nu-i trădeze şocul, atât din pricina înțelesului vorbelor, cât şi a planului din spatele lor. Dogoarea furiei posesive care îi încinse obrajii era aproape tot atât de înspăimântătoare. Regina avea într-un fel dreptate – ar fi fost păcat să se stângă stirpea lui Micail. Dar sămânța lui aparținea seminției sacre a Templului. Dacă trebuia să i se găsească o pereche ce nu îi era rudă, atunci erau potrivite alte femei – Cleta, sau – bătăile inimii i se întețiră pe neaşteptate – ea însăşi i-ar fi putut dărui, cu siguranță, un copil.

Însă se stăpâni şi o privi pe regină cu un oftat.

— Principele încă îşi mai jeleşte soția, care a

dispărut în timpul salvării noastre, spuse ea, cu voce solemnă. Nu cred că se gândeşte cu adevărat la astfel de lucruri.

Dar eu mă gândesc, nu se putu împiedica să cugete, *însă nu la Lanath*! aruncă încă o privire grăbită spre Cleta şi îşi dădu seama că şi ea îl urmărea din ochi pe Micail, care se pierdu, în cele din urmă, printre oamenii tribului Ai-Zir. Era ciudat. Elara se gândise întotdeauna la Micail considerându-l soțul unei înalte preotese. Era ciudat să vadă dintr-odată în el… un bărbat, şi încă disponibil.

— Ei, încă nu e nicio grabă, spuse liniştitor regina, lăsându-şi fusul să se răsucească, dar alianța dintre popoarele noastre ar trebui întărită printr-o căsătorie.

Elara stătuse destul de mult în Azan-Ylir ca să priceapă că, după cum o cerea tradiția, aproape toate căsătoriile erau aranjate de cele mai de seamă femei ale clanului. Nesigură, se uită din nou la regină. Stând în bătaia caldă a soarelui, îşi scosese capa regală din piele de cerb fin tăbăcită, pictată cu însemnele rangului ei şi ale tribului. Mânecile lungi până la coate şi tivul veşmântului din lână de culoare palidă, cenuşiu-verzuie, ce îi acoperea partea de sus a trupului, erau mărginite de un şnur colorat, de care erau cusute discuri de os şi care se întindea cu puțin deasupra pieptului ei amplu, împodobit cu coliere de chihlimbar şi

jais. În jurul picioarelor îi cădea în falduri o fustă largă, în care se împleteau fâşii de lână de diferite culori. Părul castaniu al lui Khayan-e-Durr, strâns într-o plasă de şnur răsucit, era brăzdat de fire cărunte, dar regina radia o măreție ce nu avea nimic de-a face cu straiele de preț.

În lunile ce se scurseseră, devenise limpede că femeile dețineau o putere reală, deşi oarecum diferită.

Aşa cum era obiceiul, regină nu era soția lui Khattar, ci cea mai vârstnică dintre surorile lui, care părea să-l privească uneori ca şi cum nu s-ar fi maturizat. Fiul ei, Khensu, nu fiul lui, avea să fie succesorul lui Khattar; mai mult decât atât, ea şi mamele clanului aveau dreptul de a spune ultimul cuvânt când era vorba să înceapă un război.

Țineau socoteala împreunărilor dintre animale şi dintre oameni deopotrivă şi, înainte ca bărbații să facă război, femeile trebuiau să fie de acord că aveau destule mijloace. În casta preoțească din Atlantida, anumite puteri erau moştenite de bărbați sau de femeii, dar, în Templu sau la palat, sexul nu era o stavilă pe drumul către conducere. La urma urmelor, sufletul şi-l schimba de la o viață la alta. Însă nimeni nu se aştepta ca nişte primitivi neinstruiți să ştie un asemenea lucru.

— Regele are o fiică pe nume Anet, spunea acum Khayan. E coaptă pentru patul de nuntă. A plecat

la Cam Ava, la sanctuarul Zeiței, împreună cu mama ei, dar se va întoarce înainte de venirea iernii. O să vedem dacă-l găseşte pe placul ei, da… împreunarea asta ar putea fi de mare folos…

Cleta îşi lăsă capul în jos, şoptind:

— Dar ea o să fie pe placul lui Micail? Şi ce-o să zică Tjalan?

Khayan îşi făcea griji pentru bunăstarea poporului ei, asta era limpede, dar sprijinea oare visul regelui de a-şi aduce tribul în frunte? În lunile din urmă, făcuse din Elara un soi de favorită şi, cu ocazia ultimei lui vizite la Azan, Tjalan o îndemnase să câştige încrederea reginei… însă Elara simțea că nu ajunsese mai aproape decât până atunci de înțelegerea adevăratelor intenții ale acesteia.

— Şi voi, cele tinere, spuse pe neaşteptate regina, trebuie să vă gândiți şi voi la viitorii soți.

— Oh, Cleta are un logodnic care mai e încă la Beisairath. Iar eu sunt logodită cu Lanath, răspunse Elara, cu un strop de amărăciune.

— Ați spus că nu sunteți măritate.

Elara ridică din umeri.

— Mai sunt… încă multe de făcut mai întâi. Trebuie să ne întregim învățătura…

— Eh! zâmbi regina. Fetele îşi închipuie că vor fi mereu tinere. Dar e adevărat că, pentru cele născute din neam de preoți, lucrurile stau altfel.

Urmă o clipă de tăcere, dar, înainte ca altcineva

să fi apucat să scoată vreun cuvânt, Khayan reîncepu să vorbească.

— Slăvita voastră Timul e departe, iar voi sunteți aici. Poate ar trebui să vă trimit la Ayo.

Cleta se încruntă, străduindu-se să înțeleagă:

— Ayo? Soția regelui?

Khayan dădu din cap, zâmbind.

— Dar şi Soră Sacră, care locuieşte în Sanctuar. Femeile triburilor îşi împărtăşesc lucruri pe care, uneori, bărbații nu le ştiu. Una a venit la noi din satul vostru de pe mal. Spune că preoteasa cu Robă Albastră care a construit acolo Templul Mamei cunoaşte o parte a Misterelor noastre. Şi asta… asta nu e o treabă de-a şamanilor. Da, cred că surorile vor fi dornice să stea de vorbă cu voi.

Trebuie să-i spun lui Ardral. Elara se holbă la regină, cu gândurile învârtejindu-i-se. *Sau n-ar trebui?*

Khayan n-o fi fost decât o Ai-Zir, dar avea dreptate.

Acelea erau misterele femeilor, neîmpărtăşite nici unui bărbat. Trebuia să-i trimită, cumva, un mesaj lui Timul…

În cele din urmă, îşi regăsi vocea:

— Îmi doresc foarte mult să le cunosc.

Micail trase în piept, adânc şi prelung, adierea plăcută ce mângâia câmpia. Încă de pe când începuse să se înalțe soarele, promițând o zi

arzătoare, pornise către locul unde în aceeaşi dimineață, devreme, avea să fie construit cercul de pietre. Acum, în spațiul acela, mireasma ierburilor în pârg părea de tămâie – tămâia pământului, aromată de mirosurile mai calde ale vitelor de pe păşune. La jumătatea distanței către orizont, o mică turmă ținută pe câmpie pentru a fi mulsă pe durata verii se îndrepta către casă pe urmele vacii conducătoare, iar pielea cafenie a animalelor licărea arămiu în lumina pieziră a amurgului.

Treptat, înțelegea din ce în ce mai mult importanța lor pentru oamenii acelor locuri. Masa unui atlant de rând fusese alcătuită din fructe, legume şi grâne fierte, la care se adăugau, poate, câțiva peşti mărunți, pentru aromă.

În Azan, vitele însemnau însăşi viața unui popor, sănătatea şi numărul lor era o măsură a puterii tribului, iar pielea şi oasele erau purtate ca haine şi podoabe, sau întrebuințate într-un miliard de alte scopuri. Grânele erau mâncate sub formă de terci fiert sau de pâine nedospită, alături de legumele din fiecare anotimp, dar, pe toată durata anului, hrana preferată erau carnea şi laptele vacilor.

La început, celor mai mulți dintre atlanți le fusese greu să digere mâncarea bogată în proteine şi, chiar şi după ce se obişnuiseră, le păruse încă şi mai greu să se folosească pe deplin de puterea ei hrănitoare. *Ne-am rotunjit cu toții…* se gândi cu

amărăciune, bătându-se cu palma pe pântec, *în afară de Ardral.* Bătrânul veghetor părea că trăieşte cu aer şi cu berea localnicilor, deşi spunea întruna că aceasta din urmă nu era decât un slab înlocuitor al băuturilor adevărate. Însă, indiferent ce mânca sau nu mânca, Ardral era plin de vioiciune. Părea să nu înceteze niciodată să umble dintr-un colț al locului unde munceau într-altul, observând, poruncind şi corectând, cu robele fâlfâindu-i în jurul trupului aidoma aripilor cocorilor uriaşi ce treceau mândri pe deasupra râului şi a ruinelor.

În afara şirului de pari înfipți în pământ pentru a trasa cercul, nişte bărbați modelau două blocuri mari de gresie lovindu-le cu maiuri din aceeaşi materie dură. Prin cântecele lor, cântăreții izbutiseră să desprindă, din bucăți de piatră încă şi mai mari, lespezi imense care zăceau împrăştiate pe întreaga câmpie, dar ultima modelare trebuia făcută de mâinile omului. Loviturile de mai se înălțau în aerul răcoros, într-o melodie monotonă.

— Vino aici, vrei?

Vocea lui Ardral îl dezmetici pe Micail, întrerupându-i teoriile.

— Adu-l pe Lanath. Am nevoie de o a doua verificare a acestei alinieri.

Micail se uită în jur şi îşi văzu acolitul stând alături de una dintre găurile lăsate de un bloc

dezrădăcinat de piatră vânătă, cu privirea pierdută în lungul câmpiei, către lumina ce pălea încetul cu încetul.

— Lanath, e nevoie de noi. Vino, băiatule, acolo nu e nimic de văzut.

— Doar Stelele Prevestitoare, răspunse Lanath, cu glas monoton. Dar orice s-ar putea furişa, nevăzut, în întuneric. Tot ținutul ăsta e bântuit de stafii…

Arătă către gorganele rotunjite de pe câmpie.

Când se lasă noaptea, totul le aparține. Poate asta îmi spunea Kanar.

— Kanar? Fostul tău maestru? Vorbeşti despre un alt vis de-al tău?

— El îmi vorbeşte, răspunse Lanath cu aceeaşi voce pierită.

— Se ştie foarte bine că stafiile nu sunt mesageri demni de încredere, mai ales când nu ai habar ce trebuie să le-ntrebi, făcu Micail, cu mai multă duritate decât ar fi vrut. Să lăsăm asta acum; poveştile şamanilor îi tulbură pe oameni destul de mult şi fără să mai adaugi închipuirile tale. Avem nevoie de munca lor, băiatule – nu putem face totul numai cu cântecul.

Îl prinse pe Lanath de umeri şi îl aduse înapoi, în centrul cercului, unde Ardral se uita lung la stâlpii de lemn aşezați astfel încât să marcheze răsăritul şi apusul soarelui verii.

— Uită-te într-acolo… porunci el, arătând către

apus. Acolo e lumina!

Nori mânați de vânt dinspre marea îndepărtată erau atinşi acum de văpaia soarelui în coborâre. În timp ce privea, un mănunchi prelung de raze pâlpâi de-a curmezişul cerului, aşternând peste câmpie o potecă aurită. Ardral murmură câteva cuvinte şi inscripționă cu repeziciune un şir de hieroglife pe tăblița lui de ceară.

Micail închise ochii, ferindu-şi-i de strălucirea orbitoare, şi avu impresia că lumina soarelui se preschimba într-un torent de energie – de parcă ar fi stat într-o apă curgătoare, sau la răscrucea mai multor ape. Una venea dinspre apus, din locul unde asfințea soarele la echinox, iar o alta îşi avea izvorul mai departe, către miazăzi. Noul inel de pietre avea să se centreze pe o aliniere de la nord-est către sud-vest, astfel încât să prindă lumina răsăritului din miez de vară, sporind puterea fluxului de energie.

— Ai fost acolo ieri, la sfârşitul zilei, nu-i aşa? îl auzi pe Ardral spunându-i. La răsăritul şi la apusul soarelui curenții se simt cu multă putere. De aceea ne-au călăuzit încoace senzitivii. Dacă aşezăm pietrele sub unghiul corect, locul ăsta va fi un imens concentrator de putere.

Micail deschise ochii şi îşi dădu seama că zidarii amuțiseră.

— Dacă Piatra Omphalos ar fi fost salvată, Tjalan ar fi adus-o aici, adăugă Ardral. Poate e tot

atât de bine că…

Indiferent ce ar mai fi vrut să spună se pierdu când cineva scoase un urlet de groază.

Lanath stătea în picioare, cu ochii din nou către gorgane. Lucrătorii îl priveau.

— Uitați-vă, ceva a ieşit din mormânt!

Murmurele deveniră mai puternice.

— Preotul mai tânăr îl vede! Bătrânul preot e mânios fiindcă am mişcat pietrele! Droshrad a avut dreptate! N-avem ce căuta aici!

Micail îşi miji ochii, cercetând umbrele din depărtare şi, când zări un cap cu coarne mari, începu să râdă.

— Sunteți copii, vă lăsați băgați în sperieți de o vacă bătrână?

Urmă o clipă de tăcere încordată, spartă de un mu get jalnic.

— Ea ar fi putut lua chipul unei vaci, murmură cineva, dar toți ceilalți începură apoi să râdă.

— Şi dacă aici ar fi fost un demon…

Vocea lui Ardral le poruncea să-l asculte.

— …credeți că nu aş fi fost în stare să vă apăr?

În lumina săracă, toată lumea văzu licărul strălucirii care se învolbura în jurul lui.

Micail ştia că nu era decât un truc de magician, un gen de manifestare privit de inițiații şi de înalții cunoscători de la care îşi primise învățătura ca fiind nedemn de ei… dar nu mai presus de puterile lor.

Respirând adânc, Micail îşi lăsă propria stare de cunoaştere să se schimbe, călăuzindu-şi toată energia spre aură, până ce prinse să strălucească el însuşi.

Oare Droshrad e în stare de asta? se întrebă, cu o pâlpâire de mândrie ce se preschimbă în ruşine când lucrătorii se traseră înapoi, făcând semne menite să le stea în apărare. Prorocirea spusese că, prin strădaniile sale, avea să dea naştere unui nou templu, dar construcția pe care o înălțau era oare un loc pus în slujba puterilor Luminii, sau a unei năzuințe mult mai pământeşti?

La vreme de iarnă, atlanții sufereau cel mai mult de dorul căminului lor pierdut. După aproape trei ani, pe Micail încă îl mai dureau oasele când vânturile dinspre miazănoapte aduceau zăpada. *Zeu al Iernii, pe frigul ăsta, însuşi Banur Cel cu Patru Fețe ar pune mai mulți buşteni pe foc!* era el adesea în stare să jure. Dar, pe moment, flăcările care trosneau în centrul casei regale rotunde şi simpla căldură a trupurilor celor adunați înăuntru pentru ospățul din miezul iernii ridicaseră temperatura destul de mult, aşa că Micail se simțea aproape dornic să-şi scoată capa din blană de oaie.

În stânga lui Khattar stăteau Droshrad şi şamanii celorlalte triburi, iar în dreapta lui se aflau preoții atlanți, într-o simetrie neliniştitoare.

De cealaltă parte a focului, căpeteniile celor cinci triburi îşi lepădaseră capele şi căciulile rotunde cu mult timp în urmă şi leneveau pe băncile lor în tunici din lână cu modele colorate. Droshrad încă mai era înfăşurat în straiele lui din piele de cerb, pictate şi împodobite cu multe bucățele zăngănitoare de os.

Micail se întrebă dacă, pe durata iernii, nu ar fi trebuit să-i trimită pe Jiritaren, pe Naranshada şi pe acoliți înapoi în Belsairath, împreună cu Ardral şi cu ceilalți, dar viața socială din noua capitală a lui Tjalan i se părea un surghiun mai greu de îndurat decât viața printre sălbatici. Cu o toamnă în urmă, faptul că rămăseseră locului se dovedise o alegere înțeleaptă. El şi Lanath izbutiseră să acordeze cu mare finețe modul de verificare al poziționării pietrelor.

Însă în anul acela Droshrad părea să-i urmărească vădind ceva mai mult decât obişnuitul său dispreț supărător.

— Nu prea seamănă cu celebrarea Trecerii sub Oblăduirea lui Nar-Inabi – nu-i aşa? întrebă Jiritaren în graiul Templului Luminii.

Cuvintele rituale sunară ciudat de nelalocul lor în timp ce Jiri rupea cu un trosnet o bucată de coastă friptă. Pentru oamenii triburilor, porcul îndopat cu ghindă era mâncarea preferată la sărbătorile din vremea iernii, carnea grasă fiind o pavăză în calea frigului.

Aşa cum era şi berea. Micail îşi săltă pocalul şi luă încă o sorbitură.

— Trebuie să recunosc că nu sunt încântat, spuse Naranshada, într-o formă mai puțin rafinată a limbajului Templului, încruntându-se şi scărpinându-se în barbă. Aştept cu nerăbdare ziua când se va încheia lucrarea asta şi nu vom mai fi nevoiți să trăim aici.

Însă tocmai am auzit că n-o să mai primim oameni care să trudească la celelalte pietre decât după ce se vor încheia semănăturile din primăvară.

— Cum? întrebă Jiritaren. E adevărat, Micail?

— Aşadar… vă place ospățul nostru? îi întrerupse regele Khattar, în limba atlantă comună, accentuând greşit cuvintele, dar făcându-se foarte bine înțeles.

Învață repede, se gândi Micail, zâmbind din reflex. *Un bun mod de a ni se aduce aminte că, deşi folosim cele mai tainice dialecte ale Templului, trebuie să ne controlăm cu mai multă atenție spusele.*

— Carnea e grasă şi berea e tare, Mărite Rege, răspunse curtenitor Naranshada.

Micail îi ținu isonul, dându-şi seama că toate cercurile şi romburile cioplite care împodobeau stâlpii sălii începuseră deja să se strâmbe şi să se încețoşeze.

Poate era bine ca, pentru o vreme, s-o lase mai

uşor cu băutura.

— A fost o recoltă bună! Privirea aspră a regelui înfrunta pe oricine ar fi vrut să-l contrazică. Cei Bătrâni sunt mulțumiți. Vor avea curând un nou Templu!

— Suntem norocoşi fiindcă străbunii au acea răbdare pe care o îngăduie veşnicia. Dar lucrul înaintează aşa cum se cuvine.

Micail se întrebă, nu pentru întâia oară, cât de bine înțelesese de fapt Khattar explicațiile lor despre țelul căruia îi era de folos alinierea pietrelor.

Şi, îşi spuse el, *ce anume înseamnă pentru mine pietrele? Primul pas către înălțarea Templului pe care am fost menit să-l construiesc, sau pur şi simplu un motiv pentru a mai trăi încă o zi?*

— Bine, încuviință regele. Cât mai durează?

— Blocurile de gresie pentru trilitoanele[15] din curtea interioară au fost transportate la fața locului, spuse Naranshada, socotind totul pe degete. Sunt cincisprezece pietre. Multe dintre ele mai trebuie modelate, dar nicio echipă nu se poate ocupa de asta înainte de a fi aduse mai multe. Pentru inelul exterior au fost tăiate peste zece pietre – asta înseamnă că trebuie să mai găsim încă patruzeci de pietre verticale – cred că ne-am putea descurca şi cu mai puține, dar am

---

[15] Grupuri alcătuite din câte două pietre în poziție verticală ce sprijină una culcată în partea de sus.

subestimat înainte şi s-ar putea să fie nevoie să dăm deoparte şi unele dintre cele noi. Eu m-aş feri mai degrabă de o greşeală în ceea ce priveşte totalul. Şi bineînțeles că aici nu sunt cuprinşi buiandrugii care le unesc.

Khattar se încruntă.

— O să fie nevoie de o grămadă de oameni ca să transportăm atât de multe.

— Da, încuviință Jiritaren, dar, dacă totul merge după plan, o să putem înălța trilitoanele…

Se uită la Naranshada.

— Oh, cu siguranță la anul, zâmbi Ansha, uşor cherchelit. Dar când a mers vreodată ceva după plan?

— De-aia țăranii trebuie să stea pe câmp, nu să târască pietre. Vocea guturală a lui Droshrad venea de undeva, din spatele regelui. Zeii pun stavilă creşterii grânelor când nu sunt slujiți îndestul. Te-am prevenit şi înainte, rege Khattar – oamenii bodogănesc prea tare.

Micail aruncă o privire către nepotul regelui, Khensu, aşezat alături de războinicii mai tineri în partea de miazănoapte a sălii şi, în ochii care se repeziră să-i întâlnească pe ai lui, citi că se gândea la acelaşi lucru. Aşa cum se întâmpla şi în Regatele Mării, un principe era sufletul pământului său. Tatăl lui Micail preferase să îndure mai degrabă tortura decât să trădeze această credință sacră. Dar Micail începea să

înțeleagă că, în ținutul acela, relația dintre rege şi țară era încă şi mai redusă la esență. Regina o slujea pe zeița fără nume a pământului, care era nemuritoare, însă zeul ce o făcea să rodească era reprezentat de rege. Dacă recoltele se pierdeau prea des, trebuia ales un bărbat mult mai viril, iar fostul rege trebuia să moară.

Fără să-i dea atenție şamanului, Khattar ridică o mână, cu degetele răsfirate.

— Faceți cinci pietre mari pentru cele cinci triburi mamă şi cercul din afara lor pentru clanuri.

— Ei, nu e chiar… dădu să spună Naranshada, dar Jiritaren îl înghionti cu putere.

Droshrad se încruntă mai tare.

— Aduceți puterea soarelui în cerc… începu Khattar, dar restul vorbelor sale se pierdură sub urale şi se auziră primele lovituri sacadate de tobă.

La începutul ospățului, flăcările dogoriseră atât de tare, încât spațiul din jurul lor fusese lăsat liber. Pe măsura scurgerii orelor, buştenii se mistuiseră şi nu mai împrăştiau decât o strălucire blândă, dar căldura rămasă în urma lor era de-ajuns pentru ca temperatura din sală să fie plăcută. Toboşarii se adunau acum în jurul focului şi unii continuau să îşi încline tobele către dogoare ca să le întindă mai tare pielea, pe când alții începeau să pună cap la cap loviturile uşor ritmate care sileau pe oricine să le acorde atenție. Toate discuțiile încetară când începu răpăitul

tobelor.

Nepotul regelui se ridică, făcându-le semn prietenilor lui, şi aceia care nu se îmbătaseră încă prea tare i se alăturară lângă foc. Ținându-şi mâinile pe umeri, dansară în jurul lui, aplecându-se şi sărind într-un ritm desăvârşit. În timp ce țineau pasul, adăugară mişcări din ce în ce mai complicate ale picioarelor, până când unul se împletici, urmat de un altul, şi ieşiră din şir râzând. Micail nu fu uimit să vadă că ultimul dansator rămas era Khensu. Se mişca mai degrabă cu forță decât cu grație, dar energia lui era impresionantă. Cu păr castaniu ondulat şi trup musculos, dădea de înțeles cum arătase probabil regele Khattar în tinerețe. Oricare dintre cei doi putea fi cumplit în luptă, se gândi Micail, întrebându-se apoi de ce dansul trebuise să-i aducă aminte de război. Pe urmă se opri şi Khensu, ridicându-şi brațele pentru a primi ovațiile oamenilor, în vreme ce regele îl privea cu o expresie care sugera că ar fi preferat ca succesorul său să stârnească mai puțin entuziasm.

— Înălțați pietre repede – a mea prima, murmură Khattar. Pe urmă străbunii îmi dau putere.

Îşi ridică pocalul spre a fi umplut.

Micail oftă şi nu spuse nimic, sperând că întrebările aveau să înceteze. Totul se reducea la o problemă de putere, dar cu ce scop şi în folosul

cui?

Khattar voia pietrele ca să ajungă în fruntea tuturor triburilor locale. Tjalan le dorea ca punct în jurul căruia ar fi putut reface Regatele Mării, sau chiar imperiul. Dacă aveau vreo importanță pentru ei, Naranshada, Ocathrel şi majoritatea celorlalți preoți le voiau ca pe un prilej de a-şi dovedi harurile, ca pe o dovadă că supraviețuirea lor avusese un rost... *Şi eu am privit lucrurile aşa la început, cugetă Micail, şi poate o mai fac încă. Ce spunea Ardral alaltăieri? E ca atunci când sculptorii dau formă statuii unui zeu – doar pentru a vedea dacă sunt în stare. Pentru ce vreau eu noul Templu?* Era o întrebare pe care nu şi-o pusese niciodată, până de foarte curând; dar acum se preschimbase într-o iritare necontenită a conştiinței sale.

— Ah! murmură Khattar cu glas răguşit, întinzându-şi spre umărul lui Micail mâna murdară de grăsime şi lipicioasă de bere. Asta o să-ți placă! Priveşte!

Dinspre Partea Femeilor se auziră foşnete şi murmure în vreme ce mai multe bănci se goleau. Bărbații tineri prinseră să fluiere când în lumina focului pătrunse un şir de fete cu şaluri şi fuste din lână şi piele, cu franjuri lungi ce se legănau odată cu trupurile lor. Pe sânii tineri le tresăltau coliere din os, jais şi chihlimbar. Înconjurară focul cu ochii plecați, ținându-se de mâini, cu paşi tot atât de complicați precum bătăile tobelor, pe când

un fluier de os ciripea şi cânta. Trupurile zvelte se arcuiau şi se îndreptau aidoma mestecenilor tineri de la marginea pădurii, aidoma sălciilor din preajma undelor susurânde ale apei. Nici măcar Micail nu se putu împiedica să zâmbească.

— Îți plac fetele noastre, da!

Regele îşi şterse berea de pe mustăți şi zâmbi larg.

— Sunt tot atât de frumoase ca nişte juninci tinere pe o păşune verde… răspunse Micail, iar regele se cutremură de un hohot de râs.

— Facem totuşi un taur din tine, străinule!

Slujitoarele umblau prin mulțime purtând coşuri cu nuci şi fructe de pădure uscate, ultimele dintre darurile toamnei, şi cu numeroase bucăți tari şi rotunde de brânză. Micail îşi şterse palmele unsuroase de tunică şi luă o mână plină de nuci, amintindu-şi cu tristețe de număratele vase filigranate cu apă aromată care, acasă, ar fi fost aduse printre oaspeți ca să-şi spele degetele. Îi lipseau şi paharele superbe, pline-ochi cu cele mai înmiresmate vinuri. În schimb, era limpede că trebuia să bea încă şi mai multă bere de-a localnicilor, care îl făcea deja să-şi piardă echilibrul. Dar aşa părea să fie obiceiul – bărbații de pe băncile de pe margini erau deja beți de-a binelea – şi nu avu nimic împotrivă când următoarea slujitoare veni să-i umple pocalul.

Dansatoarele se întorceau cu mers unduios în

partea lor de sală, însă tobele nu îşi încetară bătăile răsunătoare. În loc să se destindă, trecând la discuțiile vesele ce vesteau încheierea unei ceremonii oficiale, mulțimea de pe bănci se îmbățoşă mai tare şi aşteptă într-o tăcere incitată.

În cele din urmă, tobele se opriră, uşa largă se deschise cu un scârțâit ce păru îngrozitor în liniştea sălii şi cineva pătrunse înăuntru. Nimeni nu observă uşa închizându-se în timp ce silueta subțire se apropia de lumina focului – o fată înfăşurată într-o mantie din blană de urs, cu părul castaniu-închis înnodat sus, în creştet, şi căzându-i apoi pe spate într-o coadă lucioasă.

Regele făcu un pas înainte şi o privi cu o expresie de nedescifrat.

— Te salut, tată.

Brațele subțiri ale fetei, cuprinse de brățări de chihlimbar, se iviră dintre faldurile blănii pentru a-i atinge fruntea, buzele şi pieptul.

— Îți urez bun venit, fiica mea, răspunse regele.

Aduci la festivalul nostru binecuvântarea mamei tale?

— Da – binecuvântarea ei şi pe a Mamei! răspunse ea, înaintând cu o eleganță concentrată, pe care Micail o recunoscu, cu o oarecare uimire, drept un semn al disciplinei spirituale.

Probabil că fata era Anet, fiica regelui, despre care îi povestise Elara şi a cărei mamă era o mare preoteasă a acelor locuri.

Regele Khattar se aşeză confortabil.

— Atunci oferă-ne-o, spuse el, cu blândețe.

Fata zâmbi iarăşi şi se întoarse spre toboşari, desprinzându-şi mâinile de pe blana lucioasă a mantiei şi lăsând-o să-i cadă la picioare. Micail făcu ochii mari fiindcă, pe dedesubt, fata nu purta decât o mulțime de bijuterii din jais şi chihlimbar şi o fustă scurtă, din şuvițe de lână răsucite, unite, sus şi jos, de câte o fâşie de țesătură. Dar murmurul care străbătu sala era de încântare. Era limpede că se aşteptaseră la asta, că era o parte a ceremoniei, şi de ce l-ar fi uimit pe Micail, care le văzuse pe fetele saji de pe pământul străvechi dansând înveşmântate numai în vălurile lor de culoarea şofranului?

Cele mai puternice tobe răsunară brusc, o dată, de două ori şi încă o dată, în vreme ce Anet păşea în locul gol din fața focului, cu brațele ei frumoase înălțate. Pe urmă se amestecară celelalte tobe, cu propriile lor semne de exclamare, într-o țesătură de întrebări şi răspunsuri fără cuvinte ce făcu inima lui Micail să răspundă la rândul ei, pulsându-i fierbințeală în vene – şi dansatoarea nici măcar nu se mişcase. Abia când silueta de chihlimbar lustruit ce se odihnea între sânii tineri ai fetei pâlpâi în lumină îşi dădu el seama că fiecare bucățică a pielii ei… licărea în valuri bine stăpânite ce îi urcau de la genunchi către piept, pentru a coborî înapoi.

— Călăuzeşte puterea, spuse Naranshada cu o voce joasă, plină de venerație, iar Jiritaren dădu din cap, amețit de băutură.

— Asta le învață în sanctuarul de la Cam Ava, răspunse el, ar trebui să le trimitem şi pe fetele noastre acolo!

Micail îi auzea, dar nu era în stare să vorbească.

Îi venea greu până şi să respire şi îşi simțea pielea pradă furnicăturilor. Era conştient de existența fiecărui fir de păr de pe ceafă – şi aerul însuşi părea să trosnească de încordare. Fata nu semăna nicidecum cu iubita lui, însă ținuta ei avea o concentrare şi o grație care îi aminteau în mod straniu de Tiriki în timpul rugăciunii.

Aproape pe nebăgate de seamă, fata începuse să-şi îndoaie genunchii, cu brațele coborându-i încet, şerpuitoare, rotindu-se şi înălțându-se iarăşi, într-o neîntreruptă mişcare unduitoare ce o făcea să înainteze, desenând o spirală în jurul stâlpilor înalți ce susțineau acoperişul. Lumina focului dădea strălucire părului ei castaniu, acoperindu-l cu acel auriu neuniform al ierbii uscate de pe dealurile atinse de mângâierea soarelui. În ochii lui Micail, era ca şi cum ea ar fi licărit în însăşi strălucirea lui Manoah, şi îşi spuse:

Dansul ei readuce Lumina în lume…

Ea făcu ocolul de patru ori, şerpuind înăuntrul şi în afara cercului de stâlpi. De fiecare dată se oprea, se întorcea cu fața într-o altă direcție, cădea

în genunchi şi se arcuia, lăsându-se pe spate, pentru a-şi îndrepta apoi atât brațele, cât şi picioarele în timp ce spatele i se rotunjea precum un arc, până când se ridica răsucindu-se brusc, cu brațele înălțate, pentru a o lua de la început. Cu paşi învârtejiți, laterali, parcurse pentru o ultimă oară cercul, îşi săltă mantia din blană de urs în căuşul brațului şi şi-o azvârli în jurul trupului. Şi lumina păru să dispară din încăpere. Ea rămase în picioare, nemişcată, zâmbind uşor când spectatorii îşi sloboziră răsuflările într-un acelaşi suspin, apoi se întoarse şi străbătu mulțimea, îndreptându-se către uşa deschisă.

În trecere, privirea ei o întâlni pe a lui Micail pentru o scurtă clipă. Avea ochi verzi.

— Ce fată uimitoare! exclamă Jiritaren, cu puțin cam prea multă aprindere.

— Da. Ca mama ei pe când era tânără, când am fugit cu ea. Regele zâmbi larg, a aducere aminte, cu dinții stricați zărindu-i-se prin barba căruntă. Trebuie să-i găsesc lui Anet un soț bun înainte ca vreunui înfierbântat cu mai mult curaj decât judecată să-i vină ideea să mă imite! Privirea lui ageră o prinse pe a lui Micail. Khayan-e-Durr spune că ar trebui s-o mărit cu tine, străinule sfânt. Tu ce spui?

Uluit, Micail îl privi cu ochii holbați. Dar eu sunt însurat cu Tiriki, se gândi înțelegând, în acelaşi timp, că nu îndrăznea să dea niciun răspuns.

Naranshada fu acela care îl salvă.

— Mărite rege, îți suntem recunoscători pentru această onoare, dar te implor să nu uiți că, pentru poporul nostru, slăvitul Micail este de neam regesc şi nu poate face nicio alianță cu… fără să ceară părerea principelui Tjalan, încheie Ansha, aproape tot atât de curgător cum ar fi făcut-o dacă ar fi avut răspunsul pregătit dinainte.

Micail îl zări, dincolo de umărul masiv al lui Khattar, pe Droshrad încruntându-se încă şi mai tare, dacă aşa ceva era cu putință. Propunerea fusese un şoc şi pentru şaman. Înțelegând că, în afară de propria sa încurcătură, ar fi putut exista mai multe motive pentru a ocoli un răspuns imediat, Micail îşi simți mintea limpezindu-se.

— Aşa este… se bâlbâi el, şi văzu cum se înnegura chipul regelui.

— Atunci, dinspre partea mea, sfătuieşte-te cu celălalt principe, mormăi Khattar, în atlantă, cu accentul lui mizerabil. Voi, Oamenii Mării, spuneți că vreți să mă slujiți, să mă faceți mai mare peste triburi. Dar, fără Femeia Regală, n-am nicio putere! Cântăriți-vă răspunsul cum doriți, dar nu prea multă vreme. Fără o legătură de sânge, o să vă pierdeți brațele de muncă, pietrele şi tot ce se mai află aici.

— Mămico! Frumoase! Vezi?

Domara înaintă dansând şi arătând către păsările negre presărate prin iarbă, cu penele lucioase scânteind în toate culorile curcubeului sub razele de soare. Cu o noapte înainte plouase torențial şi păsările se ospătau cu râmele scoase din pământ de şuvoaiele de apă. Tiriki încercă s-o înşface pe fetiță, dar nu izbuti şi îşi îndreptă spatele zâmbind. Domara îşi sărbătorise a treia aniversare în primăvară şi era tot timpul în mişcare, cu părul ei strălucitor pâlpâind în jurul Torului ca o flacără minusculă.

Kersil, fiica lui Forolin, mergea cu demnitatea cu venită celor şapte ani ai ei.

— De ce le fugăreşti? Nu fac decât să zboare de aici…

Domara se uită peste umăr.

— Frumoase! repetă, fâlfâind din brațele ei voinice.

Tiriki o săltă râzând şi o săltă în sus.

— Zboară, pasăre micuță! cântă ea. Dar nici odată atât de sus încât să uiți unde ți-e cuibul… Prietenii tăi, Arici, Țestoasă şi Cânepă, te aşteaptă la joacă, ştii.

O sprijini pe copilă de şoldul ei şi o porni pe cărarea de scânduri ce ducea spre vechiul sat de vară, pe care oamenii mlaştinilor începuseră deja să-l reconstruiască de un an, făcând din el o aşezare permanentă.

Simți din nou o mică tresărire de mândrie gândindu-se la primul an petrecut în ținutul acela, când fusese atât de limpede că localnicii îi crezuseră pe atlanți nebuni fiindcă încercau să locuiască în smârcuri pe toată durata anului…

Dar în acelaşi timp ştia că, dacă pe ea o respectau, pe Chedan îl venerau fiindcă îi îngrijise cu mâinile lui pe atât de mulți dintre ei în vremea moli mei. Când trecea el prin sat, îşi aduceau copiii să-i binecuvânteze şi adunaseră pene de şoim ca să-i facă o mantie de ceremonie. De dragul lui, nu de dragul lui Tiriki, fuseseră de acord să trăiască acolo şi în vremea iernii şi să dezgroape şi să târască pietrele pe care le folosea magul pentru a construi prima sală din piatră a comunității.

Tiriki oftă şi hotărî că nu era invidioasă, ci doar puțin cam… conservatoare. Ideea unui vindecă tor bărbat o tulbura, era tot atât de stranie ca aceea că o femeie, chiar şi ea însăşi, conducea ceremoniile oficiale. Cu toate acestea, pe Pământul Străvechi, propriul ei tată fusese un vindecător ale cărui scrieri în această privință ar fi putut fi considerate de Stăpânii Karmei o ispăşire mulțumitoare a păcatelor sale.

„*Obiceiuri noi pentru pământuri noi*”, obişnuia să spună bătrânul ei profesor Rajasta Înțeleptul. Tiriki îşi lăsă gândurile să hoinărească. *Poate, dacă aş fi dat mai multă atenție profețiilor lui, mi-ar fi fost mai uşor să pun lucrurile la punct. Dar poate*

nu trebuie să fie uşor.

Deasupra capului ei, soarele dogorea prin nori şi prin ceața mlaştinii, nemailăsând sub bolta cerului decât un simplu văl de abur. Ea şi Domara păşeau într-un cerc limpede, al cărui contur se încețoşa într-o viziune îndoielnică. De la distanță, satul părea să licărească, apărând şi dispărând din vedere, însă, când se apropiară, văzură femei măcinând semințe, rupând păstăi sau tăind cartofi în aer liber şi bărbați reparând plase sau împodobind săgețile cu pene.

Mulți săteni ridicară câte o mână în semn de salut şi Domara le răspunse sporovăind încântată.

Tiriki o lăsa adesea să se joace cu copiii din sat şi, ca urmare, fetița repeta cuvintele dialectului lor gutural tot atât de des pe cât le articula pe cele rafinate, din graiul Regatelor Mării.

— Morgan, tu întârzii. Mă bucur că eşti bine, spuse soția lui Bâtlan, o femeie veselă, ce purta un nume caraghios, Urzica.

În privința deprinderii limbii străine, localnicii se descurcaseră mult mai bine decât Tiriki, dar ea putea de obicei să priceapă înțelesul celor mai multe dintre numele oamenilor Lacului. Morgan, repetă ea, în gând. Chedan îi spusese că numele descria un spirit al mării din mai multe legende lerandiene, însă apoi începuse să râdă şi nu mai adăugase altceva.

Dar cum îi spun lui? Tiriki se strădui să-şi

amintească. *Crainicul Cerului? Aripă de Lumină?*

— Şoimul Soarelui! exclamă ea. L-ai văzut azi pe Şoimul Soarelui?

— El merge la noua casă a spiritelor. Urzica rupse încă o mână de păstăi de fasole. Discută despre pietre. Bărbaţi, ridică ea din umeri.

Tiriki dădu aprobator din cap, dar atenţia îi era abătută de acelaşi mic fior de entuziasm pe care îl simţea ori de câte ori se gândea la noul Templu – în acelaşi timp o refacere a splendorii tradiţionale şi un legământ faţă de noul ţinut. Forolin se dovedise îndeosebi de mare folos, pentru că era dintr-o familie care adusese pe lume mai mulţi constructori decât negustori. Experienţa lui practică întregea atât de bine cunoaşterea teoriei de care dădea dovadă Chedan, încât Tiriki începuse să creadă că planul lor avea într-adevăr sorţi de izbândă.

Şi de ce nu? se întrebă. *Am fost în stare să facem atât de multe alte lucruri.* În cei patru ani scurşi de la sosirea lor, primele colibe rudimentare fuseseră înlocuite de construcţii solide, din buşteni călăfătuiţi şi tencuiţi ca să-i apere de vremea rea. Dincolo de acoperişurile de stuf ale caselor, Tiriki zărea oile care păşteau în luncile de lângă apă şi, pe terenurile mai înalte, lanuri de grâu roşu şi de orz unduind, verzi şi argintii, în bătaia vântului.

Îşi închipuia că nu numai clădirile, ci şi oamenii se schimbaseră, deşi totul se petrecuse treptat.

Încă mai existau câteva dintre superbele robe strălucitoare din Atlantida, dar erau purtate foarte rar; pe măsură ce straiele lor de zi cu zi, din pânză de in, se preschimbaseră în zdrențe, mulți dintre refugiați începuseră să umble îmbrăcați în veşminte simple, din piele de căprioară, aidoma oamenilor mlaştinilor.

Dar asta s-ar putea să nu dureze, îşi spuse ea, văzând-o pe una dintre sătence dărăcind lână cu stângăcie. Acum, după ce hărțile preotului Dannetrasa le îngăduiseră corăbierilor lui Reidel să găsească de cumpărat mai multe oi, hainele țesute căpătau tot mai multă popularitate, iar Liala şi femeile saji începuseră să folosească inul sălbatic din împrejurimi, vopsindu-l cu o plantă ce se găsea în preajmă, care îi dădea o încântătoare culoare albastră.

Şi, dacă n-o să avem destulă grijă, bărbații vor sfârşi prin a se înveşmânta şi ei în albastru, se gândi cu repulsie, cutremurându-se fără să vrea. Pentru ea, albastrul avea să fie întotdeauna culoarea Caratrei, consacrată preoteselor ei.

Când se apropiară de marginea satului, dintr-o casă ieşiră în goană o droaie de copii, țipând ascuțit, ca nişte păsări, cu glasurile lor suave. Domara le răspunse în aceeaşi limbă şi Tiriki o lăsă să li se alăture. Îi urma o femeie zveltă, brunetă, şi Tiriki o salută.

— Toate binecuvântările zilei fie asupra ta,

Feriga-Roşie. O pot lăsa pe Domara din nou cu tine?

Astăzi o să dau lecții pe insula mică, dar mă-ntorc la apusul soarelui.

Feriga-Roşie dădu din cap, zâmbind.

— Avem grijă. Kestil, adăugă ea, întorcându-se spre fiica lui Forolin, ajuți? O ții pe Domara departe de apă, să nu cadă?

— Da! strigă Kersil în limba poporului mlaştinilor, înainte de a se apuca să alerge după copiii Urzicii, Arici şi Cânepă.

Măcar Domara ştie să înoate, se gândi cu resemnare Tiriki.

Dâmbul stâncos din capătul opus al potecii era înconjurat atât de des de apă încât, cel mai adesea, era numit insulă. Tiriki ajunsese să-şi dea seama că, în sălbăticia aceea stranie, pământul, aerul şi apa nu aveau aceeaşi identitate bine definită pe care o avuseseră în Atlantida. În ceață, totul avea tendința să se întrepătrundă, aşa cum începuseră să se şteargă şi deosebirile de castă dintre preoți, corăbieri şi localnici.

Acoliții şi ceilalți elevi ai ei o aşteptau în luminişul pe care îl croiseră tăind hățişul de ferigi şi de arini din mijlocul insulei. Energia acelui loc avea o anumită frăgezime care îl făcea potrivit pentru transmiterea învățăturii către cei mai tineri. Nu că elevii ei ar fi fost chiar atât de

nevârstnici. Fiind dornici să echilibreze numărul preoților cu al preoteselor, îi adoptaseră în rândurile preoților de rang inferior pe Reidel şi, după discuții îndelungate, pe corăbierul Cadis.

Tiriki nu se îndoia că făcuseră bine primindu-l pe Reidel. Marea îl deprinsese să prevadă curenții de putere şi orice căpitan trebuie să învețe cum să-şi poruncească lui însuşi înainte de a le da porunci altora.

Ajutorul lui ferm îşi dovedea valoarea în timpul ritualurilor.

Motivele pentru care acceptase Reidel să fie inițiat erau mai puțin limpezi, însă Tiriki bănuia că Damisa se număra printre ele. Dădu din cap, salutându-i, şi, văzând zâmbetul care îndulcea trăsăturile lui aspre, îşi dădu seama că Reidel era cu adevărat un bărbat frumos.

— Astăzi vorbim despre Cealaltă Lume, începu ea.

Datinile noastre ne învață că existența are mai multe planuri, dintre care cel material nu este alt ceva decât acela care sare în ochi. Inițiații s-au aventurat în lumile spiritului şi au făcut hărți, dar sunt aceste hărți întotdeauna aceleaşi?

Îşi lăsă privirea să alunece în jurul cercului.

Subțire şi vânjoasă, părând să freamăte de energie deşi nu se clintea, Selast se aşezase pentru prima oară alături de logodnicul ei, Kalaran. De când începuse să lucreze cu regularitate alături de

Chedan, expresia încruntată care urâţea cândva trăsăturile feţei lui cu osatură fină slăbise, însă Tiriki bănuia că băiatului îi venea probabil greu să-i accepte pe Cadis şi Reidel fiindcă simţea încă lipsa vechilor săi prieteni, acoliţii care pieriseră... Alături de el, Elis îşi trecea gânditoare degetele prin ţărâna neagră.

Dar nici Damisa, nici Iriel nu erau acolo.

Damisa nu avusese de gând să lipsească. De fapt, vina era întru totul a lui Iriel. Dacă Liala nu i-ar fi cerut Damisei să-i ducă lui Iriel un mesaj, Damisa ar fi venit direct la lecţie şi nu şi-ar fi bătut capul cu fata mai tânără. Dar, când ajunse în sfârşit la umbrarul pe care şi-l făcuse Iriel printre sălcii, ea nu-i aruncă decât o privire grăbită înainte de a-şi în toarce din nou ochii către tufele încâlcite de mure la care se holbase până atunci.

— Liala spune că Alyssa încă nu se simte bine, zise repede Damisa, aşa că vrea să aduci mai multe flori uscate de coada-şoricelului data viitoare când mergi pe deal.

Iriel nu răspunse şi nici nu se mişcă.

— Poţi să i le duci după ce se încheie lecţia, la care, fiindcă tot a venit vorba, ar trebui să iei parte acum...

Ce faci aici? La vremea asta nu sunt mure...

— Sst.

Deşi Iriel vorbise cu voce blândă, era o poruncă

şi Damisa se pomeni supunându-se înainte de a avea timp să se întrebe de ce. Se lăsă instinctiv în genunchi alături de fata mai tânără. Se scurse o clipă… apoi încă una. Nu se auzea niciun zgomot în afara vântului care unduia printre sălcii şi a susurului pârâului ce curgea lin prin apropiere. Damisa nu vedea nimic care să explice privirea fixă a lui Iriel.

— Îți petreci prea mult timp numai cu Taret – ai năluciri! bombăni Damisa. Acum uite ce-i. E frumos aici, dar trebuie să…

— Sst.

De data asta, şoapta sugera clar spaima şi, simțind-o, Damisa amuți din nou. Tremurând, prinse să se îndepărteze, aşteptându-se ca Iriel să o înşface pe neaşteptate şi să izbucnească în râs.

— Te rog, insistă cealaltă. Nu te mişca!

Nu rostise cu glas tare cuvintele, îşi mişcase doar buzele şi, în tot acest timp, nici măcar nu clipise şi nici nu-şi luase ochii de la acel ceva pe care îl fixa cu privirea – o întunecime mai densă din tufişuri, pe care Damisa încă nu o observase.

Şi apoi se auzi un zgomot, un soi de spintecare umedă şi un foşnet al rugilor de mure. Iriel se destinse pe neaşteptate.

— Ce e? nu se putu împiedica Damisa să întrebe.

— Un duh al pădurii, şopti Iriel cu un zâmbet straniu, dar acum nu mai ascultă. Dacă te mişti

foarte lin şi foarte încet, poți să-l vezi şi tu.

Damisa schiță un gest, dar, înainte de a face ceva mai mult decât să-şi răsucească umărul, Iriel sâsâi din nou.

— Am spus încet. Aproape c-a terminat. Când termină într-adevăr o să plece. Pe urmă plecăm şi noi.

Simțind furnicături pe ceafă, Damisa înaintă treptat, până ce izbuti să-şi concentreze privirea în întunericul dintre rugi. La început i se păru că arăta întru totul aidoma oricăror altor o sută de locuri din pădurile acelui ținut mlăştinos, dar, când se schimbă vântul, simți un iz de sânge şi ceva în plus: un alt miros, puternic, violent.

Sau am înnebunit amândouă de-a binelea, hotărî ea, *sau acolo e ceva.*

Privi din nou cu atenție scena tăcută, concentrându-se cu înverşunare asupra fiecărei ciuperci, a fiecărui petic de iarbă, până ce zări o creangă groasă, maronie, la marginea întunecimii – o creangă îmblănită, care se termina cu o copită neagră, lucioasă, despicată. Jupuise destui cerbi ca să-şi dea seama ce era, dar de ce zăcea astfel acolo?

Piciorul cerbului mort se răsuci spasmodic şi ea auzi din nou sunetul straniu de sfâşiere, de zdrobire în dinți.

Pesemne că, în uimirea ei, făcuse vreun zgomot, pentru că rugii se mişcară şi ea desluşi brusc, cu

claritate, un cap masiv, cu fălci puternice, cu botul picurând de sânge, şi strălucirea unor ochi de chihlimbar. Rugii tresăltară iarăşi când creatura se legănă pe picioare, cu fălcile încă încleştate de pulpa de cerb, pe care începu s-o târască, ducând-o în alt loc.

Pentru o clipă, Damisa văzu animalul pe de-a-ntregul, o siluetă întunecată conturându-se în lumina zilei, de forma unui bărbat înveşmântat într-o blană de un maroniu întunecat. Un instinct puternic, care nu avea nimic de-a face cu învățătura primită în Templu, o făcu să rămână complet nemişcată, venerând o forță mai veche decât însăşi Atlantida.

— O ursoaică! exclamă Iriel, după ce pârâitul crengilor rupte deveni din ce în ce mai slab. I-ai văzut țâțele umflate? Trebuie să aibă pui ascunşi prin apropiere!

— O ursoaică…

Cuvântul părea prea firav pentru a cuprinde o asemenea putere. Damisa văzuse odată un urs, în Marea Grădină a Minunilor din Alkonath, dar acela era cu mult mai mic şi de o altă culoare, iar ea îşi închipuise că nu mânca decât plante. Însă în Regatele Mării fuseseră foarte puține alte animale în afara celor aflate în slujba omului.

— Asta-i tot ce ne mai lipsea. Damisa încercă să se adune. Dar nu spunea Vidră că în valea asta nu e niciun animal primejdios?

— Nu e – de obicei. De asta-i atât de minunat, făcu Iriel, cu chipul strălucind de entuziasm. Taret spune că Mama Ursoaică e cel mai bătrân duh, mama tuturor puterilor animalelor. Îi aduce noroc celui care o vede.

Damisa nu era sigură în privința norocului, dar nu se îndoia de putere. Privind în ochii aceia aurii, simțise, în adâncul spiritului ei, un fior de venerație şi de spaimă cu totul diferit de cel din timpul ritualurilor.

— După cum spune Taret, continuă Iriel, Cei Vechi din aceste locuri i se închinau. Aveau grote în care săvârşeau lucruri magice. E posibil să mai existe încă! Nu Cei Vechi, grotele. Poate ursoaica a găsit una dintre ele şi viețuieşte acum acolo! Ar fi un loc de mare putere…

— Asta e o mlaştină, Iriel. Damisa scrâşni din dinți, scoasă din fire. Cum ar putea fi grote aici?

Iriel se întoarse spre ea, cu ochii îngustându-i-se.

— Sunt grote în Tor, spuse ea, ca şi cum ar fi lămurit lucrurile. Haide, adăugă, ridicându-se în cele din urmă, nu spuneai că suntem aşteptate?

Unul dintre obiceiurile din Atlantida pe care reuşiseră să le reia era acela de a se aduna cu toții la masa de seară. Pe Ahtarrath, acoliții cinau într-o încăpere pătrată, luminată de lămpi suspendate, cu fresce îmbinând imagini ale caracatițelor, a căror carne fragedă era unul dintre elementele

principale ale bucătăriei atlante.

Spre deosebire de locuințele localnicilor, sala de mese construită de atlanți la Tor era dreptunghiulară, având de-a lungul pereților acoperiți cu țesături mai multe uşi ce se puteau deschide atunci când vremea o îngăduia. Acolo se aduna întreaga comunitate – în afară de câțiva corăbieri care se însuraseră cu femei localnice şi trăiau în sat – în jurul vetrei prelungi din mijloc, al cărei fum se spirala înălțându-se printre paiele acoperişului ascuțit.

Într-unul dintre capete se afla o statuie a Caratrei, aşezată pe un soclu făcut dintr-un buştean masiv.

Tiriki observă, cu un zâmbet, că în fața zeiței fuseseră deja puse una sau două crenguțe cu flori purpurii de ochiul-boului. Se întrebă cine le adusese şi ce cuvinte întrebuințase, dacă rostise vreunele.

Refugiații încă mai vorbeau adesea despre Caratra numind-o Ni-Terat, în timp ce localnicii o numeau Mama-Vatră, însă erau cu toții alinați de privirea ei prietenoasă. Totuşi, în ziua aceea Tiriki se pomeni simțindu-se dintr-odată mai nelalocul său decât i se întâmpla de obicei. Acasă îi slujise Luminii, sub forma puternicului, dar distantului Manoah, a cărui prezență era simțită numai în rarele stări de extaz din timpul transei. Dar la Tor trăiau mai aproape de pământ şi de aceea părea

mai potrivit ca Mama ce nu îşi părăseşte niciodată copiii să-şi aibă sălaşul acolo, în mijlocul comunității.

Tiriki se uită din nou în jurul sălii de mese pline şi zâmbi, amintindu-şi cuvintele învățătorului ei, Rajasta: *Dar omul, nu Manoah, e acela căruia îi sunt trebuitoare mărturiile săpate în piatră. Manoah nu poate fi dat niciodată uitării. Soarele e propriul său monument… Şi, pe lângă asta,* înțelese ea, *acesta este un loc al Luminii.*

Şi chiar aşa era. De parcă ar fi vrut să ofere ceva în schimbul lipsei sale de putere prelungindu-şi lumina, soarele zăbovea în serile de vară, cu razele lui prelungi pătrunzând pieziş prin uşile dinspre apus şi umplând spațiul cu o strălucire aurie. Lumina de culoarea mierii le ascundea defectele straielor, preschimbând nenumăratele pete şi petice în podoabe subtile. Tiriki simți un val neaşteptat de mândrie.

Deşi încă mai putea recunoaşte aceeaşi castă trufaşă a preoților care condusese Pământul Străvechi, chipurile care se întorceau acum să o întâmpine purtau urmele suferinței şi radiau într-un fel pe care nu îl zărise niciodată în Templul din Ahtarrath, iar ei, se părea că până şi în ochii bătrânului şi înțeleptului Chedan lucea o nouă filosofie a vieții.

Când îşi ocupă locul în capul uneia dintre mesele lungi, cu Domara alături, foarte aproape,

Tiriki începu să strige în gând numele tuturor. Reidel şi corăbierii neînsuraţi stăteau împreună la o masă, continuând să păstreze disciplina de pe vas. Chedan era în capul unei alte mese, cu Forolin şi familia lui pe o latură şi cu preoţii Rendano şi Dannetrasa pe o alta. Femeile saji nu erau de faţă – de obicei mâncau separat, împreună cu Liala şi Alyssa –, dar masa lui Tiriki era departe de a fi cufundată în tăcere, fiindcă acolo erau aşezaţi acoliţii.

Damisa şi Selast stăteau împreună, aşa cum o făceau de obicei în zilele acelea, iar Elis şi Kalaran se sfădeau, un lucru de asemenea obişnuit. Kalaran nu părea să se împace nici măcar acum prea bine cu vreunul dintre ceilalţi, de parcă suferinţa pentru pierderea prietenilor săi încă l-ar mai fi împiedicat să se bucure de cei care îi rămăseseră. Observând că locul de lângă el era gol, Tiriki se încruntă.

— Unde e Iriel? întrebă ea cu glas tare.

Acoliţii se uitară la ea şi apoi unii la alţii.

— N-am mai văzut-o de la lecţia din după-amiaza asta, răspunse Elis. Damisa, nu ne-ai spus de ce-aţi întârziat voi două atât de mult. Lucrează la ceva anume, e posibil să se fi întors şi să fi uitat din nou că timpul trece?

Damisa îşi lăsă pe spate capul cu păr castaniu, cu fruntea încreţită de gânduri.

— Nu lucrează la ceva aparte, zise ea în sfârşit.

Dar – aveam de gând să vă spun – am întârziat fiindcă am văzut o ursoaică.

Vorbise cu voce ridicată şi oamenii de la alte mese îşi întoarseră capetele spre ea.

— O *ce?* exclamă Reidel. Aici *sunt* urşi?

— Am dedus că n-au mai fost de mult timp, răspunse Damisa. Iriel era în extaz. Se pare că Mama Ursoaică e aici o mare putere şi că oamenii mlaştinilor obişnuiau să săvârşească ritualuri în cinstea ei în nişte grote sacre.

Îşi rostogoli ochii, continuând să nu fie tocmai convinsă de ultima parte a spuselor sale.

— Oare nu s-o fi dus să caute ursoaica?

Elis dăduse glas gândului care se înfiripase în mintea tuturor. În panică, ochii lui Tiriki se întâlniră cu ai lui Chedan.

— Trebuie s-o găsim! Reidel îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, oferindu-şi autoritatea comandantului. Mlaştinile pot fi înşelătoare şi nu vrem să mai pierdem pe nimeni. O să alcătuim grupuri de cercetare – Tiriki şi Chedan pot conduce totul din sala asta, iar Elis ar trebui să rămână cu ei, în caz că au nevoie de un mesager. Cadis, vreau să te uiți prin toată aşezarea, ca să fim siguri că nu e aici.

Teiron, caut-o în jurul lacului, apoi dă o fugă până în sat şi spune-i lui Bâtlan să trimită vânători care să ia urma ursoaicei. Vidră o să fie dornic să ne ajute.

Pare să aibă o slăbiciune pentru Iriel. Damisa, tu, Selast şi Kalaran veniți cu mine – trebuie să căutăm pe Tor şi sătenii nu merg acolo…

Când îi alunecă din nou piciorul, Damisa se prinse de o altă creangă şi se ținu zdravăn, trăgându-şi răsuflarea cu icnete răguşite. Deasupra ei, pe cerul nopții, se rotunjea Torul, aidoma Muntelui Stea. Scoase un mic țipăt când îşi simți brațul cuprins de degete puternice.

— Eu sunt, îi murmură Reidel la ureche.

Ea se destinse, sprijinindu-se cu un suspin de mâna puternică, oarecum uimită de senzația de siguranță pe care i-o trezea sprijinul lui. Torțele se stinseseră cu ceva timp în urmă şi lumea recăzuse într-o învălmăşeală de umbre. Brațul lui Reidel era singurul punct sigur dintr-un univers sălbatic.

— S-a mărit Torul sau noi trecem prin acelaşi loc de mai multe ori? întrebă ea, când îşi recăpătă glasul.

— Aşa s-ar părea, răspunse Reidel, cu tristețe. Toți copacii ăştia – mă fac să mă simt agitat. Aproape că-mi doresc să fiu din nou pe mare!

— Cel puțin putem vedea stelele. Damisa nu simți nicio şovăire în brațul lui. Pe uscat nu ne vor călăuzi la fel pe bine ca pe apă?

— E adevărat… El îşi înclină capul, privind spre cer, unde o împletitură de crengi părea să fi prins în cursă Roata sclipitoare. Şi, de fapt… Tăcu o

clipă şi, când reîncepu să vorbească, avea în voce o sfială care nu fusese până atunci acolo. De fapt, nu îmi doresc să fiu acum în altă parte. Îi eliberă mâna cu multă tandrețe. Sper că Selast şi Kalaran s-au descurcat mai bine decât noi, adăugă, privind din nou spre cer, fără să-i dea Damisei ocazia de a răspunde.

Ce aş fi avut de zis? se întrebă ea. *Cum să-l întreb ce vrea să spună, când o ştiu deja?* În lumea veche, chiar dacă nu ar fi fost hărăzită Templului Luminii, o fată de rangul ei nu ar fi vorbit niciodată cu un bărbat ca Reidel, darămite să se mai fi şi întrebat cum ar fi fost să o cuprindă în brațele lui puternice.

Îi simți din nou căldura trupului când el se opri, ajutând-o să treacă peste un copac prăvălit. Se temea de nevoia împreunării, dar, pentru prima dată, îi trecu prin cap că poate nu era chiar atât de cumplit. Zâmbind în întuneric, îl urmă pe Reidel în susul dealului.

— Sărmana Alyssa... Da, ştiu ce gândeşti!

Prezicătoarea îşi făcu o cărare în părul creț şi zbârlit care îi acoperea fața şi o cercetă pe Tiriki cu un zâmbet pieziş.

— Totuşi, dacă sunt nebună, de ce mă-ntrebi pe mine dacă ți-ai pierdut încă o acolită? Iar dacă am mintea întreagă – de ce ai aşteptat până la miezul nopții ca să mă întrebi?

Tiriki nu izbuti să găsească un răspuns. Privirea ei uimită o căută pe Liala, care se mulțumi să ridice din umeri şi să clatine din cap. Clarvăzătoarea era, de obicei, spălată şi pieptănată ori de câte ori o aducea Liala la vreo ceremonie, dar se părea că aceasta din urmă nu izbutea să controleze şi sălaşul Alyssei, care era o harababură de lucruri pe jumătate mâncate, de sfărâmături şi bucăți de obiecte stranii, de amintiri de pe Pământul Străvechi, toate zăcând alături de pietre cu forme ciudate şi de alcătuiri bizare, din nuiele şi conuri de pin…

— Aici nu e vorba despre sănătatea minții – am nevoie de viziunea ta!

Tiriki amuți brusc, dându-şi seama cum o trădase propria nelinişte. De obicei îşi cântărea cuvintele cu mai multă grijă. Se simți ceva mai uşurată când Alyssa izbucni în râs.

— Oh, da. Nebuna vede clar când de cei dragi e vai şi-amar. Şi, de când Piatra Omphalos îmi grăieşte neîncetat…

Arătă către peretele dincolo de care se odihnea Piatra, înfăşurată în mătase în lada ei de lemn din coliba construită ca s-o adăpostească.

Ăsta era un alt lucru la care nu se mai gândise de prea multă vreme, înțelese Tiriki cutremurându-se.

Susținu privirea Alyssei, aşteptând.

Prezicătoarea închise ochii, apoi se uită în altă

parte.

— Fata e nevătămată. Dar nu pot spune dacă se află în siguranță.

— Cum? Unde?

— În inimă de deal scotociți. Umplutura o s-o găsiți.

Păru îi căzu din nou peste ochi când reîncepu să se legene pe taburetul ei, încet, înainte şi înapoi.

— Ce vrei să spui? Ce vezi? întrebă Tiriki, dar Alyssa îi răspunse fredonând fără cuvinte.

— Sper că ți-a fost de folos, zise Liala, oftând, fiindcă în noaptea asta n-o să mai scoți nimic de la ea.

— Îmi dă o idee, spuse Tiriki, o clipă mai târziu. Au căutat şi alții în grote, dar poate eu izbutesc să văd semne pe care nu le-au zărit ei…

I se tăie răsuflarea când privirea îi fu din nou atrasă de amestecul de pietre, nuiele şi vechituri de pe podeaua Alyssei. Alcătuiau imaginea Torului, înțelese ea dintr-odată, aşa cum trebuia să fi arătat privit de sus…

— Dacă nu le-a mai văzut deja altcineva, adăugă ea, cu o nouă încredere.

— Vin cu tine. Liala se ridică şi întinse mâna după şal. Din fericire, saji Teviri e aici şi poate sta de veghe. Din starea asta, Alyssa cade de obicei într-un somn adânc şi nu se mai trezeşte decât după ce trece de amiază.

Pe măsură ce Tiriki şi Liala se apropiau, flăcările

torțelor începură să pâlpâie puternic în bătaia adierii reci ce ieşea din gura peşterii. Taret îi povestise multe lucruri despre locul acela, dar Tiriki avusese întotdeauna prea multe de făcut ca să-şi găsească timp să-l cerceteze. Sau poate se temuse. Privi întunecimea cu un amestec de incitare şi nelinişte.

— Poate ar trebui să lăsăm asta pe seama cuiva mai tânăr.

Liala privi cu îndoială pământul plin de hârtoape.

— Te-ai înmuiat! În plus, adăugă Tiriki cu mai multă seriozitate, dacă Iriel are nevoie de noi, nu poate aştepta până o găsesc ceilalți.

Fără să se convingă că Liala o urma, prinse să înainteze pe malul pârâului.

Albite de apa bogată în calcar, pietrele scânteiau în lumina torței. În unele locuri, mineralele se cristalizaseră în timpul curgerii şi atârnau de bolta tunelului în şiruri neuniforme de piramide răsturnate. În vârfurile lor se formau picături de apă, ce apoi se desprindeau.

Când întinse mâna să se sprijine de peretele povârnit, simți sub palmă piatra rece şi umedă.

Oare tunelul era natural, sau fusese săpat de mâna omului? În cele mai multe locuri, stânca era netezită de apă, dar ici şi colo, deasupra capului ei, părea să fi fost spartă. Curioasă, grăbi pasul, izbutind cumva să-şi găsească sprijin pe pietrele

alunecoase. Abia când o opri o cotitură neaşteptată îşi dădu seama că Liala nu mai era în spatele ei. O strigă încet pe nume, dar sunetul se pierdu curând în şuierul apei pe piatră.

Rămase o clipă locului, chibzuind. Tunelul nu se ramificase, aşa că Liala nu avea cum să se rătăcească – şi ea ar fi auzit apa împroşcată dacă ar fi căzut de pe pietrele alunecoase. Era mult mai probabil ca preoteasa mai vârstnică să fi renunțat pur şi simplu şi să se fi întors din drum. Strângându-şi mai tare şalul în jurul trupului, Tiriki începu din nou să înainteze. Fireşte că nu se simțea mai singură decât înainte, dar după câțiva paşi îşi dădu seama că, nemaiştiind-o pe Liala în spatele ei, devenise mai atentă.

Observă că, de partea cealaltă a pârâului, exista un tunel secundar, ducând către stânga. Când înălță torța, văzu curbele voluptuoase ale unei spirale dăltuite în stânca din jurul intrării. Damisa spusese că era posibil ca Iriel să fi căutat un templu ascuns în grota aceea străveche. Strângând hotărâtă din buze, Tiriki se aplecă şi desenă în noroi o săgeată cu vârful spre stânga, ca să arate încotro mergea, apoi traversă undele sclipitoare ale pârâului.

Ochiul vedea puține deosebiri între tunelul acela şi cel de dinainte, dar ea simțea o neîndoielnică schimbare. Încruntându-se uşor, puse vârful unui deget pe urma săpată şi începu să urmărească

spirala, îndreptându-se către centru şi apoi iarăşi în afară.

Rămase aşa, țintuită locului de modelul acela, până ce îşi dădu dintr-odată seama că mâna îi atârna pe lângă trup şi torța îi pâlpâia periculos de aproape de poale. Speriată, o îndepărtă cu o tresărire, uitându-se în jur.

Cât de mult o ținuse spirala în transă? Cât de departe ajunsese? Scutură din cap; ar fi trebuit să ştie că nu trebuia s-o atingă. Taret o prevenise că, undeva pe insulă, exista un labirint ce te putea conduce în Cealaltă Lume dacă îl străbăteai până la capăt.

Tunelul curbat din fața ei părea mai puțin întunecat, dar nu putea să vadă nimic din ceea ce se afla mai departe, aşa cum nu putea zări nici ceea ce se afla în urmă, pe drumul pe care venise. Nu m-am rătăcit, îşi spuse, cu hotărâre. Nu trebuia decât să urmărească spirala, făcând cale-ntoarsă, pentru a regăsi pârâul. Şi, cu această siguranță de sine, îşi sprijini mâna de stâncă şi îşi continuă din nou drumul…

După următorul cot se pomeni sub cerul liber.

Torța păru să-şi piardă brusc strălucirea şi ea clipi în lumina din jur. Era cu putință să fie deja dimineață?

Cerul avea paloarea argintie a răsăritului, dar poalele Torului erau învăluite în ceață şi panta lui ascundea orizontul.

Tiriki continuă să urce, dar, când ajunse pe ceea ce părea să fie culmea dealului, nu văzu decât inelul de pietre, mai înalte decât şi le amintea şi părând să-şi răspândească propria lucire. Soarele nu era izvorul luminii aceleia, pentru că, la răsărit, cerul nu era mai strălucitor decât la apus. Aerul nu era rece, dar ea fu străbătură de un tremur când privi orizontul.

Nu mă mai aflu în lumea pe care o cunosc…

Vântul perinda pe deasupra pământului valuri de pâclă, dar nu şi fumul înălțat din focurile la care se pregătea, în aşezare, mâncarea de dimineață; nu se zărea cu adevărat niciun semn că ținutul ar fi fost locuit, într-un fel sau altul… însă ceața însăşi era luminiscentă, de parcă ceea ce ascundea ar fi avut o lumină interioară. Ținându-şi respirația, Tiriki se încordă ca să-şi focalizeze privirea.

— Te străduieşti prea mult, spuse, în spatele ei, o voce blândă, amuzată. Ai uitat ce ai fost învățată? Eilantha… scoate-ți aerul din piept… şi trage-l înapoi… deschide-ți viziunea interioară şi priveşte…

Din copilărie nu mai avusese nimeni puterea de a-i stăpâni senzațiile, dar, înainte de a-i trece prin gând să se împotrivească, Tiriki răspunse şi, în loc de copaci şi pajişti, văzu licărirea unor zăbrele ce îşi radiau strălucirea. Orbită, se întoarse şi văzu Torul însuşi ca pe un singur cristal străbătut de

curenți de energie ce i se învârteau în jurul vârfului, dând naştere unui cerc ce îți lua vederea şi se înălța către cer.

Îşi ridică mâna şi, în locul unui braț, zări dansul unor dragoni izvoditori de lumină, care se refracta şi se contopea pe rând cu tot restul, într-o împreunare tot atât de complicată precum a şerpilor de pe inelul ei.

— *De ce eşti uluită?*

Nu ar mai fi putut spune dacă gândul venea din afara sau din interiorul ei.

— *Nu ştiai că eşti şi tu o parte a lumii?*

Adevărul era limpede. Tiriki era, în acelaşi timp, conştientă de propria ei ființă şi de miliardele de zăbrele de lumină împletite, întinse dintr-o dimensiune către următoarea şi cuprinzând orice entitate, de la spiritul pur până la piatră şi praf. Era conştientă de spiritul tulburat al Alyssei, de dogoarea necontenită a credinței şi a puterii lui Chedan şi de strălucirea pâlpâitoare care era Iriel, cu sufletul scânteindu-i atât de aproape de al lui Vidră încât păreau aproape unul şi acelaşi. Puterea Torului pulsa în tot locul, în râuri de lumină. Emoția ei crescu când îşi extinse simțurile, mergând mai departe, unde toate planurile existenței erau unul şi unde putea cu siguranță să îl găsească pe Micail…

Apoi, pentru o clipă, atinse spiritul lui. Dar valul emoțiilor era prea puternic şi Tiriki se afundă

ameţită în trupul ei – sau, mai degrabă, în forma pe care o avea trupul ei în acel loc, fiindcă propria ei piele strălucea precum a femeii pe care o văzu stându-i înainte, cu o robă de lumină şi cunună de stele.

— Micail trăieşte! exclamă Tiriki.

— *Toate lucrurile trăiesc*, veni răspunsul, *cele trecute, cele prezente şi cele viitoare, fiecare în propriul său plan.*

Sub frunzele pieloase ale unor plante necunoscute se mişcară forme monstruoase, dar în acelaşi timp gheaţa acoperea lumea şi nimic nu creştea.

Văzu, într-o aceeaşi clipă, Torul acoperit de păduri şi dezgolit, un povârniş de iarbă cosită încoronat de pietre aşezate în picioare şi, de asemenea, o construcţie stranie de piatră ce se nărui în aceeaşi secundă, lăsând în urmă doar un turn. Văzu oameni îmbrăcaţi în blănuri, în robe albastre, în veşminte multicolore, şi clădiri, ogoare şi păşuni întinzându-se peste mlaştinile pe care le ştia… Viziunile o copleşiră şi se simţi de parcă n-ar mai fi ştiut absolut nimic…

— *Toate acestea sunt adevărate*, o lămuri glasul din mintea ei. *Lumea se schimbă de fiecare dată când iei o hotărâre şi un alt strat iese la lumină.*

— Cum o să-l găsesc pe Micail? strigă spiritul lui Tiriki. Şi cum o să te găsesc pe tine?

— *Nu trebuie decât să urmăreşti spirala, înainte*

sau înapoi...

— Eşti teafără, principesă? întrebă un glas de bărbat.

— Tiriki! Ce-i cu tine aici?

Rămânând distincte, vocile se contopiră într-o armonie interioară. Tiriki deschise ochii şi îşi dădu seama că zăcea pe iarbă, chiar în interiorul cercului de pietre din vârful Torului. Se strădui să se salte în capul oaselor, închizându-şi pe jumătate pleoapele ca să se apere de lumina soarelui ce răsărea.

— Şi tu ai rătăcit sub cerul liber toată noaptea?

O siluetă robustă, în care îl recunoscu pe Reidel, întinse mâna, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Am rătăcit într-adevăr, răspunse ea, amețită, dar oare pe unde?

— Principesă?

— N-are importanță...

Simțea înțepeneala fiecărei încheieturi, dar, cu toate că iarba deasă era umedă de rouă, straiele ei erau aproape pe de-a-ntregul uscate. Clipi şi se uită din nou în jur, comparând cele văzute cu amintirile ei.

— Pare năucită, spuse Damisa, cu o nuanță de exasperare în glas. E mai bine s-o coborâm de pe deal cât mai curând.

— Haide, principesă, spuse Reidel cu blândețe, te poți sprijini de mine. N-am dat de urma lui Iriel,

dar măcar te-am găsit pe tine.

— Iriel e în siguranță... Vocea lui Tiriki părea un orăcăit şi ea mai făcu o încercare. Duceți-mă la Chedan...

Ceea ce am văzut eu... trebuie să afle.

14

Un stâlp de praf străbătea câmpia, însemnând înaintarea unei alte bucăți imense de piatră. Micail se urcă pe valul de pământ care înconjura construcția rotundă şi se uită spre miazănoapte, de-a lungul şanțului, umbrindu-şi ochii cu mâna ca să poată desluşi şirul de bărbați asudați care o trăgeau. Alții mergeau înaintea lor, fiind gata să se repeadă pentru a înlocui pe oricine l-ar fi lăsat puterile şi curățând drumul pentru tălpicile rotunjite de lemn care susțineau povara.

Un pâlc de cântăreți puteau ridica o asemenea piatră pentru scurt timp; de şapte ori mai mulți puteau chiar s-o transporte pe deasupra pământului, dacă distanța nu era prea mare, dar în lumea întreagă nu mai rămăseseră destul de mulți cântăreți pentru a face unul dintre blocurile mari de piatră de nisip să leviteze traversând întreaga câmpie. Iar pentru a ridica pietrele deja aduse în cerc avea să fie nevoie de talentul tuturor cântăreților instruiți care mai rămăseseră.

Încercaseră să mute pietrele folosindu-se de boi,

dar oamenii erau în stare să trudească mai din greu şi pentru un timp mai îndelungat şi învățau cu mult mai uşor. Regele Khattar părea să nu poată pricepe de ce vedea Micail o problemă în asta. Vreme de generații, după ce răsăreau grâul roşu şi orzul, iar vitele erau duse pe dealuri, în grija fetelor şi a flăcăilor, regele putea să-şi cheme oştenii. Se cerea câte un bărbat în putere de pe fiecare moşie sau din fiecare sătuc care să muncească pentru întreaga aşezare.

Aşa fuseseră construite marile fortificații înconjurate de şanțuri, precum şi gorganele, clădirile rotunde de lemn şi probabil toate celelalte cercuri de pietre aşezate în picioare.

Sunt totuşi atât de multe lucruri pe care nu le ştim, cugetă Micail, *şi nu pot decât să sper că nu vom ajunge să regretăm golurile din cunoştințele noastre.* Se răsuci şi cuprinse cu privirea cele cinci perechi de blocuri de gresie ce fuseseră deja înălțate în cerc. În ciuda îndoielilor sale, simți un fior de mulțumire la vederea acelor forme cioplite ce se înălțau către cer.

Magia atlantă nu putea face totul, dar ajuta cu siguranță ca totul să se facă mai repede. Începea să fie vizibil că o lucrare pentru care toți oamenii buni de muncă din toate triburile conduse de regele Khattar ar fi fost nevoiți să trudească vreme de aproape zece ani avea să fie dusă la bun sfârşit în mai puțin de trei.

Într-un singur an, pregătiseră cinci perechi de monoliți pentru semicercul interior. Erau gata şi buiandrugii, aşezați pe pământ, în aşteptare.

După ce soseau ceilalți cântăreți din Belsairath şi după ce buiandrugii aveau să fie ridicați la locurile lor pe aripile sunetului, şamanii aveau să priceapă că era mai bine să i se alăture acestei noi puteri în loc să i se împotrivească. *Apoi vom izbuti să terminăm noul Templu fără să se mai amestece altcineva.* Lui Micail îi trecu prin minte că, în ultimii doi ani şi jumătate, se concentrase cu atâta tărie asupra construcției cercului de pietre, încât îi venea greu să dea un contur celor ce aveau să urmeze.

— Principe?

O atingere pe umăr îl trezi din visare şi dădu cu ochii de Lanath, aflat în aşteptare.

— Ce este?

— Vrei să verifici acum cea de-a treia piatră?

Pielea bronzată a acolitului avea o strălucire sănătoasă în lumina soarelui de vară, iar rigurozitatea muncii transformase băiatul în bărbat. Trecuse destul de multă vreme, se gândi Micail, întorcându-se în semicercul de pietre pe urmele lui Lanath, de când nu mai fusese nevoit să-l trezească dintr-un coşmar.

Al treilea bloc de gresie era înconjurat de un cadru din grinzi, din vârful căruia zâmbea un lucrător localnic.

— Arată la fel ca partea cealaltă, da? Uită-te să vezi…

Micail ocoli piatra o dată, apoi încă o dată, comparându-i laturile între ele şi, în acelaşi timp, cu ale celei de a doua pietre. Toţi monoliţii fuseseră finisaţi în linii mari înainte de a fi ridicaţi şi fiecare avea o latură mai netedă decât restul şi uşor concavă.

Dar numai după ce erau puşi în picioare puteau fi îngustaţi la vârf şi la bază, ceea ce făcea ca verticalitatea suprafeţelor să pară perfectă.

— Da, e bine. Poţi să cobori. Spune-le c-am poruncit să ţi se dea o porţie de bere în plus.

Zâmbi cu bunăvoinţă.

Apoi îşi aşeză mâna pe suprafaţă aspră. Ori de câte ori atingea un bloc de gresie cioplit simţea freamătul subtil al energiei din interiorul lui. Bă nuia că, după desăvârşirea construcţiei, avea să-i simtă puterea fără să o atingă.

Poate oamenii obişnuiţi se gândeau la pietre văzând în ele doar nişte lucruri neînsufleţite, dar Micail desluşea în ele potenţialul unei forţe mult mai mari, mereu în creştere. Se simţea deja, într-o anumită măsură, la răsăritul şi la apusul soarelui. Mulţi dintre lucrătorii localnici refuzau să vină în locul acela în asemenea clipe. Spuneau că pietrele începuseră să vorbească între ele, dar Micail nu credea asta decât pe jumătate.

— În curând te va auzi toată lumea, îi şopti

monolitului.

Când vei fi unit cu fratele tău şi ceilalţi îţi vor sta alături, îţi vom invoca spiritul şi toţi oamenii vor înţelege…

Şi, pentru o clipă, vibraţiile ce le scăpau simţurilor se preschimbară într-un murmur perceptibil. El tresări, dar observă că şi Lanath auzise.

— În locul ăsta sălbatic, e uşor să dai uitării toate splendorile care nu mai sunt, îi spuse băiatului, dar adevărata noastră comoară a fost întotdeauna înţelepciunea stelelor. Vom face din acest loc un monument ce îi va spune lumii că noi am fost aici chiar şi atunci când până şi numele Atlantidei se va pierde în uitare.

— Aici e! Elara arătă dincolo de linia copacilor ce însemna albia şerpuitoare a râului Aman. Se pot vedea buştenii din palisadă.

Timul îşi umbri ochii cu mâna.

— Ah, da. La început am crezut că stâlpii ăia sunt alţi copaci… Ce e în vârfurile lor? Coarne de taur?

Ah. Barbar, dar de folos.

Şi ceilalţi sporovăiau cu uşurare şi curiozitate pe măsură ce restul aşezării tribului Ai-Zir li se dezvăluia înaintea ochilor. Micail trimisese vorbă că munca la cercul de pietre ajunsese în stadiul în care era nevoie de toată lumea şi până şi aceia care

îşi petrecuseră până atunci tot timpul în Belsairath răspunseseră chemării sale.

Elara aruncă o privire înapoi, în lungul şirului.

Ocathrel se întorsese, aducându-le, de data asta, pe toate cele trei fiice ale sale şi totodată, pe Galara, verişoara principelui Micail. Mai erau şi marii cântăreți Sahurusartha şi Reualen, soțul ei, alături de Aderathis, Kyrrdis, Valadur şi Valorin cu diverşii lor ucenici, dintre care cei mai mulți mai fuseseră acolo cel puțin o dată. Însă acum îi însoțeau Veghetorii vârstnici – îndârjitul Haladris şi încruntata Mahadalku, ba chiar, călătorind în litiere, fragila Stathalkha şi bătrânul Metanor – şi mai era şi Vialmar, aproape în coada coloanei, privind neliniştit în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să fie ținta unui atac în orice clipă, în ciuda prezenței oştenilor lui Tjalan.

Aproape toți preoții şi preotesele care navigaseră spre Belsairath erau acolo – cel puțin aceia care supraviețuiseră după tusea din timpul iernii. Soția prințului Tjalan şi doi dintre copiii lor se numărau printre morți. Elara era în Belsairath când izbucnise molima şi Timul o pusese imediat la treabă ca vindecătoare. Se părea că acolita înfruntase prea multă vreme mizeria şi moartea; descoperise că era uimitor de nerăbdătoare să revadă satul Azan. *Bietul Lanath, trebuie să se fi plictisit până la lacrimi. Mă-ntreb dacă l-o fi convins pe Micail să-nvețe cum se joacă Pene.*

— Ştiu că pare mic în comparaţie cu Belsairath, spuse ea, dar celelalte aşezări ale triburilor sunt doar pâlcuri de câteva case grupate în preajma gorganelor, cu toate că, în vremea festivalurilor, pe coasta dealului răsar o mulţime de corturi şi de colibe din stuf.

— Nu mai trăncăni, fetiţo, am înţeles.

Ochii întunecaţi ai lui Timul alunecau, vioi, dintr-un punct al priveliştii într-altul.

Scrisoarea lui Micail chemase toţi cântăreţii, cerându-le ajutorul pentru terminarea, consacrarea şi activarea Roţii Soarelui. Evenimentul părea să fi căpătat importanţă şi în ochii tribului. Elara era curioasă dacă regina avea să fie de faţă. În momentul plecării ei, Micail scosese din discuţie căsătoria, spunând că trebuia să fie singur ca să poată lucra cu pietrele. Se întrebă dacă avea să izbutească vreodată cineva să se strecoare în patul lui.

Micail cuprinse cu privirea grupul de preoţi şi preotese care aşteptau sub sălciile de pe malul râului.

Cum de ne-am înstrăinat atât de mult unii de alţii? oftă el. *Sau eu sunt singurul care s-a schimbat?*

Pe vremuri, conducerea unor asemenea întruniri făcuse parte dintre îndatoririle lui de zi cu zi.

Se pomeni repetând în gând saluturile

tradiționale, micile complimente şi protocolul discret care fuseseră cele mai bune unelte ale sale pe când guverna asupra Templului şi a oraşului Ahtarrath, apoi se crispă, de parcă amintirile ar fi fost nişte muşchi înțepeniți din pricina lipsei de întrebuințare. În zilele acelea, îi erau mai familiare curtoazia necizelată a tribului Ai-Zir şi prietenia lejeră cu Jiri şi Ansha.

Respiră încă o dată şi începu să vorbească:

— Vă mulțumesc tuturor pentru că ați răspuns chemării mele. Nu ştiam câți dintre voi aveau să poată face această călătorie, dar lucrul cel mai important este să ne dovedim puterea de a mişca pietrele.

Se întoarse spre Ardral: Slăvite Veghetor, ai vrea s-adaugi ceva?

Bătrânul inițiat îşi arcui o sprânceană şi clătină din cap.

— Nu, nu vreau, băiete dragă. Acum, când am ajuns în stadiul mişcării în plan fizic, țin bucuros seamă de părerea ta.

Micail îşi înăbuşi un alt oftat. Celălalt lucru pe care nu îl avusese cu adevărat în vedere când îşi trimisese mesajul era că, în general, Veghetorii nu îşi dobândeau rangul înainte a ajunge la jumătatea vieții.

Dintre bărbații şi femeile aşezați în jurul lui, cei mai mulți erau bătrâni. Din fericire, tipicul Templului îi păstrase relativ sănătoşi, iar somnul

bun din timpul nopţii le îndepărtase o parte a oboselii. Bineînţeles că Ardral era evident fără vârstă, dar bătrânul Metanor părea mai încărunţit decât de obicei – trebuiau să aibă grijă de inima lui dacă munca devenea prea grea. Şi Stathalkha părea cu un picior în Cealaltă Lume, dar ea era clarvăzătoare.

Pe de altă parte, Haladris din Alkonath şi Mahadalku din Tarisseda se arătau ciudat de rezistenţi, ceea ce îl ducea cu gândul la blocurile de gresie, deşi nu ştia cum îi venise în minte comparaţia aceea, pentru că nu se dovediseră a fi din cale afară de înverşunaţi, de îndărătnici sau de neînduplecaţi… Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu, îşi repetă el, cu un zâmbet crispat. Dar nici măcar marii veghetori nu îşi păzeau întotdeauna limbile în preajma preoţilor tineri; îşi propuse să ţină minte s-o întrebe pe Elara ce auzise; sau pe Vialmar, care stătuse în Belsairath de la sosirea lor pe noul pământ.

— Bineînţeles că a trebuit să venim, spunea acum Mahadalku, cu un aer maiestuos, de parcă le-ar fi vorbit de sub porticul Templului Luminii din Tarisseda, nu de sub un umbrar de stuf din Azan. Oraşul negustoresc ne oferă numai… supravieţuirea. Acesta e locul unde ne construim viitorul. Nu ne-am dori să ne aflăm în altă parte.

Majoritatea celorlalţi murmurară politicos a aprobare.

— Da, ei bine…

Micail se strădui să îşi aducă aminte formularea elevată întrebuințată în Templu pentru ceea ce avea de spus, dar nu izbuti. Îşi muşcă buzele şi se mulțumi cu un gest care semnifica lipsa timpului cuvenit unei prezentări mai amănunțite. Asta avea să deschidă subiecte mai generale de discuție, dar se aşteptase oricum la aşa ceva.

— Dacă ne adunăm cu toții, împreună cu acoliții şi ucenicii, ar trebui să putem alcătui trei pâlcuri de cântăreți – ceea ce ar fi mai mult decât destul pentru a ridica buiandrugii şi trilitoanele. Nobilul Haladris va conduce corul.

— Oh, probabil că el ar fi în stare să ridice pietrele de unul singur! exclamă Ardral.

Haladris clătină din cap, lăsându-şi pleoapele să-i ascundă ochii când se încruntă.

— Nu, nu pot face să leviteze pe de-a-ntregul decât un bolovan de greutatea unei femei micuțe, atât şi nimic mai mult, şi trebuie să mărturisesc că, după aceea, mă simt istovit. O să fiu foarte bucuros de ajutor, vă asigur.

Micail strânse gânditor din buze. Îşi reamintise că Primul Veghetor alkonan avea darul telekineziei. Dar uitase că simțul umorului îi lipsea cu desăvârşire.

— O să terminăm mai întâi trilitonul cel mai înalt, care înfățişează tribul regelui Khattar, continuă el.

— Despre care crede regele că înfăţişează tribul, îl corectă Mahadalku, cu vocea ca de mătase.

— Ceea ce nu schimbă rezultatul, o întrerupse Micail.

Te rog să-mi ierţi neobrăzarea, Prea Slăvită Veghetoare, dar asta ne va sluji şi pentru a ţine minte cum vor vedea ei lucrurile. Nu ne mai aflăm în Regatele Mării…

— De parcă ar putea cineva să uite! exclamă Mahadalku şi se întoarse să privească dincolo de râu, unde se întindeau păşunile, pierzându-se într-o ceaţă aurie… Dar se-nvârte Roata.

— Sunt de acord că nu trebuie să nesocotim ceea ce crede Khattar, spuse, în cele din urmă, Naranshada.

Noi suntem puţini, iar ei sunt mulţi. Este pământul lor, iar noi construim întrebuinţând munca lor, pietrele lor…

— Teoretic, da, fireşte, răspunse Haladris, cu răceală. Nu vă sfătuiesc să ne lepădăm de el. Pare un aliat folositor – n-avem de ce să-l insultăm. Dar sunt sigur că aceşti războinici barbari nu se pot măsura cu suliţaşii lui Tjalan. Ai totuşi dreptate, nobile Micail.

Indiferent ce şi-ar imagina localnicii că reprezintă pietrele, cercul va continua să fie o unealtă menită sporirii şi călăuzirii vibraţiilor sunetului. Roata Soarelui odată terminată, vom fi în stare să-i folosim puterea – aşa cum vom dori.

Haladris vorbise de parcă părerea lui despre situația în care se aflau nu ar fi putut trezi nicio împotrivire. Micail prinse privirea lui Ardral, cerându-i să se amestece din nou, dar inițiatul clătină din cap.

Oricum ar fi, oftă Micail, *avem nevoie de Haladris ca să mişcăm pietrele. Nimeni nu se poate concentra aşa cum o face el.* Cât despre cine pe cine folosea şi în ce scop, răspunsurile puteau să mai aştepte până îşi terminau munca.

— Cât timp avem, întrebă Mahadalku cu voce scăzută, până la acest… festival al regelui… când ai de gând să-nălțăm pietrele?

— Mă bizui pe cifrele slăvitului Adravanant, pe care le-am găsit întotdeauna foarte exacte. Festivalul va începe peste o jumătate de lună, când vor fi aduse cirezile de pe dealuri. Se obişnuieşte ca triburile să se adune atunci lângă pietre. Se ține un târg de vite, se fac întreceri şi sunt aduse ofrande străbunilor. Toți şamanii vor fi acolo…

Precum şi Surorile Sacre de la Cam Ava, se gândi apoi, neliniştit. O întâlnise de mai multe ori pe mama lui Anet, dar până atunci se ferise să meargă mai departe de o conversație uşoară. Începând din seara ospățului la care o văzuse pentru prima oară, Anet îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Aşadar nu ne vom mulțumi să înălțăm

pietrele, vom fi văzuți făcând-o… În zâmbetul lui Mahadalku nu era nicio urmă de căldură. Îmi place asta, adăugă ea. Ne va sluji foarte bine.

Timul se uită lung, cu interes, la oamenii ce se îmbulzeau în marele târg ținut acolo an de an, la sfârşitul verii.

— Cred, spuse ea, că acum, după ce i-am văzut în locul unde îşi duc, ca să zic aşa, traiul de-o viață, îi înțeleg ceva mai bine pe oamenii care vin la templul din Belsairath.

Elara zâmbi, îndatoritoare, gândindu-se că sărbătorile triburilor fuseseră întotdeauna pe placul ei, deşi zgomotul şi forfota o făceau să sufere de dorul unei zile de târg din Ahtarra. Îşi imagina că, pentru ei toți, amintirile de neocolit despre Regatele Mării deveneau tot mai puțin sfâşietoare. O mireasmă neaşteptată sau o privelişte mai aveau încă puterea de a-i străpunge inima cu o familiaritate amăgitoare, dar momentele de acest fel nu mai erau atât de dese. Iar în ziua aceea vedea atât de multe lucruri, auzea atât de multe sunete şi simțea atât de multe mirosuri pe care era sigură că nu le mai întâlnise niciodată.

Câmpia pustie de dincolo de cercul de pietre fusese preschimbată de potopul de oameni. Cele cinci triburi îşi înălțaseră cercurile de corturi de piele şi îşi făcuseră chioşcuri din ramuri împletite, însemnate cu câte un stâlp în vârful căruia stătea

o țeastă de taur, cu tot cu coarne, şi vopsite în culorile tribului: roşu, albastru, negru, galben-ocru sau alb, ceea ce i se păruse Elarei de prisos înainte de a vedea cu ochii ei totul. Poporul regelui Khattar urma taurul roşu, iar stindardul lui se înălța cel mai sus, aidoma stâlpilor celui mai apropiat triliton.

— Unde mergem? întrebă Timul, în timp ce Elara o călăuzea printre oamenii ce pălăvrăgeau, în grămădiți în jurul mărfurilor înşirate de meşteşugari: căni, străchini şi pocale de lut, obiecte frumoase din piele şi din lemn sculptat, suluri şi baloturi de lână dărăcită, securi, vârfuri de săgeți şi lame de plug din piatră. Nu aveau nimic din bronz.

Armele de metal, de mare preț, erau păs trate şi împărțite numai de rege.

— La Taurul Albastru…

Elara arătă către o țeastă vopsită cu drobuşor, abia vizibilă pe deasupra capetelor mulțimii. De ea atârnau ciucuri de lână albastră, fluturând uşor în bătaia vântului. În jurul coarnelor se împleteau flori de vară.

— Sunt cel mai dinspre miazănoapte trib Ai-Zir.

Aşezarea lor sacră e Cam Ava.

— Ah. Locul unde sălăşluiesc preotesele. Timul dădu din cap, cu un entuziasm abia ascuns. Speram că ea o să fie aici. Arată-mi drumul.

Cortul lui Ayo era uşor de găsit – era tot atât de

mare precum al căpeteniei. Sculpturi bogate împodobeau stâlpii, iar pe pielea întinsă peste ei fuseseră pictate, cu drobuşor albastru, semne sacre. De deasupra intrării, ochii Zeiței le priveau apropiindu-se. O femeie tânără, care stătea în fața uşii, dând grâne printr-o râşniță, se ridică în picioare.

— Intrați, slăvite preotese. Stăpâna mea vă aşteaptă.

Ziua era călduroasă şi părțile laterale ale cortului fuseseră ridicate, lăsând să pătrundă lumina şi aerul.

Fata care le întâmpinase le făcu semn să se aşeze pe perne de piele umplute cu iarbă şi le oferi apă rece în cupe de lut cu modele ca nişte şnururi ce le făceau uşor de ținut în mână. În vreme ce ea se retrăgea, ieşind din nou afară, perdeaua care despărțea partea din față a cortului de cea intimă fu trasă într-o parte şi îşi făcu apariția însăşi Ayo.

Aidoma slujitoarei ei, preoteasa purta un veşmânt simplu, fără mâneci, de culoare albastră, prins pe umeri cu ace de os. Îşi răsucise părul într-o plasă susținută de banda de pe frunte. Spre deosebire de toate celelalte femei de rang înalt pe care le văzuse Elara, nu o împodobea niciun colier. Nu era nevoie de asta – era învăluită într-o mantie de putere ce o ducea pe Elara cu gândul de Mahadalku, sau chiar la Timul. Aşa arăta soția lui Micail, Tiriki, când conducea un ritual, îşi aminti

ea, cu tristețe.

Timul îi oferi celeilalte femei salutul datorat unei înalte preotese a Caratrei şi, zâmbind, Ayo îi răspunse după cum se cuvenea.

— E adevărat ce se spune. Faci parte dintre surorile de pe pământurile îndepărtate.

Ayo era mai bătrână decât păruse la început, dar se aşeză mlădiindu-şi trupul cu o grație ce i-o aminti Elarei pe fiica ei, Anet.

— Dar pământul nostru nu mai există, spuse Timul, fără nicio inflexiune în glas. Trebuie să aflăm ce chip are Zeița pe pământul acesta, altminteri s-ar putea să nu ne mai ia în seamă.

— Asta e bine, zâmbi Ayo. Vorbeşti frumos limba noastră, dar cu accentul tribului Taurului Negru.

Auzisem că există cineva care le ajută pe surorile noastre când vizitează casele stranii de piatră de lângă mare. E o bucurie să te cunosc. Însă mă întreb de ce-ai venit aici.

— Preoții poporului meu vor săvârşi mâine o mare vrajă. Am fost chemată să iau parte.

— Şi tu, copilă? Eşti pricepută la tămăduiri, aşa am înțeles.

Ochii cenuşii ai lui Ayo se întorseseră către ea şi Elarei i se păru greu să-şi ferească privirea.

— Sunt şi cântăreață, răspunse ea. Şi voi da ajutor la înălțarea cercului de piatră.

— Ah. Şi cărui scop îi va sluji această vrajă?

Elara îşi muşcă buzele, nefiind sigură ce ar fi

trebuit să răspundă. Acoliților şi ucenicilor nu li se spusese totul, dar ea auzise destul de multe ca să ştie că Veghetorii nu credeau că regele Khattar înțelegea rostul cercului şi că preferau să lase astfel lucrurile.

Iar aceea era soția lui Khattar, indiferent cât de independentă față de el ar fi fost. Elarei nu-i plăcea să mintă, aşa că trebuia să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

— Sunt o slujitoare a Luminii, spuse ea, fără grabă, şi cred că, atunci când se va întregi cercul, pietrele vor aduce lumina în acest ținut.

— Lumina e deja aici. Curge precum un râu. Sufletele străbunilor sunt purtate de undele sale către Cealaltă Lume şi se întorc apoi, încă o dată, în pântecele femeilor noastre, se încruntă Ayo, dusă pe gânduri.

— Am auzit că şamanii nu sunt încântați de ceea ce facem, spuse Timul, pe neaşteptate, şi că ar opri lucrarea dacă preoții noştri nu ar fi sprijiniți de rege. Şi tu crezi că... greşim?

— Poate. Sau poate nu. Dar sunteți puțini, răspunse Ayo, şi sunt multe lucruri pe care nu le înțelegeți.

Elara o privi cu îndoială.

— Despre ce vorbeşti?

— Dacă *aş putea* să-ți spun, n-ar fi nevoie s-o fac.

Ayo zâmbi. Dar, în timp, vom deveni cu toții un

singur popor.

— E vorba despre căsătoria dintre fiica ta şi nobilul Micail?

Ayo râse.

— Khattar şi regina Khayan doresc unirea asta.

Dar fiica mea nu îi e hărăzită casei nici unui bărbat.

Se va dărui dacă i-o porunceşte Zeița, nu regele. Cu voi nu e tot aşa?

Timul dădu din cap.

— În ordinul meu, da, suntem libere.

— Khattar nu vrea altceva decât să lege poporul vostru de el, spuse Ayo. Dacă nu prin patul cununiei, atunci va căuta să-şi atingă țelul prin alte mijloace.

Poate că el țintește prea sus, dar vedeți unde țintiți voi, adăugă, cu un zâmbet larg.

Ne amenință sau ne previne? cugetă Elara, uluită.

În clipa aceea apăru slujitoarea, aducând un coş cu turte unse cu miere şi discuția se întoarse, cu bună ştiință, către viața comunității. Însă mai târziu, pe când Elara o călăuzea pe Timul pe drumul de întoarcere către tabăra atlanților, amândouă se mai străduiau încă să descifreze înțelesul zâmbetului misterios al lui Ayo.

În ziua aleasă pentru ridicarea pietrelor, oamenii se strânseră în afara şanțului ce înconjura satul,

zumzăind ca un stup uriaş. Regelui Khattar îi fusese pregătită o bancă de pe care putea privi spre intrare.

Pentru Micail era dureros să-i vadă şi să-i salute pe cântăreţii care aşteptau în cerc ca tot atâtea fantome ale vieţii lui trecute, în straiele lor fine, albe, încă răspândind parfumul de neconfundat al plantelor aromate atlante în care fuseseră împachetate. Propriul lui veşmânt, o robă foarte frumos lucrată, dar destul de largă, împrumutată de la Ocathrel, stârni exclamaţiile de admiraţie ale celorlalţi, ba chiar şi un număr de lacrimi aduse în ochi de amintiri. Însă cei mai mulţi dintre cântăreţi se aşezară curând la locurile lor, alese după înălţimea vocii.

Când se lăsă pe deplin tăcerea, Micail dădu din cap şi azvârli câte o mână de tămâie în fiecare dintre cele trei vase susţinute de trepiede în pătrarul dinspre răsărit, închinat lui Nar-Inabi. Cărbunii încinşi clipiră aidoma unor stele şi răşina prinse să se topească, lăsând fumul aromat să se înalţe în văzduh.

Dulceaţa intensă, familiară, îi strânse gâtul şi, pentru o clipă, Micail fu din nou în Templul Luminii din Ahtarrath; dar, în aceeaşi clipă, Jiritaren, aflat înspre miazăzi, rosti celălalt Cuvânt al Focului şi din torţa lui neagră se revărsă brusc lumina.

Sahurusartha îngenunche în faţa unui mic potir

de marmură aşezat pe un altar scund din partea de apus şi intonă versiunea alkonană a Imnului Împăcării lui Banur Cel cu Patru Fețe, Nimicitorul şi Veghetorul, Zeul Iernii şi Al Apei; în acest timp, preotul tarissedan Delengirol înălță şi coborî de două ori un taler filigranat, plin cu sare, îndreptându-l către miază noapte, pentru că Ni-Terat era venerată fără cuvinte.

Micail se apropie cu paşi mari de marginea dinspre miazăzi a valului de pământ, cu toiagul ridicat.

Sub soarele amiezii, măciulia lui de oricalc ardea precum o stea.

— Fie acest loc purificat prin Puterea Luminii Sacre! strigă el. Fie ca înțelepciunea Luminii Sacre să vegheze asupra lui! Forța Luminii Sacre să-l apere!

Se întoarse spre dreapta şi începu să ocolească încet cercul, urmat de ceilalți trei, purificând fiecare pătrar. În acest timp, ceilalți preoți şi preotese cântau încetişor:

Manoah sloboade lumea
Din a negurii tristețe;
Renăscuți eră de eră
Luminii îi dăm binețe!

Micail simțea alunecarea şi modificarea familiară a gravitației, care îi spuneau că în jurul

lor se înălța o putere protectoare. Fumul gros de tămâie nu era singurul care făcea să unduiască imaginea tuturor lucrurilor de dincolo de cerc, de parcă ar fi fost privite prin apă. Cântăreții despărțeau pietrele de lumea obişnuită…

Cu ochii sufletului nostru
Din templul sfânt privim în lume…
Cerem blagoslovirea voastră,
Stăpâni pe Crez şi-Nțelepciune!

Micail încheie ocolul odată cu încetarea cântecului şi rămase o clipă locului, aşteptând. Le dăduseră pietrelor o formă potrivită pentru a cuprinde deopotrivă sunet şi energie. Indiferent ce zgomote ar fi făcut oamenii din tribul Ai-Zir în afara cercului, erau mai firave decât foşnetul vântului printre trestii. Răsuflă uşurat. Tot stând de vorbă cu lucrătorii localnici, se învățase să se gândească la pietre numindu-le Roata Soarelui, dar menirea lor era aceea de rezonator ce sporea puterea undelor sonore, contopindu-le într-o forță uşor de călăuzit de-a lungul liniilor de energie ce străbăteau ținutul. Având în slujba lor o asemenea putere, ar fi putut construi un nou Templu, care să rivalizeze cu cel vechi. La drept vorbind, pentru o astfel de Lucrare nu aveau nevoie de o apărare atât de redutabilă, dar Micail respecta puterea şamanilor lui Droshrad într-o măsură destul de

mare ca să se protejeze împotriva oricărei suprapuneri magice posibile.

Elementele sacre odată reîntoarse în altarele lor, Micail şi ceilalți înalți preoți îşi scoaseră măştile şi li se alăturară cântăreților. În trecere, îşi îngădui să îi privească pe fiecare câte o clipă – concentrarea ştersese deja orice expresie de pe chipurile celor cu o experiență bogată, iar cei mai tineri priveau cu ochi măriți de nervozitatea ultimelor clipe.

Haladris îşi ocupase poziția şi li se adresă tuturor.

— Ştiți ce avem de făcut... Uitându-se pe sub pleoape, țintui ochii fiecărui conducător de grup cu câte o privire aspră. Eu vă voi da nota dominantă, apoi başii o vor îndrepta către piatră. Pe măsură ce se va naşte acordul, ea se va înălța şi eu o voi călăuzi. Nu uitați! Aici ne trebuie concentrare, nu forță. Să-ncepem.

Fredonă, foarte încet, scurta şi aparent inofensiva secvența de note pe care o repetaseră în ultimele câteva zile.

Haladris ridică mâna şi cei trei başi, Delengirol, Immamiri şi Ocathrel, înălțară un murmur fără cuvinte, atât de grav încât vibrațiile păreau să izvorască din pământ. Fireşte că piatra încă nu se clinti, dar ochiul interior al lui Micail putea să-i desluşească particulele ce răspundeau agitându-se.

Intrară baritonii, cu Ardral şi Haladris dominând până ce îşi potriviră glasurile, contopindu-le cu ale lui Metanor şi Reularen, precum şi cu ale tuturor celorlalți cu acelaşi registru vocal, până când din toate gâtlejurile se desprinse o unică notă bogată.

Energia ce pâlpâia în jurul pietrei alese era aproape vizibilă cu ochiul liber când Micail şi ceilalți tenori se alăturară cu luare-aminte rezonanței din ce în ce mai puternice, echilibrând registrul de mijloc.

Blocul de gresie tremura, cu fața concavă scânteind bizar într-o lumină interioară. Acum era nevoie de cea mai mare atenție, dacă nu voiau să-l sfărâme în loc să-l înalțe.

Altistele îşi adăugară vocile armoniei ce lua naştere, urmate de intrarea sopranelor, care dublă volumul, şi acordul se preschimbă într-un curcubeu de sunete copleşitoare. Piatra se clinti – sub ea se zărea spațiul gol.

Cântăreții modulară acordul, înălțându-l lin. Piatra se ridică mai sus de genunchi, apoi ajunse în dreptul taliilor, urcând odată cu muzica până ce se află la înălțimea umerilor… şi mai sus decât ei. Micail simțea forța imensă curgând în jurul lui Haladris şi prin el, chiar în timp ce îşi întrebuința propriul har pentru a o spori şi purifica.

Pietrele verticale ale trilitonului aveau de trei ori înălțimea unui om. Pe când buiandrugul din piatră de nisip plutea către ținta lui, capetele

cântăreților se lăsară pe spate pentru a nu-l pierde din vedere.

Voința neînduplecată ținu încă o dată în frâu emoțiile lui Micail în vreme ce brațele marelui preot se înălțau lin, ridicând vocile – şi blocul de piatră odată cu ele. Îşi simți sufletul crescând, cu o bucurie pe de-a-ntregul pură. Asta e ceea ce căutăm – îi străfulgeră prin gând. *Nu puterea, ci armonia…*

Piatra şovăi, plutind deasupra vârfurilor blocurilor verticale. Haladris îi îmboldi să o salte ceva mai sus, pentru a vedea proeminențele cepurilor din centrul fiecăruia, apoi lăsară buiandrugul să înainteze până ce găurile din suprafața sa de jos ajunseră exact deasupra acestora; şi, coborându-şi uşor mâinile, modulă volumul cântecului şi îi îngădui pietrei să se aşeze la locul său.

Micail îşi îndreptă spatele şi îşi slobozi răsuflarea într-un oftat prelung. Izbutiseră! Dădu din cap către cântăreți, ale căror chipuri tăcute străluceau de mândrie. Dar umerii li se încovoiaseră şi îşi dădu seama că erau tot atât de istoviți cum se simțea el însuşi. Auzi din nou murmurul mulțimii din afară, având acum stridența uimirii. Regele Khattar zâmbea larg, ca după o izbândă pe câmpul de luptă.

Deja bubuiau tobele. Micail se cutremura la fiecare bătaie, ca şi cum loviturile ar fi izbit în

carnea lui, dar ştia că nu aveau să înceteze. *E totuna cu a-i cere unei gâşte sălbatice să nu mai zboare.*

Încântat de izbânda Lucrării, regele Khattar era hotărât s-o sărbătorească, de parcă ar fi ridicat piatra el însuşi. Celorlalți preoți şi preotese li se îngăduise să se retragă în sălaşele lor, dar regele insistase ca Micail să rămână, reprezentându-i la ospăț. El căscă şi se strădui să-şi limpezească privirea ochilor încețoşați. Noaptea era frumoasă, aproape fără vânt, iar focurile în jurul cărora petrecea fiecare clan şi fiecare şef de trib străluceau aidoma unor stele răsfirate. Corturile regelui Khattar se aflau cel mai aproape de cercul de pietre. El însuşi trona pe o bancă de o formă stranie, peste care azvârliseră oamenii lui o piele roşie de vită. Pentru oaspeții de seamă fuseseră aduse alte bănci, însă oştenii regelui se întinseseră în voie pe blănuri aşternute pe pământ. Tjalan, Antar şi căpeteniile oştii lor se instalaseră ceva mai departe, alături de fiii căpeteniilor altor triburi.

În fața trilitonului terminat fuseseră înălțate torțe, astfel încât regele să poată continua să-l privească, vrăjit. Luminile roşii dansau pe cele două pietre verticale, masive, şi pe buiandrugul greu ce le încorona, detaşându-se în lumina rece a stelelor, şi în mintea lui Micail se plăsmui dintr-

odată ideea stranie că lespezile se preschimbaseră într-o poartă uriaşă către Cealaltă Lume. *Şi ce-o să găsesc dacă trec printre ele? Oare Tiriki mă aşteaptă dincolo?*

Îşi ridică pocalul pentru a fi umplut şi îşi dădu prea târziu seama că fecioara graţioasă care purta urciorul era Anet.

— Magia voastră e cu adevărat măreaţă, spuse ea, aplecându-se mai mult decât ar fi fost nevoie doar pentru a turna berea.

Măcar de data asta era complet îmbrăcată, totuşi Micail se retrase puţin, ameţit de parfumul păru lui ei. Văzându-i gestul, ea râse uşor şi, întinzându-şi urciorul uneia dintre celelalte fete, se lăsă să alunece pe bancă, alături de el.

— Acum, când piatra e sus, nu mai trebuie să dormi singur, nu?

— Ştii că principele meu nu îmi va îngădui să mă însor…

Ea clătină din cap, cu ochii scânteind.

— Râd! Vorbele astea sunt pentru tata, nu pentru mine. Ştiu că sunteţi egali în rang. Dar n-ai de ce te teme. Căsătoria e ideea tatei, nu a mea.

Se sprijini de el zâmbind ademenitor, cu trupul simţindu-i-se, cald, chiar şi prin tunica lui aspră.

Micail ridică mâna, dând s-o îndepărteze, dar, în loc de asta, palma ajunse cumva să i se aşeze pe părul ei mătăsos. Sprâncenele lui se arcuiră a nedumerire.

— Atunci, de ce…? De ce…?

Ce faci? încerca de fapt s-o întrebe, dar limba nu voia să i se supună.

— Eşti în slujba adevărului, zise ea apoi. Poți spune, cu sinceritate, că nu mă doreşti?

El îşi simți sângele năvălindu-i în obraji, precum şi altundeva, şi, luând cu bună ştiință o hotărâre, o trase mai aproape şi buzele li se întâlniră. Gura ei era foarte dulce, iar el era dureros de conştient de îndelungatul timp scurs de când nu mai ținuse în brațe o femeie.

— Mi-ai răspuns, zise Anet, când el îi dădu în sfârşit drumul. Acum o să-ți răspund eu. Nu vreau să-ți fiu soție, prințule de pe pământuri îndepărtate.

Dar vreau să-ți port copilul.

Mâna ei alunecă mai jos. Fără îndoială, el nu mai putea nega acum că o dorea.

— Nu aici, nu încă, spuse, cu voce răguşită. Tatăl tău ne priveşte…

Şi în clipa aceea îl auzi într-adevăr pe regele Khattar strigându-l pe nume.

Tresări şi se uită în jur. Regele zâmbea. Oare văzuse?

— Acum pietrele sunt sus, nu? Acum toată lumea îmi vede puterea! Pietrele trimiseră înapoi ecourile râsului regal. Acum vine vremea s-o folosesc!

Micail se crispă, neliniştit.

Khattar se apleacă spre el, cu răsuflarea duhnindu-i a băutură şi a carne.

— Le arătăm noi lor, da! Celor care nu urmează Taurul! Poporului Iepurelui, tribul Ai-Akhsi, de pe pământul pe care-l numiți voi Beleri'in – oamenii ăia ne sfidează. Şi Ai-Ilf, tribul Mistrețului de la miazănoapte, ne fură vacile! Acum o să-i atacăm, nu după pradă, ci pentru a-i supune, fiindcă o s-avem săbii care nu se strâmbă şi nu se rup în luptă! Săbii care taie lemnul, pielea şi osul!

Micail scutură din cap, încercând să se descotorosească deopotrivă de efectul poftei de femeie şi de al băuturii, în vreme ce Anet se îndepărta pe neobservate, strecurându-se în mulțime. Şi principele Tjalan stătea acum în capul oaselor, îngustându-şi ochii în strădania de a desluşi ce se petrecea de cealaltă parte a focului.

— Ai lame bune, din bronz tare, începu Micail, dar regele îl lovi peste genunchi.

— Nu! Am văzut lamele voastre cu muchii albe tăind lemnul tot atât de iute cum taie cuțitele noastre iarba!

Khattar lovi cu mâna în pumnalul din teaca agățată de cureaua împletită din jurul gâtului său, făcând minusculele ținte aurii ce îi împodobeau mânerul să sclipească în lumina flăcărilor. Khensu se ridicase şi stătea acum, amenințător, în spatele unchiului său, cu mâna pe mânerul sabiei.

Micail îşi înăbuşi un oftat. Îl sfătuise pe Tjalan să nu le îngăduie oamenilor lui să dezvăluie cu atâta nepăsare ascuțimea acelor lame.

— Nu avem destul de multe ca să-ți înarmăm războinicii, dădu el să spună, dar Khattar nu încetă să zbiere.

— Dar *voi* sunteți marii şamani despre care prorocesc legendele! Am văzut cu ochii noştri! O să faceți mai multe.

Micail clătină din cap, întrebându-se dacă avea îndrăzneala de a recunoaşte că nu erau în stare de aşa ceva, chiar dacă ar fi dorit-o. Cu timpul, chiar şi oricalcul de pe tăişul săbiilor lor avea să se cojească, pentru a se descompune în cele din urmă în mineralele care îl alcătuiau, iar printre preoții şi magii care scăpaseră cu viață după Scufundare, nu se afla – din câte ştia el – niciunul care să aibă harul de a forja din nou metalul sacru.

— O să juri c-o s-o faceți…

Şoapta aspră a lui Khensu îi sună în ureche, pe când un braț puternic le prinse pe ale sale, lipindu-i-le de trup, şi simți pe gât sărutarea rece a metalului.

— Sau guşti *asta*.

Micail aruncă o privire înnebunită spre Tjalan, dar nu-l zări nicăieri. Dacă principele alkonan izbutea să ajungă la oamenii săi, ar fi putut măcar să-i apere pe ceilalți. Respiră adânc, o dată şi încă

o dată, şi, în vreme ce bătăile inimii i se linişteau, i se păru că auzea strigăte de dincolo de foc. *Mare Mamă,* se rugă fierbinte, *nu le îngădui să-l prindă pe Tjalan!*

O grămadă de bărbaţi dădură buzna şi el recunoscu două căpetenii ale celorlalte triburi, urmate de războinicii lor.

— De ce vrea regele Khattar să-l ucidă pe şamanul străin înainte de a termina de ridicat pietrele? se auzi vocea unei fete, sâcâitor de familiară.

Era Anet? Se încordă, încercând s-o vadă, străduindu-se să priceapă ce se petrecea.

— Eşti marele rege, Taur Roşu, dar nu eşti singur! strigă bărbatul care stăpânea ținutul unde se afla Cam Ava. Dă-i drumul preotului străin.

Strânsoarea brațului lui Khensu se înteți, cu muşchi ca nişte frânghii puternice sub piele, şi Micail simți atingerea caldă a sângelui prelins pe gât. Bărbatul mai tânăr mirosea a fum de lemne şi a spaimă.

— Dacă vrei să fii rege după unchiul tău, ar trebui să li te supui acum, spuse el, dar Khensu nu-l asculta.

Dincolo de toată agitația şi de tot vacarmul, se putea totuşi auzi un tropăit uniform de picioare. Se întorcea Tjalan, cu oştenii săi.

Micail nu ştia dacă să se bucure sau să se întristeze, dar nu avu răgaz să-şi pună prea multe

întrebări. Năvălind ca o oştire disciplinată, lăncierii îşi croiră drum cu forța, printre prieteni şi printre duşmani – şi o singură suliță trasă un arc în văzduh.

Mai târziu, Micail se gândi că străjerul o aruncase numai ca să-l înspăimânte pe rege. Dar Khattar tocmai se ridicase de pe locul lui ca un urs înfuriat şi sulița îl nimeri în plin, în umărul drept. Se răsuci cu un țipăt slab şi se prăvăli la pământ. Strânsoarea lui Khensu slăbi şi lama se îndepărtă de gâtul lui Micail.

Folosind prilejul, el înşfăcă mâna care ținea cuțitul şi o răsuci, îndepărtând-o şi eliberându-se dintr-un salt – apoi oştenii apărură dintr-odată în jurul lui.

Înghiți cu grijă, asigurându-se că gâtlejul nu-i fusese tăiat. Îl văzu pe Khensu luptându-se cu un oştean, în timp ce Khattar zăcea încovrigat la pământ, blestemând şi ținându-se de umărul străpuns.

Micail rupse cercul protector al oştenilor şi îngenunche alături de rege, desfăcându-i cu greu degetele însângerate ca să cerceteze rana. Când i-o apăsă cu palma, străduindu-se să țină sângerarea sub control, Khattar îşi ridică privirea spre el cu o furie lipsită de orice înțelegere. Micail se răsuci şi trase aerul cu putere în piept.

— Potoliți-vă!

Era vocea care ajutase la ridicarea pietrei şi

zgudui mulțimea, amuțind-o.

— Regele Khattar trăieşte!

— Întoarceți-vă la focurile voastre! Mâine dimineață vom ține sfat…

Glasul lui Tjalan păru ecoul glasului lui şi, chiar dacă nu avea puterea de a sili, toată lumea recunoscu tonul poruncitor. Mulțimea începuse să se împrăştie încet. Tjalan se aplecă şi puse mâna pe umărul lui Micail.

— Eşti teafăr?

— O să supraviețuiesc, spuse Micail, scurt, aşa cum o să supraviețuiască şi el. Adu-mi o fâşie de piele şi o bucată de pânză! Nu-şi întoarse privirea spre vărul său înainte de a lega rana. A fost o faptă rea!

Tjalan se mulțumi să rânjească.

— Ce, îți pare rău că te-am salvat?

— Băiatul intrase deja în panică. Peste încă o clipă l-aş fi convins singur să mă elibereze.

— Poate…

Privirea de pasăre de pradă a principelui se opri o clipă asupra străjerilor săi, care luaseră poziție în jurul lor.

— Dar clipa asta era sortită să sosească. Acum e tot atât de bine cum ar fi fost mai târziu, nu crezi?

Nu, se gândi Micail cu o strâmbătură, *mai bine niciodată. Prorocirea lui Rajasta nu vorbea despre această zi…* dar ceva din interiorul său îl puse în

gardă, îndemnându-l să păstreze tăcerea.

15

În toiul verii, cerul de deasupra mlaştinilor rămânea uneori senin câte o săptămână întreagă. Stând cu ochii închişi, în plin soare, Damisa aproape izbutea să-şi imagineze că se lăfăia în căldura strălucitoare a Ahtarrathului. Era cald până şi în umbra împrejmuirii construite pentru a o adăposti pe Selast în timpul lunii de izolare dinaintea nunții.

Prea cald, se gândi ea, făcându-şi vânt cu mâna ca să-şi răcorească obrajii. *M-am învățat să trăiesc în ceață*, şi apoi: *Am stat prea mult în ținutul ăsta.*

Totuşi, chiar dacă ar fi rămas în Regatele Mării, tot n-ar fi putut s-o păstreze pe Selast pentru totdeauna.

În vreme ce Iriel şi Elis scoteau roba pe care o purtase Selast în timpul băii rituale în Izvorul Roşu, lumina soarelui cădea printre crengile de deasupra îngrăditurii, pătându-i pielea, ca pe a unui pui de cerb. Cinci ani de viață în cețurile noului pământ îi făcuseră bronzul pielii să pălească, căpătând o nuanță aurie, iar munca fizică neîntreruptă le dăruise membrelor ei subțiri o putere vinoasă şi o suplețe a mişcării ce îi aminteau Damisei încă o dată de o făptură mult mai grațioasă decât cele umane. Dar Selast nu era

un pui de cerb, îşi spuse ea, cu o neaşteptată împunsătură de durere, era o iapă tânără, cu o coamă deasă de păr negru şi cu văpăi în ochii întunecați.

— Şi acum fii gata pentru robă... spuse Iriel, ridicând în brațe faldurile de pânză albastră de in, iar apoi te vom încununa cu flori!

Se uită în jur, încruntându-se când dădu cu ochii de coşul gol.

— Kestil şi ceilalți copii trebuiau să le adune în dimineața asta! Dacă au uitat...

— Dau o fugă până jos, în sat, zise Elis, pornind-o către uşă.

— Dacă vă duceți amândouă găsiți flori mult mai repede, se amestecă Damisa. Rămân eu s-o păzesc pe mireasa noastră.

După plecarea lor, Selast măsură locul cu pasul.

Ridică mai întâi cămaşa fără mâneci din in alb, apoi roba albastră – croită din in tors de ele însele şi vopsită cu drobuşorul din acele locuri. Nu era întocmai albastrul purtat acasă de preotesele Caratrei, dar nuanța semăna destul de mult pentru ca Damisa să nu se simtă în largul ei. A te înveşmânta în acel albastru însemna să te oferi pe tine însăți în slujba Mamei. Damisa se simțea oarecum bolnavă gândindu-se la trupul zvelt al lui Selast rotunjit de copilul din pântec.

— Eşti neliniştită?

— Neliniştită? făcu Selast cu acea răsucire

bruscă a capului pe care Damisa învățase s-o iubească. Cred că da, puțin. Dacă îmi uit replicile?

Damisei i se părea puțin probabil. Fuseseră deprinse să memoreze încă din copilărie, de când fuseseră alese pentru templu.

— Neliniştită fiindcă te măriți, asta voiam să spun.

— Fiindcă mă mărit cu Kalaran? Selast râse. Îl cunosc de când aveam nouă ani, încă dinainte de a fi aleşi ca acoliți, deşi trebuie să recunosc că nu m-am gândit prea mult la el până anul trecut, în noaptea când am căutat-o pe Iriel. Părea întotdeauna atât de furios pe toată lumea. Abia atunci mi-am dat seama cât de vinovat continuă să se simtă fiindcă trăieşte, pe când Kalhan şi Lanath şi ceilalți au pierit. De aceea e uneori atât de… batjocoritor. Încearcă să-şi ascundă durerea.

— Oh, ăsta era motivul? Damisa auzi tonul batjocoritor al propriei sale voci şi se strădui să zâmbească.

Atunci te măriți cu el din milă în loc s-o faci din datorie?

Selast se opri în sfârşit locului şi se holbă la ea încruntându-se.

— Poate puțin din amândouă. Şi măcar suntem prieteni. Are vreo importanță? Ziua asta trebuia să vină.

— În Ahtarrath da, dar aici? Damisa se ridică pe neaşteptate şi îşi încleştă mâinile de umerii firavi

ai celeilalte. Nu avem niciun Templu şi doar câteva rămăşițe ale preoțimii. De ce trebuie să ne distrugem viețile pentru a aduce pe lume mai mulți?

Selast făcu ochii mari şi îşi ridică mâna, atingând părul Damisei.

— Eşti geloasă pe Kalaran? Între noi două n-o să se schimbe nimic…

Dar s-a schimbat deja, se gândi Damisa, uitându-se în jos, la prietena ei, cu privirea rătăcită.

— O să dormi alături de el, o să ai grijă de casa lui şi o să-i porți copiii, şi crezi că n-o să te schimbi? îşi dădu seama că striga când Selast se trase înapoi. Nu trebuie să faci asta, stărui ea. Ții minte poveştile lui Taret despre insula de la miazănoapte, unde sunt instruite femeile războinice? Am putea merge acolo şi am fi împreună…

Selast scutură brusc din cap şi scăpă din strânsoarea Damisei cu o mişcare neaşteptată.

— Şi când te gândeşti că eu am fost întotdeauna răzvrătita, iar tu preoteasa la locul ei, cu nasul pe sus! Nu gândeşti ceea ce spui, Damisa – eşti acolita lui Tiriki!

Kalaran are nevoie de mine, continuă Selast. În noaptea aceea, pe munte, mi-a spus că, după Scufundare, şi-a pierdut întreaga credință – nu mai poate simți puterile nevăzute. Însă când ne-

am lipit unul de altul, rătăciți şi tremurând, şi-a dat seama că nu e singur.

— *Eu* am nevoie de tine! exclamă Damisa, dar Selast clătină din cap.

— Tu mă doreşti, dar eşti destul de puternică, poți trăi fără mine. Nu crezi că de aceea am căutat plăcerea de care am fost lipsite când au murit atâția alții?

— Să fie-afurisiți ăia care-au murit, şi Tiriki odată cu ei, bombăni Damisa. Selast... te iubesc...

Întinse mâinile ca s-o cuprindă din nou pe cealaltă fată în brațe, cu inima plină de tot ce nu putea spune.

Se grăbi să-i dea drumul când poarta zvâcni în lături, împinsă de Iriel şi Elis, care intrară cu brațele pline de flori. Cu obrajii în flăcări, Damisa fugi din casa miresei şi nu o urmări decât sunetul râsetelor.

Procesiunea miresei se apropia, şerpuind prin pădure şi pornind-o pe cărarea ce ducea către panta de răsărit a Torului. Tiriki le întrezări robele strălucitoare printre copaci, în timp ce vântul aducea clinchetul clopoțeilor. Chedan apropie cu grijă de flacăra lămpii o aşchie îmbrăcată în ceară pe care o aprinse şi o aruncă între vreascurile aşternute pe piatra altarului.

Vântul biciui scânteia, preschimbând-o în flacără, şi făcu să fluture straiele preoților şi

preoteselor care aşteptau în interiorul cercului de pietre. Greutatea colierului şi a diademei i se păreau stranii lui Tiriki, care nu mai purtase nicio podoabă de atât de multă vreme, iar veşmintele de mătase erau ciudat de moi pentru cineva care se obişnuise cu pielea şi cu lâna grosolană.

O să-mi aduc aminte, se gândi ea când grupul nuntaşilor traversa culmea dealului, *dar n-o să plâng. Nu vreau să arunc nicio umbră peste ziua lui Selast şi Kalaran.*

Tiriki şi Micail se căsătoriseră în templul ce încununa Muntele Stea – cel mai sacru loc din Ahtarrath.

Unirea lor fusese consfinţită de Deoris, Reio-ta şi de toţi marii preoţi ai Templului şi binecuvântată de bătrânul Veghetor Rajasta, într-unul dintre ultimele ritualuri pe care le săvârşise înainte de moarte.

Acum Chedan era acela care aştepta să întâmpine mirii, cu simbolurile sacre ce îi împodobeau mantia scânteind în soare. În loc de Muntele Stea, templul lor era un cerc grosolan de pietre de pe vârful Torului.

Însă, cu toate că acelui sanctuar din mlaştină îi lipsea maiestuozitatea Ahtarrathului, Tiriki aflase în ultimii cinci ani destul de multe ca să aibă bănuiala că, în privinţa puterii, stătea pe aceeaşi treaptă.

Micail fusese superb, îmbrăcat în alb şi având

de-a lungul frunții o bandă aurie, nu mai puțin strălucitoare decât părul lui, iar ea purtase pentru prima oară roba albastră şi panglica de păr a Caratrei, deşi nu era cu mult mai mult decât o fetiță. *Am căutat să rămân grea de când eram prea tânără?* se întrebă. *De aceea n-am izbutit niciodată să dau naştere unui copil viu? Niciodată înainte de a veni aici,* adăugă când Kestil şi Domara apărură în fruntea procesiunii, dansând şi presărând cărarea cu flori. Dar Selast ajunsese în cel de-al douăzecilea an al vieții şi traiul în sălbăticie o făcuse sănătoasă şi puternică. Pruncii ei aveau să crească frumos.

Domara îşi goli coşul cu flori şi veni în fugă alături de mama ei. Tiriki o ridică recunoscătoare în brațe, încântată de greutatea caldă şi de mireasma de flori de câmp a părului ei roşu. *L-am pierdut pe Micail, dar, prin fiica lui, o parte din el continuă să trăiască…*

Gândurile o împiedicaseră să asculte cuvintele de bun venit rostite de Chedan. La propria ei nuntă fusese atât de entuziasmată, atât de pe deplin absorbită de Micail, încât şi prima oară abia dacă le auzise.

Magul lega deja încheietura mâinii drepte a lui Kalaran de încheietura mâinii stângi a lui Selast şi îi trecea, încă astfel uniți, pe deasupra pâlpâirii flăcărilor. Apoi, tot legați, cei doi prinseră să ocolească piatra de altar în sensul rotirii soarelui.

Chedan îi călăuzi de-a lungul legămintelor rituale, prin care făgăduiau să-şi crească toţi copiii punându-i în slujba luminii şi să se poarte unul faţă de altul ca un preot şi o preoteasă. Tiriki observă acum că nu era niciun cuvânt de dragoste în ritual, dar, pentru ea şi Micail, dragostea existase deja.

Stelele însele au prorocit împreunarea noastră! strigă inima ei, slobozită de încordarea clipei din frâul ce o făcuse în stare să supravieţuiască. *Atunci de ce-am fost despărţiţi atât de curând?*

Vocea lui Kalaran tremura, însă răspunsurile lui Selast erau răsunătoare şi hotărâte. Se respectau unul pe celălalt şi poate dragostea avea să înflorească de-a lungul timpului. Jurămintele lungi odată încheiate, Chedan îşi înălţă mâinile într-o binecuvântare şi se întoarse cu faţa către ei, stând de partea cealaltă a focului.

— O, Tu, Mare Necunoscut, dă-le acestui bărbat şi acestei femei înţelepciune şi curaj! Dă-le pace şi înţelegere! Dă-le celor două suflete ce îţi stau înainte puritatea ţelurilor şi adevărata cunoaştere. Dă-le lor împliniri pe cât au trebuinţă şi tăria de a-şi face datoria în întreagă măsură. O, Tu Cel Care Eşti femeie şi bărbat deopotrivă şi mai mult decât oricare dintre ei îngăduie-le acestora doi să vieţuiască întru Tine şi pentru Tine.

Tiriki îşi amintea partea asta. Cu încheietura mâinii legată de a lui, simţise căldura lui Micail ca

pe a ei însăşi şi, ceva mai târziu, în timpul invocației, un al treilea spirit îi învăluise pe amândoi într-o putere care îi unise chiar şi după ce se înălțase deasupra lor. Acum simțea globul acela de energie, cu toate că stătea la marginea lui, conştientă pentru o clipă nu doar de legătura dintre Selast şi Kalaran, ci de întreaga împletitură de putere care îi unea pe toți cei din cerc între ei şi, mai departe, cu pământul din jur, rezonând în tărâmuri despre care ştia acum că existau în şi dincolo de acesta, dar nu puteau fi văzute.

— *O, Tu Cel Care Eşti*, strigă sufletul ei, cu Micail încă în gând. *Îngăduie-ne tuturor să viețuim întru Tine!*

Era straniu, se gândi Chedan, lăsând din mână coasta de căprioară de pe care rosese carnea, cum îți schimbau lipsurile purtarea în privința mâncării.

Privind-o pe Tiriki şi pe toți cei adunați la ospățul dat de oamenii din Satul Lacului în cinstea tinerilor căsătoriți, îşi aduse aminte că, în Atlantida, preoțimea vedea în mâncare o abatere a atenției de la cultivarea sufletului. Dar, în Regatele Mării, corăbiile negustorilor aduceau tot ce nu puteau oferi marea şi pământul. În Alkonath, cu nu prea mulți ani în urmă, Chedan fusese pe punctul de a deveni corpolent.

Acum îşi putea număra coastele.

În unele clipe, mai ales în lunile de iarnă când singura hrană rămasă era terciul de mei, Chedan se întrebase de ce se străduia într-o asemenea măsură să-şi păstreze trupul în viață. Însă până şi Templul recunoscuse că plăcerile oferite de masă şi de patul căsătoriei ajutau omul să se împace cu încarnările în trupuri, ale căror lecții erau trebuitoare pentru evoluția sufletului. Aşa că mestecă încet, savurând atât amestecul sării şi grăsimii cu aromele ierburilor cu care fusese frecată friptura, cât şi carnea roşie, suculentă, de căprioară.

— A fost o ceremonie frumoasă, comentă Liala.

Iar puterea din Tor înseamnă… chiar mai mult decât am crezut noi. Nu e aşa?

Fusese bolnavă în cea mai mare parte a primăverii, dar refuzase să lipsească de la sărbătoarea aceea.

— Cred că a ştiut cineva asta, chiar şi aici, fiindcă au construit cercul de pietre ca să concentreze puterea, observă Rendano, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Se încruntă, parcă îndoindu-se că primitivii aceia ar fi fost în stare de o asemenea faptă.

— Nu suntem primii de felul nostru care au venit aici, spuse Alyssa, cu voce plată. Templul Soarelui ce se înălța pe malul fluviului Naradek, pe coasta acestui pământ, e acum în ruine, dar femeia înțeleaptă a poporului de aici e un soi de inițiată.

— Un soi de! făcu batjocoritor Rendano. Asta o să lăsăm cu toții în urma noastră? Asta vor şti copiii ei despre măreția Atlantidei?

Arătă spre Selast, care se străduia să hrănească un Kalaran hohotind de râs cu o bucată de turtă de ovăz.

— Atlantida nu mai există, spuse Chedan cu voce scăzută, dar Misterele rămân. Mai sunt multe lucruri de înfăptuit aici.

— Da… Vă aduceți aminte de labirintul de sub templul de pe Muntele Stea? întrebă apoi Tiriki. Nu era menit să ne învețe cum se face trecerea între lumi?

— Asemenea lucruri dau învățături sufletului numai în legende, o luă peste picior Rendano.

— În noaptea când s-a rătăcit Iriel… Tiriki se strădui să caute cele mai potrivite cuvinte. Am străbătut labirintul din inima dealului şi am ajuns într-un loc care nu era din această lume.

— Spiritul tău a pribegit în vreme ce dormeai pe povârniş, zise Rendano, cu un zâmbet subțire.

— Nu, eu o cred, obiectă Liala. Am mers pe urmele ei prin tunelul săpat de apele Izvorului Alb şi m-am întors s-o aştept la intrare când a-nceput să mă doară şoldul. Nu a ieşit pe acolo şi am găsit-o pe culmea Torului.

— Atunci există o altă ieşire…

— Acoliții au cutreierat dealul la lumina zilei şi n-au găsit niciuna, comentă Chedan. Eu însumi

am cercetat, în primăvară, drumul urmat de ea, fără să găsesc tunelul – cred că e acolo, deşi nu găsesc nicio explicație logică pentru asta.

Se întoarse spre Alyssa.

— În ultima vreme, tu ai stat mult de vorbă cu Taret… Ea ce zice?

Spălată, pieptănată şi îmbrăcată în veşmintele ei de ceremonie, clarvăzătoarea părea să-şi fi recăpătat, într-o oarecare măsură, echilibrul minții şi al emoțiilor. Puteau profita de momentele ei trecătoare de luciditate.

— Multe pe care nu le pot spune, răspunse Alyssa, cu un zâmbet ce le reaminti de femeia pe care o cunoscuseră în Ahtarrath. Dar am văzut… Vocea îi tremură şi Liala întinse mâna s-o liniştească. Am văzut un deal de cristal, în care licărea un labirint de lumină.

Se cutremură şi privi în jur, parcă întrebându-se ce căuta acolo.

Liala îi aruncă lui Chedan o privire învinovățitoare, apoi îi întinse Alyssei o cană de lut plină cu apă.

— Mulțumesc, Alyssa, spuse încet Tiriki, bătând-o pe umăr. Asta încercam să spun. Se întoarse către ceilalți. Poate calea a fost deschisă de o conjuncție rar întâlnită a stelelor, sau poate era menită numai pentru mine. Dar mă întreb… dacă am izbuti să crestăm modelul labirintului pe suprafața dealului, simt că, într-un fel sau altul…

că am învăța cum să ajungem în Cealaltă Lume străbătându-l. Şi cine ştie ce am mai putea afla apoi?

— Plăsmuiri şi idei, bombăni Rendano, nu tocmai încet.

Dar Chedan se încruntă, dus pe gânduri.

— Munca noastră de aici s-a îndreptat atât de multă vreme numai către supraviețuire. Oare a sosit timpul să construim pe această temelie, să ne adunăm cântăreții şi să făurim ceva nou?

— Vrei să spui că ar trebui să înălțăm pietre şi să construim un oraş imens în jurul Torului? Nu cred că oamenii mlaştinilor s-ar simți prea bine înăuntru… spuse Liala, cu îndoială.

— Nu, murmură Chedan. Oraşele se înalță pentru un motiv. Cred că locul ăsta n-ar izbuti niciodată să hrănească o populație atât de numeroasă şi că nici n-ar fi bine s-o facă. Încep să întrezăresc cu totul altceva. Poate… Să începem prin a însemna labirintul pe suprafața dealului şi să învățăm cum să mergem pe cărarea aceea spiralată… Cred că darul care ni s-a oferit este prilejul de a făuri în acest loc acea armonie spirituală ce exista cândva pe Muntele Stea.

— Un nou Templu? întrebă Rendano, şovăielnic.

— Da, dar nu va semăna cu niciunul dintre cele dispărute.

Vidră e şarpe cu blană –

Tra la, tra la la!
O şti să vâneze, mamă?
Tra la la…

O duzină de voci se uniră în cor când Vidră se ridică de pe bancheta lui şi începu să se învârtească în jurul cercului, prefăcându-se gata să sară la unul sau la altul dintre cei care se ospătau când ajungea în dreptul lor.

Oamenii mlaştinilor pregătiseră, în cinstea nunții, o mare cantitate din ceea ce numeau ei bere de iarbă neagră. Nu era foarte tare, dar, fiindcă atlanții se abțineau de obicei de la băutură, iar localnicii beau numai la festivaluri, chiar şi acel strop de alcool îşi făcuse efectul. Cu toate că, la început, amestecul aromelor de plante foarte puțin îmbunătățit de un uşor gust de miere o făcuse să strâmbe din nas, Damisa ajunsese la o desfătare din ce în ce mai deplină şi se tot întorcea la burduful agățat de un stejar, dornică de mai mult. După cel de al patrulea pocal, încetase să le mai numere.

Elis sapă în noroi –
Tra la, tra la la!
Ce găseşti s-aflăm şi noi!
Tra la la…

Observă, fără să se mire, că grupul de cântăreți

terminase cu toți localnicii şi începuse să-i tachineze pe atlanți. Asemenea nerozii n-ar fi fost tolerate acasă. Şi nici nu s-ar fi făcut o sărbătoare publică dintr-o simplă nuntă. Faptul că sătenii se oferiseră să pre gătească un ospăț pentru tinerii căsătoriți pe pajiştea lată de pe malul apei era o măsură a gradului în care noii şi vechii locuitori ai Torului deveniseră o comunitate.

Tiriki şi Chedan acceptaseră numai după o dis cu ție serioasă cu toți ceilalți. În Atlantida, căsătoriile din casta preoțească fuseseră sărbătorite prin ceremonii elevate, nu cu glume proaste şi cu băuturi tari.

Dar de ce m-aş sinchisi? se întrebă Damisa, în vreme ce zumzetul din urechile ei devenea mai puternic.

Pentru mine n-o să se găsească nicio pereche, nici după obiceiul vechi, nici după cel nou…

Liala în albastru strai –
Tra la, tra la la!
Sfaturi n-ai vrea să ne dai?
Tra la la…

Jocul cerea ca persoana „onorată” să se ridice şi să danseze în jurul cercului. Cu obrajii îmbujorați şi ochii strălucind, Liala făcu încet ocolul, apoi, acompaniată de strigăte entuziaste, îl sărută din toată inima pe conducătorul cântăreților, un

bărbat vârstnic, cu barba căruntă, singurul om din sat care se asemăna cât de cât cu un bard.

Selast, tu, ce-alergi ca vântul –
Tra la, tra la la!
La glume nu îți stă gândul?
Tra la la...

Nu şi de acum înainte... cugetă posacă Damisa. *Acum e priponită, la cheremul lui Kalaran...*

Strălucirea zilei lungi de vară pălea, preschimbându-se într-un amurg luminos. Vârfurile copacilor mărgineau poiana cu o împletitură de crengi, negre pe fundalul rozaliu al cerului dinspre apus, dar, în partea de răsărit, panta prelungă a Torului continua să fie scăldată în lumină. Damisei i se păru, preț de o clipă, că strălucirea venea din interior.

Sau poate nu era decât băutura, îşi spuse ea apoi, căci, după ce clipi, nu mai izbuti să vadă decât întunecata formă masivă de deasupra vârfurilor copacilor.

Kalaran, ştii să vâsleşti –
Tra la, tra la la!
Dar ciuta ştii s-o iubeşti?
Tra la la...

Cineva strigă ceva în graiul poporului mlaştinilor

şi i se răspunse cu urale şi râsete. Damisa avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că se cereau voluntari care să-i conducă pe miri către patul de nuntă. Îşi îngădui să arunce o privire către iubita ei. Cununa de flori stătea strâmb pe fruntea lui Selast şi în ochii ei lucea un amestec de emoţie şi de teamă.

— Du-te cu *bărbatul* tău… murmură Damisa, înălţându-şi pocalul într-un salut ironic, şi fie ca atunci când vei sta întinsă în braţele lui să-ţi doreşti să mai fi fost încă într-ale mele.

Însoţitorii se întoarseră şi dansul reîncepu. Reidel luase una dintre tobe. Degetele lui loveau cu mişcări scurte pielea întinsă şi, când zâmbi, dinţii îi licăriră, albi pe chipul întunecat. Damisa observă, cu o oarecare ranchiună, că părea să se distreze foarte bine. O parte dintre corăbieri se învârteau în dans, mână în mână cu fete din sat. Iriel era aşezată lângă Elis, pe un buştean de la marginea luminişului. Vidră stătea în picioare, alături de ele, şi, în timp ce Damisa îi privea, Iriel începu să râdă de vorbele lui şi îi îngădui s-o ducă printre dansatori.

Când se ridică să-şi umple pocalul, Damisa o întâlni pe Tiriki, care era gata să părăsească petrecerea, ţinând-o de mână pe somnoroasa Domara. Chedan şi ceilalţi preoţi vârstnici plecaseră deja.

— Ora ei de culcare a trecut de mult, spuse Tiriki

zâmbind, dar vrea să stea aici, să vadă dansul.

— Sărbătorirea e cu siguranță diferită de cele din Templu, răspunse ursuză Damisa, aducându-şi aminte de mesele excelent pregătite şi de dansurile maiestuoase.

— Însă ne putem da seama de ce. Supraviețuirea aici e atât de nesigură. Nu e de mirare că, atunci când au mâncare şi foc din belşug, oamenii benchetuiesc.

Pentru ei e o confirmare a vieții, aşa cum este şi pentru noi. Dar acum e timpul să mergem la culcare, nu-i aşa, draga mea? adăugă Tiriki când Domara căscă. Vrei să te-ntorci la Tor împreună cu noi?

Damisa clătină din cap.

— Nu sunt gata să-mi caut patul.

Tiriki dădu cu ochii de pocalul din mâna ei şi se încruntă, de parcă s-ar fi întrebat dacă era sau nu bine să-şi folosească autoritatea.

— Nu sta să meditezi aici. Ştiu că tu şi Selast erați apropiate, dar…

— Dar ai zice că e putință să trăieşti fără să ai pereche? Ca tine?

Damisa îşi dădu seama, chiar în timp ce vorbea, că berea o trădase.

Tiriki se îmbățoşă, cu ochii fulgerând, şi fata se trase, fără să vrea, cu un pas înapoi.

— Ca mine? făcu Tiriki, într-o şoaptă apăsată.

Roagă-te zeilor să nu cunoşti niciodată plăcerea

de care am avut eu parte, ca nu cumva să simți vreodată durerea mea de acum.

Îi întoarse brusc spatele şi se îndepărtă cu paşi mari, lăsând-o să se holbeze prosteşte în urma ei.

Pe urmă totul deveni ceva cam cețos. La un moment dat, îşi înălță privirea şi îi zări pe Vidră şi Iriel îndreptându-se către tufişuri, cu brațele împletite.

Se ridică în picioare, clipind. Lângă foc nu mai rămăseseră decât câțiva oameni. Unul era Reidel. El se îndreptă în grabă spre Damisa.

— Te simți bine? Vrei să te ajut să te-ntorci la Casa Fecioarelor?

— Bine? Foarte bine…

Ea chicoti şi se sprijini de umărul lui. Mirosea a bere de iarbă neagră şi a sudoare.

— Dar sunt… puțin cam beată. Sughiță şi râse iarăşi. Poat' ar treb'i s-aşteptăm… o vreme.

— Mersul o să-ți priască, spuse el hotărât, încolăcindu-i brațul cu al lui. O s-o luăm pe cărarea care ocoleşte Torul.

Damisa nu era pe de-a-ntregul sigură că voia să scape de zumzetul cald al berii. Dar mai observase şi înainte că brațul lui Reidel era puternic şi încurajator.

Sprijinindu-se de el se simți într-adevăr mai bine şi, când se aşezară să se odihnească pe iarba de pe mal, unde luna se oglindea în apă, i se păru firesc să-şi sprijine capul de umărul lui. Amețeala

prinse să i se împrăştie încetul cu încetul.

Avu nevoie de ceva vreme ca să bage de seamă că muşchiul puternic de sub obrazul ei era străbătut de un tremur uşor. Se îndreptă, scuturând din cap.

— Tremuri… ți-e frig, sau am fost prea grea pentru tine?

— Nu… Şi vocea lui părea încordată. Niciodată.

Am fost neghiob gândindu-mă că aş putea… că tu n-o să ştii…

— Ce să ştiu?

El îi dădu brusc drumul şi îi întoarse spatele, cu trupul ca o formă întunecată profilată pe cerul plin de stele.

— Cât de greu îmi e să te țin în brațe şi să nu fac nimic mai mult…

Berea de iarbă neagră te-a făcut şi pe tine să-ți pierzi controlul, se gândi ea, *altfel n-ai fi cutezat să spui asta!*

Însă de ce să-l respingă, se întrebă apoi, dacă Selast era pierdută pentru ea?

— Atunci fă-o… îi spuse, prinzându-l de braț şi întorcându-l din nou cu fața spre ea.

Reidel veni mai aproape dintr-o singură mişcare lină, care o luă prin surprindere, cuprinzându-i strâns talia cu brațul în vreme ce îşi ridica mâna cealaltă, încâlcindu-i-o în păr. În clipa următoare o lipise de el, cu buzele căutându-le pe ale ei, mai întâi nesigure, apoi apăsându-se cu putere când

dorința ei răspunse dorinței lui. Stelele i se învârtejiră deasupra capului când o întinse pe iarbă, cu mâini mai întâi întrebătoare, apoi poruncitoare, pe când panglicile şi acele le făceau loc.

Respirația ei se iuți când sub piele prinse să-i mocnească un foc ce nu avea nimic de-a face cu berea. În clipele acelea, când buzele lui nu aveau o altă îndeletnicire, vocea lui Reidel era o şoaptă, ținând isonul admirației şi adorației sale.

Nu e drept, se gândi Damisa, într-o clipă de limpezime a minții, când el se desprinse de ea ca să-şi scoată tunica. *Eu nu sunt îmboldită decât de dorință, dar el e călăuzit de iubire…*

Dar Reidel se răsuci apoi din nou spre ea şi mâna lui rătăcitoare îi găsi sanctuarul dintre coapse. Dorința se pogorî asupra Damisei asemeni ivirii unei Zeițe, topindu-i orice gând de împotrivire şi întâmpină cu încântare strânsoarea puternică a bărbatului când trupul lui îl acoperi pe al ei.

Tiriki stătea întinsă în patul ei îngust, dar somnul nu voia să vină. Auzea tobele din cercul din jurul focului pulsând asemeni inimilor unui bărbat şi unei femei în spasmele dragostei. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet amuzat. Când o adusese pe Domara la culcare, auzise gâfâieli şi râsete din tufişuri şi se simțise recunoscătoare fiindcă fetița nu era trează ca s-o întrebe ce făcea

acele zgomote.

Nunțile erau celebrate în momente prielnice împreunării şi nu era de mirare că şi alții erau stârniți de aceleaşi energii.

Din nefericire, ea simțea dorința precum oricine altcineva, dar era singură. Se putea imagina în brațele lui Micail, însă fiorul amintirilor nu era un înlocuitor al magnetismului din clipa contopirii cu un partener real.

Oh, iubitul meu… nu numai trupul meu tânjeşte după tine… când ni se atingeau sufletele, replămădeam lumea.

De dincolo de draperie se auzeau respirația uniformă a Domarei şi, din când în când, câte un sforăit al Metiei, care încă mai era dădaca fetiței. Mişcându-se încet, ca să nu le trezească, Tiriki se ridică şi se înfăşură cu un şal peste cămaşa în care dormise.

Avea de gând să vadă dacă Taret, care se culca de obicei la ore târzii, era de asemenea trează. Înțelepciunea femeii mai bătrâne îi fusese de ajutor în timpul multor crize – poate Taret ştia s-o învețe cum să-i supraviețuiască singurătății nesfârşite din anii ce urmau să vină.

— O să ni se îngăduie… crezi că ne vor lăsa să ne căsătorim?

Tresărind, Damisa redeveni pe deplin conştientă când îşi dădu seama despre ce îi vorbea Reidel. Şi,

de fapt, vorbea de ceva timp, îi spunea vorbe de dragoste pe care ea nu le luase în seamă pentru că se străduia să înțeleagă ce se întâmplase între ei şi de ce.

— Căsătorie?

Îl privi uluită. Reidel i se păruse întotdeauna atât de retras. Cine ar fi bănuit că în el se ascundea atâta pasiune?

— Crezi că aş fi cutezat să te ating dacă gândurile mele n-ar fi fost curate?

El se săltă în capul oaselor, şocat.

Crezi că eu te-aş fi lăsat dacă ale mele ar fi fost? Damisa îşi înghiți cuvintele amare, amintindu-şi că ea dorise asta la fel de mult cum o dorise el, deşi din alte motive. Se ridică la rândul său, întinzându-şi mâna după robă.

— Căsătoriile acoliților sunt sorocite de stele…

— Dar acum fac parte din casta preoțească, de aceea cu siguranță…

— Nimic nu e sigur! se răsti ea, pierzându-şi brusc răbdarea. Cu atât mai puțin în privința mea! Crezi că adineauri am făcut un legământ? Mă trag din principii Alkonathului şi nu mi se îngăduie să-mi amestec sângele cu al unei stirpe aflate mai prejos!

— Dar te-ai culcat cu mine… repetă el, neînțelegând.

— Da. Aşa e. Simt şi eu nevoia să o fac, aşa ca tine…

— Nu, nu aşa ca mine…

Reidel trase îndelung aerul în piept, cutremurându-se. Ea simţi înţepătura remuşcării când îşi dădu seama că el înţelese, în sfârşit.

— Eu te iubesc…

— Păi… spuse ea după ce tăcerea se prelungise prea mult. Îmi pare rău.

Reidel îşi înşfăcă tunica şi centura, aruncându-şi-le pe umăr de parcă ar fi refuzat să-şi ascundă goliciunea. „Îmi pare rău! N-aş fi putut găsi nişte cuvinte mai crude!” Dar nu spuse asta şi Damisa înţelese astfel că dragostea lui era într-adevăr sinceră.

Pentru o clipă, îi zări linia elegantă a umerilor musculoşi şi a şoldurilor conice reliefându-se pe fundalul stelelor, apoi el îi întoarse spatele şi prinse să coboare cu paşi mari în josul potecii, lăsând-o singură.

Am spus adevărul! îşi zise ea. *Nu-l iubesc.* Atunci, se întrebă apoi, de ce înceţoşaseră dintr-odată lacrimile ultima imagine a siluetei ce se pierdea în depărtare?

16

Noaptea e rece şi vântul trage de păr şi de haine ca un copil zburdalnic, dar mantia de călătorie a lui Chedan e călduroasă. Trupul lui e din nou tânăr, se supune oricărei porunci a voinţei. Rânjind,

pândeşte printre frunzele aspre ale unor garduri vii înalte, cu ochii pe cărarea croită de căprioare în josul dealului.

Liniştea e sfâşiată de ţipătul neaşteptat al unei păsări de pradă – Schiriiiii!

Şoimul apare brusc în spatele şi deasupra lui. Chedan se ghemuieşte instinctiv, dar nu e un atac.

O clipă mai târziu, porneşte către inelul strălucitor de pietre aşezate în picioare. Prin ceaţă se profilează cinci trilitoane şi, în forma lor, recunoaşte măiestria Atlantidei. Dar între el şi pietre stă statuia unui dragon.

Se opreşte, ascultând, în vreme ce o voce ascuţită de durere, dar ciudat de familiară boceşte:

— Tiriki, Tiriki.

— Eşti acolo? cântă Chedan. Micail? Tu eşti?

Însă dragonul s-a preschimbat într-un şoim având chipul lui Micail şi îşi flutură aripile de un negru scânteietor în pâcla cenuşie.

— Osinarmen? Eşti deghizat? Aici?

— Schiriiiii!

Acelaşi ţipăt sălbatic e singurul răspuns.

— Aşteaptă! strigă Chedan, dar spiritul lui Micail a fugit într-un tărâm al viselor întunecate şi, cu toate că e mag şi are o mare putere, el nu cutează să-l urmeze.

— De aceea n-ai reuşit să-l găseşti.

Chedan se întoarce, dar nu vede decât inelul strălucitor de pietre.

— N-o să te recunoască. Deşi are nevoie de sfatul tău mai mult ca niciodată, nu-l mai poţi călăuzi. Cu atât mai puţin aici! Te crede mort. Se teme că aduci un mesaj pe care nu vrea să-l primească. Dar n-are importanţă – Micail e cel pus la încercare. Prin propriile sale fapte, trebuie să rabde sau să dea greş. Nu-l poţi împiedica să-şi împlinească soarta.

— Cine eşti? Chedan cântă, poruncind: Arată-te aievea!

— Vai, nu mă pot arăta celui ce nu mă zăreşte. Când o să mă poţi vedea, murmură vocea, o să-ţi apar. Însă bărbaţii nu sunt niciodată atât de prinşi în mrejele trecutului ca atunci când întrezăresc viitorul…

Vocea se preschimbă în uragan, dându-l de-a dura şi îndepărtându-l de cercul de pietre.

— Fă cale-ntoarsă, Chedan, porunci vocea. Când o să vină vremea să-ţi treci mai departe moştenirea, drumul ţi se va deschide. N-o să te întrebi cui, sau când, sau de ce – o s-o ştii. Dar până atunci – fă cale-ntoarsă. Încheie ceea ce trebuie să faci.

Chedan se trezi asudând sub păturile aspre, cu mintea încă plină de rostogolirea imaginilor pietrelor verticale prinse într-un dans sălbatic, pierind rotindu-se în ceaţă.

Micail! strigă sufletul lui. *Unde eşti?*

De când ajunseseră la Tor, îl visase adesea pe Micail. Uneori erau înapoi, în Ahtarrath, sau chiar pe Pământul Străvechi. Se plimbau împreună, sau

stăteau în fața unei carafe cu vin elin, desfătându-se cu acele conversații ce cuprindeau atât de multe şi pe care le îndrăgeau amândoi. Chedan era pe deplin conştient că discuțiile erau un soi de lecții, ca şi cum, în somn, s-ar fi străduit să împartă toată înțelepciunea pe care nu i se dăduse timp s-o împărtăşească altora în lumea treziei.

Unde se duceau toate acele cunoştințe? se întrebă el. Ştia că, în taina inimii sale, Tiriki era convinsă că iubitul ei trăia încă undeva, în lumea lor.

Ştia însă şi că era tot atât de posibil să-l întâlnească pe Micail în vise pentru a-i pregăti sufletul pentru renaşterea pe acel nou pământ… Însă acea ultimă viziune, dacă viziune fusese, era cu totul altfel. Îi adusese acelaşi sentiment de uşurare care urma întotdeauna după o transă. Şi, cu toate că Micail fugise de el, el fusese în stare să îi vorbească.

Dar eram din nou tânăr. Amintirea acelei vigori îi stăruia în minte – deşi, cu fiecare clipă, trupul îi aducea dureros aminte că îi slujise sufletul mai bine de şaptezeci de ani. Iar cei cinci scurşi de când ajunseseră la Tor fuseseră cei mai grei. Nu i-ar fi părut rău să-şi aştearnă la pământ carnea îndurerată şi să plece în călătoria către Sălaşul Karmei, chiar dacă asta în semna că trebuia să stea în fața judecății.

Clătină din cap cu tristețe. *Încheie ceea ce*

trebuie să faci, spuse vocea. În clipa aceea, Chedan ar fi făcut bine să se dea jos din pat. *Poate a fost o făgăduială*, se gândi el, plin de speranță.

Un vânt înviorător dezmierda câmpia, turtind iarba sub lujerii albiți de iarnă şi apoi lăsând firele să țâşnească în sus unul câte unul – verde, argintiu şi iarăşi verde.

Soarele după-amiezii încălzise aerul, dar lumina zilei pălea şi speranța care înălțase sufletul lui Micail se zbârcea ca o floare înghețată de suflarea iernii.

Amintirea visului, alungată de muncă, se reîntorsese – fusese dragon, sau şoim – o făptură feroce, sălbatică – străduindu-se nebuneşte să scape dintre pietre.

Şi, încă o dată, Chedan fusese acolo.

Micail se uită cu tristețe la oamenii care munceau în fața lui. Visul lui Tjalan, înțelese el acum, era să făurească, pur şi simplu, ceva care să dăinuie după ce ei vor fi dispărut cu toții; dar, uneori, cele cinci trilitoane mărețe păreau să răspândească o aroganță mai presus de imaginația unui principe…

Inelul neterminat din blocuri de gresie părea, mă car în ochii lui Micail, mai puțin intimidant, poate fiindcă nu era complet. În jurul trilitoanelor fuseseră înălțate douăzeci şi patru de pietre verticale, printre care se număra una mai scundă,

ce le îngăduia până şi oamenilor obişnuiți să privească în lungul Căii, către punctul unde răsărea soarele în miez de vară... Cele şase pietre lipsă aveau să fie transportate în vara următoare, de lucrători adunați, probabil, din rândurile tribului Taurului Albastru.

Încă şase buiandrugi fuseseră aduşi deja, doi dintre ei fiind înălțați pentru a sugera mai bine efectul final – o Roată a Soarelui întinsă pe cincizeci de coți. Găsirea şi aducerea celorlalte douăzeci de pietre trebuitoare pentru a întregi modelul avea să le mai ia un an de muncă.

Mulțumită mai ales strădaniilor lui Timul şi ale Elarei, regele supraviețuise febrei provocate de rană, dar lovitura de suliță îi distrusese pentru totdeauna umărul. Khattar n-avea să mai ridice niciodată o secure de luptă, fie ea din bronz sau din oricalc. Se vor bea, mai ales printre războinicii tineri, că ar fi trebuit să renunțe la rangul de mare rege şi să-i îngăduie lui Khensu să-i ia locul. Dar o asemenea poruncă nu putea fi dată decât de matriarhe, iar Partea Femeiască refuzase pe față să ia o hotărâre.

Oare se temeau şi ele de sulițaşii principelui Tjalan?

Uneori nici măcar Micail nu se simțea în largul său văzând cum îşi arătau alkonanii fără întrerupere puterea, însă trebuia să admită că s-ar fi putut să fie necesar ca Tjalan să facă paradă

de forță. Tribul Taurului Roşu dăduse de veste că nu avea să le mai ofere ajutor înainte de a se dovedi că regele Khattar era în stare să-şi conducă poporul. Celelalte triburi nu se alăturaseră răzvrătirii, dar Micail ştia că nu se puteau bizui pe sprijinul lor deplin.

Îşi închipuie că nu suntem apărați decât de o sută de săbii, şi e adevărat – deocamdată. Din fericire pentru noi, şi triburile vor să vadă terminat cercul de pietre. Se vor pune în mişcare când ultima piatră îşi va ocupa locul – dar va fi cel mai neprielnic moment pe care l-ar putea alege! Nu îşi pot imagina ce puteri vom fi în stare să atragem îndată ce se va închide cercul de forțe.

— Se lasă întunericul, mărite prinț, spuse bătrânul care conducea grupul lucrătorilor din tribul Taurului Alb. Ne putem întoarce la focurile noastre?

— Da, e vremea, încuviință Micail cu o înclinare a capului.

Se aşeză pe una dintre pietrele pe jumătate lustruite şi privi oamenii ce plecau, unul câte unul, către tabăra lor de dincolo de râu. Nici el n-ar fi trebuit să se ducă prea departe ca să găsească mâncare şi adăpost, dar descoperi că nu-l trăgea inima să se urnească.

Vorbăria prea multă – ăsta era necazul – ciorovăiala pentru lucruri mărunte şi uneltirile neîncetate pentru putere îl înnebuneau.

Continuă să stea acolo, privind numai pe jumătate jocul tainic al razelor asfințitului cu norii şi gândindu-se că, dacă se întorcea destul de târziu, le-ar fi putut convinge pe Cleta sau pe Elara să-i aducă mâncarea în coliba lui, departe de ceilalți. Îi trecu prin minte că simțea rareori nevoia să se ferească de acoliți – nici măcar după ce Elara îi spusese că, dacă regele îi cerea cu prea multă stăruință să îşi găsească o pereche, era ea însăşi dornică să-i poarte copilul. Însă nu insistase şi, aşa cum stătea, singur, în lumina asfințitului, începu să se gândească într-adevăr la propunerea ei, fie şi numai pentru a îndepărta amintirea tulburătoare a felului în care îi căzuse Anet în brațe.

Simplul gând la trupul ei mlădios, de dansatoare, îi aprindea fiecare fărâmă de carne. Se încruntă, cu viziunea pe jumătate nepermisă spulberată de revenirea bruscă în memorie a unei legende pe care o auzise de curând şi care povestea că pietrele din cercuri mai vechi se trezeau în întuneric, începând chiar să danseze în vremea marilor festivaluri. Despre cele din jurul lui se spunea, în şoaptă, că o porniseră deja pe calea spre dobândirea unei conştiințe.

Inelul inițial de pietre făcuse fără îndoială parte dintr-un simplu cimitir pentru incinerări, aidoma valului de pământ care îi înspăimântase atât de mult pe acoliți în timpul drumului într-acolo. Se

părea că, dintre celelalte cercuri, cele mai multe fuseseră construite pentru acelaşi scop. Însă nu se putea nega că, la căderea nopții, locul acela părea să se îndepărteze oarecum şi devenea, în acelaşi timp, mai larg, preschimbându-se într-o prezență nedesluşită şi amenințătoare, care te împiedica să te gândeşti la altceva. Micail se ridică oftând şi, străduindu-se să-şi alunge orice gând, o porni pe drumul lung de întoarcere, traversând câmpia.

În noaptea aceea, somnul nu se grăbi să vină. Dar, în ceasul liniştit de dinaintea zorilor, visele lui tulburi se retraseră în fața viziunii unor îndepărtate dealuri verzi şi a unei poteci aurii, pe care o văzu apropiindu-se pe Tiriki, într-o robă de lumină albastră.

În ținutul mlaştinilor, primăvara era întotdeauna un anotimp al speranței, când pământul înverzea şi văzduhul se umplea de țipetele păsărilor migratoare. Când păsările de apă îşi găseau locul pe lacuri şi chemările în surdină deveneau mult mai melodioase, de parcă înşişi zeii vânturilor ar fi înălțat imnuri în cinstea gliei. Era vremea să adune ouă şi să ofere frunze fragede, iar proviziile tot mai mari de hrană reînnoiau încrederea şi puterea locuitorilor din jurul lacului. Era un timp al cerului senin şi al traiului mai bun, dar era şi timpul să reporneească lucrul la

construcția labirintului spiralat care începuse să fie săpat în Tor după sărbătoarea nun ții lui Kalaran cu Selast.

Tiriki îşi îndreptă spatele, afundându-şi încheieturile degetelor mâinii stângi în şale ca să-şi domolească durerea, în timp ce sprijinea pe pământ vârfurile din corn de cerb ale sapei. *Casta preoților n-a fost niciodată învățată să facă o astfel de muncă*, se gândi, cu tristețe, cuprinzând cu privirea bucata ei din noua cărare a labirintului în spirală pe care îl făceau în jurul dealului. Observă că umbra pe care o arunca ea însăşi era destul de zveltă şi ştia că era toată aproape numai muşchi. Îi trecu prin minte că era, probabil, mai sănătoasă ca oricând.

Ceea ce se potrivea pentru toți ceilalți. Întrezărea alți săpători, înaintea şi înapoia ei, coborându-şi şi ridicându-şi uneltele cu care îndepărtau lutul moale. Ea, Chedan şi câțiva dintre ceilalți îi cântaseră pământului de pe cărare şi-l afânaseră, dar se îndoia că un cor, oricât de experimentat, ar fi putut clinti atât de multe particule în acelaşi timp… deşi ar fi putut strămuta, cu siguranță, mult mai lesne bolovanul din capătul potecii.

Chiar în fața ei, Domara înfipse în pământ bățul cu care săpa şi râse. Împlinise cinci ani în iarnă şi de curând crescuse dintr-odată, ceea ce îi răpise pentru totdeauna drăgălăşenia bucălată a bebeluşului. Tiriki întrezărea acum copila în care

se preschimba. Nu femeia – slavă zeilor, asta era încă departe, în viitor – dar adolescenta subțire, cu picioare lungi, cu smocul ei de bucle roşcate. *O să fie ca Micail*, se gândi Tiriki, *înaltă şi puternică.*

Poate că adulții se plângeau de aparent nesfârşita muncă istovitoare, dar copiii se simțeau în elementul lor, încântați să sape până ce se umpleau de noroi din cap până-n călcâie. Dacă ar fi izbutit să se încredințeze că micuții se țineau de muncă, vârstnicii ar fi putut lăsa treaba în seama lor, se gândi Tiriki în timp ce bucățile de pământ zburau în jur. Însă până şi Domara, care stăruia atât de mult să dea o mână de ajutor la toate treburile adulților încât o numeau „mica preoteasă", se putea lăsa atrasă de un fluture.

Când izbi din nou pământul, Tiriki simți ceva cedând.

Legăturile care fixau de mâner dintele din corn de cerb se slăbiseră din nou. Oftă.

— Domara, iubita mea, vrei să duci asta jos, la Bâtlan, şi să-l întrebi dacă-o poate repara?

După ce fetița o porni în josul dealului, Tiriki luă osul unui omoplat şi îngenunche pe potecă, să netezească locul şi să arunce la vale țărâna strămutată.

Avea să fie în curând timpul să se oprească. În dimineața aceea curățase o bucată întreagă şi aproape că ajunsese în punctul de unde începea partea lui Kalaran.

În afară de Liala şi Alyssa, care erau bolnave, şi de Selast, care era însărcinată, întreaga comunitate lucra la labirint, lucrau până şi oamenii Lacului, cu toate că munca aceea li se părea tot atât de străină de felul lor de viață cum li se părea preoților şi preoteselor din Atlantida.

Lui Chedan i se interzisese să sape. Fireşte că el protestase, spunând că trândăvia avea să-l facă să se simtă mai rău, dar ea ştia cât de tare îl dureau oasele.

Îşi făcuse partea lui de muncă, ba chiar mai mult decât atât, îi spusese Tiriki, atunci când luase imaginea drumului prin deal din amintirea ei şi o transformase în modelul unui labirint oval, care şerpuia înainte şi înapoi pe pantele Torului. Pornind de parcă ar fi fost menit să urce drept spre creastă, drumul ocolea povârnişul de la jumătatea dealului în sensul mişcării soarelui, apoi cobora şi se întorcea. Se arcuia în sens invers, aproape până în punctul de pornire, înainte de a coborî iarăşi şi de a ocoli poalele dealului, numai pentru a se întoarce, începând din nou să urce şi ajungând la o înălțime cu foarte puțin mai mare decât a primei poteci. De acolo şerpuia înainte şi înapoi, ajungând aproape în vârf, dar, în loc să continue urcuşul, se rotunjea desenând o altă curbă ce îl aducea, în sfârşit, în cercul de creste de pe culme.

Fusese nevoie de truda unui an întreg ca să sape numai prima parte, croind o potecă lată de un cot

şi jumătate. Acum coborau şi făceau acel ocol care era prima buclă de întoarcere. Restul drumului era în semnat cu grijă cu bețe înfipte în pământ, dar paşii îl bătătoriseră deja destul de mult ca să croiască o cărăruie îngustă, cu puțin mai lată decât o urmă lăsată de căprioare.

Tiriki se clătină pe picioare, cuprinsă de o uşoară amorțeală în timp ce vizualiza labirintul – chiar şi primele schițe făcute de Chedan o amețiseră, amintindu-i de un simbol sau de o inscripție pe care era sigură că o mai văzuse undeva, deşi nu izbutea să-şi amintească unde şi când. Magul o asigurase că forma aceea nu semăna cu niciun caracter şi cu nicio hieroglifă care să-i fie familiară, iar Dannetrasa, care citise încă şi mai multe scrieri, repetase aceeaşi concluzie, dar ideea continua totuşi s-o obsedeze.

Vechi sau nou, modelul avea efect. Ea şi Chedan îl străbătuseră în mai multe rânduri şi, de fiecare dată, simțiseră apropierea unei alte lumi şi atinseseră spiritul interior al pământului. Acela nu era Templul pe care îl descriau prorocirile, dar puterea lui era temeinică şi vădită. Era sigură că, poteca odată terminată, oricine avea s-o poată urma, găsind o binecuvântare.

Tiriki nivelă din nou țărâna cu lama de os, respirând adânc când mirosul abundent umplu aerul.

Acolo, sub copacii ce înveşmântau baza Torului,

pământul era îmbogăţit de humusul în care se preschimbaseră frunzele căzute vreme de mai multe veacuri. Săpatul avea să fie o muncă mult mai grea pe pantele acoperite cu iarbă de sus, unde peste stânca de dedesubt abia dacă se aşternea un strat subţire de lut. Îşi înfipse degetele în pământ şi îi simţi puterea urcându-i în trup, de parcă ar fi fost ea însăşi o parte din viaţa complexă a Torului, crescând din vânt şi din ploaie, din soare şi din ţărână…

— *Soarbe adânc… întinde-ţi braţele spre înălţimi… vom supravieţui furtunii…*

Îşi ridică uluită mâinile şi vocea stranie amuţi…

Furtună? se întrebă Tiriki, privind lung cerul fără nori. Însă gongul vechii corăbii răsuna, anunţând masa de la amiază, iar stomacul ei îi spuse că era bine-venită.

Razele lungi şi roşii ale soarelui ce cobora către apus se strecurau pieziş printre copacii de deasupra gardurilor vii. La răsărit, luna argintie se înălţa deasupra Torului. Damisa stătea în picioare în lacul format de Izvorul Roşu, luând apă în căuşul palmelor şi lăsând-o apoi să i se scurgă pe trup. Apa bogată în fier trecuse mai întâi printr-un lac puţin adânc, unde absorbise o parte din căldura firavă a soarelui, însă răceala ei îi făcea pielea ca de găină.

Taret le învăţase să caute izvorul, ori de câte ori

o îngăduia vremea, în ziua de după încetarea sângerării lor lunare. Şi acesta era un ritual de trecere.

Femeile sunt ca luna de pe cer, spunea bătrâna înțeleaptă, *o luăm de la început în fiecare lună a anului.*

Damisa spera că era adevărat. Uneori simțea că i-ar fi plăcut să-şi ia de la început întreaga viață. Oricum şi-o irosise. Fusese născută în luxul nobilimii alkonane şi pregătită să slujească în Templul Luminii, nu să muncească, în zdrențe, în lumea grosolană a sapelor şi a oalelor de gătit.

Pentru o vreme, găsise măcar speranța unei bucurii – sau măcar un strop de fericire – dar era limpede că se terminase. Nu numai că Selast era pierdută pentru ea, dând atenție numai copilului ce urma să vină pe lume în curând, dar îl mai şi gonise, ea însăşi, pe Reidel. Îi plăcea să-şi spună că onoarea o împiedica să-l caute din nou, în clipele când nu-şi dorea decât să găsească alinare în brațele cuiva. Însă, în tot acel timp, nu găsise pe nimeni altcineva spre care să fi dorit să se-ntoarcă. Lăsă să-i picure mai multă apă în cap şi privi stropii prinzând lumina ca nişte giuvaiere şi scânteind, roşii şi aurii, în părul ei castaniu.

Dintr-un impuls, depuse o sărutare pe vârful degetelor şi o trimise către crusta subțire de perle ce plutea pe cerul asfințitului.

Lună, lună nouă, lună-adevărată –
Adu-mi mie, lună, alt noroc, îndată!

O poezioară prostească, pentru copii, îşi spuse ea cu un zâmbet, întrebându-se dacă luna ar fi fost dornică să-i dea lecții în ziua aceea.

O rafală bruscă de vânt răscoli vârfurile copacilor şi ea se înfioră. Pe când se întorcea către malul pe care îşi lăsase hainele, îşi aminti că promisese să-i ducă Alyssei nişte apă din izvor. Se întinse să țină un urcior de ceramică sub micuța cascadă ce forma lacul, apoi ieşi şi începu să-şi frece zdravăn pielea cu un prosop de lână.

Când ajunse în fața colibei în care locuia prezicătoarea, asfințitul aşternea peste pământ văluri gingaşe, albastre. Bătu uşor în stâlpul uşii, dar nu auzi niciun răspuns. În zilele acelea, Inițiata Cenuşie dormea mult, dar una sau alta dintre femeile saji care o îngrijeau ar fi trebuit să se afle prin apropiere.

Se simți tentată să lase pur şi simplu urciorul în fața uşii şi să plece, dar, când se aplecă, auzi din interior un sunet straniu.

Şovăind, trase deoparte blana care acoperea intrarea şi zări ceva care la început i se păru o grămadă de pânză cenuşie aruncată lângă vatră. Pe urmă îşi dădu seama că tremura şi că de acolo se auzea zgomotul bizar. Un singur pas grăbit o aduse alături de Alyssa.

— Unde sunt îngrijitoarele tale? întrebă, dând deoparte pânza de pe fața bătrânei şi străduindu-se să-i îndrepte membrele răsucite. Îi trecu prin minte că, indiferent cine s-ar mai fi aflat acolo, plecase deja să cheme ajutoare. E bine acum – fii liniştită – sunt aici, adăugă, ştiind încă de pe când murmura cuvintele că nu erau adevărate. Alyssa *nu* se simțea bine, cu siguranță.

— Cercul nu e echilibrat! bombăni clarvăzătoarea.

Dacă se folosesc de el, vor muri…

— Cum? Cine va muri? întrebă disperată Damisa.

Spune-mi!

— Şoimul Soarelui goneşte în văzduh ca un şarpe… Alyssa clipi şi deschise ochii, holbându-se nebuneşte în jur. Cercul e pătrat, dar soarele se roteşte, iar piatra ce nu se-nlănțuieşte rotundă creşte, cu sunet se-mplineşte…

Pentru o clipă, Damisa văzu o câmpie pe care se înălțau trei arcade imense, pătrate, în interiorul unui cerc de stâlpi masivi, de parcă Alyssa ar fi trimis cumva imaginea de la o minte la alta. Pe urmă capul bătrânei prinse să zvâcnească şi Damisa trebui să facă eforturi ca s-o împiedice să şi-l izbească de pietrele vetrei.

Auzi voci înăbuşite şi îşi ridică privirea, simțindu-se uşurată când dădu cu ochii de Virja, care trăgea draperia. Pe urmă intră Chedan,

şchiopătând, urmat de Tiriki.

— Nu s-a trezit? întrebă magul, cu glas strident.

— A *vorbit*, răspunse Damisa, şi chiar *m-a* făcut să văd locul… la care se uita ea. Dar n-am izbutit să-nțeleg nimic.

Lumina roşie a focului cădea pe fața Inițiatei Cenuşii, creând impresia amăgitoare că era sănătoasă. Dar ochii ei închişi erau lacuri de întuneric, coborâte în fundul capului. Arăta deja ca o moartă, numai că încă mai răsufla…

Chedan se lăsă cu băgare de seamă pe un taburet şi, sprijinindu-şi greutatea pe toiagul lui sculptat, se aplecă şi luă mâna ca de ceară a Alyssei într-a sa.

— Alyssa din Caris! spuse el, cu asprime. Neniath!

Îmi auzi vocea, mă cunoşti. Te chem de dincolo de spațiu şi de timp, *întoarce-te!*

Virja îi vorbea lui Tiriki pe şoptite.

— A fost somnoroasă toată ziua, mai întâi n-am putut s-o fac să mănânce şi apoi n-am putut s-o mai trezesc…

— Te aud, fiu al lui Naduil…

Cuvintele erau puternice şi clare, dar ochii Alyssei rămaseră strâns închişi.

— Spune-mi ce vezi, clarvăzătoareo!

— Bucurie acolo unde a fost tristețe – teamă acolo unde ar trebui să fie bucurie. Cel care va deschide uşa se află printre voi, dar uitați-vă

dincolo de el. Micuță cântăreață...

Se întoarseră cu toții spre Tiriki, fiindcă acesta era înțelesul numelui ei. Ea se grăbi să îngenuncheze între Chedan şi Alyssa.

— Sunt aici, Neniath. Ce vrei să-mi spui?

— Îți spun păzeşte-te. Dragostea e vrăjmaşul tău – se poate împlini numai prin pierdere. Ai păstrat Piatra – şi ea se preschimbă acum în sămânța Luminii.

Trebuie plantată mult mai adânc.

— Piatra Omphalos, murmură Chedan, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că vorbise cu voce tare.

Spusese odată că încă mai avea coşmaruri în care trebuia s-o înfrunte singur, ducând-o pe corabie...

Când s-au pierdut atâtea altele, se gândi Damisa, *de ce n-o fi alunecat şi Piatra sub apele mării?*

— Vorbeşti despre... un vrăjmaş... sub masca iubirii? spunea Tiriki, nedumerită. Nu înțeleg! Ce trebuie să *fac*?

— O să ştii... Vocea Alyssei slăbi. Dar poți primejdui totul... ca să câştigi totul...?

O ascultau încordați, dar nu se mai auzi decât un hârâit când prezicătoarea se chinui să respire.

— Alyssa, cum te simți? întrebă Chedan, după un scurt timp.

— Sunt istovită – şi Ni-Terat aşteaptă. Vălurile ei negre mă înconjoară. Vă rog... îngăduiți-mi să plec...

Magul îşi trecu mâinile pe deasupra trupului ei, dar zâmbetul lui era trist. Pentru o clipă, deasupra prezicătoarei se învârtejiră pete de lumină, pălind apoi şi dispărând.

— Mai stai puțin, sora mea, şi îți vom cânta pe drumul tău, spuse magul, cu blândețe.

Tiriki atinse brațul Damisei.

— Du-te să-i chemi pe ceilalți...

Pe când se apleca, trecând pe sub cadrul uşii, Damisa auzi glasul lui Chedan începând Imnul Serii.

O, Mamă a tuturor ce-s pieritoare,
Noi te chemăm când Ziua vrea să plece,
Lumină, Tu, de dincolo de beznă,
Hotarul ăstei lumi de Forme-l trece...

Vreme de mai multe ore, preoții şi preotesele cântară pe rând, uşurând trecerea Alyssei, iar Tiriki şi Chedan rămaseră cu Inițiata Cenuşie până la sfârşit, sperând o altă clipă de luciditate. Chiar dacă nu erau prezicători, vederea celor aflați în pragul morții răzbătea destul de departe, dar, atunci când vorbi din nou, Alyssa părea să se creadă pe insula Caris, locul unde se născuse. Ar fi fost o cruzime s-o cheme înapoi.

Căzură de acord că trupul Alyssei avea să fie ars în noaptea următoare, pe culmea Torului. Până

atunci, munca la croirea potecii se întrerupsese.

Domara fusese trimisă, alături de copiii sătenilor, să culeagă flori de câmp pentru împodobirea catafalcului.

Copila era eliberată astfel de durerea vârstnicilor, dar, în lipsa ei, casa părea foarte tăcută. Neavând nicio altă îndatorire care s-o țină ocupată, Tiriki se hotărâse s-o însoțească pe Liala, care o vizita după-amiaza pe Taret, şi acum îşi încetini paşii, potrivindu-şi-i cu înaintarea grijulie a celeilalte preotese, care ajunsese să nu mai poată merge fără un toiag.

— Ne-au mai murit şi alții, fireşte, zise Liala, cu greutate, pe când străbăteau cărarea, dar Alyssa e prima *din soiul ei* care pleacă.

Tiriki dădu din cap, încuviințând. Ştia ce voia să spună femeia mai vârstnică. Până şi sărmana Malaera nu fusese decât o simplă preoteasă, fără niciun har sau putere deosebită. Alyssa era prima prezicătoare ce murea pe noul pământ. Oare sufletul ei chinuit avea să-şi găsească odihna, sau avea să rătăcească, prins între trecut şi viitor?

— A fost din pricina ultimului ritual din Templu, cu Piatra Omphalos. Tiriki se pomeni uitându-se fără să vrea înapoi, spre coliba în care se afla acum acel ou prevestitor de rele. Atunci s-a surpat ceva în mintea ei, chiar înainte de a se surpa Ahtarrathul.

Pe urmă… n-a mai fost niciodată aceeaşi.

— Caratra s-o odihnească!

Liala îşi făcu semnul Zeiței pe piept şi pe frunte.

— Da, acum merge alături de Dătătoarea de Viață, spuse Tiriki, dar mintea ei era departe.

Se gândise s-o însoțească pe Liala ca să-i fie de folos, dar îşi dădu seama că ea însăşi avea mare nevoie de alinarea pe care i-o aducea înțelepciunea lui Taret. Bătrâna o slujise pe Marea Zeiță mai multă vreme decât îşi putea ea imagina. Avea să le ajute să înțeleagă.

Uşa casei lui Taret era proptită ca să stea deschisă şi, când se apropiară, o auziră spunând, în limba tribului Lacului:

— Vezi, ea e acum aici, aşa cum ți-am spus…

Intrați, fiicele mele, adăugă Taret. Am în ospeție pe cineva care aduce un mesaj pentru voi.

De partea cealaltă a focului stătea o femeie tânără, îmbrăcată într-o tunică scurtă, fără mâneci, din lână vopsită în albastru. Zveltă şi mlădioasă, avea părul castaniu-închis prins la spate, într-o coadă. Îşi scosese încălțările de călătorie şi i se zăreau tălpile de dansatoare, arcuite şi puternice.

Văzându-i tunica albastră, Liala îi oferi salutul unei preotese a Caratrei către alta – aşa cum o salută şi Tiriki. Străina cu irisuri întunecate făcu ochii mari.

— Da, şi ele sunt în slujba Mamei, amândouă, spuse Taret, cu privirea ei ca de pasăre săgetând

printre ele. Aceasta e Anet, fiica lui Ayo, Sora Sacră a poporului din Azan. A fost trimisă cu veşti ce nu îi pot fi încredinţate unui alt mesager.

Anet se ridică de pe banchetă şi se aplecă, lin şi graţios, în salutul neofitei către o înaltă preoteasă.

Tiriki ridică dintr-o sprânceană. Oare fata îşi închipuia că se îndoiau de cele spuse despre ea, sau voia să le impresioneze din alte motive?

— Pe Stelele Prevestitoare, copilă, nu trebuie să fii atât de ceremonioasă! spuse Liala cu un zâmbet.

— Nu vreau să risc, răspunse Anet, reluându-şi cu graţie poziţia de mai înainte, cu picioarele încrucişate.

Tiriki simţi că, indiferent ce ar fi stat în spatele gestului fetei, nu fusese vorba de umilinţă.

— Ceilalţi Oameni ai Mării sunt foarte ceremonioşi, mai ales faţă de noi. Foarte mândri.

Tiriki simţi sângele zvâcnindu-i dintr-odată în urechi.

— Oameni ai Mării? Ce vrei să spui…?

— Străinii, zise simplu Anet. Preoţii şi preotesele care au venit pe mare, în bărci cu aripi. Oamenii din neamul vostru.

Tiriki se stăpâni cu greu să n-o strângă pe fată de braţ.

— Cine sunt? Ne poţi spune vreun nume?

— La început, am crezut că bătrânul şaman era căpetenia lor. Cel pe care îl numesc Ardral.

Lui Tiriki i se tăie răsuflarea.

— Ardral? repetă ea. Nu Ardral din Atalan! Al Şaptelea Veghetor al Templului din Ahtarrath? Ardravanant?

— I-am auzit numindu-l aşa. Dar nu l-am mai văzut atât de des, de când principele lor… Anet se strâmbă. Tjalan – cu oştenii lui i-a adus pe ceilalți preoți, să ridice pietrele cu cântece. Dar acum văd că voi două aveți veşminte foarte asemănătoare cu ale preoteselor *lor*. Poate le cunoaşteți şi pe ele. Este Timul, şi mai este Elara…

— Elara! Era rândul Lialei să se entuziasmeze.

Vorbeşti despre acolita Elara?

— Da, sună cunoscut…

Anet dădu din cap, cu ochii mari.

— Şi e o vindecătoare? Ştiam eu! exclamă Liala, cu un zâmbet.

— Asta înseamnă… Vocea lui Tiriki tremură.

Spuneai că mai sunt şi alți preoți. *Cum se numesc?*

— Oh, sunt atât de mulți… Fata se opri, clipind cu drăgălăşenie. Este Haladris, şi Ocathrel, şi Immamiri – sunt mulți. Îmi pare rău că n-am reuşit să-nvăț numele tuturor, fiindcă tata îşi dorea atât de mult să mă mărit cu *celălalt* prinț, ca să aduc sângele lui în neamul nostru. Anet îi adresă lui Tiriki un zâmbet pieziş. Un bărbat înalt şi frumos, cu părul ca focul abia aprins. Nobilul Micail.

Era păcat, cugetă Chedan, că veştile astea trebuiseră să sosească tocmai acum. Sărmana Alyssa nici măcar nu se bucurase de întreaga lor atenție la funeraliile sale.

Nu avuseseră nevoie de mult timp ca să adune întreaga comunitate şi nici ca să afle ce avea de spus fata Ai-Zir despre atlanți şi despre planul lor de a construi în Azan un mare cerc de pietre. Tiriki dorise să plece imediat în călătoria lungă de o săptămână şi, când încercaseră s-o oprească, leşinase. Dacă te gândeai cât de bine făcuse ea față nenumăratelor primejdii pe care le înfruntaseră, era o ironie să vezi c-o doborâse bucuria. Dar asta se întâmpla adesea, îşi amin ti magul, după ce jeleai vreme îndelungată.

Tiriki odată dusă în pat şi oaspeții instalați în adăposturi peste noapte, Chedan rămase mai multe ore în fața focului adunării. Cerul se roti deasupra lui, dezvăluindu-i atât stelele familiare, cât şi altele, încă necunoscute, de pe bolta neobişnuit de senină a nopții. Lui Tiriki i se dăduseră ierburi ca să doarmă, dar ceilalți i se alăturară unul câte unul, cu gândurile prea pline de presupuneri pe care voiau să le rostească.

Când din foc nu mai rămaseră decât tăciuni arzând mocnit şi câteva şu vițe albe de fum, toate chipurile se vedeau clar, pentru că se ivi seră zorii.

— Trebuie să mergem la ei, spunea Rendano, şi,

cu cât mai curând, cu atât mai bine. E limpede că aceşti Ai-Zir au la-ndemână mai multe decât locuitorii de aici. Am putea spera să ne refacem propriul nostru mod de viață.

Privirea pe care o aruncă spre construcțiile rudimentare ale căror acoperişuri de stuf se zăreau printre copaci era de un dispreț grăitor.

— Nu sunt atât de sigură, se amestecă Liala.

Înainte de moarte… Alyssa a vorbit despre pericolul venit din partea cercurilor şi a pietrelor. Iar acum am aflat despre cei de un neam cu noi că se află de partea cealaltă a acestor dealuri, construind… un cerc de pietre. Oare nu e cu putință ca primejdia despre care ne-a prevenit Alyssa să vină din partea *lor*?

— Din partea poporului nostru? exclamă uluită Damisa.

— Nu trebuie să-i vorbeşti de rău pe morți, dar ştim cu toții că Alyssa era nebună, îi ținu Reidel isonul.

Auzindu-l, Chedan îşi ridică privirea, dar îşi înghiți cuvintele. Reidel făcuse progrese însemnate, dar nu înțelegea nimic despre forțele stranii pe care trebuia să le înfrunte un prezicător – nimeni care nu o apucase pe o asemenea cale nu putea înțelege cu adevărat.

— De când împiedică *nebunia* pe cineva să vadă adevărul? întrebă mica Iriel care – observă Chedan dintr-odată – nu mai era atât de mică.

În ultimii şase ani devenise femeie. Acasă, cugetă el, toți acoliții ar fi fost deja înălțați la rangul de preoți şi preotese în toată puterea cuvântului.

— Alyssa a trăit în propria ei lume, continuă Iriel.

Dar, atunci când am izbutit să dăm un înțeles delirului ei, a avut întotdeauna o parte de adevăr. Aşadar…

aşadar eu cred că Liala are dreptate. Dacă aceşti oameni din câmpii îi silesc pe preoții noştri să construiască pentru ei? Taret spune că tribul lor e puternic.

— Cred că fata nu ne-a spus tot ce ştie, se amestecă Forolin, pe neaşteptate. Tatăl ei e regele – dacă principele Tjalan a luat într-adevăr puterea, ce zic de asta celelalte triburi? Dacă unul dintre ele ar vrea să se revolte, noi am fi nişte ostatici prețioşi – ceva de soiul ăsta s-a petrecut pe un drum al negustorilor, pe care călătoream în tinerețe. Sunt la fel de nerăbdător ca toți cei de aici să ajung într-un loc mai civilizat, continuă el, cu gravitate, dar nu trebuie să ne grăbim.

Aici lucrurile nu sunt chiar atât de rele.

— Da, viața e grea, dar suntem în siguranță. Selast îşi aşeză pe pântec o mână ocrotitoare. Iar mie mi-ar fi greu să rătăcesc acum prin lume.

Chedan îşi mângâie barba, dus pe gânduri. Era dispus să-i lase pe ceilalți să facă presupuneri

despre pericolul reprezentat de localnici, dar spusele Alyssei încă îi mai răsunau în minte. Ea nu vorbise de o primejdie care venea dinspre oameni, ci de la pietrele însele.

Ceilalți amuțiseră. Ridicându-şi ochii, Chedan îşi dădu seama că îl priveau. Se uită de la un chip la altul.

— Simt că ne apropiem de un soi de hotărâre, observă el, dar, dacă experiența m-a învățat ceva, atunci ştiu că există cineva care are întotdeauna de spus un ultim cuvânt…

Damisa se încruntase mai tare.

— Păi, nimeni nu mi-a cerut părerea! zise ea, cu voce ascuțită. Cum am putea să nu ne ducem? Nu numai că e vorba de propriul nostru popor, dar acolo se află Micail şi o mulțime de Veghetori. Indiferent ce ar construi, face cu siguranță parte din noul Templu, întocmai aşa cum spune prorocirea aceea despre care toată lumea obişnuia să facă atâta zarvă!

Credeți într-adevăr că o droaie de sălbatici ar putea supune atât de mulți inițiați şi preoți – mai ales când Tjalan se află acolo ca să-i apere? Sau din pricina *lui* vă faceți griji? Ne va apăra şi pe noi – sau nu vă încredeți în nimeni care nu e din Ahtarrath?

— Nu, nu, nu, spuse Chedan, pe un ton linişti tor.

Dragă Damisa, de unde ai scos *asta?* Selast şi

Kalaran nu sunt nicidecum ahtarrani. Şi poate-ţi aduci aminte că eu însumi sunt alkonan... Nu, prieteni, la bine şi la rău, pe acest nou pământ suntem cu toţii atlanţi.

— Nu de principele Tjalan ne îndoim, spuse Kalaran, ci de oamenii aflaţi între noi şi el.

Liala dădu din cap.

— Forolin a spus un lucru important. Dacă Tjalan are destul de mulţi oameni ca să ameninţe triburile, localnicii s-ar putea într-adevăr gândi să ne folosească drept scut împotriva lui. Iar dacă Tjalan nu e destul de puternic ca să-i ţină-n frâu, atunci... e nevoie să spun mai mult?

De ce nu s-ar duce câţiva dintre noi să facă legătura? propuse ea. Unii dintre cei tineri, care pot merge repede. Dacă totul e bine, principele poate trimite o escortă pentru noi, ceilalţi. După ce am fost despărţiţi atât de mult timp, mai putem aştepta cu siguranţă încă o scurtă vreme înainte de a ne revedea prietenii şi compatrioţii.

— Şi eu mă gândeam cam la acelaşi lucru, dădu din cap Dannetrasa.

— Atunci se pare că suntem aproape cu toţii de acord, observă Chedan. Poate Damisa ar trebui să facă parte din grup, de vreme ce e atât învăţată cu viaţa în sălbăticia de aici, cât şi verişoara lui Tjalan.

Damisa? Ce spui?

— Eu şi o parte dintre oamenii mei vom merge s-

o apărăm, se oferi Reidel când o văzu încuviințând cu o mişcare nerăbdătoare a capului.

— Dar n-ar trebui să trimitem pe cineva... mai vârstnic? întrebă Rendano.

— Sper că nu te gândeşti la mine. Chedan clătină din cap. Vrei să mergi tu? Pe lângă asta, Damisa e cea mai vârstnică dintre Cei Doisprezece Aleşi şi de aceea are, prin lege, un rang şi o poziție în orice palat sau templu atlant.

— Dar Tiriki? întrebă Damisa. Va fi dornică să meargă...

— Dar n-ar trebui s-o facă acum, aşa cred. Are nevoie de timp ca să-şi revină, răspunse Chedan.

Vorbele Alyssei continuau să-l tulbure şi ar fi fost lipsit de tact să le atragă atenția că înalta preoteasă nu trebuia pusă în primejdie...

— Dar, într-un fel, mă îndoiesc că ea ar fi de acord cu mine. Propun ca tu şi Reidel să adunați câțiva oameni, să luați provizii şi să plecați în curând – cât mai curând cu putință, adăugă el, cu o strâmbătură – cel mai bine înainte de a se trezi ea. Nu vreau să fiu nevoit s-o leg ca s-o împiedic să vă urmeze.

17

— Ai auzit? Anet se-ntoarce de pe pământurile Lacului...

Vocea era a uneia din sclavele localnice

cumpărate de curând de alkonani ca să ajute la muncă în noua comunitate.

Trecând prin spatele colibei în care se afla bucătăria, Micail nu se putu împiedica s-o audă.

— Da? spuse o altă sclavă. Şi-a adus arcul şi săgețile? Numai aşa o să-l prindă pe Păr-de-foc!

Micail îşi simți sângele urcând încet şi împurpurându-i obrajii când femeile izbucniră în râs. Ştiuse care îi era porecla, dar nu ştiuse că toată lumea aflase despre interesul pe care i-l arăta Anet.

Prima voce se auzi din nou.

— Vestea e că alături de ea călătoresc nişte străini.

Alți Oameni ai Mării – diferiți de cei de aici.

— De unde vin? întrebă cineva.

— De undeva din smârcuri. Sunt acolo de ani de zile, aşa se spune. Am auzit că nu seamănă prea mult cu noii noştri stăpâni; se îmbracă la fel ca oamenii mlaştinilor. Dar sunt mai înalți, sau aşa cred.

— Ia zi, am auzit că una dintre ei e…

— Sst, le întrerupse o nouă voce, probabil a unei supraveghetoare, toată lumea vă aude strigătele. O să aflăm totul destul de curând. Fără îndoială că stăpânii Şoimi vor dori să-i vadă.

Scâşnetul, scrâşnetul, scrâşnetul pietrelor de măcinat nu încetase nicio clipă, dar, în afara lui, în coliba bucătăriei se lăsă o tăcere asurzitoare.

Micail se întoarse din drum şi o porni către curtea din mijloc. Cu o curiozitate detaşată, îşi dădu seama că, deşi se oprise locului, inima continua să-i bată cu putere. *Poate ar fi mai bine să rămân aici şi să vorbesc cu Tjalan*... cugetă el.

Când îşi făcură apariția Anet şi însoțitorii ei, întreaga comunitate aflase deja despre venirea lor. Zvonurile se răspândeau nebuneşte, unele mai absurde decât altele. Mahadalku şi cei mai mulți dintre preoții bătrâni refuzaseră să se alăture mulțimii care aştepta în câmp deschis, dar Haladris era acolo.

O a doua picătură de ploaie căzu în creştetul Elarei şi ea îşi ridică spre cer privirea încruntată. Tot mai mulți nori se iveau de niciunde, pătând seninul fragil al dimineții. Localnicii socoteau zilele verii începând dintr-un punct aflat la jumătatea distanței dintre echinocțiu şi solstițiu, dar nimeni nu trebuia să-ncerce să ghicească anotimpul judecând după vreme, se gândi Elara, cu un aer sumbru. Îşi trase şalul pe cap când primii stropi se transformară într-o ploaie uşoară.

Cineva din fața ei arăta cu degetul şi Elara îşi dădu seama că ajunsese exact la timp. Un grup de oameni se apropia, traversând câmpia. Chiar şi de la distanța aceea, recunoştea părul castaniu-închis al lui Anet şi uşurința ei în mişcări, precum şi pe cei doi războinici din tribul Taurului Albastru

care o escortau întotdeauna. În spatele lor zări un grup de oameni înalți, arşi de soare, purtând straie de lână şi de piele, şi licărind printre ei, un cap cu părul lung, de un castaniu-auriu, ce nu putea fi al cuiva din neamul triburilor.

— Cine sunt? întrebă Cleta, ridicându-se pe vârfuri alături de ea şi ştergându-şi ploaia de pe ochi.

Poți vedea?

— Sunt atlanți, asta e sigur… Pe inima lui Manoah!

Cred că e Damisa!

Elara clipi, încercând să împace amintirea adolescentei stângace cu tânăra zeiță care se apropia de ei cu paşi mari.

Grupul lui Anet ajunse alături de mulțime. Micail făcu un pas înainte, părăsindu-şi locul de lângă Tjalan, ca şi cum n-ar mai fi fost în stare să mai stea nemişcat. Părea să aibă umerii mai puțin crispați, dar ținuta lui îşi păstra încordarea. Elara îşi simți inima strângându-se de milă, apoi văzu că şi Anet se uita la Micail, cu expresia unei vulpi care vede un fazan, întrebându-se dacă el va reuşi să scape luându-şi zborul. *Încă nu-ți dai seama că nu-i de nasul tău*, se gândi înverşunată Elara. *Sau de-al meu…* cugetă, cu tristețe. El îi refuzase oferta ei curtenitor, dar limpede. *Dacă Tiriki trăieşte, se va duce la ea. Iar dacă nu… cred că va rămâne aşa cum e.*

Acum înaintă şi Tjalan, tot numai zâmbet. Când îl zări, Damisa făcu o plecăciune, cu chipul radiind, adresându-i salutul cuvenit unui principe domnitor.

Pe urmă se plecă aşa cum se cuvenea în fața lui Ardral şi a lui Micail, preoți slăviți ai Templului, dar privirea ei părea să nu se poată dezlipi de principele din Alkonath.

— Ei, dar e micuța mea verişoară! exclamă Tjalan.

Slavă Zeului Drumurilor pentru sosirea ta! Să fie într-un ceas bun şi să nu te tulbure nicio spaimă cât timp te afli pe domeniul meu. Fii bine-venită! Cu adevărat bine-venită, verişoară. E o bucurie mai presus decât mi-aş fi putut imagina.

Când Damisa se ridică, neizbutind să îşi oprească năvala sângelui în obraji, Elara o văzu trăgându-şi pe furiş în jos poalele veşmântului şi îşi ascunse un zâmbet.

Şi ea a crescut mai înaltă!

— Principele meu, spunea Damisa, sunt cu adevărat recunoscătoare fiindcă vă găsesc aici. Vă aduc salutări din Ținutul Verii şi din partea conducătorilor comunității noastre – Veghetorul Chedan Arados şi Veghetoarea Tiri… Eilantha.

În timp ce vorbea, privirea Damisei se îndreptase spre Micail. *Să-l ajute cineva!* se gândi Elara când văzu culoarea pierindu-i cu totul din obraji. Iar Ardral făcu un pas înainte, încleştându-şi mâna

de umărul lui Micail.

— Ne veselim la vederea ta, o, acolită. Mesajul tău de speranță ne alină inimile.

Cuvintele lui Ardral curgeau lin, dar vocea lui avea oare o asprime neobişnuită? Cu sprâncenele arcuite, privirea lui pătrunzătoare îl săgeta pe tânărul aflat în spatele Damisei.

Ea nu aşteptă să fie întrebată.

— Vi-l prezint pe Reidel, fiul lui Sarhedran, fostul căpitan al *Şarpelui Stacojiu*, inițiat acum în cel de-al Şaselea Ordin al Templului Luminii…

Sub privirile uluite ale preoțimii, chipul ars de vânt şi de soare al lui Reidel deveni şi mai apatic, dar izbuti să facă o plecăciune îndeajuns de elegantă.

— Dacă au primit printre ei un om de rând, înseamnă că sunt un grup chiar mai mic decât al nostru, murmură Cleta, aplecându-se spre Elara.

— Veniți, spuse Tjalan cu căldură, preluând controlul situației, nu mai stați în ploaie, intrați şi cereți-vă răsplata călătoriei. Şi, după ce vă veți odihni şi întări, poate ne veți povesti câte ceva despre pățaniile voastre din ținuturile Lacului.

Tradiția atlantă cerea ca noii veniți să fie întâmpinați cu mâncare şi băutură. Micail îşi aminti de ospățul dat după ce îşi adusese Tjalan corăbiile în Ahtarrath, un alt moment în care curtoazia prefăcută fusese precum capacul pus

peste un cazan în care clocoteau intenții nerostite. Damisa se grăbise să înşire numele celor care îşi găsiseră adăpost pe Tor şi să-l asigure pe Micail că Tiriki era sănătoasă.

Dar, în timp ce povestea cum descoperiseră Torul şi cum îşi întemeiaseră aşezarea, şovăise o dată sau de două ori, sau dăduse câte un răspuns prea pripit, trezindu-i lui Micail bănuiala că ar fi fost posibil să existe câteva lucruri despre care fuseseră instruiți să nu vorbească.

Tiriki trăieşte! Mintea lui Micail clocotea de întrebări pe care nu le putea pune acolo. Tiriki se simțise, în toți acei ani, la fel de pustiită cum se simțise el? Ce dureri şi ce tristeți o făcuseră să sufere când el nu-i fusese alături, alinând-o? Damisa spunea că era sănătoasă – atunci de ce nu venise cu ei? Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu alerge în căutarea războinicilor din tribul Taurului Albastru, cerându-le să-l ducă neîntârziat în Ținutul Verii. Dar ei erau cu Anet. Dădea înapoi la gândul de a-i cere fetei să-l ducă la femeia pe care ea o privea, probabil, ca pe o rivală. Poate era mai bine să vadă ce avea de gând Tjalan.

Vesel, Tjalan povestea pe scurt tot ce li se întâmplase, cu încă şi mai puțină sinceritate. Buna-cuviință îl împiedica pe Micail să-l întrerupă ca să întrebe despre Tiriki; aştepta cu nerăbdare o clipă în care să poată vorbi cu Damisa între patru

ochi.

Dar, înainte de a o putea face, principele puse pur şi simplu capăt adunării sugerând că noii veniți doreau probabil să meargă în sălaşele ce li se pregătiseră şi să se odihnească. Reidel părea nefericit de despărțirea de Damisa, însă, îndată ce înțelese că dintre cele ce li se ofereau făcea parte şi o baie după obiceiul atlant, ea îngădui să fie condusă de slujitorii lui Tjalan fără să arunce nicio privire înapoi.

Între timp, principele stărui ca Ardral şi Micail să-l însoțească în încăperea din inima fortăreței sale, unde ceilalți Veghetori aşteptau deja, aşezați pe banchete cu spătarele bogat sculptate aranjate în jurul focului aprins în vatră. Micail nu mai intrase până atunci în încăperea aceea, dar nu fu nicidecum surprins că, până şi acolo, în sălbaticul Azan, unde sub rogojini şi covoare se afla o podea din pământ bătătorit, Tjalan reuşise cumva să se înconjoare de obiecte de lux. Exista până şi un soi de tron, un scaun mare ale cărui picioare erau şoimi sculptați.

În timp ce servitorii lui Tjalan umblau de colo-colo, având grijă ca toată lumea să aibă băutură şi mâncare, Micail se lăsă călăuzit de Ardral către un loc mai apropiat de Naranshada decât de Haladris.

— Mă bucur că am putut avea parte de această întâlnire, spunea Mahadalku, cu un zâmbet tot atât de rece precum ploaia care lovea în acoperiş.

Chedan Arados e cunoscut drept un cântăreț foarte puternic şi am auzit acelaşi lucru şi despre principesa ta – dădu ea din cap către Micail. Vor fi nişte ajutoare cât se poate de bine-venite şi nu mă îndoiesc că vom găsi o întrebuințare pentru mulți alții, deşi nu sunt sigură în privința acestui… corăbier… Reidel.

— Pare un tânăr plăcut, îşi dădu cu părerea Stathalkha.

— Da, e destul de plăcut, răspunse Mahadalku cu răceală, dar nu a fost pregătit în Templu încă din copilărie. Cum ar putea spera să radieze o putere adevărată?

Naranshada ridică din umeri.

— Printre Cei Doisprezece Aleşi au fost întotdeauna câțiva care nu au fost pregătiți toată viața şi s-au descurcat destul de bine. Nu s-ar putea spune că acest nou pământ e plin de atlanți din toate castele.

Noi vom avea, până la urmă, aceeaşi problemă – chiar dacă o să dăm peste oamenii de pe o duzină de corăbii rătăcite. Iar eu nu-mi pot imagina că, dintre toți preoții, tocmai maestrul Chedan Arados ar fi inițiat pe cineva care n-are niciun har.

— Te pot asigura că n-ar face-o, se amestecă Ardral, apoi se auziră nu doar unul sau două murmure de aprobare, căci faima lui Chedan nu fusese un lucru de nimic.

— Au fost tot timpul aici, spuse Micail pe

neaşteptate, chiar dincolo de dealuri. Cum de nu i-ați *văzut?* Am fost încredințat că senzitivii tăi au căutat peste tot – de ce nu i-ați găsit?

— Poate i-am găsit. Ochii decolorați ai lui Stathalk hai se îndreptară clipind către el şi ea îşi răsuci uşor trupul îmbătrânit, ca să-l poată înfrunta mult mai de-a dreptul. Am găsit mai multe puncte de putere întrebuințată, unde energia părea… familiară.

Cred că un deal ca acela pe care l-a descris fata se desluşea perfect într-unul dintre ele. Dar noi căutam un loc unde să ne construim Roata Soarelui.

Eu şi Mahadalku am simțit că, dacă aici se aflau mai mulți oameni de-ai noştri, aveam să le dăm de urmă cu timpul. Iar acum, vezi, i-am găsit! încheie ea, cu un aer triumfător.

Micail îşi dădu seama că Ardral îl strângea de umăr şi că degetele i se descleştau încet. Dacă ar fi redus-o la tăcere pe fragila preoteasă tarissedană n-ar fi avut nimeni nimic de câştigat.

— Da, într-adevăr, murmură Tjalan dus pe gânduri, cu trăsăturile lui puternice lucind ca bronzul în lumina focului. Iar acum, când ştim unde sunt, trebuie să-i aducem aici.

— Dacă îmi permiți să spun asta, comentă Ardral, nu e niciodată bine să te mişti *prea* repede. Construirea unui alt port, pe coasta opusă, ar putea fi de un oarecare folos. E clar că ei se află

undeva, mai aproape de noi decât Belsairathul.

— Mă îndoiesc c-ar fi potrivit, se opuse Haladris. Din tot ce am auzit, acolo condițiile sunt… primitive, în cel mai bun caz. La ce-ar fi bun un asemenea loc?

Ardral îi adresă un zâmbet sumbru.

— Ca refugiu, dacă lucrurile nu merg bine aici?

Tjalan se încruntă.

— Ce vrei să spui? E adevărat că triburile se agită, dar, pentru o vreme, nu vor fi în stare să se adune şi să pornească împotriva noastră. Între timp Roata Soarelui va fi gata şi vom putea să dăm o lovitură fatală în orice punct al câmpiei, ba chiar mai departe. Atunci Ai-Zir ni se vor supune destul de iute.

Micail simți o amețeală neaşteptată.

— Cum adică? Puterea trebuie folosită pentru construirea Templului.

— Fireşte, fireşte, făcu țâfnos Delengirol, dar o să ne fie greu să construim ceva fără mai multe brațe de muncă.

— Şi s-ar putea ca puterea cercului să trebuiască dovedită… adăugă cu răceală Haladris, ca să impresionăm triburile aşa cum se cuvine.

— Să le impresionăm?

Micail îşi simți pielea furnicându-l, ca şi cum fulgerul ar fi fost gata să coboare din nori, lovind în plin.

Ardral îşi îndreptă spatele, privindu-l cu

îngrijorare.

Mahadalku dădu din cap cu vigoare.

— Da, sigur recunoşti că trebuie să-i putem ține pe localnici în frâu. Cel puțin până când îşi vor fi… dobândit harurile.

Zâmbetul ei îndelung exersat se dovedea plin de condescendență.

Micail se luptă cu mânia, cu toate simțurile vibrând.

Uluit, recunoscu focul familiar – puterile moştenite nu se treziseră în el în toți acei ani goi scurşi de când fugise din muribunda Atlantidă – dar era ceva diferit în totul.

Cum de putea să se atingă de puteri care erau ale sale – nu ca Veghetor al Luminii, ci ca principe al Ahtarrathului – când insula nu mai exista? În timp ce se străduia să capete controlul, încordarea din încăpere deveni palpabilă. De afară, cerul trimise ecoul tunetului din interior şi o rafală de vânt izbi de pereți stropii de ploaie.

Dintre toți cei adunați în cameră, numai Tjalan, necunoscător al tradițiilor din Ahtarrath, nu pricepu ce însemna acel tunet îndepărtat. În ochii celorlalți preoți, uimirea şi presupunerile se amestecară când înțeleseră, la rândul lor, că puterile Ahtarrathului fuseseră redobândite.

În vreme ce Veghetorii se holbau la Micail, Tjalan sorbi din vin, iar zâmbetul lui era îngăduitor.

— Ştiu, ştiu, pare să se bată cap în cap.

Impunem, în numele Luminii, o povară de sudoare şi de suferință.

Dar e o povară vremelnică. Când vor vedea de ce suntem cu adevărat în stare, ne vor ovaționa.

Pentru că, la drept vorbind, vere, cum altcumva crezi că s-au construit templele din Ahtarrath? Aşa cum ai văzut cu ochii tăi, până şi cei mai mari magi au nevoie de ajutorul oamenilor obişnuiți.

E Tiriki, se gândi Micail, abia auzindu-l pe Tjalan. *Ştiu că e în viață şi asta e de-ajuns ca să mă facă din nou bărbat întreg. Credeam că puterile mele vin din pământul meu, însă le-am adus cu mine. Dar va trebui să fiu cu băgare de seamă.*

Luând tăcerea lui Micail drept încuviințare, Tjalan continuă:

— Micail, vechiul meu prieten, după tot acest timp, nu simți posibilitățile fără de margini ale acestui pământ? Cu bogățiile, cu oamenii lui – locul ăsta ar putea dobândi mai multă măreție decât toate Regatele Mării laolaltă!

Micail stătea nemişcat, cu inima încă alergându-i în vreme ce îşi recăpăta stăpânirea de sine. În clipa aceea nu îl îngrijorau posibilitățile ascunse ale pământului, ci ale sale. Poate că venind aici, i se schimbaseră într-un anume fel. Bucuria lui îngheță.

— Toate templele lui Manoah, adăugă Tjalan, stăruind, chiar şi acela în care ai slujit în Ahtarrath, au fost construite după modelul

primului Templu din oraşul Şarpelui Încolăcit de pe Pământul Străvechi. Tu te-ai născut acolo, Micail – nu se poate să nu-ți aduci aminte de coloanele de marmură, de treptele de aur. Este destinul tău să reconstruieşti acel Templu, în toată splendoarea sa. În locul acesta, tu şi cu mine putem reînvia întreaga măreție a Imperiului Strălucitor!

Dar ar trebui? se întrebă Micail. Zbuciumul său interior îl împiedică să răspundă. Oare punea la îndoială motivele lui Tjalan sau pe ale sale? Naranshada era singurul care părea să-i împărtăşească neliniştea.

Fețele lui Mahadalku şi Haladris erau calme, senine.

Când se întoarse spre Ardral, zări în ochii cenuşii ai bătrânului Veghetor un licăr căruia nu izbuti să-i priceapă înțelesul.

— Atâta vreme cât nu repetăm greşelile lor, bombănea Naranshada. Au existat anumite motive care au dus la căderea Imperiului Strălucitor…

— *Şi* a Regatelor Mării, murmură Micail, regăsindu-şi vocea.

— Fiți siguri, spuse Tjalan, cu un aer prietenos.

— Totuşi suntem cu siguranță de acord că nu trebuie să luăm acum o hotărâre, trase de timp Ardral.

Poate Tiriki şi Chedan construiesc ceva care va

fi de folos pentru ceea ce vrem să înfăptuim. Căile zeilor sunt tainice.

— Da… încuviință Naranshada. Nu vorbim despre câțiva ucenici îndărătnici care trebuie mânați înapoi, în turmă. Chedan e mag, iar Tiriki, Veghetoare.

Şi-au condus propriul Templu vreme de cinci ani. Trebuie să aflăm ce au de spus.

— Şi de aceea ar trebui să se afle aici! exclamă Tjalan, întorcându-se spre Micail. Pe zei, omule – eşti soțul lui Tiriki! Unde altundeva ar trebui să fie ea, dacă nu alături de tine?

Principele clătină din cap.

— Bineînțeles că vreau să fiu împreună cu ea! se răsti Micail.

Şi nu se îndoia – nu se putea îndoi – că ea dorea acelaşi lucru. Dar ideea de a-i *porunci* lui Tiriki să facă pe placul lui îl înspăimântă. Se priviseră întotdeauna unul pe altul considerându-se egali.

— Indiferent dacă vrea sau nu să ni se alăture, trebuie silită s-o facă, pentru binele tuturor, spuse Mahadalku, înverşunându-se. Cu toată venerația, principe Micail, soția ta nu e o Veghetoare de *cel mai înalt rang*.

— Ce vrei să spui cu asta? făcu Micail, scrâşnind din dinți.

— Că nu poate fi lăsată să hotărască de una singură, răspunse Haladris. Tocmai această egalitate de spre care vorbeşti cere să-şi ocupe

locul cuvenit în ierarhia noastră. Numai tipicurile tradiționale ne pot păstra stilul de viață. Altminteri suntem prea puțini ca să asigurăm supraviețuirea castei noastre. Dacă marele Chedan Arados s-ar afla aici în loc să se afle acolo, nu mă îndoiesc că ți-ar spune acelaşi lucru.

— S-ar putea, zise Ardral cu voce liniştitoare, să ne gândim la mai multe necazuri decât vom avea.

Comunitatea de pe Tor ar putea fi nerăbdătoare să ni se alăture – de ce să-i tulburăm cu amenințări şi porunci? Chedan *e* nepotul meu, dar, mai presus de asta, mi-am dat seama că e un bărbat înțelept. Cred că putem fi siguri că va alege aceea cale care aduce binele nostru, al tuturor.

De data asta era rândul lui Micail să înalțe dintr-o sprânceană. Când era vorba de o neînțelegere, Ardral prefera pur şi simplu să se afle în altă parte.

Dar, indiferent ce motive ar fi avut inițiatul pentru a linişti în repetate rânduri adunarea din ziua aceea, Micail îi era recunoscător. În toate visele sale, regăsirea lui Tiriki nu-i adusese nimic altceva decât bucurie, dar discuția îl umpluse de nelinişte. În afară de Tjalan, toți oamenii aceia erau de asemenea Veghetori, aflați în slujba aceloraşi idealuri, legați prin jurământ de aceiaşi zei pe care îi slujea el însuşi.

Atunci de ce simțea că se află printre duşmani?

Când Ardral o porni spre uşă, Micail se ridică să-l urmeze, dar Tjalan îl prinse cu delicatețe de braț.

— Simt că întâmplările din această seară te-au supărat.

Micail se holbă la el, necutezând să se lase atras într-o altă discuție. Valul de putere pe care îl simțise mai devreme îi zguduise sufletul deşi îi întărise trupul, şi nu se mai bizuia pe stăpânirea sa de sine.

— Oamenii ăştia pot fi greu de mulțumit – după cum o ştiu, spre propria mea durere, continuă Tjalan.

Supus întregii puteri a farmecului lui Tjalan, Micail se simți destinzându-se uşor. Principele adăugă, cu nerăbdare:

— Nu uita, sunt bătrâni – măcar dacă ar avea inimi atât de tinere cum e a ta! i se adresă lui Ardral, cu căldură.

Mai ales Haladris şi Mahadalku… zâmbi el apoi, reîntorcându-şi întreaga atenție spre Micail. Acasă, amândoi erau învățați să-şi conducă propriile temple!

Nu facem rău nimănui dacă-i lăsăm să vorbească acum. Când toți oamenii noştri vor fi din nou uniți, tu vei fi acela care va conduce noul Templu.

Poziția asta ți-a fost menită dintotdeauna.

Dar aş putea purta o asemenea răspundere? se întrebă Micail când, în sfârşit, el şi Ardral îl părăsiră cu hotărâre pe Tjalan, lăsându-l singur cu tronul, cu străjile şi cu visele lui despre

imperiu. *Este acesta destinul pe care mi l-a prevestit prorocirea lui Rajasta? E ca şi cum aş sta între nişte animale flămânde, străduindu-mă să-l aleg pe cel care mă va înghiţi cu lăcomie.*

Micail rosti vorbe curtenitoare şi îi îngădui lui Ardral să-l conducă până la poartă, dar, aproape imediat ce bătrânul Veghetor se reîntorsese în întunericul fortăreţei lui Tjalan, se răsuci pe călcâie şi făcu acelaşi lucru, deşi urmă un alt drum.

După câteva căutări, îi găsi pe Reidel şi pe unul dintre oamenii săi stând de vorbă pe coridor. Când îi întrebă ce făceau acolo, Reidel se mulţumi să arate dincolo de cadrul uşii, unde Damisa stătea lângă foc, înconjurată, după cum se părea, de majoritatea acoliţilor şi a ucenicilor. Micail şovăi o clipă. Păreau atât de tineri, atât de viguroşi şi atât de plini de speranţe. Avea dreptul să-i tulbure cu neliniştile lui? Dar trebuia să ştie.

Toate feţele se întoarseră spre el când păşi în lumină. Văzu urări de bun venit şi presupuneri, ba chiar şi o neaşteptată compătimire în ochii calzi ai Elarei – dar ea părea să ştie întotdeauna când era foarte agitat.

Însă toată atenţia lui se îndrepta către Damisa.

— Vrei…? îşi drese glasul. Damisa, n-aş vrea să te despart prea repede de prietenii tăi, dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai vrea să facem o scurtă plimbare împreună.

— Desigur… Ea se ridică dintr-o singură mişcare lină. Eşti dornic să afli toate noutățile, iar eu o să am destul timp să stau de vorbă cu aceşti… Se întrerupse, zâmbind larg…mai degrabă nu tocmai sacri slujitori ai Luminii.

Când se întoarseră să plece, simți din nou privirea încordată a străinului Reidel şi fu cât pe ce să se oprească, asigurându-l pe fostul căpitan de corabie că avea să o aducă pe fată înapoi vie şi nevătămată.

Dar Reidel era acum preot, mai mic în rang chiar şi decât un acolit. Cu siguranță nu avea dreptul de a pune la îndoială oricare dintre hotărârile unui Veghetor Învestit.

— Tânărul ăsta, spuse el gânditor în timp ce se îndepărta alături de Damisa, Reidel? Pare… ciudat de protector. Îşi închipuie că ți-aş putea face vreun rău?

— Oh, nu! exclamă Damisa, întorcându-se pe jumătate ca să arunce în urma ei o privire aspră. Îmi cer scuze pentru el, nobile Veghetor. Se crede îndrăgostit de mine.

— Dar tu nu-i împărtăşeşti sentimentele?

Micail dădu din cap către străjer când ieşiră pe poartă şi o porni spre cărăruia ce ducea spre râu.

Ploaia încetase şi soarele se strecura printre şirurile de nori care pâlpâiau ca nişte flamuri de foc deasupra dealurilor îndepărtate. *Tiriki vede acelaşi apus,* se gândi el, năpădit de emoție.

— Ca să fiu sinceră, spuse Damisa cu voce monotonă, cred că i-am dat câteva motive care îl fac să creadă c-ar fi cu putință. Dar se înşală. Am încercat să-l lămuresc. Nu mai spune nimic despre asta, dar… se uită la mine.

— Dacă îți face necazuri… începu Micail, dar ea clătină din cap.

— Nu! Roşi. Îmi pare rău. Sunt atât de obişnuită cu viața simplă de pe Tor şi din mlaştini. Deja m-am făcut de râs în fața principelui Tjalan. Te rog, nobile Veghetor! Reidel e problema mea – greşeala mea. Răspunderea mea. Te rog.

Micail dădu din cap, privind-o cercetător. Cu siguranță că nu mai era fetița serioasă pe care o cunoscuse în Ahtarrath, însă femeia tânără care stătea în fața lui mai păstra încă aceeaşi ardoare aflată într-un echilibru precar.

— Văd că ai avut profesori buni, spuse el, cu un zâmbet. Dar nu trebuie să-mi spui „nobile Veghetor”.

Sunt deja sătul de asta. Spune-mi Micail. Şi povesteşte-mi, te rog, despre Tiriki, adăugă cu sete.

— Sigur că da, îi răspunse Damisa. E bine sănătoasă, slavă Caratrei. Ea e cea care ne-a făcut să mergem mai departe în toți aceşti ani – ea şi Chedan.

— Atunci de ce n-a venit cu tine?

— Sunt sigură că voia, se grăbi Damisa să

spună.

Dar stătuse deja toată noaptea lângă patul de moarte al Alyssei. Şi să afle că eşti aici – într-un mod atât de straniu – a fost un şoc pentru ea. Nu a renunțat niciodată la speranța că te va regăsi într-o zi, dar… o pusese deoparte. De aceea Chedan a simțit că e bine să trimită pe cineva mai puternic – care nu e de neînlocuit, cred că despre asta e vorba… zâmbi ea. Cred că, după ce s-a trezit şi a aflat că am plecat, a fost furioasă din cauza lui Chedan şi i-a spus-o foarte clar.

Damisa roşi din nou.

Micail strânse din ochi, încercând să şi-o imagineze pe blânda lui Tiriki ocărând pe cineva.

— Aşadar Chedan e căpetenia voastră?

— Nu tocmai… oh, într-un fel, poate. Spune întotdeauna că suntem un grup prea mic ca să avem nevoie de un conducător oficial. Adevărul e că el şi Tiriki îşi împart răspunderea în aproape toate privințele.

Aşa cum făceam amândoi acasă. Cum altcumva îmi mai ține el locul? se întrebă Micail, cu un licăr de gelozie. Dar, chiar în timp ce gândul îl mistuia, ştia că nu avea dreptul să ia în nume de rău orice lucru ar fi fost nevoită soția lui să facă pentru a supraviețui într-un ținut care părea cu mult mai primejdios decât Belsairath sau chiar decât Azan.

Sălciile foşneau în bătaia uşoară a vântului şi de undeva, de deasupra, se auzi strigătul de

vânătoare al unei bufnițe. Era ciudat, dar acele sunete mărunte păreau doar să sporească liniştea. Şirurile întunecate de copaci de pe malul râului ascundeau câmpia, dar el ar fi putut arăta chiar şi cu ochii închişi în direcția cercului de pietre.

— Poate Chedan a simțit şi că ea nu trebuie să lase copilul singur, se desprinse din tăcere vocea Damisei.

Capul lui Micail zvâcni, dând uitării Roata Soarelui.

— Al ei… adică al tău. Acum sunt sigură de asta.

Părul Domarei e întocmai ca al tău! Semeni într-adevăr cu ea… adică ea îți seamănă…

— Dar Tiriki nu era… nu mi-a spus nimic!

Se întrebă dacă inima care îi bătea nebuneşte avea să-i sară din piept.

— N-a ştiut, spuse Damisa, cu o simpatie neaşteptată. Pe drumul încoace a crezut că avea rău de mare. A suferit cumplit. Taret i-a spus… femeia înțeleaptă de la Tor. Ea are Viziunea…

— O fiică, şopti Micail.

— O cheamă Domara. Ar fi trebuit să vorbesc despre ea când am povestit prima dată, dar noi ne-am obişnuit atât de mult s-o avem în preajmă, nu m-am gândit… Oricum, trebuie să te bucuri că n-ai primit o asemenea veste în mijlocul adunării! Domara s-a născut la solstițiul de iarnă, în primul an. Anul ăsta a împlinit cinci. E o adevărată scumpete…

Micail socotea în gând, abia auzind-o. Datele se potriveau, dacă Tiriki rămăsese grea în acele ultime zile dinaintea Scufundării. Dar cum – când sămânța lui nu rodise niciodată în anii lor de linişte – cum putuse să poarte un copil până la soroc în mijlocul dezastrului?

Neavând habar de zbuciumul lui, Damisa continuă să vorbească.

— Copilul lui Selast o să se nască la vară, aşa că, vezi, avem ceva copii la Tor. Dar îmi închipui că şi printre ai voştri trebuie să fi fost o mulțime de naşteri…

— Nu ştiu, murmură el.

Înțelese dintr-odată că, observând astfel de lucruri, n-ar fi făcut altceva decât să-şi sporească durerea. Şi nu era sigur ce anume simțea acum. Mândrie? Bucurie? Spaimă? N-avea importantă. Inima lui cânta: *Am un copil!*

Era limpede, îşi spuse Damisa, aşezându-se pe scaunul oferit de principele Tjalan, că aceea era seara în care i se puneau întrebări. Abia ce o adusese Micail înapoi în încăperile acoliților, când un servitor venise să o invite la curtea principelui, în mijlocul aşezării. Deoarece nu exista niciun deal lângă care să fi înălțat zidarii o fortăreață de prima mână, îi întăriseră laturile cu bolovani şi tencuiseră zidurile.

Se instală între perne, oftând când trupul ei îşi

aminti cum era să te scufunzi într-o asemenea moliciune.

La Tor aveau câteva hamacuri, dar mult mai multe taburete tari şi o mulţime de banchete grosolane, din buşteni fixaţi laolaltă. Trecuse mult timp de când nu mai stătuse pe un scaun adevărat.

I se înceţoşară ochii când recunoscu modelele alkonane ale tapiseriilor de pe pereţi.

O servitoare tăcută aduse o carafă elegantă şi două cupe filigranate pe o tavă verde cu auriu, apoi se retrase. *Visez!* se gândi ea. *Ultimii cinci ani au fost un vis urât, iar acum m-am trezit şi sunt din nou acasă, în siguranţă…* Dar nu putea nesocoti ridurile amare de pe chipul principelui Tjalan, nici noua dantelă argintie din părul lui negru.

Un lichid de un auriu palid se scurse, gâlgâind, din carafă în cupe.

— Toastăm? spuse principele, întinzându-i una dintre ele. Pentru Imperiul Strălucitor? Pentru Cei Şapte Veghetori?

— Pentru speranţa noului pământ? răspunse ea, cu o uşoară sfială, ridicându-şi cupa ca s-o întâlnească pe a lui.

— Ha! *Da*, zâmbi Tjalan, cu înverşunare. Eşti într-adevăr rudă cu mine!

Licoarea era amăgitor de dulce, dar îi simţi arsura când îi alunecă pe gât.

— E *raf ni'ri,* o preveni Tjalan, aşa că ai grijă.

Până şi mie mi se pare întotdeauna ceva mai tare decât mă aşteptam.

Se lăsă pe spătarul propriului scaun, legănând cupa între degetele sale lungi şi sorbindu-i aroma delicată. Dar Damisa observă că, în tot acel timp, o privea zâmbind, într-o mare măsură, cu două înţelesuri… Îşi simţi obrajii înfierbântându-se şi n-ar fi putut spune dacă îi ardeau de stinghereală sau din pricina băuturii tari.

— Draga mea, ai făcut mai mult decât să-ţi îndeplineşti făgăduiala, spuse el într-un târziu. Te-ai pârguit, preschimbându-te dintr-o floare delicată într-o femeie încântătoare. Una care, pe deasupra, mai ştie şi cum să propună un toast!

Ea se simţi îmbujorându-se mai tare. Era ciudat că, atunci când îi spunea Reidel astfel de lucruri, credea în sinceritatea lui. Cu Tjalan – clătină din cap.

Bineînţeles că nu făcea altceva decât să fie curtenitor.

La urma urmelor, soţia lui era – fusese – o frumuseţe.

— Crezi că te măgulesc, eh?

Încurcătura ei îl făcu pe Tjalan să chicotească.

— Ei bine, draga mea, când o să te duc la Belsairath, o să te înveşmântăm aşa cum se cuvine pentru o prinţesă dintr-o casă regală şi atunci o să ai parte de măguliri adevărate.

Dar sunt preoteasă, nu prinţesă… Clipi,

înălțându-şi privirea spre el. Are dreptate, băutura asta e foarte tare. Îşi duse cupa la nas şi se prefăcu că îi soarbe aroma, aşa cum făcuse el, apoi o aşeză cu hotărâre pe masă.

— Când vom salva restul grupului tău din mlaştinile alea şi vom termina de construit Roata Soarelui, vom făuri un nou imperiu pe pământul acesta…

Ochii lui Tjalan străluciră când începu să-i descrie oraşele pe care avea să le înalțe, drumurile şi porturile – cuvintele zugrăveau imaginea refacerii a tot ceea ce pierduseră, dar cu o şi mai mare splendoare.

O parte din mintea Damisei se întreba dacă acest nou imperiu putea exista cu adevărat. Din câte îi spusese Micail, Tjalan nu avea chiar atât de mulți preoți şi oşteni.

Oare m-au otrăvit îndoielile bătrânului Chedan? se mustră singură. *Am început şi eu să cred că tot ce s-a pierdut nu se va putea reface nicicând?* Nu-i povestise niciodată nimănui, nici măcar lui Selast, despre numeroasele coşmaruri în care încercase şi nu izbutise să țină piept forțelor stranii ce izvorau din Piatra Omphalos. Chedan zicea că e mai bine să nu povestesc nimănui că Piatra se află la Tor, se gândi ea, amețită.

— Aşa că, spunea Tjalan, când o să mergem să-i aducem aici, mă bizui pe tine să mă ajuți să-i lămuresc.

Ea se dezmetici, încruntându-se.

— Nu sunt sigură că Tiriki o să vrea să plece.

Munca ei se vede în… locul ăla. Cel mai bine ar fi să mergem să stăm de vorbă cu ei – imediat ce putem găsi o altă călăuză.

— Tu nu ştii drumul? întrebă el cu voce ascuțită şi un fior de nelinişte limpezi mintea Damisei încă şi mai mult.

— Oh, dacă nu văd Torul, mie toate dealurile mi se par la fel, minți ea voioasă, şi sunt sigură că tot aşa stau lucrurile şi cu Reidel. Zice întotdeauna că pe mare e mai simplu.

Chedan o prevenise să nu spună prea multe despre locul în care se aflau înainte de a fi sigură că îl putea dezvălui fără niciun pericol, iar ea îşi dădu seama că nu se încredea în Tjalan, în ciuda măgulirilor lui, sau poate tocmai din pricina lor. Pe lângă asta, se încredință singură, nu trebuie să foloseşti dintr-o dată tot ce ai. Informațiile sunt singura mea monedă.

— Asta e… e păcat, spuse Tjalan. Ei, ai avut o zi istovitoare. E mai bine să te odihneşti acum. Slujitoarea mea o să-ți arate unde vei locui.

Uşor nedumerită de bruschețea lui, Damisa se lăsă călăuzită către un pat ce părea aproape prea moale. Mădularele ei se obişnuiseră cu salteaua din piele de căprioară umplută cu paie, şi adormi cu greutate. Se trezi cu mult timp după încheierea rugăciunilor de dimineață. Când se puse în sfârşit

în mişcare, descoperi că niciunul dintre acoliți nu părea să ştie unde îşi petrecuseră noaptea Reidel şi corăbierii lui.

Când se îndreptă spre poartă, cu gândul că o plimbare pe malul râului avea să-i limpezească mintea, un străjer zâmbitor îi bară calea cu sulița. Atunci înțelese Damisa că era prizonieră.

— Ai văzut-o pe Damisa în dimineața asta?

Lanath o luă pe Elara de braț şi o conduse spre băncile lungi de sub un grup de trei nuci, unde aşteptau ceilalți acoliți şi discipolii. Când vremea le-o îngăduia, se adunau adesea acolo pentru lecții, dar în ziua aceea preoțimea de rang înalt se retrăsese într-un conclav. Însă Elara bănuia că vârstnicii discutau despre acelaşi subiect care îi frământa pe ei înşişi.

După sosirea Damisei şi a lui Reidel, zvonurile începuseră să vâjâie prin aşezare ca vântul printre copaci – triburile puneau la cale o răscoală... Corăbierii lui Reidel veneau să-şi salveze căpitanul... Principele pregătea o expediție ca să înăbuşe răzvrătirea...

Nişte lucrători din cercul de pietre fuseseră îngroziți de fulgere care nu veneau din cer... Tot ce se putea spune cu siguranță era că oştenii lui Tjalan îşi ascuțeau săbiile şi îşi reparau armurile de piele.

— Dacă am văzut-o? repetă Elara, aşezându-se.

Am *auzit*-o – blestemând un străjer care nu o lăsa să iasă pe poartă. I-am întâlnit mergând către casa lui Tjalan şi, când au trecut pe lângă mine, ea mi-a şoptit: „Găseşte-l pe Reidel!” Dar n-am izbutit să-i dau de urmă.

— O acolită ținută prizonieră? murmură Galara. Asta nu poate fi bine.

— Trebuie s-aflăm unde e el, repetă Elara.

— Nu-mi place, murmură Lanath. E ca şi cum am înfăptui ceva pe la spatele mai-marilor noştri.

Cleta îl aruncă o privire încruntată.

— Crezi că ei ne vor cere părerea? Ce altceva am putea face?

— Nu pricep de ce sunt toate astea o problemă, se amestecă Vialmar, măturând cu palma părul negru şi aspru ce îi cădea în ochi. De ce n-ar vrea şi ei să ni se alăture? Eu chiar îmi doresc să-i revăd pe Kalaran şi pe ceilalți. Ei nu vor să ne vadă? Adică, locul ăsta e destul de rău… Îşi plimbă privirea de-a lungul palisadei, parcă gândindu-se că o hoardă de războinici Ai-Zir înnebuniți i-ar fi putut ataca în orice clipă.

Dar, din câte spunea Damisa aseară, acolo n-au *nimic*. Mă gândesc c-ar trebui să fie foarte încântați să vină încoace.

— Indiferent ce au sau ce nu au, observă Elara, au învățat să supraviețuiască. Nu ştiu câte butoaie cu vin au adus cu ei Tjalan şi ceilalți, dar, când se vor goli, n-or să mai fie altele. Poate

Chedan şi Tiriki sunt mai înțelepți decât noi, fiindcă au început prin a învăța cum să trăiască aşa cum va trebui s-o facem cu toții odată şi-odată.

— Nu şi după ce va fi gata cercul de pietre, interveni Karagon. Atunci vom avea destulă putere ca să rezolvăm orice.

— *E bine* să fie terminat? întrebă Lanath. Tot locul ăla are ceva care îmi dă *mie* fiori.

— Problema e că oamenii ar trebui să fie liberi să hotărască singuri, iar a-i închide sau a-i sili să plece în alt loc nu se potriveşte cu tradițiile Templului, aşa cum le-am învățat eu! zise Elara.

Cleta dădu din cap.

— Sunt de acord. În Ahtarrath, nobilul Micail era atât principe, cât şi mare preot, aşa că nu exista niciun conflict… dar în ultima vreme – nu ştiu. M-aş simți mai fericită dacă aş afla ce s-a întâmplat cu Reidel.

— Nu e decât un corăbier oarecare, făcu batjocoritor Karagon.

— Nu, Damisa a spus că e un inițiat, îl corectă Li'ija. Dar asta nu contează. Tjalan n-ar trebui să-l răpească pe niciunul dintre ei.

Galara oftă.

— Foarte bine. Ce propuneți să facem?

— V-am spus că l-am căutat, zise Elara. M-am uitat în toate clădirile. Nu e în aşezarea noastră.

— Poate a fugit deja acasă, sugeră Karagon, plin

de speranță.
— Să nu contăm pe asta, îi sfătui Cleta. Dacă nu e aici, poate e în sat.
Unul câte unul, toate capetele se întoarseră din nou către Elara. Ea avea cele mai multe legături importante cu tribul Ai-Zir.
— Bine. Mă duc.

O găsi pe regina Khayan-e-Durr torcând lână, ca de obicei, alături de femeile sale, sub soarele cald al primăverii. După tradiționalele saluturi ceremonioase, Elara începu să-şi spună povestea, dar nu se miră cu adevărat descoperind că regina ştia deja totul. Problema era, evident, cum s-o facă să se sinchisească.
— Dacă principele Tjalan îşi impune voința, fiul tău n-o să mai aibă ce moşteni, n-o să mai aibă a cui căpetenie să fie. Dacă principele încearcă să-i țină în țarc pe cei din neamul lui, crezi că ai voştri vor cutreiera de capul lor? Elara n-ar fi putut spune dacă făcea vreo impresie. Orice le e de ajutor celor care au alte idei îi ciunteşte lui puterea.
— Aşa e, zise regina, dar, cu mulți ani în urmă, doi dintre şamanii noştri s-au certat. Când s-a terminat totul, o molimă lovise deja ambele triburi. Mă întreb cine-o să zacă mort când termină magii voştri?
— Ai prefera să trăiți în siguranță, ca sclavi?

exclamă Elara. Trebuie să hotărâți de partea cui sunteți!

Dar eu când m-am hotărât? se întrebă apoi.

Khayan îi aruncă o privire ciudată.

— Aşadar îți trădezi propriul popor?

— Nu cred că fac asta, răspunse ea, cu gravitate. Cred că unii dintre ai mei se trădează singuri. Cât despre mine, le sunt credincioasă zeilor mei.

Regina îşi schiță pe sân semnul Caratrei.

— Această Tiriki, soția principelui Micail. Îi este juruită Zeiței?

— Aşa am auzit – deşi a slujit în Templul Luminii.

— Atunci vom căuta s-o ajutăm pe ea, zâmbi Khayan. Dar numai zeii ştiu dacă asta o va uni cu Micail sau îi va înstrăina... Nu e de-ajuns să eliberăm prizonierii, dacă asta sunt cu adevărat. Tjalan va găsi destul de curând pe cineva din triburi care să ştie drumul către ținuturile Lacului. Noi n-o străbatem des, dar calea într-acolo nu e o taină. Şi acest Reidel va avea nevoie de o călăuză, altfel duşmanii lor vor ajunge mai iute decât el. O călăuză şi propunerea unei alianțe, adăugă ea, dusă pe gânduri, altminteri s-ar putea să fim atraşi într-un război fără sfârşit. O să i-o spun lui Tjalan de îndată ce ei vor fi plecat cu bine.

— Ai grijă! exclamă Elara. N-aş vrea ca mânia lui să cadă asupra ta!

— Atunci el o să fie cel căruia o să-i pară foarte

rău, răspunse regina. Fiecare suflet din Azan o să se ridice, răzbunând orice rană de-a mea! Dacă Tjalan nu înțelege asta, tu şi slăvita Timul ați face bine să-l lămuriți.

Pe măsură ce se apropiau de solstițiu, în preajma Torului vremea devenea tot mai capricioasă, de parcă n-ar fi fost în stare să aleagă între iarnă şi vară. Aşteptând întoarcerea Damisei şi a lui Reidel, Tiriki căuta să scape de frustrare lucrând la poteca din jurul dealului.

Ziua asta e ca sufletul meu, prinsă la mijloc, se gândi ea, ridicându-şi ochii de la pământul reavăn al potecii către nori.

Ştiind că Micail trăia, se simțea în extaz, însă Micail alături de o preoteasă localnică însemna o trădare mai cumplită decât o pierdere. Dar, în acelaşi timp, înțelegea că îndatoririle unui preot sau ale unei preotese puteau impune o împreunare rituală pentru a spori rodnicia pământului. *Eu n-am făcut aşa*, îşi spuse, cu un val de pasiune.

Poate Micail se culcase cu prințesa localnică dintr-un asemenea motiv, cugetă. Anet nu spusese că şi-l dorea pe Micail ca pe un iubit, ci ca pe un taur adus între vaci – pentru a avea o cireadă mai bună.

Însă nopțile îi erau bântuite de gândul că Anet nu povestise dacă Micail fusese de acord să se

culce cu ea… iar Tiriki nu întrebase.

Şi dacă a luat-o în patul lui dintr-o simplă nevoie, îl pot învinui? se întrebă ea pentru a o suta oară. *M-a crezut moartă. Sigur că mi-am dorit destul de des să fie în viață şi să-şi poată găsi alinare – oriunde ar fi fost cu putință. Oare eu i-am rămas credincioasă din virtute sau fiindcă nu m-a ispitit nimeni să rătăcesc calea?* Rațiunea nu găsea nicio vină, dar, în străfundul inimii ei, nu putea accepta asta. Dacă ea fusese condamnată să doarmă într-un pat gol în toți acei cinci ani, Micail ar fi putut la fel de bine să doarmă singur!

Înfipse cu ranchiună în pământ unealta din corn de cerb, de parcă îndepărtând țărâna ar fi putut scăpa de nesiguranță. Nici măcar nu-l putea ocărî pe Chedan fiindcă în timp ce ea dormea o trimisese pe Anet atât de repede la drum, împreună cu Damisa şi Reidel.

Magul respirase greu toată primăvara. Spunea că vârsta înaintată îl ajungea din urmă, dar ea se temea că ar fi putut fi ceva mai mult decât o tuse pe care n-o lecuise vremea caldă.

Îşi ridică privirea când Elis, care lucra pe o porțiune a spiralei de deasupra ei, scoase un strigăt.

— Vine cineva! Are… părul negru. Stele din ceruri, e Reidel!

— Tăceți, cu toții!

Tonul lui Chedan, nu puterea vocii lui, puse capăt vorbăriei preoţilor şi preoteselor.
— Fireşte că toate astea sunt o... surpriză. Pentru noi toţi.
Călăuzit de unul dintre vânătorii Ai-Zir, Reidel micşorase durata călătoriei cu aproape o treime la întoarcere, dar obrajii lui supţi şi umbrele din jurul ochilor nu erau urmările oboselii, cugetă magul, ci ale îngrijorării.
— Mi-a venit greu să cred că principele s-ar folosi de forţă ca să ne facă să i ne alăturăm; probabil ştie cât de mult am visat să găsim alţi supravieţuitori.
Reidel se uită la Tiriki, de pe al cărei chip dispăruse orice emoţie după aflarea primelor veşti aduse de el.
Dar e greu să înţelegi greşit de ce e pus un paznic la uşa cuiva! Şi, cu toate că Damisa are o locuinţă mai bună decât cea pe care mi-au dat-o mie, e tot prizonieră!
— Ce-o fi în capul principelui Tjalan? exclamă Liala. Nu poate întemniţa o acolită aleasă a Templului!
— O fărădelege! îi ţinu isonul Dannetrasa.
— Da, da, îi întrerupse Chedan. Dar, dacă o să aveţi cu toţii încă un strop de răbdare, aş vrea să aflu ceva mai multe de la Reidel şi, pentru asta, mi-ar fi de folos dacă mi-aş putea auzi gândurile...
Se întoarse către bărbatul din faţa lui.

— Cred că putem fi siguri că Damisei nu i se va face niciun rău, spuse el, pe un ton liniştitor. E verişoara principelui Tjalan. Vă încredinţez că el va avea grijă să se afle în siguranţă.

— Temeţi-vă mai degrabă pentru principe, murmură Elis. Aţi *văzut-o* pe Damisa când se înfurie?

Râsetele clipociră jur-împrejurul cercului, alungând o parte a încordării.

— Furia ei m-a eliberat, spuse Reidel. Sau cel puţin a făcut-o pe Elara să-i ceară tribului Ai-Zir să mă ajute. Am rămas cu gura căscată când în casa unde mă ţineau a intrat regina în persoană. Străjerii lui Tjalan erau afară, căzuţi la pământ, dormind ca nişte bebeluşi – regina le strecurase o licoare în bere.

Tjalan n-o s-o bănuiască; au făcut o gaură în peretele casei, dinspre interior, ca să pară că am fugit pe acolo.

— Mă bucur să aud că Elara te-a ajutat, zise Chedan.

Mai târziu o să fiu dornic să-mi povesteşti mai multe despre acoliţi, dar acum mă îngrijorează mai-marii lor. Noi te-am făcut preot, Reidel, dar încă mai eşti cel mai bun oştean al nostru. După părerea ta, ce forţe are Tjalan, în planul fizic?

Tânărul se strădui să se adune şi începu să descrie tot ce văzuse. Aşa cum se aşteptase Chedan, Reidel făcuse o apreciere completă a

oştirii lui Tjalan, fără ca nici măcar să-şi fi dat seama.

— Peste o sută? exclamă Kalaran când el îi încheie spusele. Ei, nu ne putem apăra prin forța armelor!

— Atunci prin magie? zise Dannetrasa nesigur.

Ne depăşesc şi aici. Spui că au *opt* Veghetori Învestiți? Şi patru acoliți… şi *alți* preoți şi preotese?

— Dintre care face parte şi Micail… spuse Tiriki, fără nicio inflexiune a glasului.

Întrebarea nerostită stăruia în mintea fiecăruia dintre ei – Micail nu putuse împiedica întemnițarea Damisei, sau îl sprijinea pe Tjalan?

Chedan oftă.

— Şi Ardral. Dar noi avem un avantaj. M-am întrebat tot timpul ce întrebuințare va avea Piatra Omphalos pe acest nou pământ. Dacă vor încerca să ne atace cu armele spiritului, îşi vor face tot atât de mult rău lor înşile cât ne vor face şi nouă. Dar, dacă se va ajunge la o adevărată luptă pe tărâmul magiei…

Clătină din cap. Vom pierde cu *toții*. Nu, în loc de asta trebuie să-i convingem. Într-un fel sau altul…

— Trebuie să ne-ntâlnim cu ei, spuse Tiriki, pe un ton încă şi mai nefiresc. Sau cu o parte dintre ei… nici acolo, nici aici, ci într-un loc neutru. Îşi înălță privirea şi vocea i se frânse în cele din urmă.

Nu cred că Micail m-ar putea trăda! Dar nu vă pot pune în primejdie pe voi.

— Noi nu te putem pune în primejdie pe *tine!* se împotrivi Liala.

— Dar Chedan nu poate face călătoria... Tiriki ridică o mână când el dădu să protesteze. Şi nu trebuie să plecăm amândoi. Dacă... loialitatea lui Micail... e pusă la îndoială... Trebuie să fiți de acord că o să mă asculte mai degrabă pe mine decât pe altcineva.

Chedan oftă din nou. Fără îndoială că acum îşi primea plata pentru că prima oară o împiedicase să plece. Avusese dreptate atunci şi bănuia că ea ştia asta, aşa cum ştia, cu siguranță, că de data asta nu o putea opri.

— Cam pe la jumătatea drumului de aici către Azan sunt ruinele unei fortărețe vechi, pe un vârf de deal, spuse Reidel, pe neaşteptate. Am făcut un popas în locul ăla. Putem aranja o întâlnire cu ei acolo. Vreau să mă duc înapoi, să le spun.

Vrei să te duci înapoi la Damisa, se gândi Chedan, dar păstră tăcerea. La urma urmelor, dragostea lui îl făcea demn de încredere.

— Foarte bine. O să iei ca escortă doi dintre cei mai buni corăbieri ai tăi, dar numai atât. O să fie o discuție, nu o luptă, îi reaminti Tiriki. Poate Tjalan vă va ataca în forță aici, în lipsa mea, aşa că trebuie să păstrăm cât mai mulți oameni cu putință. Cuprinse cu privirea încăperea plină de

chipuri. Elis, Rendano, vreți să mă însoțiți?

Chedan nu se aştepta ca vreunul dintre ei să refuze, şi nici nu o făcură, deşi era greu de spus care părea mai neliniştit. Ideea de a se împotrivi voinței unui inițiat vestit cum era Ardral îi tăia chiar şi acum avântul... Chedan se pomeni întrebându-se iarăşi ce poziție ocupa unchiul lui în noua comunitate a lui Tjalan. Reidel nu-l întâlnise decât pentru scurt timp şi nu îşi vorbiseră, dar descrierea pe care i-o făcuse Anet bătrânului inițiat nu se dădea dusă din mintea lui Chedan. În momentul acela, bătrânul viclean ştia probabil ce se petrecea, mai bine decât Tjalan sau Micail...

Îi cunosc pe toți atât de bine, chibzui magul. *Ar trebui să fiu acolo. Dar Tiriki are dreptate*, înțelese el când un junghi ascuțit îi străpunse genunchiul, amintindu-i de propria sa nevolnicie. *Chiar nu pot face drumul.*

— Tiriki, spuse el, când părăseau sala adunării. Sper că nu e întru totul nevoie să-ți spun să fii cu băgare de seamă. Dar nu uita – soarta e o taină fiindcă ne pune fără încetare să ne alegem ceea ce ne va ucide. Şi, de obicei, e altceva decât ne închipuim în clipa aceea că e alegerea noastră.

18

Tiriki era în albastru.

În visele care îi bântuiseră somnul după sosirea mesagerului ei, Micail şi-o imaginase purtând măcar roba simplă, albă, a Templului dacă nu veşmintele imaculate de Veghetoare a Luminii. Totuşi, chiar de la distanță, nu se putea îndoi că era ea. În ținuturile acelea, nimeni altcineva nu mai avea un asemenea păr auriu.

Dar nu era singură. Alți patru oameni urcau dealul în urma ei, un preot de vârstă mijlocie care începuse să chelească, într-o robă albă, mai degrabă jerpelită, cu garnitură de un roşu palid, şi doi bărbați voinici, din popor, cu cizme şi tunici de piele, înarmați cu sulițe placate cu oricalc. Mai era şi o altă femeie în albastru. *Poate Elis?* se întrebă Micail.

Damisa spusese că Selast era însărcinată… Clătină din cap la gândul că oricare dintre ele rămăsese grea.

Îşi amintea că acoliții pierduți erau doar nişte copii, dar cei cinci ani schimbaseră fireşte asta.

Oare Tiriki se schimbase? Dar *el?*

Inima lui Micail bătea cu putere. Cei cinci erau cu adevărat singuri? Din ce loc ascuns în sălbăticia dealurilor cufundate în ceață din fața lui veneau?

Câmpiile din spatele său erau acoperite cu un văl de pâclă deasă, cenuşie, ce cuprindea şi povârnişul unde aştepta, în picioare, alături de Tjalan, de parcă locul acela, cu misterioasele sale

valuri de pământ năpădite de buruieni, nu ar fi fost decât un popas pe calea către negurile Celeilalte Lumi.

Vântul se înteţi şi ceilalţi ajunseră dintr-odată destul de aproape pentru a fi se desluşi chipurile. Tiriki nu părea mai bătrână, ci mai degrabă mai puternică, de parcă vitregia sorţii i-ar fi pus în lumină osatura fină a feţei şi i-ar fi întărit muşchii. De fapt, dacă aşa ceva era cu putinţă, părea să fie ea însăşi mai mult decât oricând. Indiferent prin ce ar fi trecut, părea să fi scăpat fără nicio vătămare. Înainta cu graţia cuiva care se simte bine în propriul trup, iar pielea avea strălucirea sănătoasă dată de timpul îndelungat petrecut în aer liber.

Acum era destul de aproape pentru ca privirile să li se întâlnească – şi, sub imboldul a ceea ce zări în ochii ei dădu să străbată cei câţiva metri care îi mai despărţeau.

Tjalan îi puse o mână pe braţ.

— Aşteaptă! Credeam că ne-am înţeles să…

Micail se întoarse spre el, aproape răstindu-se:

— E soţia mea!

Garda principelui era destul de departe ca să nu-i poată auzi, dar străjerii se încordară, aplecându-se către ei, aidoma unor şoimi la vederea prăzii.

— Într-adevăr, murmură Tjalan, continuând să strângă uşor braţul lui Micail. Dar Damisa are multe de spus despre cât de apropiaţi au fost ea şi

Chedan cât au lucrat împreună. El n-a lăsat-o să vină la tine mai înainte. Ar fi de mirare ca o femeie – lăsată singură – să nu-ți mai fie credincioasă ție, ci altcuiva?

— De când am plecat din Azan îmi torni otrava asta în urechi, mârâi Micail.

— Uită-te la roba ei, încercă din nou Tjalan. Dacă i-a întors spatele lui Manoah, de ce nu ți l-ar în toarce şi ție? Te previn, n-ar trebui să ne încredem în ea mai mult decât în Khayan-e-Durr – sau în pacostea aia de Timul!

— Dacă nu ți-ai propus cumva să mă opreşti cu sabia aia împodobită pe care o porți la brâu, mă duc să vorbesc cu ea – singur, dacă se poate – sau, dacă nu se poate, în prezența ta!

Tiriki nu putu să nu observe încordarea dintre cei doi şi neliniştea din postura amenințătoare a spadasinilor lui Tjalan, iar Micail îi văzu privirea devenind încă şi mai expresivă când el se încruntă.

— Nobile Tjalan! spuse ea, cu o înclinare ceremonioasă a capului. Îngăduie-mi să-mi prezint însoțitorii, acolita Elis şi Rendano, odinioară preot în Templul din Akil.

Nu mă încrunt la tine, iubita mea! gândi Micail, cu disperare. *Ce simți?* Uită-te la *mine!* Trăise vreme de cinci ani între ziduri ce nu se puteau zări. Când aflase că Tiriki era încă în viață, începuseră să se surpe. Acum simți că forța cu care o dorea era gata să-l ia în stăpânire, ca un

potop nestăvilit.

— Nu vă pot ura bun venit în acest ținut unde nu suntem decât nişte călători… continuă Tiriki. Aici înțeleg legile Marii Mame, întocmai ca acasă. De aceea vă întâmpin în numele ei – în numele Caratrei, pe care o numeam Ni-Terat pe vechiul pământ.

Această ceremonie e, fără îndoială, un mod de apărare… poate, în ochii ei, eu par la fel de rece, îşi spuse Micail, în vreme ce Tjalan răspundea vorbind despre onoare, noroc şi întâlniri. *Am visat ziua asta, dar în niciun vis n-a fost ca acum. Cum se poate stăpâni astfel?*

E iubita mea! Şi totuşi pare o străină…

— Tiriki…

Era nu atât un cuvânt de salut, cât un geamăt, dar lui nu-i mai păsa. Apoi ea îl privi şi el simți vibrațiile ce îi uneau. *E bine*, se gândi, cu uşurare. *Cuvintele pot aştepta… ceea ce ne leagă e încă aici.* Făcu în pas înainte şi o luă în brațe, căutându-i buzele aşa cum caută un om mort de sete un izvor.

După o clipă nesfârşită, îşi dădu seama că Tjalan vorbea din nou şi îi dădu drumul cu părere de rău lui Tiriki, deşi rămase cu brațul încolăcit de al ei.

— Nobilă Tiriki – îngăduie-mi să încep prin a spune că îmi pare rău pentru neînțelegerile care s-ar putea să fi umbrit ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai fericită regăsire. Sunt sigur că Reidel, mesagerul tău, e un foarte bun căpitan de corabie

şi are, fără îndoială, şi alte haruri – dar bănuiesc că nu e obişnuit cu toate nuanţele discuţiilor de pe treptele înalte ale societăţii.

Atingerea sufletului lui Tiriki îl încălzea pe Micail de parcă ar fi stat lângă foc, dar faţa ei avea din nou o expresie de un calm bine stăpânit. Tjalan o luă drept un semn de încuviinţare şi arătă către un grup de scaune pliante şi de mese care fuseseră aşezate sub un cort. Alături de el, în vârful stâlpului de alături, un cerc de şoimi flutura pe fundalul de un verde alkonan al unui steag.

— Vă rog, să ne aşezăm pentru o vreme şi să stăm de vorbă aşa cum se cade între prieteni, fiindcă asta suntem, cu siguranţă. Am adus brânză bună din locurile astea, nişte frunze excelente de pătlagină mare, ca să vă refaceţi puterile, şi o sticlă de vin din Tarisseda.

— Ospitalitatea ta e mai mult decât bine-venită, principe, spuse Rendano, aşezându-se aproape cu nerăbdare.

Elis se aşeză stânjenită alături de el şi începu să se joace nervoasă cu mâncarea.

— E plăcut, spuse Tiriki. Aproape că te-ai putea crede într-o scurtă călătorie prin Ahtarrath. Primăvara, dealurile aveau aproape aceeaşi nuanţă de verde – şi era tot atât de posibil să fie acoperite de ruine.

— Sunt, într-adevăr, multe asemănări… începu Tjalan, însă vocea ei blândă o acoperi pe a lui.

— Dar ce-o să beți când se termină vinul ăsta?

Îşi răsuci pocalul argintiu atât cât era nevoie pentru ca razele soarelui să atingă lichidul rubiniu din interior, apoi îl duse la buze şi îl goli.

— E un punct interesant de vedere, spuse Tjalan.

E adevărat că acum e greu să căpătăm acest soi de vin… Dar o să avem ceva nu prea diferit, de îndată ce neguțătorii vor putea călători iarăşi. O, da, caravelele vor zbura din nou, nobilă Tiriki! Am construit deja trei corăbii noi, foarte bune, şi avem altele în lucru.

— Atunci ai de gând să-ți refaci principatul?

Tjalan zâmbi.

— Un principat? Nu, un imperiu… mai strălucitor decât înainte. Populația care să-l sprijine e aici şi, mulțumită unor oameni înțelepți, ca soțul tău, avem puterea de a-l conduce.

Micail bănuia că n-ar fi fost în stare să vorbească nici dacă ar fi vrut s-o facă. Chipul fără de cusur al lui Tiriki – ochii ei reci, de un verde-cenuşiu, ca al mării –, imaginea aceea era de ajuns pentru el, chiar dacă ea se întorcea acum spre Tjalan.

— E adevărat, spuse ea, cu voce scăzută, în acest pământ există putere. Şi am auzit că voi nu construiți numai corăbii.

— Da, răspunse principele, şi zâmbi. Un Cerc al Soarelui – un cerc de pietre. Cântecul încă nu a pus toate pietrele la locul lor, dar, când va fi gata,

puterile noastre nu vor avea hotare. Tiriki, îți dai cu siguranță seama că nu trebuie să te sperie gândul de a-mi încredința oamenii tăi. Avem unde îi adăposti şi cu ce îi hrăni, şi lucruri folositoare de făcut. Tjalan aruncă o scurtă privire spre Micail, adăugând:

La urma urmelor, aceasta e lucrarea prorocită – soțul tău pune temelia unui nou Templu.

— Da! Trebuie să vii, exclamă Micail, căutând să-şi ascundă emoțiile sub masca unor discuții fără profunzime. Tot ce-am auzit despre mlaştinile alea m-a umplut de groază. Să mi te închipui pe tine, iubito, scormonind după fiecare îmbucătură – dormind pe paie şi pe piei – mâncată de vie de insecte!

Scutură din cap.

— Asta vă povesteşte Damisa?

— Nici măcar nu e nevoie, râse Tjalan. Se vede după cum se poartă în fața unor mâncăruri şi a unor locuințe decente! Da, cu toate că o spun eu însumi, fără modestie – am reuşit deja să refacem aici o mare parte a vechiului nostru mod de viață. Deşi sunt sigur că va fi întotdeauna loc pentru mai bine.

Tiriki zâmbi, curtenitoare.

— Ăsta e unul dintre lucrurile de care putem fi siguri, nobile Tjalan, zise ea.

Înmuie o bucată de pâine în vasul cu ulei de măsline, luă o bucată de brânză cu care s-o

mănânce şi gustă combinația dând toate semnele că o aprecia, dar fără să o laude în cuvinte. Însă Rendano şi Elis îşi devoraseră porțiile şi se uitau fără fereală la ceea ce mai rămăsese.

— Şi tu… Tjalan se întoarse spre Elis. N-ai fi încântată să li te alături prietenilor tăi, acoliții? Iar tu, nobile preot, celorlalți slujitori ai Templului tău?

Rendano se mulțumi să zâmbească politicos, dar Elis dădu cu putere din cap, spunând:

— M-aş bucura să le văd pe Elara – *şi* pe Cleta! Şi pe Lanath. Le merge bine?

— Cât se poate de bine, zâmbi Tjalan. Înțeleg că fac progrese mari cu… vocalizele? Aşa se spune? Ne-au fost de mare ajutor la ridicarea pietrelor.

— Sună incitant, zise Elis, cu o privire piezişă spre Tiriki. E un mic inel de pietre pe…

— Maestrul Chedan mi-a spus că tot ținutul ăsta e plin de pietre verticale şi de monumente date uitării, o întrerupse Tiriki, dar sunt mai degrabă mici.

Nimic care să se compare, ca dimensiuni şi forme, cu… ceea ce mi-a fost descris.

— Am avut întotdeauna o pasiune pentru monumentele colosale din piatră, recunoscu Tjalan, dar cercul nu e, fireşte, decât o parte a ansamblului de construcții pe care îl plănuim. Odată terminat, va fi tot atât de mare precum cele mai impresionate temple de pe Pământul

Străvechi! Dar o să vedeți curând cu ochii voştri. O să trimitem oameni să vă ajute să vă cărați lucrurile şi purtători de lectici pentru cei care nu pot face altfel drumul. Mi-e dor să-l revăd pe Chedan. Am fost îngrijorat pentru sănătatea lui.

— Asta e frumos, zise Tiriki. E într-adevăr bolnav. De aceea nu m-a însoțit. De fapt… nu mi-ar plăcea să-l văd îndurând acum greutățile unei călătorii.

Micail se încruntă. Cunoştea privirea aceea, parcă pierdută în depărtări. *Iubito,* se gândi el, *ce încerci să ascunzi?*

— Acum, când ne-am regăsit, continuă ea, nu e, la urma urmelor, nicio grabă. Lucrăm alături de localnicii sărmani din mlaştină şi ar fi o cruzime să-i părăsim.

— Mi-e greu să… chipul lui Tjalan se înnegură în timp ce încerca să se înfrâneze. Înțeleg întru totul, murmură. Ştii, ar fi trebuit s-o cunoşti pe soția mea – şi ea era foarte miloasă. Respiră adânc. Micail, unde mi-au fost mințile? Tu şi Tiriki aveți probabil atât de multe să vă spuneți unul altuia. De ce nu faceți o scurtă plimbare împreună?

Cuvintele nerostite, *şi bagă-i mințile-n cap*, erau tot atât de clare precum țipătul şoimului.

Mâinile lui Tiriki erau calde, aşa cum şi le amintea, dar nu tot atât de catifelate, iar degetele ei erau uşor întărite de bătături. Micail le întoarse cu palmele în sus într-ale sale, le mângâie cu

duioşie şi privi încruntat fiecare dintre tăieturile, cicatricele şi zgârieturile minuscule.

— Sărmanele tale mâini frumoase! Uite ce *faci* cu ele!

Ea schiță un zâmbet.

— Construiesc ceva, întocmai ca tine. Dar fără prea mult ajutor.

El îi înconjură umărul cu brațul, rezistând ispitei de a o trage mai aproape. Erau destul de departe ca să nu fie auziți de ceilalți, dar se simțea stânjenitor de conştient că era urmărit de ochi plini de interes. Nu se făcea ca un preot de rang înalt al Templului să-şi tăvălească nevasta pe coasta dealului, în fața zeilor şi a oricui.

Se strădui să caute cuvinte potrivite pentru ceea ce simțea. Era ciudat că, după atâta vreme, îi venea atât de greu.

— Mă tot gândesc că visez, spuse, după o clipă.

Mi s-a mai întâmplat… În cea mai mare parte a călătoriei către Belsairath şi, de fapt, chiar şi după aceea. Ți-ar fi fost greu să mă socoteşti întreg la minte. Nu ştiu cât timp am bântuit prin port, dar mă aflam acolo zi şi noapte, convins că avea să sosească şi corabia ta… Încercam să-mi scot din minte imaginea portului din Ahtarrath, unde ar fi trebuit să te găsesc. Dar acolo nu era nimic! Nimic…

Ea făcu un mic pas înainte şi ochii îi erau tot atât de umezi ca ai lui când îl cuprinse cu

amândouă brațele şi îl strânse la piept. În cele din urmă, Micail începu să se destindă.

— Cum ai izbutit să supraviețuieşti, şopti el, pentru numele zeilor?

— Cu ajutorul lor şi al lui Chedan, spuse ea, cu blândețe. A fost un turn al puterii, maestrul ziditor al multora dintre cele pe care le-am înfăptuit. Fără înțelepciunea lui, aş fi căzut adesea pradă deznădejdii.

— Mă bucur că a fost cu tine, murmură Micail, vorbind cu sinceritate. *Şi totuşi*, cugetă, înjunghiat de gelozie, *eu ar fi trebuit să fiu cel care să te călăuzească şi să te apere.*

— Iar oamenii mlaştinilor ne-au arătat cum să trăim pe noul pământ… spunea ea.

— Cu rădăcini, fructe şi broaşte? o întrebă, cu dispreț.

Am auzit că asta mănâncă oamenii din ținutul Lacului. Până şi tribul Ai-Zir îi consideră sălbatici.

— Ei bine, cu noi n-au fost sălbatici! răspunse Tiriki, cu o oarecare acreală. Chedan spune despre cultură că nu depinde de locul unde trăieşti, ci de ceea ce porți în suflet. După această măsură, oamenii mlaştinilor sunt cu adevărat civilizați.

Chedan spune… Lui Micail îi trecu prin minte că, foarte curând, acele două cuvinte aveau să-i displacă din cale-afară.

— Ei, făcu el, destul de calm, probabil c-o să putem trimite un preot sau doi, dintre cei mai mici

în rang, să se ocupe de plecarea voastră din mlaştini – dar tu şi copilul trebuie să veniți la mine, în Azan.

Ce căuta politica în vorbele lor, când ceea ce îşi dorea el de fapt era să afle mai multe despre ea şi despre copilul în a cărui existență îi venea greu să creadă, chiar şi în clipa aceea?

— *Trebuie*, Micail? îşi înălță ochii spre el cu o figură sobră. Ăsta e un cuvânt pe care nu mi l-ai mai spus niciodată…

— Am fost despărțiți atât de multă vreme – am avut atât de multă nevoie de tine! Nu e o poruncă, iubito, e un strigăt pornit din inimă.

— Ştii în câte dimineți m-am trezit cu perna udă fiindcă plânsesem în somn de dorul tău? răspunse ea. Dar, înainte de a face legământul căsătoriei, am fost făgăduiți zeilor. Chedan spune că încălcarea unui jurământ aduce îndoiala asupra tuturor celorlalte.

Acasă le slujeam zeilor împreună şi o vom face din nou, cu siguranță. Dar în clipa de față avem alte îndatoriri. Cel puțin *eu* am. Oamenii mlaştinilor s-au lepădat de vechiul lor fel de viață pentru a deveni o parte din comunitatea noastră şi nu-i putem părăsi pur şi simplu. Dacă pentru tine lucrurile stau altfel, de ce nu pleci din Azan ca să trăieşti alături de mine?

Când să răspundă, el îşi dădu seama că nu ştia cum. Dacă i-ar fi spus că nu era acelaşi lucru, că

munca lui la Roata Soarelui era mai importantă, Tiriki s-ar fi simțit insultată, şi pe bună dreptate.

Nu putea lăsa cercul de pietre neterminat! Şi dacă i-ar fi vorbit despre intensitatea puterii pe care o concentrase acolo, oare ar fi speriat-o?

— Vezi? Ea zâmbi scurt, citindu-i gândurile, aşa cum o făcea de obicei. Sau ai şi alt motiv care te face să rămâi? Fata aceea, Anet… Părea foarte… sigură de dreptul ei de proprietate când a vorbit despre tine.

— Între mine şi ea nu e nimic, în afara unor gânduri pofticioase! Din partea ei!

Oare fusese prea grăbit să protesteze?

— Mi-ar fi greu să te învinuiesc dacă te-ai fi lăsat ispitit. E foarte frumoasă şi nu ştiai că eu mai sunt în viață.

— Ei bine, cu siguranță că m-aş fi putut lăsa ispitit, dar n-am făcut-o! spuse el, tăios. Dar tu îți închipui că ți-am fost necredincios, nu-i aşa? Îți cauți o scuză fiindcă te-ai culcat cu Chedan?

Tiriki îşi trase mâna înapoi, desprinzându-se de brațul lui, şi îl privi în față, cu ochii în flăcări.

— Cum îndrăzneşti?

El o săgetă cu asprime, căutând să iasă din încurcătură refugiindu-se în mânie.

— Ce-aş putea să cred, când îi aduci laude în fiecare frază?

— E un mare mag, un om sfânt şi un înțelept…

— Spre deosebire de mine?

— Tu *erai* măreț şi înțelept în Ahtarrath. Ochii ei erau cenuşii şi reci, ca marea la vreme de iarnă. Nu ştiu cum eşti acum.

— Vino în Azan şi-o să afli! făcu el, cu o privire aspră.

— Atunci o să fie nevoie de ceva timp, răspunse ea, furioasă şi disprețuitoare, fiindcă, cu cât aud mai multe, cu atât găsesc mai puține motive să plec de la Tor.

— Dar Tjalan n-o să-ți îngăduie să rămâi acolo.

El – poporul nostru trebuie să se adune laolaltă, pentru ca harurile noastre să se poată îmbina. Chiar şi împreună suntem puțini – iar el ne poate apăra!

— *Nouă* nu ne trebuie o asemenea apărare! Tiriki se îmbățoşă. Poate că port roba albastră a Caratrei, dar sunt o Veghetoare Învestită a Templului Luminii!

Nici tu, nici Chedan şi nici măcar Tjalan din Alkonath nu-mi puteți porunci *mie!*

— Templele zac sub valuri, spuse el, dintr-odată obosit. Până când nu vom construi un altul, tu, eu şi toți ceilalți nu suntem Veghetorii nimănui. Tiriki, ajută-mă să-l preschimb încă o dată în realitate…

— Ai nimănui? repetă ea. Atunci tu crezi că zeii sunt neputincioşi fără templele lor de piatră?

— Nu, sigur că nu – dar *prorocirile*…

— Sunt mai multe prorociri! Ea îşi flutură

nerăbdătoare mâna şi se îndepărtă cu încă un pas. N-are importanță. Cultul Caratrei e puternic aici… mai puternic decât era acasă. Mama mea şi a ta m-au făcut preoteasa *Ei* cu mult înainte ca Rajasta şi Reio-ta să mă facă Preoteasă a Luminii. Sunt legată de Surorile Sacre de pe acest pământ, iar ele cred că Torul este locul unde trebuie să mă aflu.

Micail o privi lung, descoperind dintr-odată o asemănare între ea şi Anet, şi îşi înăbuşi o uşoară tresărire de nelinişte. Semnul Zeiței? În Ahtarrath, templul lui Ni-Terat nu avusese prea mare importanță.

Nu se gândise niciodată cu adevărat la celălalt legământ al lui Tiriki.

— Dacă vrei să păstrezi vie speranța că vom fi cândva din nou împreună, spuse ea, cu voce aspră, nu încerca să-mi porunceşti să trec de partea ta.

Alătură-mi-te dacă vrei. Dacă nu…

— Nu pot…

Vocea lui se frânse. *Nu cutez să-i părăsesc fiindcă mă tem că vor da o întrebuințare greşită lucrului pe care-l construim!* Înțelesese, în sfârşit, de ce se temea, dar ruşinea îl împiedică să recunoască în fața ei atât de multe. Trebuia să se încredințeze că Roata Soarelui nu avea să fie folosită pentru a sluji fanteziilor de putere ale lui Tjalan, apoi se putea retrage.

— Sigur că ai motivele tale, Micail.

Tiriki părea să creadă în sinceritatea lui, chiar dacă nu-l înțelegea.

— N-o să mă îndoiesc de tine dacă ai cu adevărat convingerea că trebuie să rămâi acolo unde eşti – deocamdată.

Viețile noastre nu ne aparțin, adăugă ea şi Micail simți din nou, cu uşurare, o undă de căldură în vocea ei. Tu mi-ai spus asta, cu mult, mult timp în urmă, şi, în ultima vreme, am păstrat-o în inima mea, fiindcă am văzut că e adevărat. Trebuie să ne împlinim destinele… împreună sau despărțiți.

— Numai pentru încă puțin, spuse el, cu disperare.

Încă nu-ți pot explica… Aruncă o privire grăbită către deal şi îl zări pe Tjalan urmărindu-i din ochi. Încrede-te în mine încă puțin, aşa cum mă încred eu în tine!

Ea se uită în ochii lui preț de o clipă nesfârşită, apoi oftă. Principele venea către ei.

— Tiriki… spuse Micail în grabă, să nu mă contrazici când o să-i spun c-o să ni te alături în curând.

Aşteptă până când văzu ultima umbră de mânie dispărând din ochii ei. Eilantha! spuse apoi. Cât de mult te iubesc.

— Te iubesc, Osinarmen.

În ecourile numelor lor de templu, el auzi un legământ. Se priviră pentru o lungă clipă,

memorându-şi fiecare trăsătură, fiecare linie şi curbă a trupului, de parcă s-ar fi putut întâmpla să nu se mai întâlnească niciodată. Pe urmă ea îl luă de braţ şi începură să urce împreună dealul.

Damisa stătea sub un stejar foarte bătrân din grădina interioară a fortăreţei lui Tjalan când unul dintre cei doi străjeri o înştiinţă că avea un oaspete.

Ea se strâmbă, iritată, pe jumătate înclinată să le spună că nu primea pe nimeni, ca să vadă dacă aveau să i se supună – în ciuda curtoaziei lor, devenise limpede că, oricât i s-ar fi purtat de grijă, se afla cu siguranţă sub pază. Dar Tjalan plecase undeva şi ea se săturase de distracţia pe care i-o putea oferi mica grădină. Şi apoi, ar fi putut fi cineva a cărui prezenţă să nu i se pară supărătoare.

Se ridică pe jumătate, cu gura deschisă de uimire, când Reidel fu escortat înăuntru.

— Nu… nu mă aşteptam să *te* revăd, spuse ea, în timp ce străjerul făcea o plecăciune şi ieşea de-a-ndărătelea , închizând poarta.

Riscase să stârnească mânia lui Tjalan ca să-l salveze pe Reidel. Ca recunoştinţă, ar fi putut măcar să *rămână* salvat.

— Ar fi trebuit să ştii mai bine ce să faci.

El se aşeză pe una dintre bănci, privind în jur cu acel sânge rece care îl caracterizase întotdeauna,

chiar şi pe puntea legănată de valuri a unei corăbii, în inima furtunii.

— Cel puțin chiar ai fugit – am fost pe jumătate convinsă că te omorâseră. Mi-au arătat peretele pe care l-ai dărâmat – cum de-ai izbutit…? Oh, nu contează.

De ce, în numele tuturor stelelor, ți-ai vârât capul înapoi în laț?

— Am fost trimis cu un mesaj. Principele şi Micail au plecat să o-ntâlnească pe Tiriki. Într-un loc neutru, adăugă el, când Damisa începu din nou să protesteze.

— Ar fi putut să-l aducă altcineva, bombăni ea.

— Comunitatea noastră nu e atât de mare încât să ne putem lipsi de oricine, spuse el, sec. Iar eu ştiu drumul. Pe lângă asta – cum ai putut să-ți închipui c-o să te las aici, prizonieră? Cu toate că…

Privirea lui alunecă de la pernele de pe scaunul ei sculptat la masa minunat împodobită pe care o carafă şi un potir cu ornamente identice luceau în soare ca oricalcul.

— …se pare că eşti bine tratată.

— O, da, colivia e foarte luxoasă.

Damisa turnă vin în pahar şi i-l întinse. Când Reidel se aplecă, ea zări, în lumină, urma roşie a unei lovituri de pumn pe umărul obrazului lui.

— Eşti gata de plecare?

El sorbi din vin şi lăsă jos pocalul.

— Da, spuse imediat Damisa, însă apoi întoarse capul, dorind să nu se vadă că roşise. Nu, o luă ea iarăşi de la început, dar se opri brusc, încă o dată. Cum aş putea face o alegere când văd pericolele pe orice cale? Măcar dacă Tjalan ar avea încredere în mine!

— Tu *crezi* ce spune el?

Reidel sări în picioare, uitându-se lung în jos, către ea.

— Vrea să refacă gloria Atlantidei. Tu nu vrei?

— Ah. Îngăduie-mi să-mi reformulez spusele…

Reidel se îndepărtă cu vreo câțiva paşi, apoi se întoarse brusc. Tu *te încrezi în* el? Crezi că viitorul, aşa cum îl vede el, e ceea ce eşti tu menită să susții pe aceste pământuri?

— Eu? Dar… Îşi dădu seama că nu putea să-l privească în ochi. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Reidel se apropie şi îi răspunse cu blândețe:

— Nu ştii? Atunci de ce nu-i spui lui Tjalan cum să ajungă la Tor?

— Nu-i treaba mea să iau hotărâri în locul maestrului Chedan!

La rândul ei, Damisa începu să măsoare locul cu pasul, acoperind distanța până la zid şi înapoi înainte de a încerca să mai spună ceva.

— Sau în locul lui Tiriki, începu ea. Adică… toți trebuie să facem o alegere… *Nu ştiu!*

— Oh, asta e limpede.

Reidel se rezemă de stejar, cu brațele

încrucişate.

Fără să fie pe de-a-ntregul sigură, Damisa credea că expresia feței lui era un zâmbet.

Ce bărbat enervant, se gândi. De când, cu un an în urmă, după întâlnirea lor, îl tratase cu cruzime, el nu-i mai vorbise niciodată despre dragoste, însă acum nu mai radia aceea suferință oribilă, plină de ranchiună.

Era ca şi cum, fără să fi rostit nici măcar un singur cuvânt, ajunseseră la o nouă relație – sau el ajunsese – iar noua lui siguranță o făcea pe Damisa să se simtă mai nedumerită ca niciodată.

— O să-ți pun o întrebare, zise ea. Spui că te-ai întors pentru mine – dacă eu hotărăsc că Tjalan are dreptate, o să mă sprijini?

— Loveşti cu şiretenie, făcu el, după ce se scurseseră câteva clipe. Pun rămăşag că Tjalan nu ştie cât de puternică eşti, nu-i aşa? Şi, de fapt – tu ştii? Am bănuiala că, dacă ar fi nevoie, te-ai urca în copacul ăsta şi ai sări de una singură peste zidul grădinii.

Te-am văzut făcând şi lucruri ceva mai grele!

Ea roşi, furioasă, în timp ce Reidel clătina din cap şi ofta.

— Îți dau acelaşi răspuns pe care mi l-ai dat tu – da şi nu. Ceea ce am văzut aici m-a convins că Tjalan nu e un conducător potrivit. Nu cred că-mi doresc să-l ajut. Dar să nu mă înțelegi greşit, Damisa.

Într-un fel sau altul, în ultima vreme am avut o grămadă de timp ca să chibzuiesc. În cele din urmă, mi-am dat seama că, indiferent dacă ție o să-ți pese sau nu vreodată de mine, soarta mea e să te iubesc.

Şi, ca să te apăr, mi-aş vărsa bucuros ultimul strop de sânge.

— Ne-am despărțit cu cea mai aleasă curtoazie, spuse Tiriki cu voce amară, dar oricum trebuie să fim pregătiți să ne apărăm. N-am izbutit altceva decât să facem rost de puțin timp.

Se uită în jur, la ceilalți membri ai comunității, familia ei, aşezați pe banchetele tari din jurul focului adunării.

Era pe la jumătatea după-amiezii, dar ea îi convinsese să pună câțiva buşteni pe foc, nu pentru căldură, ci drept o lumină simbolică. În Templul Luminii, altarul adăpostise o flacără eternă, păstrată prin mijloace necunoscute, care ardea într-o lampă din aurul cel mai pur. Era departe de acel simplu foc de lemne dintre copaci, dar lumina era aceeaşi, o frântură de soare. *Iar eu nu sunt mai puțin preoteasă*, îşi spuse. *E un lucru pe care m-aş fi aşteptat ca Micail să-l înțeleagă…*

— Cum? întrebă Kalaran. Spuneți că Reidel e încă – din nou – prizonierul lor?

Elis dădu din cap.

— Trebuie să presupunem asta.

— Atunci, voi credeți că Tjalan va găsi pe cineva care să-i călăuzească oştenii până aici – ca să ne atace? întrebă Liala, cu voce şovăitoare.

Tiriki dădu din cap.

— Iar asta e ultima dintre grijile noastre. Micail mi-a povestit câte ceva despre o construcție pe care el şi ceilalți o înalță de patru ani – un grup de pietre pe care ei îl numesc Roata Soarelui. După cum spune Tjalan, controlează cumva sunetul.

— Ochiul lui Adsar! Chedan sudui. Se uită în jur, la cercul de chipuri nedumerite. Dar fireşte că voi nu înțelegeți. Teoria unor astfel de instrumente li s-a explicat întotdeauna numai preoților de cel mai înalt rang. Nu cred c-a mai construit cineva cu adevărat vreunul de vreo câteva secole. Oftă. Ştiți cu toții că vibrațiile sunetului pot muta materia... Într-un spațiu gândit aşa cum se cuvine, vibrațiile devin mai puternice. Un grup bine pregătit de cântăreți le poate concentra într-o pulsație care călătoreşte pe o distanță foarte mare.

— Ca să mişte ceva? întrebă Kalaran.

— Ca să distrugă? şopti Elis, albindu-se la față.

— Mi-a spus că are menirea unui izvor de putere pentru construirea noului Templu, zise Tiriki, cu voce scăzută. Dar, aşa cum ştiți, poate fi îndreptată în orice direcție, de-a lungul păienjenişului de energii care curg deja prin pământ... Nu e gata. Dar cred că au fost aşezate

destule pietre ca să poată fi folosit.

— Dar ei nu ştiu unde suntem…! exclamă Selast.

Rendano oftă.

— Nu încă. Dar principele Tjalan e foarte mândru de noul lui regat şi, în timp ce îi aşteptam pe Tiriki şi Micail, s-a lăudat o mulţime. În primul rând, Stathalkha e cu ei şi instruieşte alte senzitive. Au făcut o hartă cu toate punctele de concentrare a puterii din acest ţinut…

— Printre care şi cel de aici, adăugă Elis. Principele a spus… c-au aflat că suntem aici cu luni în urmă. Numai că, până acum, nu s-au gândit că asta ar avea importanţă.

— Aşa că, vedeţi, nu e nevoie să trimită oşteni, zise Rendano. Tot ce au de făcut e să focalizeze puterea în lungul liniei ce străbate păşunile, unind Roata Soarelui cu Torul.

— Prinţul Tjalan ştie că pot face asta?

Rendano ridică din umeri.

— Nu încă, aşa cred. Dar bănuiesc c-o va afla în curând.

Chedan clătina din cap.

— Nu sunt convins. Mă gândeam că măcar Ardral va fi destul de înţelept ca să nu îngăduie…

— E un mare iniţiat, îl întrerupse Rendano, dar nu e decât unul printre mulţi alţii: Mahadalku, şi Haladris, *şi* Ocathrel din Alkonath – chiar şi Valadur Cenuşiul! Sunt cei mai înfocaţi

susținători ai lui Tjalan.

Expresia feței lui Chedan devenea tot mai sumbră după fiecare nume, pentru că îi cunoştea pe toți.

— Ei *sprijină* nebunia asta? repetă, cu privirea în gol.

— Nici mie nu mi-a venit să-mi cred urechilor, răspunse Tiriki, grăbindu-se să-şi întindă mâinile şi prinzându-le pe ale lui Chedan în palmele ei. Dar nici Micail nu e lipsit de sprijin, Jiritaren şi Naranshada sunt acolo, printre alții, iar acoliții îl privesc cu un respect aparte. Cu toate astea, sunt copleşiți numericeşte. Iar Tjalan îi domină cumva pe toți. Dar cum ar putea vreunul dintre ei să-nțeleagă cu adevărat ce pun în primejdie? În afară de Micail, n-au văzut chipul puterii care a sfărâmat Atlantida… Vocea lui Tiriki se frânse. Nu l-au văzut pe Dyaus.

— Sst, spuse Chedan.

Se ridică greoi şi încercă, la rândul lui, s-o liniştească… Cu un mic şoc, Tiriki îşi dădu seama că barba magului era acum cu desăvârşire albă. Pentru o clipă, îşi îngădui să-şi lase capul pe pieptul lui, înfuriindu-se iarăşi când îşi aduse aminte de gelozia lui Micail. Era ca şi cum ar fi acuzat-o că se destrăbălează cu bunicul ei.

Magul o bătu uşor pe creştet.

— Nici Ardral, nici Micail nu le vor îngădui să facă greşeala de a-şi folosi puterea într-un

asemenea chip.

— Crezi într-adevăr asta? Ea îşi îndreptă spatele şi îşi şterse ochii. Eu aş vrea să pot fi atât de sigură.

Credeam că-l cunosc pe Micail – dar în el e ceva nou. Şi-a dedicat patru ani din viață construcției acelui inel de pietre. Nu ştiu dacă ar *izbuti* să se lepede de el.

— Dacă folosesc puterea împotriva noastră – ce putem face *noi?* întrebă Liala.

Vocea îi tremura şi inima lui Tiriki se frânse de milă. *E prea bătrână ca să facă față unei asemenea încercări. Şi Chedan…*

— Alyssa! Tiriki se ului până şi pe sine însăşi cu propriul ei răspuns. A spus ceva când aiura, în ultimele ei clipe – cel puțin eu am crezut atunci că aiura, zise ea, încet. Murmura ceva despre un război în ceruri şi despre un inel al puterii, apoi a strigat, cu voce puternică: „Sămânța Luminii trebuie plantată în inima dealului!"

Se lăsă tăcerea şi toți se uitată la Tiriki, fiind clar că aşteptau să audă ceva mai pe înțelesul lor.

Tiriki înghiți în sec şi făcu o încercare:

— Cred că voia să spună… că trebuie să folosim Piatra Omphalos. Ai spus-o şi tu, Chedan, înainte de plecarea mea.

— Da, zise magul, luat prin surprindere, dar tot ce poate face ea e să echilibreze energiile…

— Nu, îl contrazise Tiriki, iartă-mă, dar nu e aşa.

E mai mult decât atât! Dar cum se poate realiza…
Trebuie să mă odihnesc, se hotărî ea. Poate o să vină şi răspunsul când n-o să mi se mai învârtă capul.

— Asta nu e o hartă fizică a terenului, spuse Stathalkha dispreţuitor, arătând cu braţul ei ascuns sub roba albă către pergamentul în toate culorile curcubeului întins pe una dintre mesele principelui Tjalan. Înfăţişează albiile prin care curge energia.
Arătă, cu un deget subţire, mai multe puncte locale de putere. Ştiţi deja despre acest flux principal, care curge de la miazăzi spre miazănoapte, trecând atât pe sub Roata Puterii, cât şi pe sub Cam Ava.
Tjalan dădu din cap, nerăbdător. Expresia lui Micail părea mult mai contradictorie. Era întotdeauna de dorit să ai cunoştinţe exacte, dar ideea că un Veghetor şi-ar fi putut folosi puterile magice împotriva altuia – fie şi numai pentru a-l observa de la distanţă – îl umplea de repulsie. Haladris era puternic şi, cu ajutorul lui Mahadalku şi Ocathrel, rămâneau puţine lucruri pe care nu le-ar fi putut face – însă Micail stăpânea o înţelegere mai profundă a pietrelor.
— Iar aici e un alt flux puternic… Bătrâna preoteasă trase o altă linie pe pergamentul ei. Vine dinspre sud-vest, trece cam pe sub promontoriul

din Beleri'in, iar apoi se îndreaptă spre nord-vest, traversând întreaga insulă.

— Tot nu văd cum ne ajută asta să îi forțăm pe Chedan şi Tiriki, spuse Tjalan, cu o stăpânire de sine remarcabilă.

Stathalkha îşi lăsă capul pe-o parte şi se holbă la principe aidoma unei păsări, apoi răscoli mormanul de pergamente pentru a scoate la iveală un altul, pe care fusese desenată o hartă uimitor de amănunțită a Azanului şi a ținutului Lacului.

— Noi simțim că ei se află... chiar aici...

Arătă un punct de pe linia Beleri'inului.

Tjalan privi pergamentul cu atenție, apoi întrebă, atingând două puncte de pe hartă:

— Ăsta e Azan? Şi ăsta de aici, Ținutul Verii?

Se uită din nou la hartă, îşi înclină capul, apoi o cercetă mai îndeaproape. În cele din urmă, îşi înălță din nou ochii, cu un zâmbet larg.

— Asta – ridică harta – asta ne oferă un avantaj tactic important! Se întoarse spre Micail şi îi puse mâna pe genunchi, spunând, cu toată convingerea:

Acum sunt sigur că putem încheia toată povestea fără să vătămăm pe nimeni.

Micail se simți pradă mâniei, dar izbuti cumva să zâmbească, ținându-şi în frâu furia şi neîncrederea, cu gândul că, dacă nu le îngăduia să dea decât un impuls foarte uşor – de-ajuns pentru ca Tiriki să înțeleagă cât erau de puternici

– ea ar fi trebuit să admită că poate, la urma urmelor, Chedan nu izbutea s-o apere chiar atât de bine.

Toiagul lui Chedan alunecă pe cărarea noroioasă şi Iriel întinse mâna să-l sprijine. În fața lor, Kalaran, Cadis, Arcor şi Vidră se împleticeau sub greutatea lăzii. Stâlcit şi zgâriat în timpul lungii sale călătorii din criptele Ahtarrathului, cufărul de lemn încă mai adăpostea, deşi cu greutate, Piatra Omphalos – cu toate că greutatea ei părea să se schimbe întruna, de parcă lada însăşi s-ar fi împotrivit tuturor eforturilor de a o căra fără oprire de-a lungul potecii.

— Mă simt bine, murmură magul, ajutați-i pe ceilalți. Iriel, luminează drumul.

Dar nu se simțea bine. Tiriki o ştia, însă nicio mână omenească nu-i putea linişti sufletul. Aceeaşi energie unduitoare care făcea Piatra să se împotrivească mutării, zguduind-o şi răsucind-o în lada ei, le cutremura şi le pârjolea sufletele.

Gura peşterii se căsca în întuneric, chiar în fața lor, uşor albită în partea de jos de pârâul ce curgea, clipocind, către întâlnirea sa cu apele Izvorului Roşu.

Tiriki era gata să intre în grotă, însă se opri chiar în prag, aplecându-se puțin ca să-şi lase lumina torței să lumineze interiorul. *Cel puțin*, îşi spuse ea, cu un aer sumbru, *aici nu trebuie să ne temem*

de cutremure care să surpe dealul, distrugând totul.

În ultimii cinci ani se străduiseră cu toții – în afară, bineînțeles, de sărmana Alyssa, a cărei sensibilitate nu-i dădea prea multe şanse – să nu se gândească la Piatra Omphalos.

Chedan le spusese că multe dintre cele pe care le făceau acum fuseseră prorocite, dar cu atât de mult timp în urmă încât cele mai multe profeții fuseseră date uitării. Totul fusese prevestit şi apoi uitat? Ea nu era decât o marionetă din spectacol, dansând pentru plăcerea unor zei istoviți? Cu siguranță Rajasta nu prorocise niciodată că supraviețuitorii Atlantidei vor porni război unul împotriva altuia… Sau o făcuse?

Izbită de neaşteptata întoarcere a îndoielilor, se întoarse, îndreptând către Chedan o privire imploratoare, dar el se mulțumi să clatine din cap. Ea închise ochii, întărindu-se pentru ceea ce urma să vină. Dacă Micail nu îi putea convinge pe ceilalți preoți să nu folosească Roata Soarelui împotriva lor, sau, şi mai rău, dacă el însuşi avea să fie convins, sau amăgit, sau silit să-i ajute, ea avea să se pomenească luptând contra lui.

Pe când înainta în adâncul peşterii, aproape că îşi dori să fi murit şi ea, ca Alyssa, înainte a apuca acea zi.

În vreme ce Iriel o urma pe Tiriki în grotă cu o altă torță, magul îşi invocă o rezervă interioară de

putere, ajutându-le să-i călăuzească pe cei care se străduiau din răsputeri să ducă lada înăuntru. Numai că gândurile lui erau tulburate de viziuni – nu ale viitorului, ci ale întâmplărilor ce îl aduseseră în acel moment cumplit. Însă viața pe care o trăise şi nenumăratele reîncarnări în trupuri ce îi slujiseră pe zei îl învățaseră mult prea bine că moartea nu putea decât să amâne soarta cuiva, nu să o schimbe. Fugind de propriul destin nu avea să izbutească altceva decât să-şi îngreuneze viața următoare.

Dar îşi dorea să nu se fi simțit atât de istovit. *E Piatra*, îşi reaminti. *Ştie că avem de gând să-i folosim puterea şi îşi cere plata…*

Icnind adânc, purtătorii lăzii se sforțau să înainteze, obosiți, de-a lungul tunelului, urmărind lumina pâlpâitoare a torțelor. Adesea nu erau nici măcar siguri dacă urcau sau coborau.

Cel puțin aerul era răcoros, însă era de asemenea umed, iar pământul şi piatra de deasupra lor le îngreunau sufletele.

— Lumina însăşi ne e mamă, de Întuneric n-avem teamă, începu Kalaran să cânte, destul de îndârjit, iar ceilalți se alăturară cu uşurare cântecului:

Mâhnirea să lase surâsul în loc,
Să fie necazul gonit de noroc,
Un pas după altul croiască poteci

Pân’ va uni Bezna cu Zorii, pe veci…

— Aici…

Vocea lui Tiriki răsună în lungul tunelului.

— Aici e săgeata pe care am desenat-o ca să însemn locul. Vedeți – acolo e spirala cioplită în stâncă.

N-o atingeți! îi preveni când Iriel întinse mâna. Are puterea de a ne hipnotiza, ne poate abate de la ceea ce avem neapărat de făcut…

Acum călcau pe un sol mai moale şi purtătorii lăzii puteau merge mai repede – şi Piatra începuse să opună mai puțină rezistență, de parcă ar fi înțeles unde era dusă şi ar fi încuviințat. Tunelul coti, curbându-se în jurul lui însuşi de mai multe ori, dar Chedan nu avu nevoie de mult timp ca să recunoască, cu o mică tresărire de mulțumire, că de fapt era acelaşi model pe care îl săpau pe suprafața Torului.

Când străbați un labirint, ultimele bucle te pot aduce în centrul lui cu repeziciune. Chedan se grăbea pe urmele purtătorilor Pietrei de parcă ar fost prins de curentul unei ape curgătoare – însă acela era un curent de putere, care îi purtă într-o altă încăpere cu pereții acoperiți de tuf în care abia dacă încăpeau cu toții.

Am făcut ceea ce trebuia aducând Piatra aici, cugetă Chedan când el şi Tiriki se aplecară să deschidă încuietorile. Cu toate că, din pricina

stratului gros de pământ şi de stâncă de jur, energiile nu mai erau acum tot atât de distrugătoare ca mai înainte, simţi puterea Omphalosului revărsându-se încă dinainte de a începe să salte capacul greu.

— Uşor, uşor, stărui el când Tiriki scoase părţile laterale ale lăzii din rama care le ţinea şi le în tinse alături.

Piatra strălucea deja în învelişul ei de mătase, ca soarele printre nori.

— Am fost într-adevăr călăuziţi de zei, şopti Tiriki. Vedeţi, acolo… arătă către centrul încăperii. O adâncitură care parcă a fost făcută ca să găzduiască Piatra!

Îngăduindu-i lui Kalaran să-i ajute, traseră lada spartă mai aproape, apoi Chedan îşi puse mâinile în jurul Pietrei înfăşate, în formă de ou, şi prinse s-o legene pe loc, înainte şi înapoi. La atingerea lui, focurile interioare se treziră şi cadrul lăzii crăpă în trei locuri, iar bucăţile căzură la pământ. Chedan icni când un val de putere îi urcă în susul braţelor şi, auzindu-l, Iriel scăpă torţa şi ţipă. Toţi ceilalţi înlemniră.

— Lasă-mă să te-ajut! strigă Tiriki.

Şi torţa ei se stinsese, dar încăperea devenea tot mai luminoasă şi suprafeţele albe de tuf scânteiau.

— Nu! stărui el, făcându-le semn să stea deoparte în timp ce rupea ultimul strat de mătase.

Mişcă piatra de unul singur, folosindu-se de propria ei forță, dar era ca şi cum ar fi încercat să țină în mână cărbuni aprinşi. Omphalosul îşi revărsă iarăşi întreaga energie, legănându-se primejdios în fața lui înainte de a-şi găsi locul în adâncitura care aştepta.

Tiriki îl prinse când se trăgea înapoi, împleticindu-se, cu palmele pulsându-i sălbatic. Şi le ridică, uimit că nu vedea nicio arsură.

— Ei bine, spuse el, cu blândețe, vorbindu-i pietrei, ei bine – ți-ai găsit în sfârşit un sălaş?

Parcă răspunzându-i, suprafața ei stranie păli, absorbindu-şi propria strălucire. Însă încăperea se umblu apoi de o lumină albă, fierbinte, de parcă acolo, înăuntru, ar fi răsărit soarele. Țipară cu toții – de uimire.

— *Hotarul nostru este centrul sfânt…* intonă Chedan, *Unde se schimbă toate, toate una sunt…*

Cântară împreună versurile, întinzându-şi palmele către piatră, până ce strălucirea ei copleşitoare se domoli, devenind mai uşor de îndurat pentru ochii muritori. Cu un oftat prelung, Chedan bâjbâi după toiagul pe care şi-l rezemase de perete.

Şi ceilalți amuțiră. Tiriki râse, cu răsuflarea uşor tăiată.

— Logodnicul meu a murit ca să salveze obiectul ăsta, spuse Iriel, cu voce scăzută. Sper că şi el ne va salva acum…

— Mai bine roagă-te să nu fie niciodată nevoie de puterile lui! exclamă Chedan, cu asprime. Gândeşte-te numai că am făcut bine găsindu-i un loc potrivit.

Când stă în tihnă, Omphalos este centrul lumii!

Cândva stătea ascuns şi neştiut pe Pământul Străvechi, până când Ardral, Rajasta şi eu am fost chemați să-l ducem în Ahtarrath. Acum a ajuns în acest loc. Fie să rămână aici şi să aducă în lume numai echilibru şi lumină! Fie să fie aşa!

— Aşa să fie, răspunseră ceilalți în cor, cu voci bine stăpânite.

— Acum să mergem, spuse sever magul, şi să ne rugăm, cu ardoare, să nu fim nevoiți să ne mai gândim vreodată la piatră!

Dar, chiar în timp ce vorbea, ştiu că nu aveau să fie atât de norocoşi.

19

După ce Piatra Omphalos fu aşezată la adăpost, Torul păru să strălucească, împrăştiind raze de lumină ce se învârtejeau aidoma unor dragoni roşii şi albi împletiți într-un dans fără sfârşit. Când era trează, Tiriki îi simțea; în somn, îi bântuiau adesea visele. Dar visele acelea erau mai bune decât coşmarurile – siluetele întunecate şi diforme care o urmăreau pentru a o încolți în cele din urmă, dezvăluind chipul pofticios al… lui

Micail.

După cea de-a treia noapte în care astfel de vise îi răpiră odihna, îşi căută adăpost la Taret. Se gândea, totuşi, că faţă de Chedan şi de ceilalţi era mai bine să pretindă că nu punea la îndoială buna-credinţă a lui Micail, dar păstrarea zbuciumului pentru ea însăşi nu îi era fireşte de niciun ajutor. Taret se afla destul de aproape ca să-i pese de urmările celor petrecute, dar nu era direct amestecată. Şi bătrâna era înţeleaptă.

Încă o noapte ca asta, cugetă ea, cu amărăciune, *şi o să aiurez ca Alyssa – Caratra s-o odihnească.*

O lăsă pe Domara în grija dădacelor şi o porni la drum pe potecă, oprindu-se mai întâi ca să vadă în ce stare se afla răzorul ei favorit de usturoi sălbatic şi apoi, ceva mai departe, ca să rupă o crenguţă de cimbru sălbatic. Îşi arătă de asemenea veneraţia faţă de bătrânul stejar, gândindu-se, chiar în aceea clipă, cât de uimit ar fi fost Micail aflând că ea putea recunoaşte astfel de plante. *Sunt ca Deoris în grădina ei*, îşi spuse, cu un zâmbet trist. *Măcar dacă am fi avut-o pe ea aici. Soarta să fie blestemată! Ar fi trebuit s-o înşfac de mână şi s-o trag către corăbii. Ar fi putut face atât de mult bine… Şi se pricepea mult mai bine la politica Templului, ştia cum să ducă tratative cu nobilii în privinţa asta.*

Principele Tjalan spusese cât se putea de limpede că ţelul lui era continuarea civilizaţiei

Atlantidei, iar Micail nu părea să pună asta la îndoială. Nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin cap să întrebe dacă Tiriki sprijinea un asemenea țel. Chiar şi cu doi ani în urmă s-ar fi putut să fie de acord, cugetă ea, trecând pe lângă arborii de tisă ce flancau cărarea către Izvorul Însângerat. Dar, din momentul în care *Şarpele Stacojiu* sosise acolo, sărăcia locului îi făcuse să se lepede de vechiul lor mod de viață. Numai învățând de la oamenii mlaştinilor izbutiseră să supraviețuiască.

Oare nu făcea altceva decât să ridice nevoia la rang de virtute? Aşa fericită cum se simțea acolo, trebuia totuşi să admită că îi lipseau multe lucruri din lumea veche şi ştia că, în comunitatea Torului, erau alții care tânjeau mai mult decât ea după obiceiurile pierdute. Însă nu se putea împiedica să simtă că aceia care continuau să se agațe de țelurile şi de ambițiile unui imperiu dispărut nu făceau decât să-şi irosească strădaniile şi puterile. Chiar şi aşa stând lucrurile, nu s-ar fi înverşunat să se opună dacă vreunul dintre adepții ei s-ar fi hotărât să părăsească Torul şi să trăiască aşa cum credea Tjalan că era mai bine. Însă el nu le oferise prilejul de a alege.

Gândul că acel loc liniştit ar fi putut fi invadat o făcu să se cutremure. *E singurul motiv pentru a ceda în fața lui Tjalan. Măcar ar lăsa Torul în pace…*

Numai că asta, înțelese ea dintr-odată, însemna

să se amăgească singură. Oricare ar fi fost meritele intențiilor lor, preoții lui Tjalan erau însetați de putere, iar Torul fusese un loc de o forță remarcabilă chiar şi fără Piatra Omphalos. Noii curenți ce se învârtejeau acum în jurul lui ar fi fost aidoma unor faruri călăuzitoare gemene pentru senzitivele lui Stathalkha.

Dacă îl ignoraseră înainte, acum n-aveau s-o mai facă. Între ceea ce voiau *ei* şi ceea ce ajunsese ea să creadă că era menită să facă în locul acela s-ar fi dat o luptă, într-un fel sau altul.

Însă până şi această convingere îi aduse prea puțină alinare. Cu o noapte în urmă, Chedan spusese ceva care îi amintise că adevăratul ei destin nu era un lucru ce se putea împlini într-o singură viață, ci un țel mult mai măreț, care apărea iarăşi şi iarăşi, în cursul mai multor vieți. Ceea ce începuse ea era îndreptățit şi necesar şi făgăduia ceva care avea să se îndeplinească în cele din urmă; nu se mai îndoia de asta.

Dar îndeplinirea putea să dureze trei zile sau trei mii de ani.

O găsi pe femeia înțeleaptă în fața casei sale, aşezată pe un taburet şi răzuind cu un cuțit de cremene scoarța unor rădăcini de nufăr. Întoarse capul când Tiriki păşi pe potecă.

— Binecuvântarea serii să fie asupra ta.

— Zeița să-ți dea tihnă, răspunse Taret, cu un zâmbet uşor. Credeam că schimbi vorbe cu ai tăi,

în jurul focului.

— Focul sfatului e aprins, zise Tiriki cu un oftat, dar nu se mai rosteşte nimic care să nu fi fost spus de şapte ori de la micul dejun încoace. Se lăsă jos, alături de Taret, şi luă o altă bucată de cremene. Aşa că o să te-ajut la rădăcinile astea. Mama spunea că în astfel de îndeletniciri simple găseşti alinare şi încredințarea că viața merge înainte. N-am ascultat-o atunci. Poate nu e prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu, răspunse Taret, cu blândețe, iar eu mă bucur de ajutorul tău.

— Cred că, de fapt, am venit să-mi cer iertare, recunoscu Tiriki, după ce trecuseră câteva minute, timp în care ea tăiase mai multe rădăcini, fiindcă mă tem că am adus năpasta asupra ta şi a alor tăi – şi nu aşa s-ar fi cuvenit să vă răsplătim bunătatea. I-am prevenit pe săteni, dar nu vor pleca. Vrei să te duci la ei şi să-i călăuzeşti în afara primejdiei?

— Ăsta e locul unde m-a sădit Mama, zâmbi Taret.

Am rădăcini prea adânci ca să mi le smulg acum.

Tiriki oftă.

— Nu înțelegi! Viziunea Alyssei ne-a învățat să mutăm Piatra în peştera din Tor, dar, dacă ea a văzut cum ne va ajuta asta, atunci n-a spus-o, sau n-am înțeles-o eu. Nu ne putem adăposti cu toții acolo – chiar dacă mințile voastre n-ar avea de suferit fiind în preajma ei, nu e loc pentru noi toți!

— Tu te uiți la Piatră. Asta e bine. Acum uită-te la Tor.

Taret curăță o rădăcină felii şi se întinse după alta.

Tiriki o privi frustrată.

— Dar... cum?

— Nu mai poți umbla după una fără să pricepi sensul cuvintelor din propria ta limbă.

Bătrâna îşi ridică privirea şi ochii îi scăpărară ca şi cum şi-ar fi stăpânit râsul.

— Fată a Soarelui, Copilă a Mării, ceri prea mult de la o biată slujitoare a apelor sacre. Dar există cineva care cunoaşte toate tainele. Ea te-a mai binecuvântat până acum. Poate o va face iarăşi... dacă o rogi cu vorbe frumoase. Taret chicoti. Poate are să-ți dea ceva de făcut prin casă.

Tiriki căzu pe gânduri, aducându-şi aminte. Avea într-adevăr motive să ştie că Torul era un loc unde numeroasele lumi se atingeau îndeaproape.

— Da, şopti ea, şi schiță în fața bătrânei gestul adresat de un ucenic unui inițiat. Taret, tu îmi îndrepți ochii, ca întotdeauna, către înțelepciunea aflată la vedere. Asta a fost probabil greşeala pe care am făcut-o noi, atlanții – ne-am întors privirea către ceruri şi am uitat că picioarele noastre sunt din lut, aidoma pământului pe care stau.

Puse jos bucata de cremene şi se ridică.

— Dacă vine cineva să mă caute, spune-i că sper

să mă-ntorc curând, cu veşti bune.

Tiriki făcuse drumul acela o dată la întâmplare, iar altă dată urmând cărările şerpuitoare din interiorul Torului. De data asta urcă prin labirintul de pe suprafața dealului, cu soarele ce apunea în spatele ei, trecând printre zi şi noapte în timp ce căuta, pentru prima oară dinadins, drumul dintre lumi.

Culmea Torului unduia şi se îndepărta ca şi cum în jur s-ar fi ivit o altă privelişte, acoperind valea pe care Tiriki ajunsese s-o cunoască atât de bine. Simțurile ei încă mai desluşeau mănunchiul de energii ale vieților de la poalele dealului, ale sătenilor fiind calde şi aurii, iar ale atlanților mai palide şi mai strălucitoare în acelaşi timp. Luă în stăpânirea inimii mica scânteie care era fiica ei, apoi prinse o altă strălucire cunoscută, atât de incandescentă în puritatea sa încât la început nu îl recunoscu pe Chedan.

Ochii i se încețoşară sub valul afecțiunii pe care le-o purta tuturor.

Dar viziunea aceea nu-i dezvălui nimic pe care să nu-l fi ştiut deja. Se răsuci, nerăbdătoare, căutând către răsărit acea concentrare a puterii care era cercul de pietre al lui Micail.

De ce până acum nu m-am gândit niciodată să fac asta? se întrebă. *Am fost atât de înrădăcinată în strădaniile vieții de zi cu zi încât nu mi-am găsit*

niciodată timp să cercetez priveliştea spirituală din acest loc. Îşi îndreptă atenția spre răsărit.

Roata Soarelui era acolo, mai mult decât sigur – o pâlpâire circulară de energie în care scânteile de un alb fierbinte ale inițiaților îți luau ochii printre flăcăruile roşietice care nu puteau fi decât Tjalan şi oamenii lui.

În timp ce privea, inelul de lumină deveni mai strălucitor, pulsând într-un ritm despre care ştia, chiar şi de la distanța aceea, că pornea de la un cântec.

Încărcau cercul cu puterea pe care ar fi putut s-o îndrepte într-o parte sau alta la momentul potrivit.

Şi, dacă ea putea să-i vadă, ei simțeau cu siguranță Torul. Se înfioră când raza îndepărtată se ondulă şi tremură ca soarele văzut de sub apă.

Sperase că Tjalan avea să se mulțumească doar cu un atac fizic. Până în momentul când oştenii lui şi-ar fi început marşul către Tor, ea ar fi izbutit să ajungă la o înțelegere, fie cu Micail, fie cu triburile din Azan. Însă principele găsise o nouă armă, iar viziunea ei îi dădea de înțeles că el n-avea de gând să aştepte să fie gata înainte de a o pune la încercare.

Descurajată, căzu în genunchi.

— Stăpână a Luminii, tu, Cea Strălucitoare, când am fost în mare necaz mi te-ai arătat fără să fii chemată.

Acum te strig, te implor, auzi-mă. Cei care ar fi trebuit să ne apere ne-au devenit vrăjmaşi. Nu ştiu dacă vor trimite asupră-ne mai întâi forțele trupului sau pe ale spiritului, dar mă tem, căci duşmanii mei sunt foarte puternici. Spune-mi că ne vom afla aici la loc sigur, iar eu mă voi încrede în tine. Dar, dacă nu poți, atunci te implor să-mi arăți cum să-i apăr pe cei care-mi sunt dragi…

Răspunsul veni în chipul unei tachinări blânde.

— Loc sigur! Voi, muritorii, întrebuințați limbajul într-un mod atât de ciudat. Ați mai avut trupuri înaintea celui de acum şi, după el, o să mai aveți şi altele. Muriți voi sau mor vrăjmaşii voştri, dar veți trăi din nou, şi unii şi alții. De ce vă e frică?

— Pentru că… am fost învățați că fiecare viață e prețioasă!

Tiriki se uită în jur, sperând să vadă cine vorbise, dar în aer nu desluşea decât o licărire, o plinătate.

Însă şi acesta era un răspuns. Cum şi-ar fi putut descrie temerile în fața unei făpturi a cărei formă nu era nimicită niciodată, ci mai degrabă se preschimba întruna, în chipuri pe care ea nu şi le putea nici măcar imagina?

— Fiecare viață are parte, cu siguranță, de propriile ei lecții, de propriul ei sens, spuse ea, şovăind.

N-aş vrea ca aceasta să-mi fie curmată înainte de a afla ce trebuie să mă învețe!

— E un răspuns bun.

Vocea părea plină de seriozitate.

— Şi nu doresc nimicirea vrăjmaşilor noştri, nu vreau decât să-i împiedic să ne facă rău, continuă Tiriki. Te rog… o să ne ajuți?

Parcă răspunzându-i, licărirea deveni mai puternică, părând s-o înconjoare, dar strălucirea era însuflețită de un alt izvor, ce ardea în adâncul dealului.

— Piatra Omphalos! şopti ea, cu venerație, şi o văzu pulsând ca răspuns la vorbele ei.

— Sămânța Luminii, răsună vocea. Tu ai sădit-o, micuță cântăreață. Cântecele tale o vor face să crească.

— Eu spun totuşi că nu e încă nevoie să facem nimic, stărui Micail. Oamenii Lacului sunt săraci, nu au cu ce să ni se împotrivească.

Însă ştia prea bine că repeta acelaşi lucru, cu prea puține rezultate, de când se întorsese de la întâlnirea cu Tiriki. Iar acum era aproape prea târziu pentru vorbe. Haladris chemase încă o dată toată preoțimea în cercul de pietre, cu binecuvântarea lui Tjalan, fireşte, şi cu încurajarea lui fățişă. Aveau de gând să ducă la bun sfârşit trezirea pietrelor, cât mai curând cu putință. Micail ştia că, după încă o zi, sau cel mult două, nimic nu mai avea să-mpiedice întrebuințarea Roții Soarelui oricum ar fi crezut ei

de cuviinţă.

— Spusele tale ar fi adevărate dacă ei ar fi oameni ai mlaştinilor, comentă Mahadalku pe un ton înnebunitor de plin de înţelegere, însă de fapt sunt preoţi şi Veghetori, ca noi. S-ar putea să fi devenit asemenea localnicilor într-o oarecare măsură, dar au ceva în plus. Marea preoteasă tarissedană îşi strânse mai bine vălurile în jurul trupului, apărându-se de vântul câmpiei.

Stathalkha spune că, în ultimele zile, puterea Torului a devenit de trei ori mai mare. De ce s-ar în tâmpla asta, dacă nu fiindcă ei ştiu acum că ne aflăm aici? E mai bine să ne ocupăm de ei înainte de a ne lovi!

— Dar Roata Soarelui nu e întreagă, protestă Micail. Nici măcar n-am avut timp să ne dăm seama dacă...

— Poate că n-o fi terminată, îl întrerupse Mahadalku, dar toate încercările de până acum ne-au arătat că va fi întru totul în stare să cuprindă şi să trimită vibraţiile trebuitoare. Ardravanant şi Naranshada au spus, amândoi, că au ajuns la concluzia asta.

Vorbea pe un ton calm, monoton, care descuraja orice împotrivire. Cu inima grea, Micail se uită în jur, la ceilalţi preoţi şi preotese, care, în schimb, îşi feriră cu grijă privirile.

Fără îndoială că Jiritaren l-ar fi urmat dacă pleca în clipa aceea, iar Naranshada îşi dăduse pe

față mai multe îndoieli despre înțelepciunea faptelor lor.

Poate şi Bennurajos şi Reualen… dacă Micail ar fi stăruit. Era cât se poate de sigur că Galara şi acoliții i s-ar fi alăturat de asemenea. Dar era cea mai potrivită hotărâre?

Tjalan ne-ar închide probabil în casele noastre şi i-ar pune pe ceilalți prizonieri sub amenințare ca să se-ncredințeze că eu nu fac nimic care să schimbe rezultatul… Iar dacă rămân… Oftă. *Atunci aş putea să sfârşesc prin a o ucide eu însumi pe Tiriki! Şi, dacă s-ar întâmpla asta, mi-aş tăia singur beregata şi i-aş cere iertare în viața de apoi… şi aş fi condamnat să îndeplinesc prorocirile!*

În zilele scurse după întâlnirea cu Tiriki, îi trecuse adesea prin minte că ar fi trebuit să plece cu ea, nu să se întoarcă supus acolo. Îşi spusese că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut ca Tjalan să nu-i îngăduie nici unuia dintre ei să plece; se gândise la datoria lui față de acoliți şi la îndeplinirea celorlalte legăminte ale sale. Însă acum, uitându-se lung la siluetele ascuțite ale pietrelor înalte, conturate pe cerul albastru al verii, înțelese că, de fapt, ceea ce îl ținea acolo era dragostea meşteşugarului pentru munca sa.

Sunt aidoma unui părinte al cărui fiu s-a înhăitat cu nişte netrebnici. Rațiunea îi spune că trebuie să-l repudieze, dar, ca un tată bun, continuă să spere că băiatul se va întoarce pe calea cea dreaptă. În

cercul de pietre se ascunde o atât de mare putere de a face binele...

— Cum păstrează asta tradițiile noastre? făcu el încă o încercare. Tiriki şi Chedan n-au fost învinuiți de erezie – nu ne-am declarat război. Pur şi simplu nu suntem îndreptățiți să ne purtăm astfel cu alți preoți. Şi e greşit, într-un sens mult mai adânc, să folosim acest soi de putere pentru a atinge un țel atât de trufaş.

Arătă către şirul de oşteni aflați chiar dincolo de şanțul şi valul de pământ care înconjurau cercul. Nu era limpede dacă se aflau acolo ca să-i apere pe preoți de amestecul celor din afară sau ca să-i țină înăuntru.

— De ce l-am ajuta pe principele Tjalan să-şi construiască un imperiu? continuă el.

— Pentru că imperiul ăla va sprijini noul Templu, răspunse Ocathrel, iar ceilalți părură să-i împărtăşească indignarea.

Lui Micail îi trecu prin minte că ar fi fost poate mai bine să tacă înainte de a hotărî cu toții că nu era doar înclinat către îndoiala spirituală, ci de-a dreptul nedemn de încredere – el însuşi un posibil eretic.

Pe urmă alegerea între a pleca şi a rămâne nu s-ar mai fi aflat în mâinile lui.

Cel puțin Ardral nu era acolo ca să-i împrumute acelui dezastru puterile sale. În dimineața aceea, când îl chemase gongul, bătrânul inițiat invocase

o ameţeală şi rămăsese în încăperile lui. Dar, în ciuda ucenicilor care dăduseră din cap cu un aer atotcunoscător, Micail ştia că Ardral era arareori bolnav. Stătea pur şi simplu departe sau *plecase?*

Obosit, le întoarse spatele lui Ocathrel, lui Haladris şi celorlalţi, se aşeză la umbra unuia dintre blocurile verticale de piatră şi îşi lăsă gândurile să se întoarcă spre întâmplările nopţii trecute.

Se dusese în locuinţa lui Ardral să-i ceară sprijinul şi îl găsise punând în ordine pergamente vechi. O parte dintre ele arseseră cu flăcări vesele într-un vas pentru mangal de sub gaura pentru fum. Priveliştea aceea în sine fusese de ajuns ca să-l lase pe Micail fără grai pentru câteva clipe – la urma urmelor, Ardral avusese în grijă biblioteca Templului din Ahtarrath.

— Nu, nu, îl liniştise bătrânul Veghetor. Nu fac decât să scap de câteva notiţe vechi, poeme şi cugetări personale. Nicio taină străveche, sau, cel puţin, niciuna dintre acelea pe care mă simt obligat să le las moştenire. Unii ar putea spune că toate secretele *mele* sunt străvechi. Dar, după o viaţă de studiu, meditaţie şi punere în practică – tot ceea ce ştiu cu adevărat este cât de puţine ştim cu toţii.

Şi râsese.

Micail îşi aminti cum licărise lumina focului pe trăsăturile acviline când Ardral îşi dăduse din nou

la o parte din ochi părul abia uşor argintat.

— Ai vrea să mi te alături la ultimul urcior de teli'ir? întrebase apoi, de parcă ar fi stat pe o terasă luxoasă, privind apusul soarelui deasupra portului Ahtarra, sau poate chiar deasupra Atalanului însuşi.

Micail fusese prea uimit ca să facă altceva decât să încuviinţeze.

Fuseseră clipe plăcute. Vorbiseră despre multe lucruri, majoritatea amuzante. Dar, când Micail izbutise să aducă discuţia în jurul necazurilor sale, îl vedea pe Ardral printr-o ceaţă aromată, aşa cum vedea şi încăperea luminată de foc. Însă iniţiatul continuase să rostească vorbe pe de-a-ntregul clare, chiar dacă înţelesul lor era uneori de nedesluşit.

— Crezi într-adevăr că spusele mele l-ar putea mişca pe Tjalan, când ale tale n-au izbutit? Sunt un orator excelent, fără falsă modestie, dar tu eşti vărul lui şi, mai mult decât atât, el te consideră un prieten apropiat. Ardral clătină din cap. Recunosc, pe principesa Chaithala şi pe copii îi găseam încântători şi compania lor îmi făcea o plăcere imensă, dar eu şi principele Alkonathului n-am avut niciodată să ne spunem unul altuia prea multe, în afară de amabilităţile obişnuite. Şi nimeni n-o să simtă cine ştie ce lipsă când n-o să mai fiu.

— Să nu mai fi? Micail îl privise cu ochii holbaţi,

întrebându-se dacă zvonurile despre boală puteau fi adevărate.

Fără îndoială că Ardral nu părea bolnav, dar el nu-şi arăta nici vârsta şi era deja bătrân când părinţii lui Micail erau nişte ţânci.

— Dar eşti sănătos! exclamase, fără să fie sigur dacă era o afirmaţie sau o rugă.

Ardral îşi arcuise sprâncenele şi Micail roşise, ne dumerit.

— Sigur că sunt. De-aia trebuie să plec dintre voi.

Tjalan sau altcineva găseşte, în fiecare noapte şi în fiecare zi, câte o întrebare la care nu mă interesează să răspund. Cred că deja am stat aici prea mult… şi ştiu prea multe lucruri pe care omul nu mai e *menit* să le ştie.

Asta păruse greu de descifrat, chiar şi venind din partea lui Ardral, se gândi acum Micail.

— Înseamnă că n-o să te alături Lucrării de la Roata Soarelui?

Mintea înceţoşată a lui Micail păruse dintr-odată clisoasă, făcându-l să-şi dorească să nu fi băut al doilea pahar de teli'ir.

— Oh, o să lucrez. Dinţii lui Ardral licăriseră într-un zâmbet pieziş în timp ce îl bătea scurt pe umăr. Nu-ţi face griji din pricina mea.

Lui Micail îi rămăsese destulă putere de judecată ca să nu spună că nu pentru Ardral îşi făcea griji, ci pentru Tiriki şi, poate, pentru tot restul lumii.

Iar bătrânul inițiat îl condusese pe urmă spre uşă.
— Bănuiesc că acum ne luăm rămas-bun, Micail, dar cine poate spune ce plănuieşte soarta? Timpul e o cale lungă şi întortocheată, băiete, şi are multe poteci lăturalnice. Drumurile noastre s-ar putea încrucişa iarăşi!

Din înaltul bolții-ntunecate,
Nar-Inabi, în a Ta splendoare,
Dă-ne somn tihnit în astă noapte
Şi întreaga-Ți… întreaga-Ți…

Prima strofă a imnului serii era şovăielnică, pentru că noaptea căzuse, căzuse pentru totdeauna. Ucigaşul stătea deasupra ei, purtând coarne de taur. Bezna triumfătoare potopise stelele şi totul se preschimbase într-o pâclă întunecată şi în piatră vârtoasă, în vânt pluteau fărâme de substanță cenuşie…

Chedan deschise ochii cu o tresărire, uluit la vederea luminii palide ce scânteia prin uşa deschisă a colibei.
— Ți-e bine?
Kalaran se aplecă asupra lui, încruntându-se.
— O să-mi fie, spuse magul.
Îşi frecă tâmplele, străduindu-se să împrăştie cețurile visului pentru a face față zilei.
Kalaran mai părea încă îngrijorat, dar îi întinse lui Chedan toiagul sculptat care îi devenise

tovarăş nedespărţit. Ieşind din colibă, zăriră dincolo de povârniş ul Torului cerul de un albastru diafan. Ziua avea să fie frumoasă.

— Am avut un vis destul de straniu.

Kalaran îl privi, în aşteptare, şi Chedan îşi zăgăzui un zâmbet. De când ajunsese atât de neputincios, tinerii începuseră să-l trateze ca pe o comoară rară ce avea să fie nimicită în curând. Iar asta ar fi putut fi adevărat, îşi spuse apoi. În plus, vorbind despre vise ajungeai uneori să le înțelegi, iar acela ar fi putut fi o înştiinţare ce nu trebuia nesocotită.

— Eram în Ahtarra, în ospeţie la unchiul meu, Ardral, în încăperile sale de lângă bibliotecă. Beam o băutură exotică, de pe Pământul Străvechi – omul ăsta avea cea mai uimitoare pivniţă, şi ţi se frânge inima când te gândeşti la toate acele vinuri fine amestecându-se cu apa sărată a mării! Oricum, el şi-a înălţat pocalul într-un toast şi a spus că eu trebuie să plec şi el trebuie să rămână, dar, între noi doi, trebuie să-l pregătim pe moştenitorul meu.

— Moştenitorul tău, repetă Kalaran, speriat. Ce-a vrut să spună?

— Cine a ştiut ce-a vrut Ardral să spună vreodată?

Eu i-aş fi răspuns că moştenitorul e Micail, dar acum… nu ştiu. Clătină din cap, cu inima din nou îndurerată la gândul că Micail ar fi putut ajunge

vrăjmaşul lor. Oricum, Ardral abia dacă îl cunoştea. Cel puţin pe vremea aia. Acum s-ar putea să fi devenit mai apropiaţi.

— Oh... Dar, maestre, când ai spus „straniu” – ai râs. Sau aproape.

— Da. Aşa e, fiindcă mi-am adus aminte cum şi-a terminat Ardral băutura, a lăsat jos pocalul şi apoi – stătea pe un scaun scund, cu picioarele încrucişate – s-a înălţat pur şi simplu, plutind către fereastră, a ieşit şi s-a îndepărtat.

— A *levitat?*

Vocea lui Kalaran era stridentă.

— Păi... adevărul e c-am auzit zvonindu-se că putea s-o facă. Dar îmi închipui că, în visul meu, zborul a fost simbolic. Fiindcă, vezi tu – deşi Anet ne-a spus că e acolo, eu nu i-am trimis niciun mesaj. N-am fost în stare să mă gândesc ce să-i spun. Iar el nu mi-a trimis niciun răspuns. De aceea îmi închipui că am zburat departe unul de altul.

Când Kalaran încruntă nedumerit din sprâncene, Chedan îi zâmbi, afectuos.

— Îţi mulţumesc, băiete. Mă temeam c-am visat ceva important, dar tu m-ai ajutat să văd că nu-i aşa.

Dacă visul meu are vreun înţeles, atunci înseamnă că el a plecat – m-am gândit că s-ar putea să fi murit, dar acum mai degrabă mă-ndoiesc de asta. Cred că aş fi ştiut. Totuşi m-am

gândit la el. Cred că am pus pe o altă muzică vorbele pe care le spunea el de obicei.

Se-ntâmplă adesea în vise.

— Eu am o mulțime de vise ciudate, zise Kalaran, după un moment de stinghereală, dar totul pare mai bun după o masă de dimineață zdravănă!

— Aici *nu* te contrazic, zise Chedan, şi coborî dealul lăsându-se ajutat de acolit.

Pe drum, o dâră firavă de fum se strecură printre copaci, aducându-le mirosul bogat al mâncării calde. O masă bună avea să-l ajute cu siguranță să treacă prin ziua aceea îngrozitoare.

— Ai auzit? murmură Vialmar la urechea Elarei. Nobilul Ardral a plecat!

— Ce vrei să spui? Ca să ne „apere”, principele Tjalan a pus străjeri la toate porțile aşezării. Nu-l puteau lăsa să iasă pur şi simplu!

— Asta e partea frumoasă, rânji Vialmar, şi am auzit-o deja povestită de mai mulți oameni – a ieşit din camera lui, s-a înălțat în aer plutind şi a trecut prin zid – a dispărut! Chiar aşa!

— Tjalan ştie? şopti înfiorată Cleta.

— Chiar dacă o fi ştiind, răspunse Elara, n-o să lase asta să-i strice planurile. Uite – a adus-o pe Damisa!

— Şi pe Reidel… adăugă Cleta. Principele crede că-i poate convinge să ni se alăture sau se făleşte

pur şi simplu cu puterea noastră?

Schimbă o privire cu Elara.

Într-adevăr, cum de-am ajuns să facem asta? se minună Elara. *Pe pământul ăsta suntem cu siguranță prea puțini ca să ne certăm...* Dar, atâta vreme cât mai-marii ei căzuseră de acord, legămintele îi cereau să le dea ascultare.

Îşi îngăduise chiar să se pună în primejdie întârziind, se abătuse din drum ca să-i vorbească lui Khayan-e-Durr, dar tribul Ai-Zir nu avea nimic pe măsura săbiilor şi a magiei altante. Avusese de gând să le ceară ajutorul şi sfârşise prin a-i preveni să se ferească.

Nici măcar acum nu era sigură că izbutise s-o convingă pe regină în privința pericolului. Era posibil ca şamanii să fi pus ceva la cale. Auzise bătăi de tobe dinspre imensa casă rotundă a lui Droshrad, însă acum, când se gândea mai bine, îşi dădea seama că nu era ceva neobişnuit.

Dacă Tiriki moare din pricina asta – ce-o să se întâmple cu Micail? O să poată trăi cu un asemenea gând? îşi aduse aminte ce durere cruntă i se citea pe chip când se întorsese de la întâlnirea dintre Tjalan şi Tiriki şi ştiu că el nu avea să facă față unei despărțiri definitive. Propriile ei sentimente se deformară şi simți o milă copleşitoare, amestecată cu ideea de ne îndurat a unei lumi fără Micail...

Micail era acolo, observă ea dintr-odată, singur,

rezemat de una dintre pietre. Nu mai văzuse pe chipul lui o asemenea expresie de când plecaseră din Belsairath. De ce nu refuza pur şi simplu să ia parte?

De ce nu-i demasca pe toți?

Strălucirea soarelui răsfrântă de muchia de oricalc a unei sulițe îi prinse privirea. Tjalan îşi înşiruise oştenii, la intervale egale, chiar dincolo de inelul exterior de pietre… *Presupun că ăsta e motivul.* Obrajii Elarei se împurpurară iarăşi…

Nu se putea spune, îşi dădu ea seama, posomorâtă, că legămintele față de Templu i-ar fi îngăduit să aştepte cu speranță moartea lui Tiriki, chiar dacă ar fi crezut că putea nădăjdui să-i ia locul în patul lui Micail. Dar cum aveau să iasă din toate astea fără ca o parte sau alta să fie vătămată era mai presus de înțelegerea ei.

Cleta o bătu pe umăr. Haladris le făcea semn să-şi ocupe locurile. Cumplita încercare era gata să înceapă.

— Nu înțeleg, spuse Damisa. Ce-ai de gând să faci ca să-i convingi pe oamenii de la Tor să ți se alăture?

Ce poți face de aici?

De fapt, în cuşca ei aurită se strecuraseră câteva zvonuri. Numai că i se păreau pur şi simplu greu de crezut.

Tjalan se întoarse spre ea, cu ochii mai

strălucitori decât dragonii de aur pe care îi purta ca brățări.

Brățările care erau, de o mie de generații, însemnele prinților de sânge regal.

— Ceva pe care aş vrea mai degrabă să nu-l fac. Dar naşterea unei noi împărății cere întotdeauna nişte… puneri la punct, de la bun început, zise el. Când Imperiul Strălucitor a lăsat în locul său Regatele Mării s-a petrecut acelaşi lucru. Crede-mă, draga mea, îmi pare sincer rău fiindcă trebuie să trec la fapte hotărâtoare. Dar e limpede că Tiriki are de gând să se încăpățâneze. Mai bine o singură lovitură bine țintită, de pedeapsă, decât un război prelungit, nu crezi?

Pe urmă ne vom putea întrebuința toate forțele pentru înscăunarea unei noi rânduieli. Haide, *trebuie* să încuviințezi, Damisa – pentru că nu pot face asta singur. Degetele lui lungi îi dezmierdară brațul.

Acum, când am pierdut-o pe Chaithala, voi avea nevoie de o femeie care să-mi stea alături, care să-mi aducă pe lume fiii… La ce e bună o coroană fără un moştenitor?

Bătăile inimii Damisei se iuțiră. Oare îi dădea cu adevărat de înțeles că ea ar fi putut ajunge… împărăteasa lui… într-o bună zi? Avea sens – sângele regal al Alkonathului curgea şi în venele ei – dar, după toate cele întâmplate, i se părea ireal să i se ofere ceea ce fusese cândva o fantezie de-a

ei. Înțelese brusc de ce se întorsese Tiriki la Tor, în loc să fi venit acolo, cu Micail. *Acum pune în mişcare evenimentele, nu e un simplu sprijin al bărbatului ei,* se gândi. *Oare eu ce-aş putea ajunge să fac, de una singură?*

Dar principelui Tjalan nu trebuia să i se trezească bănuiala că emoțiile ei se băteau cap în cap.

Îşi lăsă privirea să alunece, ferindu-şi-o de a lui, şi văzu că soldații îl aduceau pe Reidel, cu mâinile încă legate. Avea buza umflată în locul unde îl lovise cineva – îi răspunsese loviturii, se corectă ea, văzând încheieturile jupuite ale degetelor mâinii lui drepte.

— Mă onorezi, principele meu, spuse, cu răsuflarea uşor tăiată. Dar acum nu trebuie să te tulbur cu astfel de lucruri.

El zâmbi sardonic, dar era clar că răspunsul îl mulțumise. Atenția i se îndrepta deja spre Haladris, care începuse să-şi aşeze cântăreții în cercul de pietre. Reidel se uita la ea… mânios? ispitit? Nu avea dreptul nici la una, nici la alta. Dar, chiar şi după ce îi întoarse spatele, continuă să-i simtă privirea întunecată.

Tiriki se sili să-şi dezlipească ochii de ceața neguroasă dinspre răsărit, unde ştia că se pregăteau Micail şi ceilalți să lovească Torul, şi să privească în schimb chipurile bărbaților şi

femeilor care aşteptau pe culmea dealului, gata să-l apere.

Îşi drese glasul şi izbuti să zâmbească.

— Spiritul acestui loc, Cea Strălucitoare pe care eu o numesc Regina, mi-a arătat ce trebuie să facem…

— Dar de unde ştim că ei ne vor ataca azi? întrebă Elis.

— Sau vreodată? murmură altcineva.

— Am văzut cum făureau puterea, răspunse Tiriki.

Dar, chiar dacă nu e aşa, cu siguranță n-o să ne facă rău să ne punem la lucru talentele.

— Ah, altă *lecție!* spuse Iriel, cu şiretenie, şi încordarea slăbi uşor când ceilalți acoliți râseră.

— Da, dacă vreți, zise Tiriki, fără nicio expresie, şi aşteptă să se lase iarăşi liniştea. Am urcat aici străbătând labirintul spiralat pe care l-am săpat în coasta dealului şi asta ne-a adus deja, pe jumătate, în Cealaltă Lume. Aş vrea să stați cu toții în cerc şi să vă prindeți de mâini…

Se uită la Chedan, iar el încuviință dând din cap.

În ciuda efortului de a urca până acolo, chipul magului era palid. Ar fi trebuit să fie în pat, se gândi ea, dar aveau mare nevoie de el, şi, la drept vorbind, în ziua aceea îşi puneau cu toții viețile în primejdie.

Măcar Domara se afla în siguranță, cu Taret. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea avea să

supraviețuiască.

Tiriki trecu în centrul cercului şi îşi înălță brațele către lumina pură ce se revărsa de sus. În minte îi veni cea de-a doua strofă a imnului serii…

O, Tu, Preasfinte, Preaînalte,
Triumf Înțelepciunii doar i se cuvine,
În Tine ni se aflä țelul,
Sfârşitul şi-nceputul nostru sunt în Tine.

Îşi făcu semnul binecuvântării pe piept şi pe frunte, apoi îşi ocupă locul în cerc, în fața lui Chedan.

— O, mărețe Manoah, al Zeilor Rege, şi Tu, Cel mai Înalt, cel care eşti puterea de dincolo de toți zeii, pe Tine te rugăm… Nu pentru falä sau câştig, adăugă ea, ci pentru păstrarea vieții şi a cunoştințelor pe care ni le-ai dat în dar. Ia în paza Ta acest deal sacru şi pe toți cei care se adăpostesc aici şi îngăduie-ne să-i aducem pe toți cei care lucrează împotriva noastră pe calea adevărului şi a înțelepciunii…

Privirea îi fu atrasă din nou către răsărit. Oare ce făceau potrivnicii lor – pentru că nici măcar acum nu se putea gândi la ei ca la nişte vrăjmaşi – în clipa aceea?

— Suntem moştenitorii unei tradiții străvechi, spuse Haladris, iar astăzi îi vom dovedi tăria.

Cercul nostru de pietre ne va apăra sufletele, iar oştenii principelui Tjalan ne vor apăra trupurile. Nu vă temeți aşadar să vă întrebuințați întreaga forță. Azvârliți din acest cerc un ciocan al puterii, care va vârî spaima în vrăjmaşii noştri.

Şi dacă reuşim? cugetă Micail, sardonic. Aruncă o privire grăbită spre Naranshada şi Jiritaren, care stăteau alături de el, printre tenori, în apropiere de mijlocul semilunii. Aveau chipurile ridate de încordare, cu ochii îngustați şi bântuiți de regrete şi, în momentul acela, ştiu că neliniştea lor nu era o noutate.

Nici lor nu le plac toate astea. Ar fi trebuit să dau glas împotrivirii mele cu multă vreme în urmă... înainte ca lucrurile să fi ajuns atât de departe... Totuşi, dacă ar fi făcut-o, Tjalan i-ar fi împiedicat cu forța orice acțiune, pe când aflându-se acolo ar fi putut izbuti, chiar şi atunci, să schimbe rezultatul.

Haladris îşi ocupă locul în centru semilunii de preoți şi preotese învestite ce întregeau cu trupurile lor cercul conturat de cele cinci trilitoane şi în conjurat de inelul exterior. Murmură o serie de note şi, grup după grup, cântăreții îşi înălțară glasurile.

Nimeni n-ar fi crezut că un sunet atât de melodios putea fi atât de puternic. Micail auzea primul răspuns al pietrelor.

Nu era decât o şoaptă, precum ecoul unor alte

voci ce cântau undeva, în depărtare, dar Micail îşi simţi părul zbârlindu-se pe antebraţe. Iar apoi, pentru o clipă, mândria stârnită de propria creaţie se revărsă asupra spaimelor sale.

Când Tiriki se prinse de mâini cu Iriel şi Kalaran, Chedan simţi o furnicătură de putere şi ştiu că acel cerc de energie se închisese. Îşi încetiniră respiraţia, toţi ca unul, căutând ritmul mai profund al transei. Simţi afundarea şi legănarea conştiinţei, atât de bine cunoscute, şi se întinse să atingă mintea lui Tiriki. Înmănunchează atenţia celorlalţi într-o singură simţire şi îşi deschiseră buzele într-o singură notă melodioasă.

Sarcina noastră e mai uşoară, îşi spuse el, încercând să-şi liniştească nervii în vreme ce sunetul celor douăsprezece voci creştea. Potrivnicii noştri trebuie să modeleze şi să călăuzească o energie masivă, atacându-ne, dar noi nu trebuie decât să sprijinim puterea care se află deja aici, în ceea ce este acum centrul sacru.

Sunetul deveni mai puternic, vibrând pe măsură ce reuşeau să-l cuprindă în răsuflarea lor. Strălucirea neprihănită a soarelui schimba deja lumina pâlpâitoare a Celeilalte Lumi. Şi apoi Chedan auzi re verberaţiile din adâncurile de sub ei, când Piatra Omphalos le prinse şi le amplifică acordul. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tiriki şi, pentru o clipă, uimirea lor plină de încântare fu pe

măsura spaimei.

Elara îşi slobozi răsuflarea într-o emanație pură de sunet, tremurând uşor când nota înaltă a sopranelor se încadră în armonie. Euforia le palpita în vene, trezită de energia înălțată de acele vibrații pre luate de suprafețele netede ale pietrelor. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, îşi spuse Elara, ea n-avea să uite niciodată frumusețea absolută a acelui sunet.

Dar, chiar în clipa când îşi încheia gândul, îşi dădu seama că melodia se schimbase. Haladris călăuzea notele mai joase către o stranie notă discordantă ce îi hurui în inimă. Auzi doi sau trei cântăreți şovăind, dar privirile aspre ale lui Mahadalku îi readuseră iute înapoi, în tonalitatea cuvenită. Elara aproape că putea zări vibrațiile sunetului schimbându-şi direcția pe când ricoşau din piatră în piatră pentru a se spirala apoi către apus, înspre Tor.

Tiriki simți atacul ca pe o schimbare a presiunii, o încordare a văzduhului, ca înainte de furtună.

Strânse mai tare mâna lui Selast şi simți unda vigilenței sporite ce străbătea cercul.

— *Păstrați nota, veni porunca trimisă de mintea lui Chedan. Nu vă temeți. Nu uitați, tot ceea ce trebuie să facem este să rezistăm…*

Aşa cum am făcut după Scufundare, când valul

cel mare ne-a lovit corabia? se întrebă Tiriki, când îi izbi primul şoc. Într-un fel sau altul, se sili să se concentreze din nou asupra păienjenişului de galerii din stânca de sub picioarele ei şi a Seminței Luminii din ele, a puterilor gemene ce țâşneau, în adâncimi, din Izvorul Roşu şi din cel Alb, a răsunetului vibrant al sufletului ei…

Apăsarea crescu, de parcă, văzându-se respinşi, preoții lui Tjalan şi-ar fi mărit puterea cântecului.

Lumina licări şi se refractă ca şi cum Tiriki s-ar fi aflat în inima unui cristal, în timp ce deasupra Torului trosneau fulgere stranii.

Ea se întinse către adâncuri, atrăgând puterea Pietrei Omphalos. Se strădui să păstreze viziunea unei bule, a unei sfere protectoare de care se spărgeau în van toate talazurile de putere pe care le simțea venind asupra lor. Îi simțea pe ceilalți pregătindu-se să reziste în aceeaşi măsură. Mâinile îşi întăriră strânsoarea până ce oasele scrâşniră şi încheieturile degetelor se albiră, dar aceea era cea mai neînsemnată parte a suferinței lor.

Pentru Domara… se gândi ea, cu dinții încleştați, *pentru Selast şi pentru copilul ei nenăscut.*

Pentru Vidră… veni rugăciunea lui Iriel. *Pentru Forolin, Adeyna şi Kestil… pentru Bâtlan şi Taret…*

Litania numelor continuă, pomenindu-i pe toți cei pe care învățaseră să-i îndrăgească în acel ținut, iar ei *ținură piept*, îndurând totul cu

înfocare, în numele a tot ceea ce pierduseră deja.

— Damisa, nu pot să văd ce e în cerc! exclamă Tjalan. S-a întâmplat ceva?

Ea se smulse din mâna lui acaparatoare. Auzise deja, dinspre cercul de pietre, ceva care aducea a tunet îndepărtat şi îşi dădu seama că Lucrarea începuse.

Dar era surprinzător de puțin zgomot. Cercul de pietre capta într-adevăr sunetele. Siluetele oamenilor din interior păreau acum să pâlpâie, aşa cum se schimonoseşte uneori o privelişte îndepărtată într-o zi foarte fierbinte. Dar Damisa nu credea că în locurile acelea *putea* să existe genul de căldură care făcea să apară astfel de lucruri.

— Ochii mei nu văd mai mult decât ai tăi… murmură ea. E o altă urmare a celor ce se petrec. Mă gândesc la vibrație. Poate că se ridică praful, sau poate lumina e, pur şi simplu… denaturată. Se simte prin pământ.

Cel puțin eu simt, se gândi, fiindcă sandalele solide, ostăşeşti, pe care le purta Tjalan l-ar fi putut izola de tremurul ce străbătea tălpile subțiri ale sandalelor ei, rechemând amintirea îngrețoşătoare a cutremurelor din Ahtarrath, de dinainte de Scufundare.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sfătuiască să se aplece şi să pună urechea la pământ, numai că

asta nu s-ar fi potrivit, probabil, cu demnitatea lui. Cum o fi fost să te afli în interiorul cercului, lucrând cu puterea aceea? se întrebă ea, înăbuşind o împunsătură a invidiei.

Pietrele din Azan dansau.

Micail clipi, dar ochii lui n-aveau nicio vină.

Pământul i se cutremura sub tălpi şi, în timp ce Mahadalku călăuzea sopranele către o notă şi mai înaltă, blocurile de piatră aşezate în picioare vibrau odată cu sunetul. Nu era vorba despre acea melodie clară, cu acorduri bine ordonate, care înălțase pietrele, ci de o lipsă de armonie calculată, care zgâria şi zbârcea fiecare nerv şi fiecare os.

Micail îşi dădu seama că nu era singurul care amuțise, dar, cu un cor alcătuit din trei pâlcuri întregi, încă mai rămăseseră destui cântăreți care să păstreze vibrația. Se întrebă cum de era posibil să ții piept unui atac de o asemenea violență, dar era limpede că Torul izbutea. Simțea o deformare, ca şi cum undele s-ar fi izbit de ceva care le respingea, rostogolindu-se înapoi.

Nu putem răzbate! jubilă el. Dar oare Haladris o ştia? Preotul alkonan cânta încă şi mai tare, stricând armonia. De pe suprafața de calcar răzuit a interiorului cercului se înălța un praf fin, albicios. Preotul era palid şi asudat, având privirea încremenită a celor ce se concentrează asupra unei viziuni interioare. Micail înțelese că Haladris

nu putea să vadă ce se petrecea în jurul lui. Pietrele verticale stăteau în gropi adânci, unde erau temeinic înțepenite, dar nu fuseseră gândite pentru a face față unei zguduiri atât de îndelungate. Piatra gemu şi scrâşni când unul dintre pilonii trilitonului aflat cel mai spre miază noapte se clinti, se legănă şi se răsuci, nefiind ținut locului decât de proeminența care îl unea cu buiandrugul…

Deşi refuza să contribuie la Lucrare cu toată forța, Micail simțea, în ciuda desprinderii sale, tremurul din ce în ce mai amplu care zguduia fluxul de putere.

Bănuia că rezistența Torului era pe punctul de a fi înfrântă. Dar asta n-ar fi avut nicio importanță pentru energiile descătuşate din jurul lor; de fapt, dacă n-ar fi fost călăuzite, acele forțe ar fi făcut, atât în cerc cât şi la Tor, ravagii mult mai cumplite decât simpla palmă amenințătoare la care se gândise Haladris.

Trebuie să opresc totul înainte de a se surpa întregul cerc! îşi întinse mâinile către îndrăgitele lui pietre şi în suflet îi răsună, pe neaşteptate, o voce pe care o recunoştea ca fiind a tatălui său:

— *Vorbeşte cu puterile furtunii şi ale vântului – ale soarelui şi ale ploii, ale apei şi ale aerului, ale pământului şi ale focului!*

Şi în clipa aceea înțelese de ce i se treziseră puterile moştenite.

— Sunt Moştenitorul-Cuvântului-Tunetului! strigă. Şi vreau acest pământ!

Când vibrația străbătu solul de dincolo de cerc, oştenii înşiruiți se clătinară pe picioare, aruncând priviri înnebunite către Tjalan.

— Învingem! strigă principele, strângând-o pe Damisa de braț. Nimeni nu rămâne cu mintea întreagă când îl izbeşte aşa ceva! Simți puterea?

— *Niciodată!* urlă Reidel. Nu atâta vreme cât trăiesc eu!

Când pământul tresăltă iarăşi, se smulse din mâinile paznicilor săi şi se împletici spre cercul de pietre.

— Reidel, nu! strigă Damisa.

Idiotul se ducea să fie ucis!

— Opriți-l! răcni Tjalan, dar niciunul dintre oştenii săi nu se mai putea ține pe picioare.

Suduind, îi dădu drumul Damisei şi se clătină pe urmele lui Reidel, trăgându-şi sabia din teacă.

Damisa îl urmă îndeaproape. Amândoi erau idioți. Întreaga situație era o nebunie. Între frică şi furie, gândurile ei abia dacă mai aveau sens, dar, cu o neaşteptată izbucnire de energie, îl prinse din urmă pe Tjalan, îl înşfăcă de brațul cu sabia şi îl răsuci, dându-l deoparte. Principele țipă de ciudă, dar ea continuă să înainteze şi, o clipă mai târziu, îl înşfăcase şi îl trântise deja la pământ pe Reidel. Trupul lui era cald şi robust, iar ea îl luă în brațe,

gâfâind, aşa cum îl mai strânsese cândva, când făcuseră dragoste.

— O să *trăieşti*, fir-ai afurisit să fii! îi şopti, în vreme ce el făcea ochii mari, surprins.

Micail puse frâu haosului şi luă în stăpânire tunetul. În Cuvântul Puterii sale, găsi un nou sunet care să țină piept vibrațiilor ce amenințau să nimicească ținutul. Dar energia trebuia să ajungă undeva. Pentru o clipă de un alb fierbinte care i se păru cât un eon, osânda atârnă în jurul lui, ca o răbufnire înghețată. Avu timp să calculeze forțele, să rețină poziția fiecărei scântei de viață şi să măsoare golurile dintre pietre.

— Retrageți-vă! le strigă celorlalți. Fugiți, dacă puteți!

Apoi intonă nota cu care spera că era posibil să îndepărteze energia de ceilalți cântăreți, menținând-o cu toată puterea din lăuntrul său în timp ce forțe zgomotoase se repezeau în afară în rafale, trecând prin trilitoane.

Chedan simți atacul slăbind şi se clătină, de parcă vântul căruia i se împotrivea ar fi încetat dintr-odată. Abia acum, când apăsarea dispăruse, îşi dădu seama cât de tare îl secătuise sforțarea Tiriki se sprijinea de Kalaran, cu fața tot atât de albă ca roba ei de in, dar zâmbea. Pe chipurile celorlalți se desluşea aceeaşi bucurie plină de

uimire.

Am supraviețuit! îşi spuse, simțindu-şi inima obosită bătând în piept. Şi, în clipa aceea, forțele pe care credeau că le înfrânseseră năvăliră prin bariera căzută, aidoma unor tauri înnebuniți de streche.

Cu iuțeala instinctului, reacțiile şlefuite de disciplina unei vieți întregi în care intrase în transă îl săltară pe Chedan în picioare, cu toiagul zvâcnindu-i spre exterior.

— Plecați!

Strigătul reverberă în lungul câmpiei. În disperare, îşi azvârli sufletul pe urmele lui, în văzduhul vântos, mânând înaintea sa acele energii cumplite.

Şi nu ştiu când trupul pe care îl purtase căzu la pământ, pentru a nu se mai clinti niciodată.

Puterea răbufnea, descătuşată, dinspre nord-estul cercului de pietre către sud-vestul său, radiind spre exterior sub forma unui semicerc ce răsturnă trilitonul Taurilor Galbeni, aflat spre miazănoapte, şi împroşcă în afară bucăți de piatră, doborându-i pe cântăreții cei mai apropiați. Unul dintre blocurile verticale ale marelui triliton central al tribului Taurului Roşu rămase neclintit, dar, fiindcă buiandrugul fusese azvârlit într-o parte, perechea sa se des pică în două când se prăvăli peste piatra altarului. De acolo, forța

înflori, năpustindu-se în afară şi doborând cele mai multe dintre pietrele puse în picioare din partea de apus a cercului. Bolovanii în zbor îi loviră pe oştenii care nu apucaseră să fugă. O lespede imensă îl trânti pe principele Tjalan în timp ce Damisa, care continua să-l adăpostească pe Reidel cu trupul ei, era lovită de fărâme de piatră.

Dar, în centrul cercului, Micail era încă în picioare, înconjurat de câteva siluete ghemuite. Rămase aşa, continuând să cânte până când se stinse ultimul ecou şi praful tălăzuitor rămase singura dovadă a furiei sălbatice ce trecuse peste câmpie. Abia atunci amuți, cu o încetineală geamănă cu a pietrelor.

20

Soarele se-nalță, noaptea izgoneşte,
Flăcări se avântă, sufletul pluteşte.
Salut acestui spirit spre ceruri călător,
Azi izbăvit de chinul trupului muritor.
Salut şi rămas-bun!

Fumul se învolbura către apus, parcă mânat de cântec spre orizontul întunecat, în vreme ce flăcările pâlpâiau sub rugul funerar. Toată lumea care se putuse aduna pe culmea Torului era de față – preoți şi preotese din Atlantida alături de

corăbieri, de negustori şi de oameni al mlaştinilor – uniți de aceeaşi întristare. Tiriki văzuse funeralii mai spectaculoase pe Ahtarrath, dar niciodată mai multă durere sinceră; Chedan Arados fusese iubit de toți.

Să îşi revină după ultimul atac numai pentru a da cu ochii de trupul neînsuflețit al lui Chedan păruse cea mai amară trădare. Cei mai mulți înțeleseseră ce trebuia să se fi întâmplat; ştiau că, dacă el n-ar fi trecut la fapte, ar fi fost cu putință să moară cu toții. Dar toată înțelepciunea lor era o slabă consolare pentru pierderea suferită.

Tiriki îşi aduse aminte că, pe *Şarpele Stacojiu*, ea şi Chedan fuseseră nevoiți să taie mâna unui corăbier, strivită de catargul căzut. Omul supraviețuise, dar ea îşi aminti cât de dureros fusese să-l vadă vrând să se întindă după ceva şi dându-şi apoi seama că mâna lui dispăruse. *Acum sunt ca el,* plânse Tiriki, *dar tu nu eşti aici ca să-mi faci un cârlig în locul mâinii lipsă… Chedan, Chedan, aş fi vrut mai degrabă să rămân într-un trup schilodit decât fără înțelepciunea ta… fără sfatul tău… fără zâmbetul tău răbdător…*

— Şoimul Soarelui ne-a părăsit! hohoti o femeie din poporul mlaştinilor, ai cărei copii fuseseră salvați de Chedan în timpul molimei.

Dar, chiar în clipa când se stingeau bocetele îndurerate, Vidră arătă spre cer şi toate lacrimile se preschimbară în uimire. Un şoim – Tiriki se

gândi că era un şoim de iarnă[16] – se roti deasupra Torului, planând sus, în coloana de fum, de parcă sufletul lui Chedan ar fi luat chipul păsării căreia îi purtase numele pentru un ultim rămas-bun. Şi, chiar în timp ce îl priveau lung, şoimul dădu brusc din aripi şi se avântă spre răsărit, descriind o spirală în văzduhul strălucitor.

— Înțeleg… şopti Tiriki, plecându-se într-un salut, ca şi cum magul ar fi stat din nou în fața ei, în carne şi oase.

Apoi îi simți căldura, de parcă ar fi fost un obiect palpabil. Poate de aceea se pomeni gândindu-se la seara de dinaintea bătăliei, când Chedan îi vorbise – de fapt o silise să-l asculte vorbindu-i despre nesmintita lui încredere în prorocire.

— Tu n-ar trebuit s-o ştii, dar Micail a fost ales ca urmaş al meu, spusese el, de aceea, în ciuda tuturor celor întâmplate, încă mai cred că e menit să pună temelia noului Templu.

Ea nu voise să se gândească la asta, dar Chedan stăruise, zicând:

— Dintre toate lucrurile pe care ni se cere să le săvârşim noi, muritorii, cel mai greu este să iertăm; pentru a o face cu adevărat, probabil va trebui să te porți ca şi cum deja ai fi iertat, chiar dinainte de a o face.

Chiar şi atunci, când Tiriki nu cuteza să meargă

---

[16] Merlin în lb. engleză, pasărea de la care vine numele magului din legendele arthuriene.

cu gândul mai departe de sfârşitul înfruntării, Chedan crezuse că aveau să-i supravieţuiască şi că ea trebuia să plece apoi în ţinutul tribului Ai-Zir, în căutarea lui Micail.

Izbuti să zâmbească.

— Acum te *aud*, bătrâne prieten, spuse, cu voce înceată. Şi sper doar că de data asta înţeleg.

Când grupul îndurerat coborî de pe deal, soarele era sus. Până şi firea exuberantă a Domarei fusese domolită de mâhnirea atotcuprinzătoare, dar, când lăsară cenuşa rugului în urma lor, fetiţa le ieşi înainte în fugă, luându-se la întrecere cu alţi copii de-a lungul potecii.

Însă făcu cale-ntoarsă cu numai o clipă mai târziu.

— Ouă! strigă ea. Mămico, vino să vezi! Ouă uriaşe, fermecate!

Tiriki schimbă o privire îngrijorată cu Liala şi se grăbi pe urmele ei. Oare Piatra Omphalos fusese cumva azvârlită din ascunzătoarea ei de pe deal?

Pe urmă îi dădu seama că avea în faţa ochilor nişte pietre albicioase, risipite pe iarba de pe pantele Torului – unele aproape de dimensiunile unor bolovani, iar altele părând într-adevăr nişte ouă mici, dar toate rotunjite şi uimitor de netede.

— Caratra, apără-ne! exclamă Liala, tremurând când ajunse alături de Tiriki. Afurisita de Omphalos a fătat! *A făcut ouă!* Nu le atinge! *Numai*

zeii ştiu de ce pot fi în stare.

Cu un ochi plângând şi cu altul râzând, Tiriki nu putu decât să încuviințeze. Forța care erupsese din Piatra Omphalos dăduse probabil naştere acelor copii, într-un fel sau altul. Din fericire nu dădeau niciun semn că ar fi moştenit puterea părintelui lor. *Oh, Chedan*, se gândi ea, cu o altă privire stânjenită către Liala, care continua să bolborosească, *asta e ultima ta glumă?*

Când se întoarse în sălaşul ei, Tiriki văzu că Metia, femeia saji, îi pregătise mâncare pentru drum şi îi rearanjase lucrurile în desagă. Dannetrasa, acum cel mai bătrân dintre preoți, era de asemenea acolo, împotrivindu-se planului ei cu argumente logice, dar niciunul dintre ei nu avea autoritate asupra unei Veghetoare Învestite.

Kalaran aproape ceru s-o însoțească, dar ea nu putea îngădui să fie despărțit de Selast, care urma să nască atât de curând. Negustorul Forolin era mai greu de refuzat, şi toți corăbierii voiau să-l salveze pe Reidel, aşa că ea fu de acord s-o însoțească.

Se hotărî ca, pe lângă aceştia, să le ia pe femeile saji care o îngrijiseră pe Alyssa. Când Forolin protestă, îi spuse vorbele cu care o mustrase Chedan, când ea recunoscuse că se învățase să le judece într-un anume fel.

— Femeile saji sunt, mai presus de toate, vindecătoare iscusite, încheie ea, luptându-se cu

lacrimile aduse în ochi de amintire, şi mă tem că va fi mai multă nevoie de vindecătoare decât de preotese.

Şi, cu toate că, la prima vedere, gestul părea plin de îngâmfare, se hotărî să ia toiagul sculptat cu modele complicate care îi aparţinuse lui Chedan.

Singurul lucru pe care nu-l voia era o călăuză.

— Nu, îi explică ea răbdătoare lui Rendano, nu îmi mai trebuie. Sufletul meu e iarăşi legat de al lui Micail. Nu trebuie să fac nimic altceva decât să-l urmez.

Asta o împiedica să cadă pradă deznădejdii într-o mult mai mare măsură decât certitudinea că el era în viaţă; încă nu era sigură ce fel de om devenise Micail.

Dar fusese prevăzătoare şi înţeleaptă prea multă vreme. Oamenii ei erau în siguranţă. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat lui Micail – indiferent ce-ar fi făcut el –, ştia că venise timpul să-l caute.

Micail se zbătea, fără de voie, pentru redobândirea cunoştinţei. Totul era dureros, până şi moliciunea patului în care zăcea.

— E treaz?

Era vocea Galarei. El se cutremură când cineva îi aşeză pe frunte o bucată de pânză udă şi rece, încercă să vorbească, dar nu izbuti decât să geamă.

— Străbate un coşmar, răspunse Elara. Aş vrea

să fie Tiriki aici!

Tiriki? Micail clătină din cap. Nu se mai lăsa păcălit încă o dată. Tiriki era moartă, se înecase odată cu Ahtarrathul, corabia ei se zdrobise de pietroaiele imense din port – încă le mai putea vedea, bucăți enorme de stâncă, răsturnându-se, azvârlite în aer.

Unde cădeau, mureau oameni. Văzu, dintr-odată, imaginea clară a sângelui prietenului său Ansha înroşind calcarul alb din locul unde fusese strivit şi i se păru că auzise glasuri înălțate într-o psalmodiere alkonană, jelind moartea unui principe. Visase că scăpaseră şi visul încerca acum să-l tragă înapoi, să-l prindă iarăşi în gheare. De data asta n-avea să cedeze.

Nu exista nicio scăpare. Erau morți cu toții – în afară de el.

Am jurat că nu voi supraviețui morții ei, îşi spuse, cu asprime. Era vremea să renunțe, să se lase purtat de întuneric în Oraşul Oaselor.

Numai dacă aş putea scăpa din vise…

Tiriki îşi amintea pe ce potecă merseseră la întâlnirea cu principele Tjalan. Ştia că la încă o zi de mers către răsărit se afla câmpia, aşa că nu trebuia decât să se îndrepte spre soarele ce se înălța. În clipa aceea nu simțea doar forța pâlpâitoare a vieții lui Micail, ci şi un vârtej de energii strămutate, ce nu puteau veni decât

dinspre inelul de pietre, acum spart. Picioarele o dureau şi soarele strălucea cu o veselie batjocoritoare, înroşindu-i pielea albă, dar, cu toate acestea, grăbi pasul spre ultimul deal fără să se teamă de ceea ce o aştepta acolo – patru războinici cu coarnele tribului Taurului Albastru tatuate pe frunte şi tânăra Anet, care îşi pierduse în sfârşit zâmbetul oarecum zeflemitor.

— Vânătorii v-au văzut venind, spuse aceasta, înfiorându-se uşor sub privirea lui Tiriki. Oamenii mei vă vor căra poverile, ca să putem ajunge mai repede.

Tiriki încuviință cu o înclinare a capului. Era straniu, că se temuse de ea şi chiar o urâse, dar fata nu-i trezea acum nicio emoție.

— Ştiu că Micail n-a fost ucis, spuse, cu voce aspră.

Dar e rănit. Cât de grav?

— A fost lovit de pietrele în cădere. Are câteva răni, dar niciuna de nelecuit. Dar doarme fără să se mai trezească. Nu *vrea* să se vindece.

Tiriki nu izbuti decât să dea din cap, fără cuvinte.

Fusese *sigură* că Micail trăia – dar la fiecare pas care o apropia de Azan se întreba dacă nu cumva se înşelase.

— Cine altcineva a mai fost rănit? întrebă, când îşi continuară drumul pe potecă.

— Când s-au… sfărâmat pietrele… unele au

zburat departe, răspunse Anet, iar altele au căzut aproape.

Principele Tjalan e mort şi au pierit mulţi oşteni de-ai lui. Ritualurile din jurul rugului său s-au încheiat abia azi-noapte. Mulţi alţi preoţi şi preotese… au murit cu toţii, de asemenea, sau… au fugit. Dacă au fost în stare.

În timp ce străbăteau câmpia, apropiindu-se, Roata Soarelui creştea încet, devenind vizibilă. O parte dintre trilitoane rămăseseră în picioare, stând mărturie îndemânării celor care le înălţaseră; altele erau prăbuşite, de parcă un copil uriaş s-ar fi plictisit de cuburile lui şi le-ar fi lăsat împrăştiate în iarbă.

Iar printre ele se simţea o prezenţă, o umbră subţire, ca o şuviţă de fum purtată de vânt.

De tine *o să mă ocup mai târziu*, se gândi Tiriki când treceau prin preajmă. În faţa ei se înălţau fuioare de fum adevărat, de pe vetrele din Azan-Ylir, unde aştepta Micail.

Când ajunseră lângă şanţul imens de la marginea satului, o femeie tânără, cu părul negru, în care Tiriki o recunoscu cu uşurinţă pe Elara, le ieşi alergând în întâmpinare.

— Oh, slăvită preoteasă… Elara şovăi, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî dacă să facă plecăciunea protocolară a Templului sau să se arunce la picioarele lui Tiriki. Cât am rugat-o pe Mamă să te aducă…

— Şi, prin mila Ei, sunt aici, răspunse Tiriki. Mă bucur să te văd nevătămată.

— A, bine, aproape, spuse Elara, tulburată. Se pare că nobilul Micail a reuşit să îndepărteze forţa de acel capăt al semilunii unde ne aflam – o singură soprană a fost ucisă, însă Cleta e grav rănită.

În visul său, Micail stătea pe culmea Muntelui Stea, privind lung în sus, către chipul hain al lui Dyaus.

— Te leg prin puterea sângelui meu! strigă el, dar imensa siluetă întunecată nu făcu altceva decât să râdă.

— *Sunt dezlegat… şi îi voi elibera pe ceilalţi…*

În jurul lui se învârtejiră vântul şi focul. Micail ţipă când lumea se spulberă – dar simţi un braţ subţire cuprinzându-l, ajutându-l să ţină piept dezlănţuirii. Tiriki… Recunoscu atingerea sufletului ei, cu toate că ochii lui mai erau încă orbiţi de haos. *Am murit în sfârşit?* Sperase să-şi găsească liniştea în viaţa de apoi – era condamnat să poarte aceleaşi bătălii, iarăşi şi iarăşi?

Însă, în strânsoarea ei, îşi simţi inima în flăcări şi îşi căută încă o dată din priviri eternul vrăjmaş. Clocotul din jur se domolise, dar Tiriki îl zgâlţâia. De ce? Dacă o lăsa să-l recheme din lumea somnului, ea ar fi dispărut…

— Micail! *Osinarmen!* Trezeşte-te! Am mers trei

zile ca s-ajung aici. Ai putea măcar să-ți deschizi ochii şi să-mi urezi bun venit!

Asta nu părea să fie dintr-un vis!

Micail îşi dădu seama că lumina îi cădea pe pleoapele închise. Răsuflă adânc, crispându-se când coastele îndurerate i se plânseră, dar, în prezența lui Tiriki, fiecare dintre simțurile sale striga, cerând să se trezească. Buzele ei catifelate îi mângâiară fruntea, iar el o înşfăcă şi o strânse sălbatic când gura i se apropie de a lui. Inima îi bătea nebuneşte îi timp ce sărutul îi ardea fiecare nerv. Trupul său se încredință cu iuțeală că era viu şi că o strângea în brațe pe Tiriki! Deschise ochii.

— Aşa e mai bine.

Tiriki îşi ridică fruntea atât cât era nevoie pentru ca el să-i vadă zâmbetul.

— Eşti aici! şopti el. Cu adevărat aici! N-o să mă mai părăseşti?

— N-o să te mai părăsesc niciodată şi nici n-o să te las să pleci, zise ea, devenind serioasă. Avem prea multe de făcut!

Micail simți cum i se schimba şi lui expresia feței.

— Nu… nu merit, spuse, scrâşnind din dinți. Au murit prea mulți din cauza mea.

— Asta e adevărat, răspunse ea, tăios. Dar ai cu atât mai multe motive ca să trăieşti şi să îndrepți lucrurile. Iar primul pas e să te faci bine!

Se ridică şi îi făcu semn Elarei, care şovăia în pragul uşii, cu un castron de lemn în mâini.

— E tocană şi e foarte bună, zise Tiriki. Am mâncat şi eu, mai devreme. Măcar aici e o grămadă de mâncare. O s-o mănânci – fălcile tale sunt tefere – şi pe urmă o să mai vedem.

Micail o privi lung, fără cuvinte, dar ea nu părea să aştepte vreun răspuns. Se lăsă ajutat să se ridice, era mai simplu decât să se opună. Pe urmă gustă din tocană şi îşi dădu seama că îi era foame.

— Tiriki s-a schimbat, spuse Galara, întinzându-i Elarei un coş cu coajă de salcie proaspăt mărunțită.

Nu vreau să zic că acasă am fi stat prea mult împreună. Eu nu eram decât un bebeluş când s-a măritat cu Micail. Mi s-a părut întotdeauna oarecum fragilă – ştii, cu voce moale şi liniştită.

— Îmi dau seama despre ce vorbeşti. A luat într-adevăr conducerea!

Afundă o lingură de lemn într-un vas aşezat pe cărbuni, ca să vadă cât de caldă era apa.

În săptămâna scursă de la sosirea ei, Tiriki răscolise aşezarea atlantă ca o furtună de vară, având grijă să se săvârşească ritualurile cuvenite pentru morți şi stabilind alte rânduieli pentru îngrijirea celor vii. Muncind aşa cum le-o ceruse, supraviețuitorii găseau o oarecare alinare după şocul şi amărăciunea de care avuseseră parte.

— Suntem atât de obişnuite să ne lăsăm

conduse de bărbați, zise Elara, dar în Templul Caratrei învățăm că forța activă e de parte femeiască şi că fiecare zeu are nevoie de o zeiță care să-l dezmeticească, făcându-l să treacă la fapte. E posibil ca, fără femei, bărbații să nu facă niciodată nimic.

— Ei, asta e cu siguranță adevărat pentru Micail şi Tiriki! încuviință Galara. El a făcut mai multe lucruri – dintre care pe unele mi-aş fi dorit să nu le facă – dar, fără ea, nu era decât pe jumătate aici. E ciudat. Am crezut întotdeauna că el e cel puternic, dar Tiriki a supraviețuit fără el mai bine decât a supraviețuit el fără ea! Cred că Damisa ar putea avea dreptate, de fapt nu ne trebuie bărbați.

— Bine, dar să nu le-o spui *lor!* râse Elara. Pe urmă clătină din cap. Totuşi mie nu mi-ar plăcea să trăiesc fără ei. Şi cred că, dacă nu am avea greşelile lor în fața ochilor, noi, femeile, am rătăci calea tot atât de rău de capul nostru.

Veselia îi pieri brusc când îşi aduse aminte de Lanath.

Nu-şi mai recăpătase cunoştința după ce fusese lovit de o piatră care zbura prin aer, iar ea nu-şi dădea încă foarte bine seama ce simțea după pierderea lui. Nu-l iubise, dar el fusese întotdeauna *acolo*…

— O s-o însoțeşti pe Tiriki la acest Tor despre care ne povesteşte? întrebă Galara. Eu încă o mai am drept tutore, cred că trebuie să merg unde zice

ea, dar tu ai depăşit vârsta aceea.

Da, chiar am un cuvânt de spus, înțelese brusc Elara. *Pentru prima oară de când am fost aleasă de Templu, pot hotărî ce vreau să fac cu viața mea.* Închise ochii şi fu uimită văzând imaginea clară a altarului din Templul lui Timul. Privi pe rând pereții încăperii din memorie, oprindu-şi ochii asupra statuii ce o înfățişa pe Zeiță cu o sabie în mână. *Ce straniu*, cugetă apoi. Crezuse întotdeauna că avea s-o slujească pe Stăpâna Dragostei, însă acum mâna ei simțea, dintr-odată, greutatea acelei săbii.

— Cred c-o să mă întorc la Belsairath cu Timul, spuse, pe îndelete. Lodreimi îmbătrâneşte, iar ea va avea nevoie de cineva care s-o ajute să conducă Templul.

— Poate o să vin în ospeție, făcu Galara, dusă pe gânduri.

— Ei, o să fii bine-venită.

Elara luă o gură de ceai şi se strâmbă simțindu-i mireasma amară, dar afundă polonicul mai adânc şi începu să toarne fiertura în pocale.

— Pune puțină miere în astea, o sfătui pe cealaltă.

Cleta şi Jiritaren sigur au iar nevoie de leacul împotriva durerii.

— Iubitule, îți aduci aminte ce mult țineai la micul tău copac-pană? întrebă Tiriki, păstrându-

şi vocea vioaie, nepăsătoare. E încă viu – îi merge de fapt foarte bine.

— În locul ăsta rece? Nu se poate!

— De ce te-aş minți? Şi, după ce am trăit cu el în casă atâția ani, îl necăji ea, crezi că l-aş putea lua drept altceva? Când o să vii la Tor o să vezi. Îți spun că Elis are un har rar întâlnit când e vorba de plante.

Pe când îşi continuau drumul pe malul râului, îl luă pe Micail de braț şi îl trase mai aproape. Îl dăduse jos din pat a doua zi după sosirea ei şi îl făcea să străbată în fiecare zi o distanță tot mai lungă.

Însă acum ieşiseră pentru prima oară în afara aşezării. Aproape fără să-şi dea seama, el începea să aibă senzația că se destinde. Coastele protestau cu câte un junghi la fiecare mişcare, dar erau doar crăpate şi aveau să se vindece.

Era mai dureros să ştie că oamenii îl priveau – le simțea ochii ațintiți asupra lui, judecându-l, învinuindu-l pentru că trăia când atât de mulți alții muriseră – Stathalkha, Haladris, Naranshada, chiar şi sărmanul Lanath… atât de mulți. Şi ar mai fi putut fi şi alte victime. I se spusese că Jiritaren nu se simțea atât de bine cum s-ar fi părut. Poate sentimentul său de vinovăție era şi mai pătrunzător fiindcă propriile răni îl împiedicaseră să trăiască primele zile de jale chinuitoare alături de restul supraviețuitorilor.

Acum ceilalți se străduiau să-şi continue viețile în vreme ce el încă mai încerca să găsească un motiv pentru a continua să trăiască.

Când se apropiară de râu, auziră glasuri de copii şi dădură peste un grup de localnici, băieți şi fete, care se jucau în apa puțin adâncă, cu pielea arsă de soare având aproape aceeaşi culoare ca părul.

— Ah, doar uitându-mă la ei mi se face şi mai dor de Domara. Când o să vii la Tor o să vezi… zise din nou Tiriki.

— Când o să vin la Tor? repetă el. Pari atât de sigură că ar trebui s-o fac. Dar când am adus o soartă atât de rea asupra celor de aici, poate…

— Mergi acasă, cu mine! N-am de gând să-ți cresc copilul de una singură! exclamă ea. De când a aflat că trăieşti, Domara mă-ntreabă întruna de tine. E doar o fată, nu un fiu care ți-ar putea moşteni puterile, dar…

El întinse brusc mâna, strângând-o pe a ei.

— Nu… spune… asta! gemu. Crezi că magia aia are vreo importanță pentru mine?

Pentru o clipă, respirația lui hârjâită fu singurul sunet.

— Toată lumea mă încredințează că, dacă n-ai fi putut stăpâni acele puteri, prăpădul făcut de Roata Soarelui ar fi fost mult mai cumplit.

— Credeam că am puterea de a înfrâna forțele întrebuințate de Haladris ca să ridice pietrele – de aceea l-am lăsat să înceapă, şopti el. Nenorocirea

n-a fost adusă numai de mândria lui Tjalan, ci şi de a mea. Puterile mele n-au adus *nimic altceva* decât necazuri! Pe Pământul Străvechi, tata a fost ucis şi Reio-ta aproape distrus fiindcă Robele Negre au încercat să le ia. Iar eu… nu vreau decât să scap de ele!

Mai bine să moară odată cu mine.

— Despre asta o să stăm de vorbă altă dată… zâmbi Tiriki. Totuşi ar fi trebuit să-ți vezi fiica, bine proptită pe picioare, cu pumnii strânşi în şolduri, stăruind să meargă cu mine ca să m-ajute să-i găsesc tatăl. A moştenit de la tine mai mult decât magia. Numai tu o poți învăța cum să se descurce cu atâta mândrie.

Micail se pomeni zâmbind în timp ce, pentru prima dată, fiica lui nu i se mai părea un gând rupt de realitate sau chiar un rod al imaginației, ci o făptură în carne şi oase, pe care s-o înveți, de la care să înveți… şi pe care s-o iubeşti.

— Oamenii voştri se vindecă, le comunică regina Azanului.

Nu era tocmai o întrebare. Îi poftise pe Tiriki şi pe Micail să prânzească împreună sub stejarii din sat, unde adierea răcoroasă dinspre râu domolea căldura soarelui.

Micail dădu din cap.

— Da, cei care vor scăpa aproape că şi-au revenit.

Tiriki căuta din priviri noul gorgan înălțat de

tribul Ai-Zir deasupra celor care muriseră. Îşi stăpâni imboldul de a-l strânge pe Micail de braț, încredințându-se iarăşi că nu se afla printre ei. Voise să amâne întâlnirea aceea oficială până ce el ar fi prins mai multe puteri, dar era vremea să treacă la planurile de viitor.

— Şi ce veți face acum? întrebă Khayan, aruncându-i preotesei Ayo o privire piezişă, căreia Tiriki nu izbuti să-i dea niciun înțeles.

— Răniții se simt aproape destul de bine ca să poată călători. Mulți dintre oamenii noştri vor să se întoarcă la Belsairath, răspunse Micail. Succesorul principelui Tjalan a luat comanda oştenilor rămaşi în viață şi, după părerea mea, e un om în care se poate avea încredere când e vorba să-i apere de necazuri şi să facă negoț cu orice corăbii o să mai treacă pe-acolo. Dar aproape toți preoții vor merge cu noi în ținutul Lacului.

— Unii, spuse regina, aruncând o privire grăbită către Droshrad, care stătea pe vine la umbra unui copac, ne-au dat de înțeles că ar fi bine să fiți ucişi cu toții şi să nu vi se îngăduie să plecați nicăieri. Dar v-am luat armele magice, sau, cel puțin, am luat atât de multe câte am putut găsi. Cu ele în mâinile războinicilor noştri, nu mai aveți destui oşteni ca să ne atacați.

Vestea ar fi supărat-o pe Tiriki într-o mult mai mare măsură dacă n-ar fi ştiut că, indiferent în a cui stăpânire s-ar fi aflat, oricalcul care acoperea

săgețile, sulițele şi săbiile atlante avea să descompună în cel mult câteva decenii, făcând să dispară toate avantajele pe care le oferea. *Şi*, îşi spuse ea cu un zâmbet, *noi n-o să avem nevoie de ele*. Oamenii de la Tor se puteau apăra într-un cu totul alt mod.

— Principele Tjalan şi unii dintre ceilalți n-au înțeles că trebuie să deprindem felul de viață de pe aceste pământuri, nu să-l impunem pe al nostru, zise ea, cu hotărâre. Însă, aşa cum o să vă povestească Anet, în ținutul Lacului trăim în pace cu poporul mlaştinilor. Se pare că devenim cu adevărat un singur trib.

— Aşa este, încuviință Ayo. Sora mea Taret are de spus numai lucruri bune despre tot ce-ați făcut acolo.

Această dovadă a legăturii ce le unea pe femeile înțelepte din toate triburile o făcu pe Tiriki să ridice din sprâncene. În Ayo, precum şi în Taret, simțea semnul Caratrei. Nu îi era greu să vadă în Sora Sacră o preoteasă, al cărei rang, deşi diferit de al ei, îi era pe măsură.

— Ați făgăduit glorie pentru tribul regelui Khattar, mârâi Droshrad pe neaşteptate, dar ați mințit.

Ați căutat să ne înrobiți puterii voastre.

— E adevărat, oftă Micail, dar ne-am primit cu siguranță pedeapsa. Fie ca viețile pierdute să plătească răul pe care l-am săvârşit.

— Uşor de zis, bombăni Droshrad, dar se domoli când regina îi aruncă o privire.

— Dar de ce s-au întâmplat toate astea – iată ce nu înțeleg, spuse apoi Ayo. N-a fost decât dorința de a cuceri? N-o simt în tine.

— Pentru că nu e acolo, se amestecă Tiriki, când se lămuri că Micail fie nu putea, fie nu voia să răspundă. Trebuie să înțelegeți. Am ştiut încă din copilărie că pământul nostru de baştină era în primejdie să fie nimicit. Dar o prorocire spunea că soțul meu avea să pună temeliile unui nou Templu pe un nou pământ.

— Însă eu n-am înțeles, spuse Micail, cu greutate.

Am crezut că trebuie să fie o construcție măreață, aidoma acelora pe care le aveam pe Ahtarrath şi pe Pământul Străvechi. Dar m-am înşelat. Acum cred că aici trebuie să punem temelia unei tradiții…

— O tradiție, îi încheie Tiriki gândul, prin care înțelepciunea Templului Luminii – o mare înțelepciune, deşi până acum v-am dat prea puține motive s-o credeți astfel – se uneşte cu puterea pământului, cea stăpânită de locuitorii acestui ținut.

Ayo îşi îndreptă spatele, privindu-i țintă.

— Înseamnă că ne veți învăța vrăjile voastre?

— Da, dacă asta vă este dorința. Trimiteți-ne câteva dintre tinerele voastre cele mai istețe şi le

vom da învățătură, dacă Surorile Sacre sunt de acord să facă acelaşi lucru pentru o parte din fetele noastre.

— Trimiteți şi câțiva băieți, adăugă Micail, întâlnind privirea încruntată a lui Droshrad. Dar, odată cu ei, va trebui să trimiteți şi de-ale gurii... O bătu pe Tiriki pe umeri. Soția mea are nevoie de friptură bună de vacă şi de pâine ca să mai pună ceva carne pe oase!

— E adevărat că proviziile noastre sunt neîndestulătoare... zise Tiriki. În văile din jurul Torului e puțin pământ solid, bun pentru cultură, şi nu e uşor deloc să culegi tot timpul plante sălbatice.

— Aşa e, zâmbi Khayan-e-Durr. Ogoarele şi păşunile tribului Ai-Zir sunt îmbelşugate. Dacă Surorile Sacre încuviințează, ne vom încredința că tinerii pe care-i vom trimite nu vor răbda de foame.

— Piciorul tinerei Cleta nu e încă vindecat, spuse Ayo, dusă pe gânduri. Să rămână cu noi, şi mai trimiteți o altă fecioară de-a voastră să i se alăture. În schimb, vom îngădui ca unele dintre tinerele noastre preotese să vi se alăture vouă.

— Dar Vialmar? întrebă Micail. La urma urmelor, e logodnicul Cletei.

— Ăla! mormăi Droshrad. Când îi arunc câte-o privire face pe el de frică...

— Dacă o să creadă că e nevoie de el ca să-i poarte de grijă Cletei, o să-şi găsească destul de

repede curajul, zise Micail.

— Poate... Şamanul nu părea convins, dar, în cele din urmă, dădu din cap. Am un nepot. Poate izbutiți să-l învățați câte ceva. Aici nu ne face decât necazuri!

Crede că soarele îi vorbeşte.

Văzduhul pulsa ca şi cum câmpiile Azanului s-ar fi preschimbat într-o tobă imensă, vibrând în ritmul picioarelor tribului Ai-Zir. Până şi stelele păreau să licărească în acelaşi ritm, cu scânteierile răsfrânte de focurile săltărețe de dedesubtul lor. Damisa nu mai văzuse niciodată nimic asemănător – cu siguranță nu în timpul ritualurilor simple pe care izbuteau să le săvârşească oamenii mlaştinilor –, dar nu era vorba numai de atât. Aici era ceva care nu se desluşea limpede nici măcar în timpul festivalurilor de patru zile ținute în Alkonath în copilăria ei. Îşi făcu de lucru cu bandajul care îi fixa umărul, încercând să-l lărgească. Cel puțin amețeala care urmase după şocul loviturilor dispăruse.

— Dacă n-am fi fost noi, nici măcar n-ar fi ştiut data exactă a solstițiului de vară, spuse Cleta morocănoasă în timp ce priveau dansatorii din jurul focului.

Damisa îşi coborî privirea spre piciorul celeilalte fete, prins în atele. Îşi închipui că o durea iarăşi.

Din noi două puse laolaltă s-ar putea încropi o preoteasă întreagă, cugetă ea.

În partea cealaltă a focului fusese înălțată o movilă joasă, pe care stătea regele Khattar, instalat cu pompă pe o banchetă acoperită cu o piele roşie de taur. Nici măcar lumina focului nu-l putea face să pară sănătos. Damisa aproape că îi înțelegea durerea, însă fusese încredințată că umărul *ei* urma să se vindece. Khattar continua să fie recunoscut drept mare rege, dar era limpede că puterea trecea la nepotul aşezat alături de el.

Damisa învățase deja mai multe decât şi-ar fi dorit despre politica triburilor, care începea să-i amintească, în mod stânjenitor, de uneltirile de palat despre care auzise în copilăria ei din Alkonath. Era clar că diferențele dintre atlanți şi tribul Ai-Zir nu erau chiar atât de reale, cugetă ea.

— Iată-i şi pe vitejii noştri apărători, zise Cleta când Vialmar şi Reidel îşi croiră drum către ele, trecând printre dansatori cu câte un pocal cu desene stranii în fiecare mână.

— Cleta, făcu Damisa, cu sprâncenele ridicate, te simți mai rău decât până acum! Cred că asta a fost o glumă.

Cealaltă răspunse zâmbetului ei cu unul mai firav, dar nu spuse nimic; ştiau amândouă că prima frântură de piatră care zburase prin aer făcuse o tăietură adâncă în coapsa lui Vialmar. Băiatul încă mai şchiopă ta. Iar Damisa îşi aducea

foarte bine aminte că, atunci când răbufnise puterea din cercul de pietre, *ea* fusese cea care îl apărase pe Reidel. În timp ce el îi întindea pocalul, continua să se întrebe ce nebunie o îmboldise atunci.

— Se numeşte mied, spuse Vialmar, plin de entuziasm.

Faceți o încercare – e foarte bun.

Damisa sorbi cu prudență. Băutura era dulce şi semăna puțin la gust cu teli'ir, dar, din fericire pentru mintea ei, părea să nu fie tot atât de tare. Însă i se părea ciudat să se afle acolo, bând, când Tjalan şi atât de mulți alții pieriseră.

Stătură o vreme de vorbă, până ce Cleta recunoscu, vrând-nevrând, cât de tare o durea piciorul.

Vialmar, care era destul de înalt pentru asta, o luă pur şi simplu în brațe şi, şchiopătând foarte puțin, o duse înapoi în aşezare, lăsându-i pe Reidel şi Damisa singuri. Ea se ridică, nemaigăsindu-şi dintr-o dată locul.

— Băutura asta mi se urcă la cap. Trebuie să fac o plimbare.

— Vin cu tine, spuse Reidel, ridicându-se la rândul lui.

Ea roşi, amintindu-şi ce se întâmplase ultima dată când o însoțise după o sărbătoare, dar ştia că n-ar fi fost înțelept să hoinărească de una singură printr-o asemenea mulțime de oameni. Printre

localnici, cei care nu-i îndrăgeau pe atlanți nu erau puțini. Fără să scoată nicio vorbă, îl lăsă s-o călăuzească spre poteca de pe malul râului. Mâna lui era puternică şi caldă, bătătorită de muncă, dar nici a ei nu era tocmai catifelată, precum a unei tinere de obârşie nobilă.

— Nu ți-am mulțumit pentru viața mea, spuse Reidel, îndată ce zarva festivalului păli în urma lor.

Am fost nebun când am crezut că aş fi putut împiedica în vreun fel Lucrarea. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că tu…

— Cel puțin *tu* ai încercat, răspunse ea. Eu stăteam acolo, mulțumindu-mă să privesc.

Merseră o vreme în tăcere, ascultând susurul apei şi copacii fâşâind în vânt.

— Îmi pare rău pentru moartea principelui Tjalan, zise Reidel într-un târziu. Ştiu că îl iubeai.

Ea ridică din umărul teafăr.

— Oare a fost dragoste, sau m-a orbit pur şi simplu?

Încă mai simțea un fior la amintirea acelei siluete uscățive, cu umeri lați, şi a zâmbetului lui scânteietor.

Avusese nevoie de mult prea mult timp până să se-ntrebe ce se ascundea în spatele lui.

— Deşi îmi era văr, în cele din urmă am descoperit că nu mă puteam încrede în el.

Se încruntă uşor, întrebându-se când renunțase la acel vis al ei… O usturau ochii şi clipi, lăsându-

i să se umple de lacrimi.
— Plângi… spuse Reidel. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun…
— Fii liniştit! exclamă ea. Nu înțelegi? Până acum, n-am izbutit să mă desprind de amintirea lui.
— Era un om mare… spuse Reidel, cu greutate. Şi era de sânge regesc, îți era rudă. Vreau să ştii… Înghiți în sec…Să ştii că acum înțeleg. A fost o nebunie să-mi închipui că noi doi…
Tăcu din nou când Damisa se răsuci şi îl prinse de tunică.
— Eu vreau să ştii *tu* ceva, spuse ea încet. Când zăceam în pat, cu vindecătoarele agitându-se în jurul meu, am avut o grămadă de timp să mă gândesc. Amintirea multora dintre cele întâmplate la Roata Soarelui mi s-a încețoşat în minte. Dar îmi amintesc clar un singur lucru. Când au început să zboare pietrele, tu ai fost cel pe care am simțit nevoia să-l salvez. Nu Tjalan – tu!
— Da. Mi-ai poruncit să trăiesc.
Cuvintele lui sunau ca şi cum ar fi zâmbit. Cu răsuflarea iuțindu-i-se, ea îndrăzni să-l privească şi, cu o foarte mare blândețe, el o cuprinse în brațe.
Oare îl iubea? Nici măcar acum nu era sigură. Dar era bine să stea aşa, înconjurată de brațele lui.
— O să-ți amărăsc viața, Reidel, spuse ea, cu o

voce atât de firavă încât îi veni greu să creadă că era a ei. Dar am *nevoie* de tine! Acum o ştiu.

— Mă consider norocos să te am, în orice împrejurare.

Acum el părea să-şi fi pierdut răsuflarea. Mi-a plăcut întotdeauna să străbat marea primind provocarea furtunii…

În întunericul de dinaintea zorilor, Tiriki stătea alături de Micail în fața inelului de pietre, acum sfărâmat. Focurile festivalului mai licăreau încă, ici şi colo, aidoma unor stele căzătoare pogorâte asupra câmpiei. Însă cerul era mult mai puțin schimbător. Luna era ascunsă, nu rivaliza cu strălucirea uimitoare a stelelor. Chedan le-ar fi priceput cu uşurință mesajul, însă ea îşi dădu seama că absorbise o mai mare parte a cunoştințelor lui astrologice decât îşi imaginase.

Deasupra lor sclipeau stelele Neprihănirii, a Dreptății şi a Alegerii, prinse în centura lui Manoah – Vânătorul de Soartă, după cum îl numeau oamenii locului. Cu un an în urmă, Chedan îi spusese că, atunci când Vrăjitorul şi Soarele intrau în constelația Torței, în lume sosea o nouă lumină. Dar, în momentul acela, Împăratul şi Steaua Însângerată fuseseră în opoziție cu ele. Acum, Steaua Roşie îşi avea sălaşul în Făcătorul de Pace, iar Steaua Caratrei se mutase, domolind Taurul Înaripat. În ceruri exista speranță, dar pe

pământ existau conflicte încă neîncheiate.

Viitorul ei alături de Micail era unul dintre ele, iar asta depindea de el – dacă putea să-şi reia sau nu viața preoțească. În ultimele săptămâni, ea îl îngrijise, îl provocase, îl iubise – şi cel puțin dragostea nu se schimbase. Dar ea nu mai era doar soția lui şi o preoteasă. Se maturizase şi nu ştia dacă Micail ajunsese la capătul încercărilor sale ca să dobândească o putere pe măsura puterii ei.

Micail îşi pusese diadema de Prim Veghetor, dar ea purta albastrul Caratrei. În fața lor se detaşau pietrele supraviețuitoare din cercul imens, mai negre decât spațiile dintre stele. Doar trei trilitoane din potcoava interioară rămăseseră neştirbite, iar în acea parte a cercului exterior care fusese până atunci continuă erau goluri. Chiar şi locul acela, Tiriki simțea puterea pietrelor, năucitoare şi plină de mânie, în ciuda nopții liniştite.

Mâna lui Tiriki era îmbrățişată de mâna lui Micail.

Ea ținea în mâna cealaltă toiagul lui Chedan, însemnat cu pecetea magului. Micail nu o întrebase nimic despre asta, iar ea încă nu se hotărâse ce să-i spună. În ultima săptămână îl atrăsese treptat înapoi, în lumea celor vii, şi îl privise câştigând, pe zi ce trecea, mai multă forță şi mai multă încredere în sine.

Dar Chedan lăsase în urmă o moştenire

redutabilă, nerevendicată. Oare Micail era destul puternic ca s-o ducă mai departe? Era demn? În privința asta nu-şi putea îngădui să se lase orbită de dragostea pe care i-o purta.

De ce o adusese la Cercul Soarelui la ora aceea, înveşmântată cu însemnele de preoteasă? Se înfioră în vântul rece dinaintea răsăritului. A doua zi trebuiau să-şi înceapă călătoria spre Tor. *Poate a venit să-şi ia rămas-bun fără martori*, se gândi ea. *La urma urmelor, asta a fost viața şi munca lui vreme de patru ani – soarele lui nemilos, aşa l-a numit.*

Clipi când o lumină roşie luci dintr-odată pe pietre. Dar se uitau către apus – se agăță de Micail, reamintindu-şi de strălucirea focului din văzduh în clipele nimicirii Ahtarrathului.

— Ce este?

Brațul lui o strânse mai tare.

— Flăcările! Nu le vezi?

Amintirile năvăliră asupra ei, aidoma valului ce înecase Regatele Mării.

— Eu văd totul… Ahtarrathul arde… insulele Ruta şi Tarisseda şi întreaga Atlantidă se scufundă sub valuri!

Se strădui să-şi recapete controlul.

— Nu, nu e decât un străjer care îşi aprinde focul, spuse Micail, cu voce mângâietoare, dar ea clătină din cap.

— Aceste flăcări vor arde atâta vreme cât ne vom

aduce aminte. De ce au îngăduit zeii să se întâmple asta? De ce trăim încă, când atât de mulți alții au pierit?

Micail oftă, dar ea îi simți tremurul brațului cu care o înconjura.

— Nu ştiu, iubita mea. Am avut parte de o răsplată când au fost salvați ca să îndeplinim prorocirea sau am fost pedepsiți fiindcă am dus într-un alt loc tainele Templului – cu toate că ni s-a poruncit s-o facem?

Da, era sigur că el se gândise la câte ceva. Tiriki îşi simți inima umplându-se de speranță.

— Crezi că, în viețile care vor veni, ne vom aduce aminte? întrebă ea.

— Atâta vreme cât Roata ne poartă dintr-o viață în alta pe acest pământ, cum am putea uita? Legămintele mamelor noastre încă ne mai leagă, nu e aşa? Modul în care ne vom aminti se va schimba, căci noile vieți ne vor aduce amărăciuni şi provocări noi, dar poate c-o să visăm această clipă.

Există anumite lucruri care vor rămâne întotdeauna la fel…

— Dragostea mea pentru tine şi a ta pentru mine?

Se răsuci în brațele lui şi el o strânse cu putere, până ce tremurul prinse să i se domolească. Pe urmă o sărută şi ea simți căldura vieții curgându-i din nou prin trup.

— Asta mai presus de toate, răspunse el, cu răsuflarea uşor tăiată, când buzele li se despărţiră. Poate e cea mai mare comoară pe care am adus-o din Atlantida, fiindcă oricum am încerca s-o păstrăm, înţelepciunea străbunilor este menită să se schimbe pe acest nou pământ.

— Tainele se vor pierde şi cunoştinţele se vor şterge, spuse ea, posomorâtă. Atlantida va deveni o legendă, un zvon din ce în ce mai firav despre glorie şi o avertizare pentru toţi cei ce vor mânui puteri care n-au fost niciodată menite să fie stăpânite de oameni.

El se întoarse spre cercul de pietre. Stelele păleau în timp ce lumea se răsucea către dimineaţă.

— Ca să-l construiesc, mi-am folosit toate cunoştinţele – dar nu şi înţelepciunea, pentru că nu asta căutam. Ci doar puterea…

— Dacă ai putea, ai aşeza la loc pietrele căzute şi ai termina Roata Soarelui, aşa cum a fost gândită? îl întrebă ea.

Micail clătină din cap.

— Căpeteniile triburilor mi-au cerut s-o fac, dar le-am spus că au murit prea mulţi dintre iniţiaţii noştri. Lăsăm pietrele să zacă la pământ. Dacă Droshrad sau altcineva ţine atât de mult la asta încât să-ncerce să refacă totul prin forţa braţelor, aşa să fie. Dar oamenii din triburi se tem să le atingă şi, în momentul când frica se va fi risipit,

nu-şi vor mai aminti ce trebuia să facă Roata Soarelui.

— Au dreptate să se teamă, murmură Tiriki. În pietrele astea încă a mai rămas mânie.

O simțise în umbra ca un fum ce se încolăcea printre ele când trecuse pe acolo în drum către sat.

Iar simțurile ei interioare o desluşeau acum ca pe o flacără înfuriată.

— Blocurile rămase în picioare sunt de ajuns pentru a calcula mişcările bolții cereşti şi pentru a însemna răscrucea fluxurilor de putere. Adevăratul templu se află în inimile noastre. Nu trebuie să înălțăm niciun edificiu din oricalc şi aur.

— Nu suntem legați doar prin dragostea pe care ne-o purtăm unul altuia, zise apoi Tiriki, ci şi prin dragostea pentru acest pământ. M-am luptat ca să salvez Torul tot atât de mult cum m-am luptat ca să-mi salvez oamenii. S-ar putea ca, în viețile viitoare, să ajungem pe alte meleaguri, dar cred că aceste locuri ne vor chema întotdeauna înapoi.

— Şi, cu toate astea, ai schimbat Torul, când ai îngropat acolo Piatra Omphalos.

— Crezi că n-am avut coşmaruri despre ceea ce s-ar putea întâmpla dacă puterea ei se dezlănțuie asupra acestui ținut? Dar am primit binecuvântarea puterilor ce sălăşluiesc acolo şi lumea şi-a găsit din nou echilibrul.

— Pentru o vreme, spuse Micail, cu voce

scăzută.

Când îşi rupe lanțurile, Dyaus aduce distrugerea, dar şi… schimbarea. Aşa cum trebuie. Aşa cum este menit. Nu mai suntem principele şi principesa Ahtarrathului. Bărbații din Alkonath care au supraviețuit mi-au dat stindardul cu şoim – acum îşi întorc privirile spre mine, aşteptând să-i conduc, dar singurul tărâm asupra căruia îmi doresc să domnesc este cel al sufletului meu.

— Stindardul acela nu e singurul lucru pe care l-ai moştenit. Tiriki îşi dădu brusc seama că luase o hotărâre. Chedan a spus că eşti moştenitorul lui. Iar acesta este toiagul său…

Îl ridică şi, după o clipă de uimire, Micail îl prinse în mână.

— E ciudat, continuă ea. Cred că ți-am povestit că oamenii mlaştinilor mă numesc Morgan, femeia de pe mare. Dar lui Chedan îi spuneau *Şoimul Soarelui.*

Sau, uneori, Merlin. Şi unul, şi altul sunt nume care li se dau şoimilor din acest loc.

— Am visat de multe ori că primeam învățătură de la Chedan, spuse Micail, cu voce tremurătoare.

Se întoarse din nou către pietre. Priveşte şi fii martora mea, Tiriki! Acum ştiu de ce am venit aici şi ce trebuie să fac. Când am cântat, în cerc a rămas un rest de putere. Trebuie să cânt iarăşi, să readuc pietrele înapoi, în încremenire, altminteri

pe pământurile astea nu va fi niciodată pace!

Ea vru să se împotrivească, să-l tragă departe de energiile mânioase ce pulsau printre pietrele sfărâmate. Dar, ca preoteasă, ştia că spusele lui erau adevărate şi că datoria lui de preot era să aducă leacul răului pe care îl făcuse. Dacă putea...

Aşa că îl privi, tremurând, cum trecea pe lângă blocurile de piatră prăvălite, intrând apoi în cerc.

Cu toate simțurile îndreptate către acesta, văzu şi simți în acelaşi timp pâlpâirea roşie, crescândă, care trimitea pulsații neostoite de la o piatră la alta. Se clătină, întrebându-se cum de putea el să în dure dogoarea roşie şi izbutind ea însăşi să rămână în picioare numai înrădăcinându-se în pământul de sub tălpi.

Silueta înaltă a lui Micail părea o pată palidă în timp ce lespezile de piatră răspundeau prezenței lui aidoma unor tăciuni stârniți de vânt. Oare el le putea stăpâni? Tiriki îşi înălță instinctiv brațele, trăgând puterea din țărâna pe care stătea şi călăuzind-o către el prin palme.

Putea să vadă că el cânta. *Potoliți-vă!* strigă inima ei către pietre. *Încremeniți în pace! Găsiți-vă echilibrul şi odihna...*

Micail continuă să păşească printre ele, sprijinindu-se în toiagul sculptat al lui Chedan. Dar, mulțumită fie cântecului lui, fie rugăciunii ei, strălucirea pâlpâitoare, deşi nedomolită, se schimba de la roşul mâniei la un auriu ursuz, care

păli apoi foarte încet, dispărând cu greu din vedere.

Când el termină, pe cer începuse să se răspândească o lumină palidă. Tiriki tremură în aerul rece dar, când se apropie de ea, Micail radia de căldura puterii întrebuințate aşa cum se cuvenea.

— S-a săvârşit, spuse el încet, încălzindu-i mâinile într-ale lui. Acum inelul va ancora liniile puterii, aşa cum a fost menit, şi va însemna roata anotimpurilor.

Va veni o zi când oamenii vor uita şi acesta nu va mai fi nimic mai mult decât un cerc de pietre străvechi. Dar eu îmi voi aduce aminte ce am făcut aici şi mă voi întoarce la tine, iubita mea. Prin viață şi dincolo de viață, asta ți-o jur.

— În numele Zeiței, îți fac acelaşi jurământ. *Pentru că te-ai întors deja la mine, iubirea mea!* adăugă sufletul ei, fără cuvinte. *Ne-am câştigat fiecare izbânda lui!*

— Priveşte… spuse el apoi, arătând către partea opusă a inelului, spre piatra scundă dinspre sud-est.

Câmpia era întunecată, cu vălul nopții încă întins asupra pământului, dar pe cerul dinspre răsărit sosea o nouă zi, o umbră roz-trandafirie peste un auriu strălucitor. Nu semăna nicidecum cu un foc, îşi dădu seama Tiriki, ci mai degrabă cu înflorirea unui boboc ale cărei reflexii trandafirii le

insuflau pietrelor imense o viață neaşteptată.

— Uite, soseşte-te Manoah, înveşmântat în Lumină…

— Ni-Terat prinde rod în îmbrățişarea Lui… răspunse Tiriki.

Erau cuvinte vechi, dar, până atunci, nu le desluşiseră niciodată înțelesul.

— Fii bine-venit, Stăpân al Zilei!

— Fii bine-venită, Mamă Întunecată!

O linie strălucitoare pâlpâi de-a lungul orizontului, lumina se revărsă în lume şi pământul neguros se înveşmântă dintr-odată într-un verde strălucitor.

— Fii bine-venită, Stăpână a Vieții… strigară împreună în timp ce strălucirea înflori, iar Fiica lui Ni-Terat şi a lui Manoah se înălță, binecuvântându-i cu prima rază de soare a zilei din miez de vară.

Postfață
De la Atlantida la Avalon

În *Negurile*, romanul lui Marion Zimmer Bradley, Igraine îşi aduce aminte de una dintre viețile ei trecute, în care ea şi Uther erau un preot şi o preoteasă din Atlantida şi priveau cum se construia Stonehenge pe câmpia Salisbury. Bineînțeles că o asemenea idee nu este originală.

Folclorul englezesc abundă în referințe la civilizații pierdute. Acestea s-au transformat într-o explicație aşteptată pentru toate caracteristicile controversate ale peisajului, cum ar fi Zodiacul Glanstonbury sau mult mai evidenta potecă spiralată care înconjoară Torul. De la Atlantida la Camelot suntem urmăriți de legende ale unei ere de aur, visul strălucitor despre un tărâm al păcii şi al armoniei, al puterii şi al splendorii, care prosperă pentru o vreme pentru a ajunge la un sfârşit tragic. În Negurile, Marion povesteşte despre sfârşitul regatului lui Arthur, dar, cu mult înainte de a scrie cartea, şi-a îndreptat povestea către un tărâm cu mult mai vechi.

Ca regulă, Marion n-a fost interesată în mod deosebit de o menținere a coerenței între romanele sale. Acea referință la Atlantida care apare în *Negurile* este un omagiu către ceva mult mai personal, un memento al primei sale cărți, o meditație ocultă transpusă într-o poveste

romantică intitulată sugestiv Web of Darkness. Trăsăturile distinctive ale acelei Atlantide personale se regăsesc, fără dubiu, în magia din altă lume a Avalonului, nu mai puțin decât în darkovanii telepați din numeroasele sale romane science fiction, şi, de fapt, în aproape toate personajele (şi societățile) infestate de setea de putere din opera ei de ficțiune.

The Web of Darkness a fost scrisă, inițial, în anii 1950. Era o poveste despre mistere oculte şi, mai presus de toate, despre dragoste, desfăşurată în templele Pământului Străvechi, părintele Regatelor Mării din Atlantida. În anii 1980, când piața în ascensiune a romanelor fantasy pentru adulți a făcut posibilă publicarea unei asemenea poveşti, Marion era ocupată cu alte proiecte şi l-a rugat pe fiul ei David, care, copil fiind, citise versiunea originală, să o revizuiască.

Faptul că David cunoştea acest material a făcut posibilă scrierea romanului *Străbunii Avalonului*.

În 1983, la un an după ce Negurile îşi începuse ascensiunea către celebritate, au apărut în sfârşit, la Editura Donning Press, *Web of Light* şi *Web of Darkness*, două volume în ediție broşată. În anul următor a fost publicată o ediție de mare tiraj, în format de buzunar. Mai târziu au fost reeditate de Tor, într-un singur volum, sub titlul *The Fall of Atlantis*. Strădaniile personajelor din această poveste au dus la naşterea a doi copii care,

conform prorocirilor, erau meniți să supraviețuiască după cataclismul care trebuia să distrugă Atlantida.

Când lucram împreună la revizuirea romanului Sanctuarul, Marion mi-a spus că avusese întotdeauna senzația că două dintre personajele principale, Eilan şi Caillean, erau reîncarnările surorilor Deoris şi Domaris, care, în *The Web of Darkness*, se leagă pe ele însele să-i slujească pe vecie Zeiței, căreia i-i dedică şi pe copiii lor, hărăziți unul altuia. Am decis că aceşti copii, Tiriki şi Micail, reapăreau în cartea acea ca Sianna şi Gawen. Pe urmă a fost uşor să trasăm o linie a reîncarnărilor prin romanele Negurile, Sanctuarul, Doamna din Avalon şi Preoteasa din Avalon.

E clar că între Atlantida şi Avalon exista o legătură.

M-am întrebat cum fuseseră nimicite Regatele Mării. Şi cum ajunseseră supraviețuitorii acelui cataclism în insulele cețoase din nord, cum găsiseră magicul Tor, care avea să devină, într-o bună zi, insula Avalonului. Nu exista nicio îndoială că o altă poveste aştepta să fie istorisită.

Împletirea legendei cu descoperirile arheologice a fost o provocare. Le sunt recunoscătoare Editurii Viking Books, pentru că mi-a cerut să scriu această poveste, şi lui David Bradley, pentru puterea sa de pătrundere şi fiindcă m-a ajutat să creez decorurile şi personajele într-un spirit

compatibil cu viziunea inițială a lui Marion. Îi mulțumesc de asemenea lui Caroline Palmtag, fiindcă mi-a permis să folosesc imnul solstițiului în capitolul nouă.

Tuturor celor dornici să afle mai multe despre Britania preistorică le recomand: The Age of Stonehenge, de Colon Burgess, Hengeworld, de Mike Pitts, Stonehenge, de Leon Stover şi Bruce Kraig, şi volumele publicate de agenția guvernamentală English Heritage despre Britania în Epoca Bronzului şi Glastonbury. Pentru cei interesați de Tor, sunt recomandate: The Lake Villages of Somerset, de Stephen Minnitt şi John Coles, New Light on the Ancient Mystery of Glastonbury, de John Michell, şi cărțile lui Nicholas Mann despre Glastonbury. Articolul „Sounds of the Spirit World”, de Aaron Watson (Discovering Archaeology 2:1, numărul din ianuarie/februarie 2000), peste care am dat în cabinetul medicului meu de familie după ce hotărâsem deja că inelul de pietre de la Stonehenge trebuia să aibă o serie de efecte interesante asupra sunetelor venind din interiorul cercului, este o trecere în revistă a experimentelor legate de proprietățile acustice ale acestuia.